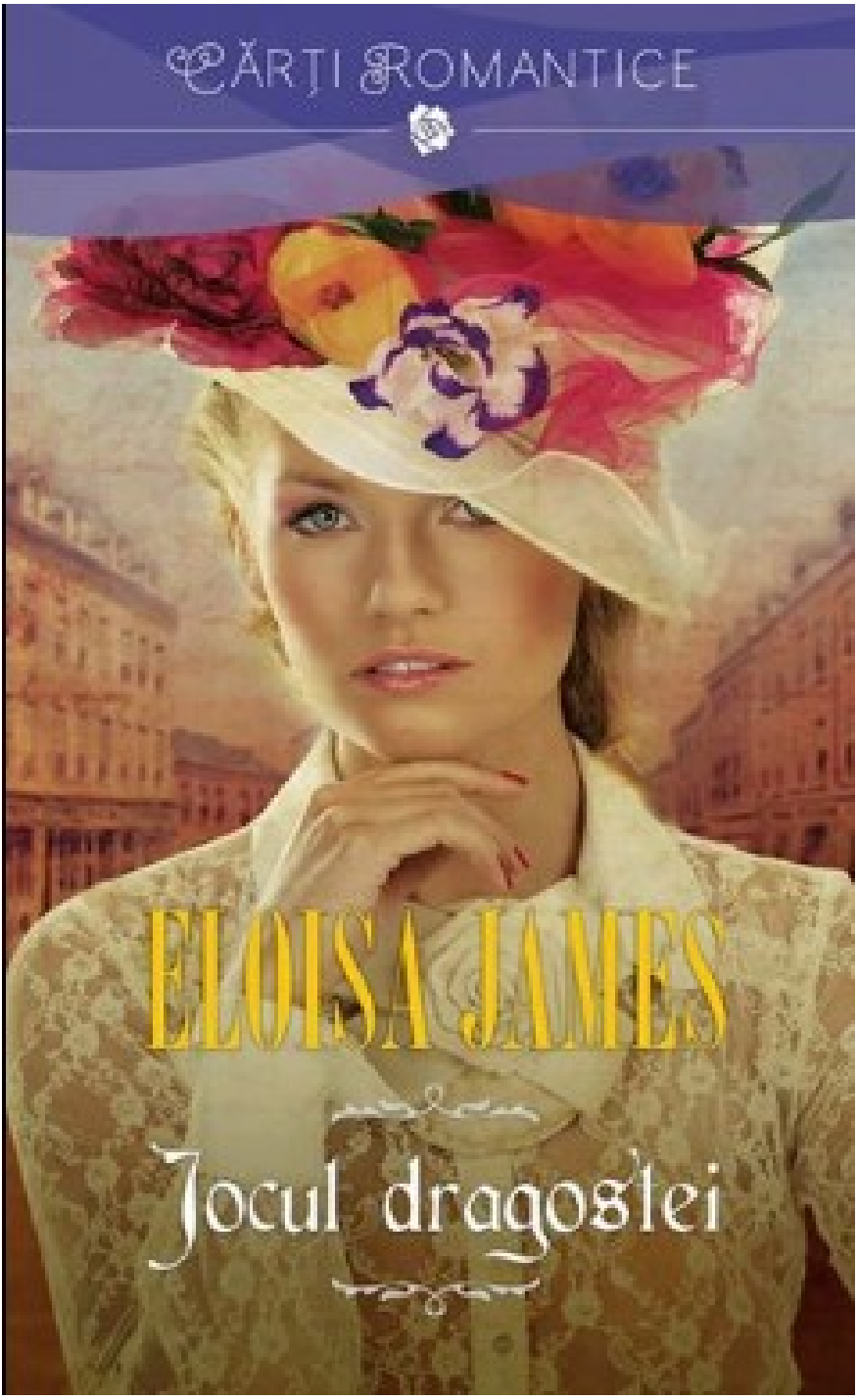
CĂRȚI ROMANTICE
ELOISA JAMES
Jocul dragostei

ELOISA JAMES
JOCUL DRAGOSTEI
SERIA DUCESE DISPERATE 1

Desperate Duchesses by Eloisa James

preludiu

Noiembrie 1780
Moşia marchizului de Wharton şi Malmesbury

Să cunoşti motivul exact pentru care nimeni nu vrea să se însoare cu tine este o consolare prea mică pentru adevărul care se află în spatele acestuia. În cazul lui Lady Roberta St. Giles, dovada fusese mult prea limpede – la fel şi lipsa de pretendenţi la mâna ei. Desenul reprodus în *Rambler's Magazine* o înfăţişase pe Lady Roberta cu cocoaşă şi cu o singură sprânceană, ce se întindea dintr-o parte în alta a frunţii proeminente. Tatăl ei apărea îngenuncheat lângă ea şi implorând trecătorii să găsească un partener respectabil pentru fata lui.

Ei bine, acest ultim lucru era aproape de realitate. Tatăl ei chiar căzuse în genunchi pe străzile din Bath, aşa cum fusese înfăţişat. Aşadar, în mintea Robertei, etichetarea acestuia drept Marchizul Nebun, după cum îl numiseră în *Rambler's,* avea o oarecare doză de adevăr.

— Incest, îi spusese tatăl ei când ea fluturase revista spre el. Ei cred că fizicul tău este afectat de genul de incest care produce astfel de caracteristici. Interesant! Până la urmă, ai fi putut fi periculos de nebună, de exemplu, sau…

— Dar, tată, se văicărise ea, nu poţi să-i faci să publice o dezminţire? Nu sunt diformă. Acum cine o să vrea să se mai însoare cu mine?

— Ei, draga mea, eşti pe de-a-ntregul minunată, răspunsese el încruntat. O să scriu o odă despre frumuseţea ta şi o s-o public în *Rambler's.* O să explic cu precizie de ce am fost aşa mâhnit şi o să includ şi un comentariu despre practicile acelor ticăloşi incorigibili!

Rambler's Magazine publicase cele 818 rânduri de versuri de dojană ce-l descriau pe galantul infam care o sărutase pe Roberta în public fără permisiune. Readuseseră vorba şi despre textul ofensator. Printre strofele pline de furie ale marchizului care vorbeau despre pericolul

reprezentat de plimbarea pe străzile din Bath fusese îngropată şi o descriere a fetei lui. „Spune-le graţiilor lor când îşi arată mândre/ somptuoasele piepturi rotunde/ că nu sunt mai elegante-n purtarea lor/ decât Roberta, al unui marchiz odor!”

Degeaba încercase Roberta să demonstreze că „elegante-n purtarea lor” spunea prea puţine lucruri despre forma spatelui ei şi că „piepturi rotunde” o făcea să pară mai degrabă dolofană.

— Spune tot ce trebuie să fie spus, îi replicase cu seninătate marchizul. Fiecare bărbat cu capul pe umeri va înţelege imediat că ai o siluetă fermecător de somptuoasă, trăsături elegante şi o zestre bună, ca să nu mai adaug şi o mulţime de aşteptări din partea mea. Nu vezi că printre rânduri am făcut şi o referire la moştenirea ta?

Însă Roberta nu văzuse decât un vers în care scria că dota ei era o piersică.

— E pentru rimă, îi spusese tatăl ei şi o privise intrigat. Dotă rimează cu pre puţine cuvinte, aşa că am fost nevoit să fac să rimeze cu piersică. Este, evident, o anecdotă. Pentru că Roberta se uitase la el cu chipul lipsit de orice expresie, el adăugase nerăbdător: E o figură de stil în care ceva mic defineşte un întreg. Întregul este averea Wharton şi Malmesbury, şi ştii foarte bine că avem cel puţin unsprezece piersici. Nepotul meu va moşteni averea, dar pomii fructiferi sunt separat şi vor ajunge la tine.

Poate că fuseseră bărbaţi pe care-i ducea mintea şi care înţeleseseră din poemul marchizului că fata lui avea unsprezece piersici şi o siluetă zveltă, dar niciunul dintre aceştia nu venise în Wiltshire pentru a se convinge de acest lucru. Probabil că faptul că desenul original rămăsese afişat în fereastra de la tiparniţa Humphrey timp de câteva luni purtase o parte din vină.

Şi, pentru că marchizul refuzase să mai facă o călătorie în oraşul în care fata lui fusese agresată – „O să-mi mulţumeşti pentru asta mai târziu”, adăugase el destul de obscur −, Lady Roberta St. Giles se trezise apropiindu-se rapid de acea categorisire nedorită cunoscută şi sub

denumirea de „fată bătrână”.

Se scurseseră doi ani. Dacă mai treceau multe luni prin faţa ochilor Robertei şi, odată cu ele, şi viitorul ei – o viaţă petrecută copiind şi catalogând poemele tatălui ei, asta când nu alfabetiza scrisorile de respingere ce soseau de la editori, pentru a uşura munca viitorilor biografi ai marchizului –, avea să-şi ia câmpii. Degeaba explica logic, implora şi plângea. Nici măcar ameninţarea că avea să ardă toate poemele din casă nu avusese niciun efect; abia când înşfăcase o copie din „Pentru desertul pe care Mary mi l-a adus” şi o aruncase în foc, tatăl ei o luase în serios. Şi numai pentru că păstrase singura copie rămasă din poemul despre desert primise permisiunea de a participa la balul de Anul Nou dat de Lady Cholmondelay.

— Trebuie să rămânem peste noapte, îi spusese tatăl ei, iar buza lui de jos ieşise mai în afară, în semn de dezaprobare.

— Mergem numai noi, răspunsese Roberta. Fără doamna Grope.

— Fără doamna Grope?

El deschisese gura ca să protesteze, dar…

— Tată, vrei să am parte de toată atenţia, nu? Doamna Grope mă va eclipsa complet.

— Hmm…

— O să am nevoie de o rochie nouă.

— O idee excelentă. Zilele trecute, în sat, unul dintre copiii doamnei Parthnell era prin piaţă şi părea albastru de frig. Sunt convins că i-ar prinde bine să-i dai ceva de lucru.

Ea dăduse să spună ceva, dar el ridicase mâna.

— Nu ţi-ar plăcea o rochie de la o altă croitoreasă, draga mea. Gândeşte-te la sărmana doamna Parthnell şi la cei opt copii ai ei.

— Mă gândesc, răspunsese Roberta, la doamna Parthnell şi la corsajele ei lucrate de mântuială.

Dar tatăl ei se încruntase când auzise aşa ceva, pentru că avea o părere fermă despre caracterul superficial al modei şi chiar şi mai fermă despre sprijinirea sătenilor, oricât de proaste erau produsele acestora.

Din păcate, balul de Anul Nou nu îi adusese nici el vreun pretendent. Tatăl ei nu se putuse abţine să nu o ia şi pe doamna Grope – „O vă răni prea tare, draga mea” – şi, drept urmare, Roberta îşi petrecuse seara uitându-se la petrecăreţii care chicoteau pentru că printre ei se afla o prostituată notorie. Nimeni nu păruse interesat să vadă dacă fata Marchizului Nebun avea sau nu cocoaşă; fuseseră prea ocupaţi să tragă cu ochiul la curtezana Marchizului Nebun.

Gazda lor fusese ofensată de îndrăzneala tatălui ei de a-şi aduce draga lui prietenă la balul ei şi nu se obosise să o prezinte pe Roberta tinerilor. Tatăl ei dansase cu doamna Grope; Roberta stătuse într-o parte a încăperii şi se uitase la părul doamnei Grope care era împodobit cu funde, pene, flori, bijuterii şi o pasăre făcută din hârtie creponată. Acest lucru îi demonstrase foarte clar Robertei că nu-şi cunoştea propriul părinte.

Când penajul respectiv se îndrepta spre ea, Roberta se furişa afară cu pas grăbit. Mersese la toaleta doamnelor de atâtea ori, încât cei prezenţi ar fi putut crede că avea o problemă femeiască ce însoţea cocoaşa invizibilă.

În jurul orei unsprezece, un gentleman o invitase în sfârşit la dans. Dar se dovedise a fi vicarul doamnei Cholmondelay, care se lansase într-o prelegere confuză despre prostituatele notorii. Părea să o asemene pe doamna Grope cu Maria Magdalena, dar dansul îi tot separase înainte ca Roberta să se prindă de legătură. Din păcate, ajunseseră faţă în faţă cu marchizul şi cu doamna Grope exact când vicarul îşi expunea detaliat părerea despre femeile uşoare.

— M-am prins ce insinuaţi, domnule, însă doamna Grope nu e o femeie uşoară! se răstise marchizul.

Roberta simţise un gol în stomac şi încercase în zadar să-şi întoarcă partenerul în direcţia opusă. Bărbatul dolofan şi scund, ce aducea cu un porumbel, se sprijinise în călcâie, îşi îndreptase spatele şi replicase:

— Luaţi aminte la vorbele mele, sau necazul etern se va abate asupra sufletului dumneavoastră!

Toţi cei aflaţi în imediata apropiere se opriseră din dans entuziasmaţi să ia parte la un spectacol mai interesant. Marchizul nu îi dezamăgise.

— Doamna Grope este o femeie minunată, îndeajuns de bună ca să-mi accepte adoraţia, replicase tatăl Robertei destul de tare, ca nimeni din încăpere să nu piardă vreun cuvânt. Nu este o femeie uşoară, aşa cum nu este nici fata mea, comoara casei mele!

După cum era de aşteptat, mulţimea se întorsese la unison ca să examineze eventualele semne ale unui regat al prostituatelor, primul interes acordat Robertei în acea seară. Ea icnise şi fugise înapoi la toaletă.

În numai jumătate de oră, Roberta luase mai multe decizii importante. Prima era că avusese parte de suficientă umilinţă. Îşi dorea un soţ care niciodată, sub nici o circumstanţă, nu avea să facă de râs nici propria persoană, nici pe cei din jurul lor. Şi care nu ştia nimic despre poezie. A doua era că singura ei şansă de-a găsi un astfel de soţ era să se îndrepte spre Londra fără tatăl ei sau doamna Grope. Avea să se ducă acolo, să aleagă un gentleman potrivit şi să aranjeze căsătoria cu el. Într-un fel sau altul.

Se întorsese la locul ei într-un colţ cu o stare de spirit mai bună şi începuse să se uite la cei din jur, în căutarea unor caracteristici potrivite.

— Cine e gentlemanul de acolo? îl întrebase pe un valet care trecuse pe lângă ea şi care îi aruncase câteva priviri pline de milă în timpul serii.

— Care dintre ei, domnişoară? întrebase acesta, cu un zâmbet politicos şi lăsând impresia că îl cam mânca peruca.

— Bărbatul în haină verde.

Îi cam făcea o defavoare numind-o simplu „verde” – era de un verde foarte pal, cu flori negre brodate. Era cea mai frumos lucrată îmbrăcăminte pe care o văzuse vreodată. Bărbatul era înalt şi se mişca cu graţia şi uşurinţa unui atlet. Nu purta perucă, spre deosebire de ceilalţi gentlemeni transpiraţi care dansau. Părul lui era negru, ciufulit, era străpuns de două sau trei şuviţe strălucitoare albe, iar la gât purta o fundă verde-deschis. Era o

combinaţie periculoasă de lejeritate şi eleganţă supremă.

Valetul îi înmânase un pahar, ca să mascheze faptul că vorbeau.

— Este Înălţimea Sa ducele de Villiers. Joacă şah. N-aţi auzit de el?

Ea clătinase din cap şi primise paharul.

— Se spune că este cel mai bun la şah din Anglia, comentase valetul. Acesta se aplecase puţin mai mult şi adăugase amuzat: Lady Cholmondelay crede că este cel mai bun la sport, dacă-mi permiteţi presupunerea.

Roberta pufnise în râs înainte să se poată abţine.

— V-am urmărit în seara asta, zisese el. Cum aţi bătut din picior. Avem şi noi balul nostru jos. Şi se pare că aici nimeni nu vă cunoaşte. De ce nu veniţi acolo, ca să dansaţi cu mine?

— N-aş putea! Cineva ar…

Privise în jurul lor. Încăperea era plină de oameni care dansau şi râdeau. Nimeni nu-i dăduse atenţie şi nu vorbise cu ea de mai bine de o oră. Tatăl ei se perinda din nou cu doamna Grope, mulţumit la gândul că ea era „la vânătoare”, după cum spusese în trăsură.

— Sub scări, ei n-o să ştie că sunteţi o lady, spusese valetul. Nu în rochia aceasta, domnişoară. O să creadă că sunteţi servitoarea unei lady. Măcar aşa o să dansaţi!

— Bine, şoptise ea.

Pentru prima oară în seara aceea, tinerii se înclinaseră în faţa ei. Ea inventase o stăpână irascibilă şi se distrase copios când descrisese zbuciumul îmbrăcării acesteia. Dansase de două ori cu valetul „ei” şi cu încă alţi trei. Într-un final, îşi dăduse seama că exista slaba posibilitate ca tatălui ei să i se fi făcut dor de ea, aşa că se îndreptase înapoi spre sala la bal. Apoi îşi spusese că era posibil şi să fi uitat complet de ea şi să fi plecat la han.

Alergase pe hol, deschisese larg uşa îmbrăcată în fetru care delimita zona servitorilor şi se ciocnise de ducele de Villiers. El o măsurase din cap până în picioare cu o privire la fel de rece ca ploaia de primăvară. Apoi îi pusese fără să se mişte, pe un ton răguşit şi tărăgănat care o

făcuse să tremure toată:

— Trebuie să-i spui majordomului să te instruiască mai bine.

Ea roşise şi făcuse o reverenţă, uimită de aspectul lui masculin, de obrajii adânciţi şi de privirea blazată. El era întocmai cum nu era tatăl ei. Nu avea niciun gram de sentimentalism. Un astfel de bărbat nu se putea face niciodată de râs.

Viaţa trăită alături de tatăl ei o învăţase să fie sinceră cu emoţiile, altfel riscul era prea mare – acestea puteau fi disecate de un poet. Aşa că ştiuse imediat ce simţea: dorinţă. Îi venise în minte poezia tatălui ei pe acel subiect, confirmându-i senzaţia.

El rămăsese lângă ea şi îi ridicase bărbia cu vârful degetului.

— O frumuseţe uimitoare într-o asemenea văgăună întunecată ca o scorbură de veveriţă, cum este zona servitorilor.

Roberta simţise un fior triumfător. *El* părea să nu fie de părere că ea avea o singură sprânceană sau o cocoaşă. Dorinţa era reciprocă.

— Ah… zisese ea încercând să se gândească la ceva de spus în afara unei propuneri directe.

— Păr roşcat, murmurase el visător. Sprâncene foarte arcuite, extraordinare, ochi uşor înclinaţi. Un rubin în locul buzei de jos. Te-aş putea picta în acuarele.

Descrierea lui o înfuriase puţin pe Roberta; se simţea ca o iapă scoasă la vânzare.

— Aş prefera să nu arăt estompată; nu v-aţi putea descurca în ulei? îl întrebase ea.

El ridicase din sprânceană.

— Nu e vocea unei servitoare, ci a unei lady. Mă tem că ţi-am judecat greşit statutul.

— De fapt, tocmai mă duceam să mă alătur familiei mele în sala de bal.

Privirea lui trecuse peste dantela simplă din partea din faţă a rochiei ei şi peste pliurile nefericite care arătau de parcă le croise chiar ea. Apoi lăsase mâna jos.

— Asta te face să fii chiar mai încântătoare cât şi totodată de neatins; o femeie împovărată de statutul nobil. Te-aş putea avea fără întârziere dacă aş şti că ai câţiva bănuţi în spatele numelui familiei, draga mea, dar până şi eu am o fărâmă de moralitate. Un punct slab, de altfel.

— Presupuneţi prea multe lucruri, îi zisese ea.

Voise să spună că el presupunea că ea era săracă, deşi supoziţia era destul de corectă ţinând seama de hainele pe care le purta. Dar el trăsese concluzia mai evidentă.

— E posibil să nu mă vrei. Deşi o să-ţi spun care e secretul succesului meu la femei, şi asta n-o să te coste niciun bănuţ, din moment ce nu ai unul în plus în pungă.

Ea rămăsese tăcută şi analizase poleiala hainei şi perfecţiunea aspectului ciufulit al părului lui.

— Dar puţin îmi pasă dacă te pot avea sau nu.

— N-o să mă aveţi, spusese ea pe un ton înţepat. Pentru că şi eu simt exact acelaşi lucru cu privire la dumneavoastră.

— În acest caz, o să-ţi sărut vârfurile degetelor şi o să mă retrag.

În timp ce înaintase spre ea, ea observase marginile hainei lui care se pliau perfect. Nu degeaba era fata unui scriitor. Verde pal nu era suficient de descriptiv; taftaua mătăsoasă a hainei era celadon, verdele frunzelor tinere. Iar broderia neagră, la o inspecţie mai atentă, avea culoarea dudelor. Era o combinaţie rafinată. Îndeajuns de puternică încât să-i schimbe complet părerea.

Ceea ce simţise fusese mult prea profund pentru a fi luat drept o emoţie trecătoare, aşa cum era dorinţa. Ceea ce simţise nu fusese dorinţă – fusese dragoste. Pentru prima oară în viaţa ei… era îndrăgostită.

Îndrăgostită!

— Mă duc la Londra, îi spusese tatălui ei când se întorseseră acasă. Inima îmi este înlănţuită, şi trebuie să-i ascult chemarea.

Deşi un limbaj aşa extravagant nu era deloc modul obişnuit de exprimare al Robertei, simţise că a cita din

poemele tatălui ei era o bună măsură de precauţie.

— În niciun caz! replicase el ignorând referirea literară. O să…

— Fără tine, îi spusese ea. Şi fără doamna Grope.

— Sub nici o formă!

Se luptaseră timp de o lună, până când primiseră prin poştă ediţia din martie a *Rambler's Magazine.* Desenele nu erau cu nimic mai puţin explicite decât cele din urmă cu doi ani. Avea cocoaşă şi sprâncene înfiorătoare şi stătea în genunchi, în faţa unui bărbat în livrea, probabil cerându-i mâna. „Aşchia nu sare departe de trunchi", spunea inscripţia. „întotdeauna am suspectat că disperarea este ereditară."

Roberta nu se îndoise că imaginea se vindea bine din vitrina tiparniţei Humphrey.

— Conştiinţa mea e curată! zbierase tatăl ei când înţelesese aluzia. Sigur bănuiai că servitorii sunt plătiţi pentru bârfe. Cum altfel, ţinând cont că eu şi doamna Grope apărem aşa frecvent în *Town and Cowntry?* Cineva a făcut bani frumoşi după nebunia ta. Nu are sens să mă implori să scriu încă un poem; puterile literaturii mele s-ar putea să nu aibă niciun efect.

Furia marchizului fusese astâmpărată numai după ce scrise patru sute de rânduri în pentametru iambic ce rimau cu „dinte de şarpe" şi „fiică", lucru deloc uşor. Supărarea fetei lui se diminuase după ce îşi repetase în sinea ei că urma să se mărite cu ducele de Villiers, să comande haine din mătase celadon şi să nu mai asculte niciodată alt poem.

Comandase a doua cea mai bună trăsură a tatălui ei şi a doua servitoare din casă ca s-o însoţească la Londra şi plecase ţinând strâns o valiză plină cu îmbrăcămintea de nearătat a doamnei Parthnell, o sumă de bani de care trebuia să aibă grijă cu chibzuinţă şi un poem de la tatăl ei, singura prezentare pe care el binevoise să i-o facă.

— O, minunată lume nouă! îşi şoptise, apoi strâmbase din nas.

Gata cu poezia! Ducele de Villiers mai mult ca sigur nu auzise niciodată de John Donne şi probabil nu făcea

diferenţă între un rondel şi o rişcă.

Era perfect.

capitolul 1

10 aprilie 1783
Reşedinţa Beaumont, Kensington

— În Paris, o femeie măritată trebuie să aibă un amant, altfel e o necunoscută. Şi e iertată dacă are doi.

Uşa salonului se deschise larg, dar tânăra care stătea cu spatele la uşă nu observă acest lucru.

— Doi? întrebă un tânăr îmbrăcat cu bun-gust. Să înţeleg că francezii sunt o rasă de oameni fericiţi? Mi s-au părut plini de toane când am fost ultima oară acolo. Probabil din cauza jenei bogătaşilor, e ca şi cum ai mânca trei deserturi după cină.

— Trei amanţi sunt cam mulţi totuşi, răspunse femeia. Deşi am cunoscut pe cineva care considera că trei sunt un privilegiu, nicidecum prea mulţi.

Râsul ei era uşor, genul care să îl zgândăre pe un bărbat în piept – şi chiar mai jos. Spunea multe despre capacităţile ei de a se descurca cu unul – sau cu trei – francezi cu aplomb. Soţul ei închise uşa şi păşi în cameră. Tânărul se uită în sus, se ridică şi se înclină cu o grabă ieşită din comun.

— Înălţimea Ta.

— Lord Corbin, răspunse ducele de Beaumont şi se înclină.

Corbin era exact pe gustul Jemmei: elegant, sigur de sine şi mult mai inteligent decât recunoştea. De fapt, ar fi fost un om bun în parlament – nu că s-ar fi coborât într-atât încât să muncească. Cumnatul lui, contele de Gryffyn, se ridică şi făcu degajat o plecăciune.

— La dispoziţia ta, Gryffyn, spuse ducele şi înaintă.

— Stai cu noi, Beaumont, îl îndemnă soţia lui şi se uită

în sus spre el cu o expresie în care se citea cea mai sinceră prietenie. E o plăcere să te vedem. Camera Lorzilor nu se întruneşte azi?

Era un rău necesar în războiul pe care îl duceau în ultimii opt ani: conversaţii presărate cu remarci înţepătoare delicate, rareori cu sentimente grosolane.

— E în sesiune, dar m-am gândit să petrec mai mult timp cu tine. Abia te-ai întors de la Paris.

Ducele îşi arătă dinţii într-un fel de zâmbet.

— Deja îmi e dor de el, spuse Jemma cu un oftat exagerat. E minunat că eşti aici, dragul meu, zise ea, apoi se aplecă puţin mai în faţă şi îl bătu uşor cu evantaiul pe mână. O aştept pe Harriet, ducesa de Berrow. Apoi vom lua o decizie cu privire la piesa centrală pentru sărbătoarea de mâine.

— Fowle mi-a spus că dai un bal.

Ducele – pe care îl chema Elijah, deşi s-ar fi simţit foarte insultat dacă i s-ar fi adresat cineva astfel – îşi păstrase tonul echilibrat. Anii petrecuţi în dezbateri parlamentare aveau să se arate folositori odată cu întoarcerea în Londra a Jemmei. Adevărul era că acesta era motivul pentru care rămăsese acasă în timpul zilei. Trebuia să cadă la o înţelegere cu soţia lui care să reducă activităţile acesteia la un nivel acceptabil. Şi n-ar fi reuşit acest lucru dacă şi-ar fi pierdut cumpătul; îşi aducea prea bine aminte de certurile pe care le avuseseră când erau tineri însurăţei.

— O, Doamne! Nu-mi spune că am uitat să te informez! Ştiu că sună cam nebunesc, dar planurile mi-ai ţinut mintea ocupată în timpul călătoriei încoace.

Părea cu adevărat cuprinsă de regrete, şi, într-adevăr, din câte o cunoştea Elijah, chiar aşa era. Jocul de-a căsnicia pe care îl jucau necesita maniere strict prietenoase în public. Nu că ar fi fost vreodată doar ei doi în intimitate.

— Tocmai ţi-a spus asta, interveni fratele ei. Ar fi bine să ai grijă, surioară. Nu eşti obişnuită să împarţi o gospodărie.

— A fost foarte urât din partea mea, spuse ea şi sări

în picioare, ceea ce făcu ca juponul de mătase să i se încolăcească în jurul gleznelor subţiri.

Era îmbrăcată într-o rochie albastră, *à la française,* brodată cu flori de nu-mă-uita. Corsajul mângâia fiecare formă a sânilor ei şi talia îngustă înainte să se umfle deasupra crinolinei. Modul în care inelele laterale ascundeau linia şoldurilor ar fi putut părea dezgustător pentru un bărbat, şi totuşi Elijah trebuia să recunoască faptul că acestea jucau un rol irezistibil în imaginaţia oricui, conducând privirea de la curba sânilor la talia îngustă făcându-l apoi, inevitabil, pe privitor să îşi imagineze membrele zvelte şi… restul.

Jemma ridică mâna; Elijah se opri un moment, apoi o luă. Ea îi zâmbi, aşa cum o mamă i-ar zâmbi băieţelului ei care nu vrea să se spele pe faţă.

— Mă bucur foarte mult că poţi sta cu noi în dimineaţa aceasta, Beaumont. Deşi sunt convinsă că aceşti gentlemeni au opinii impecabile, zise ea şi îi adresă un zâmbet lui Corbin, părerea soţului, evident, are întâietate. Recunosc că a trecut atât de multă vreme de când am simţit că am un soţ, încât e aproape ceva nou! Probabil c-o să te plictisesc nespus cerându-ţi să-ţi dai cu părerea despre fundele mele.

Pe vremuri, în primele zile după ce se căsătoriseră, Elijah s-ar fi arătat supărat. Dar era călit de anii de turniruri din parlament, unde mizele erau mult mai importante decât fundele şi bagatelele.

— Corbin se poate ocupa în locul meu de sarcina alegerii fundelor, sunt sigur de asta, spuse el cu amestecul potrivit de dezinteres şi politeţe în voce.

Cu colţul ochiului, Elijah observă că bărbatul pomenit nici măcar nu clipise la ideea că tocmai fusese invitat de un duce să îndeplinească îndatoririle soţului. Poate că el o putea ţine pe Jemma ocupată îndeajuns încât ea să nu stârnească prea multe scandaluri înainte ca parlamentul să intre în pauză. Se întoarse spre uşă destul de brusc, enervat să descopere că frumuseţea soţiei lui părea mai accentuată aici decât fusese în Paris în timpul rarelor lui

vizite. Pe de o parte pentru că Jemma nu-şi pudrase părul. Ea ştia foarte bine că sclipirea blondului-închis era mult mai ademenitoare decât pudra şi contrasta mai bine cu ochii ei albaştri.

Tocmai fiindcă ea era soţia lui – îşi spuse în sinea lui – se simţea într-o oarecare măsură iritat de frumuseţea ei. Sau poate că acel sentiment era cauzat de atenţia ei deosebită faţă de propria persoană. Când se căsătoriseră, ea nu era aşa de fără cusur. În prezent însă, totul la ea era şlefuit până la perfecţiune, de la culoarea buzelor la comentariile spirituale. Ochii ei albaştri se măriră puţin, şi îi adresă încă unul dintre zâmbetele ei strălucitoare.

— Chiar suntem două inimi care bat ca una, Beaumont, zise ea.

— În acest caz, spuse fratele ei, este chiar ciudat că v-aţi petrecut atât de mult timp departe unul de altul. N-aş vrea să întrerup acest exemplu emoţionant de căsnicie fericită, atât de rar în vremurile noastre depravate, şi, cred că suntem cu toţii de acord, o inspiraţie pentru noi toţi, dar ne poţi arăta care este blestemata aia de piesă de rezistenţă, Jemma? Am o întâlnire pe Bond Street, iar prietenei tale, ducesa, nu-i place să se afişeze singură.

— În camera de lângă, în cazul în care Caro a pregătit totul. Nu era gata când aţi ajuns.

Elijah se abţinu să întrebe cine era Caro. Jemma vorbea în continuare:

— Am încredere deplină în ea. Are cele mai elegante gusturi dintre toate femeile pe care le-am cunoscut. Poate doar cu excepţia Maiestăţii Sale, regina Maria Antoaneta.

Elijah îi aruncă soţiei sale o privire care demonstra exact ceea ce simţea la adresa celor care se făleau cu apropierea de regalitatea franceză.

— Atunci să examinăm această piesă de rezistenţă, domnilor, zise el şi se întoarse spre Corbin şi spre Gryffyn. Ducesa e privită ca o expertă în moda din Paris. Personal, n-o să uit niciodată balul mascat din 1779.

— Ai fost acolo? întrebă Jemma uimită. Îţi jur, uitasem, zise ea şi îl bătu uşor pe braţ cu evantaiul. Acum mi

amintesc. Toţi bărbaţii erau costumaţi în satiri… A fost extrem de amuzant… Numai tu te-ai îmbrăcat în negru şi alb, ca un pinguin parlamentar.

El îi lăsă mâna ca să se poată înclina din nou.

— Vai, dar pe mine nu mă avantajează deloc o coadă de satir.

„Şi nici fundurile de francezi”, adăugă în gând, dar nu rosti niciun cuvânt. Ea oftă.

— Ambii membri ai familiei mele au refuzat să participe la distracţie. Atât de englezesc… atât de pompos… atât de…

— Atât de îmbrăcat, completă Gryffyn. S-au etalat în seara aceea nişte genunchi ce n-ar fi trebuit să vadă lumina zilei. Încă îmi vine greu să îmi alung din minte genunchii osoşi ai contelui d’Auvergne.

Jemma aruncă o privire spre uşile sălii de bal. Apoi râse şi le deschise.

— Ce frumos arată totul, Caro! Eşti minunată, absolut minunată, ca întotdeauna!

Corbin pornise repede pe urmele Jemmei, aşa că Elijah îl apucă de cot pe cumnatul lui.

— Cine dracu’-i Caro?

— O femeie al naibii de inteligentă, zise Gryffyn. Secretara Jemmei. E pe aici de patru sau cinci ani. N-ai întâlnit-o niciodată? Cum Elijah ridică din umeri, el continuă: Ea se ocupă de escapadele cele mai extravagante ale Jemmei. Complice la scandal, ăsta este modul cel mai bun de a le descrie. Pregăteşte-te să fii uimit de capacităţile ei incomparabile; nu că le vei aprecia. Nu cred că speri în secret că Jemma are să se transforme într-o nevastă de politician, nu?

— Speranţa mea se limitează la dorinţa ca ea să nu-mi distrugă cariera, spuse Elijah. Să înţeleg, din ce spui, că toate abilităţile secretarei lui Jemma sunt îndreptate spre stârnirea de scandaluri?

— După cum am zis, n-o să-ţi placă, spuse Gryffyn. Ajunseseră la uşă. El o deschise mai larg şi se dădu deoparte. Asta e ceva obişnuit pentru ea.

Elijah intră şi se opri brusc.

— La dracu', spuse el încet.

— E mai bine decât cu satirii. Fără coadă, sublinie Gryffyn.

Când Elijah se uită în încăpere, simţi cum calmul lui păstrat cu greu şi autocontrolul îi scăpau printre degete. Masa uriaşă de mahon care stătea de regulă în camera de zi fusese mutată în mijlocul sălii de bal. În loc de tacâmuri şi veselă pe ea se afla o scoică enormă, roz, ce părea făcută din lut. Peste tot erau înşiraţi boboci de trandafiri care cădeau înlănţuiţi până la podea. Uluit, el remarcă faptul că Jemma părea încântată de cât de reale arătau florile.

— O idee minunată, Caro!

Dar nu acest lucru era de vină, desigur. Ceea ce îi făcuse inima să se lovească de pereţii pieptului lui nu erau sutele de kilograme de flori din pânză, nici scoica, nici măcar perlele – pentru că existau şi şiraguri peste şiraguri de perle. Dumnezeu îi era martor, avea destui bani pentru orice fel de extravaganţă de-a Jemmei. Ceea ce preţuia mai mult decât orice pe lume era stocul de puteri politice, cu grijă adunate şi folosite cu băgare de seamă. Se ocupase de acesta zi de zi. Îşi construise o reputaţie solidă bazată pe dispute energice şi profunde. Cât timp soţia lui locuise în Paris, în ultimii opt ani, el îşi construise o carieră fără ajutorul de care beneficiau alţi bărbaţi din partea soţiilor lor care dădeau serate sau găzduiau evenimente de salon. Ajunsese în vârful Camerei Lorzilor, într-una dintre cele mai respectabile funcţii din regat, datorită inteligenţei sale şi nu acceptase niciodată mită. Se distanţase de politicienii corupţi şi de scandalurile nebuneşti care se abătuseră asupra tovarăşilor căzuţi în dizgraţie ai lui Fox şi ai prinţului de Wales.

Şi acum, când mai avea doar puţin timp până să-şi desăvârşească opera…

Piesa de rezistenţă nu purta nicio amărâtă de zdreanţă.

Şi era pictată în auriu; perlele care erau lipite de jur împrejurul corpului ei la intervalele regulate nu aveau nicio

importanţă.

Cumnatul lui se uita la ea cu o expresie calmă, jinduitoare, pe care Elijah o ura, deşi trebuia să recunoască faptul că numai un mort ar fi ignorat piesa de rezistenţă.

— Cel puţin nu are coadă, spuse Gryffyn cu veselie.

— La dracu', murmură Elijah printre dinţi.

capitolul 2

Roberta intră în încăpere exact când coada de păun apăru la orizont. Pe cale să o anunţe, majordomul îngheţă, cu gura deschisă. Ea îl bătu uşor pe mână.

— Mă prezint singură, îi spuse ea. Verişoara mea mă aşteaptă.

El încuviinţă din cap şi îi făcu loc. Avusese noroc, ţinând cont că verişoara ei nu o aştepta. De fapt, era posibil ca ducesa de Beaumont să nici nu ştie că exista.

Ducesa era mult mai frumoasă decât în schiţele pe care le văzuse Roberta în revista *Town and Country.* Avea părul prins la spate într-o legătură de bucle sofisticate, iar hainele ei erau frumos lucrate. De fapt, arăta ca în portretele mamei Robertei, cu trăsături perfect echilibrate şi cu buze de un stacojiu aprins. Dar, desigur, ducesa întruchipa şi o combinaţie evidentă de eleganţă şi atracţie senzuală pe care Roberta se îndoia că mama sa le avusese, izolată undeva la ţară, cu un soţ catalogat în mod delicat drept excentric.

Roberta înaintă, dar nimeni nu o băgă în seamă. Lângă masă erau doi bărbaţi care se holbau la femeia goală. S-ar fi putut crede că aceasta era obişnuită să i se acorde atenţie, pentru că zâmbea foarte frumos spre ei. De fapt, ea îi aducea aminte Robertei de nimic altceva decât de un crocodil dinţos – chiar dacă crocodilii nu au sâni mari

şi cărnoşi.

Singurul gentleman care nu se uita cu gura căscată la zeiţă se încrunta spre ducesă. Acesta trebuia să fie ducele. Beaumont era deseori ilustrat cu frâiele guvernului în mâini sau biciuind membrii Camerei Lorzilor. Avea aspect de om puternic, cu o tentă de eleganţă furioasă.

— Unul dintre lucrurile pe care aş vrea să le subliniez, zise el cu o mânie ca de gheaţă, este că această femeie scandalos de arătoasă mi-ar putea distruge cariera. Fără îndoială că va asigura o seară interesantă, dar te-ai gândit la decenţă? Aş putea enumera printre cunoştinţele mele importante destul de mulţi oameni care au fete tinere, nemăritate. După doar o privire aruncată la acest spectacol, ei n-o să mai apară vreodată pe la uşa mea!

Ducesa nu părea impresionată.

— Te asigur că nimeni din Camera Lorzilor nu va fi altfel decât amuzat de piesa mea de rezistenţă, Beaumont. Absenţa mea nu ţi-a afectat cu nimic capacitatea de a primi susţinere – şi n-o va face nici prezenţa mea.

— Se pare că anii pe care i-ai petrecut în Paris nu au avut niciun efect asupra inteligenţei tale, se răsti ducele.

Roberta făcu un pas ezitant în spate. Nu voia să ia parte la o ceartă conjugală.

— Se pare că manierele tale s-au deteriorat în aceeaşi perioadă. Păcat.

— El are dreptate, Jemma. Eşti naivă, zise un alt gentleman care îşi luă cu greu privirea de la piesa de rezistenţă despuiată.

Semăna aşa mult cu ducesa, încât trebuia să fie fratele ei, Lord Gryffyn, şi, prin urmare, verişorul Robertei (de gradul întâi, al doilea sau – dacă era să fie scrupuloasă – al doisprezecelea). Sprâncenele erau mai închise la culoare, dar părul legat neglijent la spate avea culoarea coniacului. Aveau aceeaşi formă a gurii, ca o cireaşă, însă el nu avea perfecţiunea surorii lui. Haina era albastră şi părea că o îmbrăcase fără să se gândească, pentru că vesta era de un portocaliu ciudat.

— Cred că această Venus va ofensa jumătatea

feminină a înaltei societăţi, zise Lord Gryffyn.

— Nu e o Venus, ci regina lui Neptun, interveni o doamnă care stătea într-o parte. Venus a fost la modă acum cinci ani!

Ea strâmbă din buze cu o asemenea emfază, încât era imposibil să nu fie franţuzoaică.

— A, dar nu suntem în Paris, zise Lord Gryffyn. Noi suntem mai sensibili şi ne place să pretindem că nu ştim cum arată diverse părţi ale corpului. În acest fel, domnişoară Caro, nu faceţi decât să-i prezentaţi celei mai de soi părţi a Londrei cum arată o pereche de coapse frumoase. Nu merită.

— Fratele tău e de acord cu mine, se răsti ducele. Nu tolerez un astfel de comportament în casa mea.

Urmă un moment încordat de tăcere. Zâmbetul plin de veselie dispăru din privirea ducesei.

— Nu? întrebă ea.

Ducele avea circa un metru optzeci, dar în ochii Robertei părea de cel puţin doi metri.

— Nu.

Rostise cuvântul pe un ton ameninţător.

— În acest caz, cred că nu voi fi eu cea care le va face educaţie englezilor despre lucrurile delicate precum picioarele unei femei, spuse ducesa. Nu atât timp cât poţi face în locul meu, şi în biroul tău din Westminster.

Roberta clipi, dar ducesa se răsucea cu spatele.

— Este greu să-ţi imaginezi că Jemma e soţie de politician, remarcă Lord Gryffyn spre Beaumont. În Paris se obişnuieşte ca femeile goale să stea pe mese? Eu n-am văzut niciodată aşa ceva în Londra, spuse el, apoi adăugă: Mă rog, cel puţin nu în acest gen de casă.

Îşi ridică privirea şi întâlni ochii Robertei. Ea făcu involuntar un pas înapoi. Cum putea să…

— Se pare că ai un oaspete, Jemma, zise el.

Jemma se întoarse, la fel şi ducele. Al treilea gentleman era încă adâncit în conversaţie cu regina lui Neptun, aşa că nu auzi. Roberta făcu o reverenţă.

— Bună seara, spuse ea. Mă tem că majordomul

dumneavoastră a fost copleşit de eveniment şi s-a retras ca să-şi revină. I-am spus că mă prezint singură.

Ducesa îi zâmbi. Roberta fu dintr-odată conştientă de picioarele ei mari. Ba chiar se simţea de parcă geanta ei prea plină şi ponosită, lăsată în hol de un valet zeflemitor, îi cocoşa spatele.

— Te rog să ne scuzi că suntem într-o asemenea dezordine, spuse ducesa, cu o fluturare a mâinii ce (se putea presupune) se referea la femeia goală şi la ciorovăiala cu soţul ei.

— Nu-i nimic, zise Roberta fâstâcindu-se. Numele meu este Lady Roberta St. Giles.

Făcu o pauză.

Pe chipul ducesei nu apăru niciun semn de recunoaştere, dar ducele făcu un pas în faţă.

— Recunosc acest nume, doamnă.

Roberta respiră uşurată.

— Strângeţi fonduri pentru pensionarii din Chelsea nu-i aşa? Foarte frumos din partea dumneavoastră să mă căutaţi aici, dar vă asigur că nu era necesar. El se apropie, cu chipul marcat de blândeţe, dar cu intenţie clară de a o da afară din casă. Îmi pare rău că aţi asistat la o astfel de scenă. E în măsură să oripileze orice femeie sensibilă.

— Dacă trebuie să mă comport ca o soţie de politician, Beaumont, aş putea foarte bine să încep s-o fac chiar acum, interveni ducesa. Înţeleg că mintea trebuie să-mi stea la acţiunile caritabile, nu la penele de păun, spuse ea şi o luă pe Roberta de braţ. Pensionarii din Chelsea merită acte de caritate, Lady Roberta. Aş fi onorată să aud despre munca dumneavoastră. Doriţi o ceaşcă de ceai?

— Nu înţelegeţi, zise Roberta şi rămase fermă pe poziţie.

Dar, când deschise iarăşi gura, nu reuşi deloc să spună adevărul. Că tot ce avea zăcea trântit pe hol. Că venise – neanunţată şi, fără îndoială, nepoftită – ca să rămână acolo. Ca să-şi caute un soţ.

Fără să le arunce nicio privire soţului sau oaspeţilor ei, ducesa începu s-o tragă spre uşă.

— Vă rog, poftiţi la mine în salon, zise ea. Beaumont, rămas-bun, adăugă ea fără a-l privi.

— Şi piesa de rezistenţă? întrebă ducele, cu vocea rece a gheaţă.

— Discutăm mai târziu.

— Nu văd de ce mi-aş pierde vremea cu asta. O femeie goală n-o să decoreze niciodată masa mea. Asta-i tot ce am de zis.

— Ha, ha! ţipă ducesa, care se opri şi lăsă jos braţul? Robertei. Este o operă de artă.

— Este o ruşine, replică el.

Ducesa nu arăta niciun semn de teamă, ceea ce Robertei i se păru uimitor. Faţă în faţă cu un asemenea specimen de mascul înfuriat, pe ea, una, ar fi luat-o tremuratul.

— N-o să câştigi de data asta, zise Lord Gryffyn vesel. Crezi sau nu, Jemma, soţul tău are treburi importante, care n-ar trebui batjocorite de femeile tale despuiate, oricât de voluptuoase ar fi. Ce părere aveţi? o întrebă el pe Roberta. Păreţi o femeie la locul ei. Credeţi că un bal cu Lady Neptun va fi rău primit?

Roberta aruncă o privire spre piesa de rezistenţă. Chiar era goală – era interesant cât de diferit era corpul faţă de al Robertei. În primul rând, sânii ei erau, probabil, de trei ori mai mari.

— Cred că majoritatea invitaţilor vor găsi acest lucru neigienic, spuse ea. Înţeleg că aceasta este masa la care se mănâncă de obicei. Există posibilitatea ca oamenii să aibă o reţinere să mai ia masa aici pe viitor.

Comentariul ei fu primit cu tăcere, apoi urmă un hohot de râs din partea fratelui ducesei.

— Te-a învins aici, Jemma.

Ducele zâmbi, iar Roberta simţi dintr-odată puterea expresiei lui de gheaţă când aceasta se topi într-un zâmbet.

— Mă simt chiar înclinat să ajut pensionarii, zise el încet. O faptă bună merită răsplătită…

Ducesa ridică uşor ironic din umeri, apoi se întoarse şi i se adresă franţuzoaicei:

— Caro, dragă, trebuie să fie îmbrăcată. Poţi să-i găseşti ceva potrivit?

— Glumeşti, desigur! răspunse aceasta şi îşi duse mâna la frunte. Sunteţi de acord cu un scutec?

— Dacă o acoperă de la claviculă până la gleznă, spuse ducele.

Femeia începu să protesteze, cu mâinile ridicate.

— Acum chiar am nevoie de o ceaşcă cu ceai, bombăni ducesa şi o luă din nou pe Roberta de cot. Mergem la mine în salon? E o dovadă de laşitate din partea mea să-l las pe Beaumont cu secretara mea, dar o merită, nu credeţi? Promit să nu încep cu lamentări despre scutecul lui Lady Neptun.

Lord Gryffyn se întorsese; vocea secretarei ajunsese aproape un ţipăt.

— Poate că domnişoara Caro va reuşi să adapteze modelul la sensibilităţile fragile ale doamnelor engleze, sugeră Roberta, destul de sigură că majoritatea modelelor franţuzoaicelor le-ar înspăimânta şi uimi pe femeile pe care le cunoştea.

— Sau poate nu. Atunci o să mă părăsească şi o să se întoarcă la Paris, unde cel puţin trei contese salivează după serviciile ei. I-am dublat salariul de două ori în ultimul an. Ceea ce e un lucru înspăimântător de superficial, recunosc, când ai de-a face cu astfel de lucruri serioase.

— Păi, apropo de asta…

— Vă rog, haideţi să nu discutăm despre subiecte triste înainte de-a ne aşeza la o ceaşcă de ceai. Aş cere nişte vin roşu; întotdeauna am zis să vinul roşu e o băutură potrivită pentru subiectele neplăcute, dar e prea devreme.

Intrară într-un salon micuţ.

— Trebuie s-o redecorez, continuă ducesa şi se opri un moment. Abia m-am întors de la Paris, altfel vă asigur că nu v-aş fi poftit într-un asemenea loc ponosit.

Încăperea avea, într-adevăr, un aspect lugubru. Era vopsită într-o nuanţă ştearsă de muştar şi conţinea un tablou mare cu o femeie zâmbitoare care ţinea de păr un cap retezat.

— Uitaţi-vă la ea, zise ducesa. Ţine capul ăla cu aerul degajat al unei slujitoare de la o tavernă.

— Trebuie să fie Judith şi Holoferne, spuse Roberta. Ţinând cont de circumstanţe, Judith arată destul de veselă, nu credeţi?

Ducesa se îndreptă spre tablou.

— De fapt, cred că arată cam beată. Nu vi se pare că pare ameţită?

— Parcă Judith i-a adus lui Holoferne mai întâi nişte vin, zise Roberta. Înainte să-i taie capul. Deşi n-aş vrea să critic îndemânarea artistului; aspectul ei beat s-ar putea să aibă de-a face cu faptul că ochii ei nu par a fi la acelaşi nivel.

— Şi faţa ei e exagerat de îmbujorată.

— Probabil de la efort, sublinie Roberta. Cred că este nevoie de un braţ puternic ca să tai gâtul unui om.

— Bine zis. Văd că sunteţi foarte practică. Vă rog să luaţi loc aici, Lady Roberta, cu spatele la capul retezat. O să pun să fie luat cu prima ocazie. N-am trăit la Londra în ultimii opt ani, dar tot mă trezesc tremurând când mă gândesc la soacra mea. Acesta este salonul ei special, înţelegeţi. Slavă Domnului, trăieşte într-o casă moştenită, la ţară.

Roberta se aşeză.

— Ar trebui să vă explic cine sunt…

— Da, o întrerupse ducesa. Sunteţi prima persoană pe care o întâlnesc în postura de soţie de politician. Deci cred că înţelegeţi că sunt foarte stresată să fac asta aşa cum trebuie. Câţi bani doriţi?

— Nu este vorba spre bani, zise Roberta. Vedeţi, eu sunt..

— Fără bani! O, Doamne, atunci e vorba despre timp, nu-i aşa? N-o să vă fiu de folos. Nu numai că nu sunt deloc de ajutor când vine vorba despre lucruri practice, dar tind să adun în jurul meu oameni care sunt la fel de… să zicem… imorali ca mine.

— Chiar sunteţi imorală? întrebă Roberta, pentru că scrupulele ei fuseseră învinse de o mare curiozitate.

Ducesa nu *părea* deloc imorală. Desigur, presupunerile Robertei erau probabil destul de incorecte ţinând cont de faptul că se formaseră timp de ani buni cât trăise alături de amantele tatălui ei, femei care se mândreau cu dispreţul nesăbuit faţă de moralitatea convenţională.

— Chiar sunt, spuse ducesa cu o veselie continuă. Absolut. În totalitate. Femei goale pe masă reprezintă numai începutul, vă asigur. Aşa că mă tem că prezenţa mea nu vă va fi de niciun folos.

— De fapt, cred că poate fi, zise Roberta.

Ducesa păru alarmată.

— Sincer, nu pot. Devin iritabilă… fioroasă… când sunt plictisită – şi mă plictisesc foarte repede.

Roberta începuse să se distreze.

— Cât de fioroasă?

— Cumplit! Odată, în toiul unei mese plictisitoare, am insultat-o pe contesa de la Motte pentru că am fost puţin prea directă când am adus în discuţie originile ei. S-ar fi albit la faţă, dacă n-ar fi fost dată din belşug cu fard roşu.

Uşa se deschise destul de violent, şi apăru secretara ducesei. Gâfâia, avea părul ciufulit şi pumnii încleştaţi. De fapt, era chiar întruchiparea lui Judith, doar că din mâini îi lipseau unul sau două părţi ale corpului retezate. Evident, dacă dorinţele i-ar fi fost ascultate, ar fi purtat în mână capul ducelui.

— O, Doamne! spuse ducesa în şoaptă.

— Mă întorc în clipa asta… în seara asta… în secunda asta pe ţărmurile Franţei, unde munca mea e apreciată! Soţul ăsta al tău este un bărbat care nu are nici cea mai vagă noţiune despre frumuseţe. Nu are simţ estetic. Are un suflet de mizerie. Înoată în mocirlă! Te compătimesc!

— O, Caro, spuse ducesa şi se ridică din fotoliu. Doar nu vorbeşti serios când zici că o să mă părăseşti. Pe mine? După toate evenimentele glorioase pe care le-am plănuit împreună? Gândeşte-te la satiri! Gândeşte-te la rege, care ţi-a trimis un bilet după Pădurea de Cristal!

— Soţul tău nu-mi înţelege geniul, şuieră franţuzoaica

înfuriată. Cunosc genul. O să mă bată la cap cu îngrijirile şi cu moralitatea lui. Şi pe mine nu mă bate nimeni la cap! Eu sunt un geniu!

— Uneori, geniile sunt nevoite să lucreze în condiţii groaznice, interveni Roberta şi făcu un pas în faţă. De fapt, atunci dau tot ce au mai bun în ele, cele mai lăudabile opere. Gândiţi-vă la Michelangelo, care a stat întins pe spate şi a pictat tavanul Capelei Sixtine.

Ochii înnebuniţi ai franţuzoaicei se fixară asupra Robertei.

— Michelangelo a fost un italian nebun! Eu sunt din Franţa! Nu accept ca munca să-mi fie zădărnicită de opiniile unui birocrat căpos!

În spatele ei, Roberta auzi un chicotit din partea soţiei birocratului căpos.

— Dar să întoarceţi spatele unei provocări… zise Roberta şi clătină din cap. Nu stă în firea unei franţuzoaice, *mademoiselle.*

Apoi îşi spuse că era mai bine să îmblânzească bestia dezlănţuită în limba ei, aşa că vorbi pe acelaşi ton în franceză şi mulţumi în gând guvernantei sale că insistase să înveţe limba.

— *Excusez-nous, c'est bien pour ça que Leonardo da Vinci a choisi de vivre en France. Nous étions, encore, des barbares.*[1]

— Are dreptate, gânguri ducesa. Priceperea ta n-a suferit decât o mică amânare.

— Eu sugerez, spuse Roberta, să renunţaţi la conceptul Reginei Mării – care e atât de redundantă, de plictisitoare − şi să apelaţi la personalităţile mitologice. La cele care purtau haine. Când văd o scoică gigantică, credeţi că mă gândesc la Neptun? Nu!

— Ştiu, zise secretarea şi făcu o grimasă. Vă gândiţi la Venus. M-am săturat de Venus şi de scoica ei idioată.

— Eu mă gândesc la Elena din Troia, la cea mai frumoasă femeie care a trăit vreodată.

---

1 Ne scuzaţi, tocmai din acest motiv Leonardo da Vinci a ales să trăiască în Franţa. Încă suntem barbari, (n.tr.)

— Şi când a apărut Elena într-o scoică uriaşă?

— Nu e o scoică, ci un om, explică Roberta. Poate fi vopsită în alb. Oul uriaş se desface şi o scoate la iveală pe femeia care a început Războiul Troian. Iar ea, desigur, va purta veşminte din Grecia Antică.

— Ah, spuse Caro şi miji ochii. Poate…

— Sclipitor! ţipă ducesa. Ador ideea, o iubesc, iar Beaumont va face şi el la fel.

— Dar coada mea! zise Caro. Nota de glorie adusă de coada mecanică a Reginei lui Neptun, la care am lucrat două zile…

— Nu-ţi face griji, o să folosim coada ta minunată de păun la altceva, promise ducesa.

O conduse repede afară din încăpere şi se întoarce cu un zâmbet larg pe chip. Roberta clipi; forţa personalităţii ducesei era tulburătoare.

— Pensionarii dumneavoastră, Lady Roberta, tocmai au devenit proiectul meu special!

— Adevărul este că nu am niciun pensionar, zise Roberta şi se întoarse pe fotoliu. Mă tem că ducele m-a confundat cu cineva care face acte de caritate.

— Cât de neobişnuit să facă Beaumont vreo confuzie. Mai că mă aştept să aud corul Aleluia[2] izbucnind din senin.

— Nu mă am decât pe mine, spuse Roberta. Pe mine şi bagajul meu.

— Bagajul?

Ducesa părea puţin confuză.

— Sunt verişoara dumneavoastră de gradul trei. De fapt, chiar mai îndepărtată. Oricum, mama semăna cu dumneavoastră. Suntem rude îndepărtate, şi speram că mă veţi putea introduce în înalta societate, zise Roberta şi înghiţi în sec.

Era incredibil de îndrăzneaţă şi, aşa cum o asigurase doamna Grope, avea toate şansele să fie azvârlită în stradă. Îşi împreună mâinile strâns.

— Am o scrisoare de la tata, adăugă ea. Tatăl

---

2 Referire la corul Aleluia din Oratoriul *Messiah,* de George Friedrich Handel (n.red.)

dumnevoastră şi cu al meu au ţinut foarte mult unul la altul în tinereţe.

Ducesa nu părea să facă vreo grimasă oripilată.

— Da? Din amintirile plăcute pe care le am despre el, aş fi zis că tata n-a avut niciun prieten. Este înduioşător să-ţi imaginezi că a fost odată băiat, zise ea. Dar ce e în capul meu? Aţi venit să staţi cu mine. E minunat!

Inima Robertei tresări.

— Da?

Ducesa zâmbea.

— Sigur că da! N-am avut niciodată o soră şi întotdeauna mi-am dorit una. Nu vă faceţi griji; o să cunosc pe toată lumea în oraşul acesta ignorant într-o săptămână sau două şi o să vă găsim o pereche splendidă. Dacă nu vă deranjează că vă întreb, sunteţi rudă din partea mamei sau a tatălui meu?

— Din partea mamei, spuse Roberta care se simţea puţin ameţită din cauza sentimentului de uşurare. Mă tem că un grad de rudenie destul de îndepărtat. Mama a fost copilul celei de-a doua verişoare a mătuşii dumneavoastră. Numele ei de domnişoară era Cressida Enright. A venit rar la Londra, pentru că s-a măritat la şaisprezece ani. A murit când eram destul de mică.

— Staţi puţin!

Roberta aşteptă, ştiind exact ce avea să urmeze.

— Marchizul Nebun! exclamă ducesa. E... tatăl dumneavoastră? Poetul?

Roberta încuviinţă din cap cu reţinere.

— Doamne, parcă ştiam că are o fată... Câţi ani aveţi?

— Douăzeci şi unu.

— Eu am douăzeci şi opt. Sunteţi un bebeluş în comparaţie cu mine. Dar sunteţi moştenitoare, nu? Marchizul Nebun... zise ea şi făcu o pauză. Îmi pare rău, tatăl dumneavoastră e marchiz de Wharton şi...

— Wharton şi Malmesbury, spuse Roberta. E în regulă. Oricum nimeni nu-şi aminteşte titlul lui. Am zestre dar cum m-aş putea mărita cât timp sunt izolată la ţară? Tata n-a vrut să călătorească nici măcar până în Bath în ultimii ani.

— Vecinii nu vă sunt de ajutor?

— Nu prea avem. Tata a cumpărat moşia de lângă, din nord, în urmă cu câţiva ani. Şi mă tem că i-a înnebunit pe cei care stau în apropiere.

— Le-a trimis poezii? întrebă ducesa şi se opri. Nu vă simţiţi obligată să-mi răspundeţi; n-o să vă interoghez ca o precupeaţă în primele cinci minute. Oricum, ai făcut ceea ce trebuia. O să fiţi sub tutela mea. Toate domnişoarele de soi au tutori în Paris; aceştia sunt de folos ca să împiedice pe cineva să găsească scuze pentru a nu ieşi din casă.

— Mie nu mi se pare că sunteţi genul care să găsească scuze pentru a sta în casă, zise Roberta cu timiditate.

Ducesa îi făcu cu ochiul.

— Poate nu *singură,* dar sunt, desigur, anumite momente când poţi fi atras de, să zicem, ideea de a petrece o seară trândăvind. Consider, totuşi, că aşa începe declinul femeii. Trebuie să te îmbraci bine în fiecare seară, altfel devii un trântor.

Roberta încuviinţă din cap. Pentru că rareori avusese ocazia să se îmbrace formal, gândul de a petrece o seară liniştită acasă i se părea total neatractiv.

— Nici n-aţi fi putut sosi într-un moment mai bun. Ai auzit de izbucnirea lui Beaumont în Camera Lorzilor din toamna trecută, nu? Normal, sper că n-a fost decât o criză de nervi, dar…

Lăsă propoziţia neterminată, însă Robertei i se părea că arăta destul de afectată, ceea ce nu se potrivea cu dispreţul înţepător pe care îl observase între duce şi ducesă.

— Datoria mi-a impus să mă întorc.

Roberta încuviinţă din cap. Răspunsul tatălui ei când citise despre ieşirea ducelui de Beaumont în mijlocul unui discurs ţinut în Camera Lorzilor fusese să râdă în hohote şi să spună că omul era beat, dar, după ce-l cunoscuse pe duce, ea se îndoia că tatăl ei intuise corect.

— Trebuie să fac un moştenitor şi alte treburi din astea, mărturisi ducesa, ca şi cum ar fi spus că era posibil

să plouă a doua zi. Foarte neplăcut, dar trebuie făcut – şi, evident, mie îmi revine sarcina asta.

— Oh! făcu Roberta.

— Cred că vă întrebaţi cum o să ne descurcăm în pat. Roberta îşi înăbuşi un chicot nervos. Nu mai vorbise cu nimeni aşa cum vorbea cu ducesa.

— Eu… începu ea.

— Vă asigur că vă împărtăşesc îngrijorarea. Mă înfior numai la gândul ăsta. Eu şi Beaumont abia schimbăm o vorbă care poate fi considerată civilizată. Dar, vedeţi dumneavoastră, Lady Roberta, viaţa unei femei, ştiţi cum e. Jucaţi şah?

Întrebarea o luă pe nepregătite pe Roberta.

— Nu. Mă tem că n-am învăţat niciodată. Tata nu joacă, iar guvernatoarea mea avea alte opinii despre activităţile potrivite femeilor.

Ducesă flutură din mână cu dispreţ.

— Adică să-ţi petreci timpul sortând fire pentru broderii şi să te plictiseşti de moarte? Asta dacă ai noroc să nu îţi ocupi zilele frecând pantalonii unui bărbat.

Roberta nu se mai putu abţine; începu să zâmbească. Când Jemma râdea, nimeni nu putea sta serios.

— Singura problemă pe care o văd eu la faptul că vreţi să staţi aici, continuă ducesa, ar putea avea legătură cu standardele dumneavoastră.

— Standardele mele? întrebă Roberta.

Ducesa se uita la ea şi aştepta un răspuns.

— Etică… moralitate… astfel de lucruri.

— Păi, am aşa ceva, spuse Roberta precaută. Cred.

De fapt, nu putea spune că avea multe standarde morale stricte, ţinând cont de înclinaţia tatălui ei pentru companiile pline de viaţă.

— Ei, eu, una, n-am decât vreo câteva, zise ducesa şi îi adresă Robertei un zâmbet ciudat, strâmb. Dacă o să staţi cu mine, pur şi simplu n-o să pot îndura să văd că vă uitaţi mereu la mine cu o expresie de dezamăgire pe chip. Iar dacă mă criticaţi, mă tem că o să ne certăm. Printre numeroasele mele defecte se numără faptul că pur şi

simplu nu sunt capabilă să accept că greşesc. Vedeţi cât de greu e să trăiţi cu mine?

Roberta râse.

— N-aş putea fi dezamăgită, doar dacă nu cumva vă metamorfozaţi în doamna Grope, care a fost tovarăşa mea constantă în ultimii doi ani. Sincer, Înălţimea Voastră, nu-mi imaginez că mă puteţi dezamăgi cu nimic!

— O, o să găsiţi ceva. Dar ar fi mai bine să vorbim la per tu, nu crezi? Numele meu este Jemma, prescurtarea de la numele respectabil de Jemima. Pot să-ţi spun Roberta?

— Aş fi încântată!

— Ei bine, Roberta, să-ţi înşir defectele mele, da! Şi dă-mi voie să te asigur că, dacă simţi că nu poţi sta cu mine, am câteva rude care te vor scoate în societate cu toate ritualurile şi ceremoniile care se cuvin. De fapt, este foarte posibil să faci asta. Nu cred că fetele tinere, nemăritate, ar trebui să trăiască în case în care există piese de rezistenţă precum cele pe care le proiectează Caro.

— Poate că nu cele complet dezbrăcate, recunoscu Roberta. Dar au o anumită valoare educaţională, după cum a observat şi fratele dumneavoastră.

Jemma chicoti încântător.

— Cine ar fi crezut că e necesară atât de multă vopsea aurie ca să vopseşti pieptul cuiva?

— Exact!

— Tocmai mi-am dat seama că te-ai descurcat cu Caro la fel de frumos cum ai reuşit să-mi potoleşti enervarea stârnită de poruncile soţului meu. Cred că eşti obişnuită cu oamenii cu temperament artistic, nu?

— Viaţa cu tatăl meu este... a fost...

Jemma interveni cu bunăvoinţă.

— Îmi imaginez, spuse ea. Pentru că am trăit în Franţa atâţia ani, n-am fost la curent cu bârfele din Anglia, dar zvonurile despre escapadele tatălui tău circulă neîncetat.

Zâmbetul ei era atât de lipsit de orice urmă de critică, încât Roberta se trezi zâmbind la rândul ei.

— Aşa, spune-mi, ai simţit că te ia cu leşin când mi-ai văzut piesa de rezistenţă?

— Nicidecum, o asigură Roberta. Apoi adăugă, neputând rezista: Dar probabil că o să simt când o să-mi numeri defectele.

— Nu ştiu de unde să încep, spuse Jemma.

Roberta ridică dintr-o sprânceană.

— Păi, să vedem… în primul rând, sunt o ducesă.

capitolul 3

— O ducesă! Roberta s-ar fi aşteptat la orice când venea vorba despre defectele Jemmei, mai puţin la aşa ceva. Ce e greşit la asta? Întotdeauna am crezut că este a o împlinire mult râvnită.

Şi, ţinând cont de faptul că ea îşi dorea din tot sufletul să devină ducesa de Villiers, indiferent cu ce preţ, chiar vorbea serios. Uşa se deschise, şi majordomul voinic al cărui chip îşi recăpătase culoarea normală, intră cu o tavă din argint cu ceai.

— O, mulţumesc, Fowle, spuse Jemma. Frumos din partea ta.

După un moment în care îşi făcu de lucru cu tava, el ieşi. Jemma turnă cu grijă ceai în ceşcuţele fragile şi întrebă:

— Ai citat dintr-o poezie mai devreme?

— Da, deşi n-aş putea să-ţi spun cine a scris-o. Tata rosteşte versul destul de frecvent şi mi-a rămas în cap.

— Ai întâlnit multe ducese?

Jemma nu părea să fi întrebat cu răutate; era preocupată cu bolul cu zahăr. Roberta îşi coborî privirea spre rochia ei prost cusută.

— Nu, n-am întâlnit.

— Păi, te asigur că suntem abominabile. Titlul ne dă dreptul să ne purtăm cât de urât posibil, aşa că facem asta în mod frecvent.

— Chiar aşa?

Roberta acceptă o ceaşcă aburindă cu ceai.

— Am câteva ducese printre cunoştinţe; de fapt, am format un fel de prietenie bazată pe acest titlu. Vezi tu, faptul că eşti ducesă presupune că toţi cei pe care îi întâlneşti se dau pe lângă tine, dacă nu chiar se prosternează.

— Ah, făcu Roberta şi se întrebă dacă acesta nu era cumva un mod mascat de a evidenţia faptul că ea nu se prosternase aşa cum se cuvenea.

— E mai mult decât obositor. E o dovadă de prostie.

— Cred, zise Roberta, că mi-aş pune la bătaie pierderea inteligenţei. Şi sunt foarte sigură, spuse ea şi lăsă ceaşca jos, că o mică doză de ploconeală ar fi un antidot plăcut pentru opiniile doamnei Grope.

— O, vai, doamna Grope pare să intervină în conversaţia noastră destul de des, zise Jemma. Cine e?

Roberta ezită şi apoi se eschivă.

— Am avut un număr limitat de persoane cunoscute în ultimii ani şi mi-ar plăcea să mi-o scot din minte.

— Iar eu tergiversez discuţia despre ducese. Iată încă unul dintre defectele mele: sunt incurabil de superficială. Îţi spun sincer, Roberta, prietenele mele ducese sunt cam ca mine.

— Şi ăsta este un lucru aşa îngrozitor?

Roberta remarcă bucuroasă că Jemma se comporta de parcă ar fi fost prietene – ceea ce presupunea, desigur, că ea, Roberta, avea stofă de ducesă.

— Superficială. Capricioasă când vine vorba despre bărbaţi – şi trebuie să înţelegi din asta tot ce poate fi mai rău. Asta nu e o gospodărie în care o fată de vicar binecrescută, să se simtă în largul ei. Suntem înverşunate atunci când vine vorba despre iubiri şi chiar mai mult de atât în ceea ce priveşte dispreţul faţă de soţii noştri. Mă rog, acelea dintre noi care au soţi.

— Ce s-a întâmplat cu ducii?

— O, chestiile obişnuite, spuse Jemma şi ridică din umeri. Eu şi Beaumont ne-am separat în urmă cu mulţi el după cum probabil ştii. Prietena mea, Harriet, o să vină azi în vizită la mine; soţul ei a murit în urmă cu doi, aşa că e

văduvă. Am o prietenă, Poppy, care este urât de nouă în postura de ducesă, încât abia a înţeles despre ce e vorba; e măritată cu ducele de Fletcher. Dintre toate, Poppy este singura speranţă pentru o căsnicie fericită, dar face totul greşit. Şi mai e şi prietena mea Isidore. Nu prea poate fi considerată ducesă, pentru că încă nu s-a măritat cu un duce. Sunt logodiţi de la naştere, iar ea trăieşte cu mama lui, aşa că, dacă el o să se întoarcă vreodată din Orient, sau de oriunde o fi, ea are să primească titlul odată cu bărbatul.

— Din moment ce eu nu sunt ducesă, interveni Roberta, eşti sigură că doreşti compania mea? Toate cunoştinţele tale par extrem de selecte.

Jemma dădu să răspundă, dar uşa se deschise şi apăru Fowle.

— Înălţimea Voastră, zise el, Înălţimea Sa vă solicită să fiţi bună să…

Deasupra cererii curtenitoare a majordomului se ridică vocea ducelui, de la mică distanţă. Vorbele lui erau înăbuşite, dar furia nu. Jemma lăsă jos ceaşca.

— Mereu uit cât urăsc să locuiesc cu un bărbat, îi spuse ea Robertei. Te rog, rămâi aici şi savurează-ţi ceaiul cât timp mă reacomodez eu cu plăcerile certurilor conjugale.

— O, vai! exclamă Roberta şi sări în picioare.

Jemma se opri o clipă, studiind făţiş detaliile hainelor Robertei, pe care nu le observase până atunci.

— Spune-mi că doamna Grope este croitoreasă şi ai parte de compasiunea mea veşnică.

Ierta simţi că roşeşte.

— Nu.

— O să te îmbrăcăm, spuse Jemma cu severitate. Deşi mă doare să zic asta, aş putea crede jumătate dintre excentricităţile atribuite tatălui tău doar examinându-ţi rochia.

Ajunse la uşă înainte ca Roberta să poată răspunde. Dar ce-ar fi putut spune? Şi ea credea că doamna Parthnell făcuse o greşeală prin faptul că unise un corsaj de culoarea pepenelui cu o rochie din mătase de un roşu aprins.

O domnişoară bine-crescută ar fi rămas în salon şi ar fi ignorat zarva. Însă Roberta se duse iute după ducesă. Ducele stătea la intrarea din marmură şi arăta remarcabil de mult ca-n ilustraţiile ce prezentau discursul lui înflăcărat în Camera Lorzilor.

— El ar trebui să meargă la ţară, tună ducele. Unde poate fi ucenicit să înveţe o meserie decentă.

— Copilul nu se duce la ţară, anunţă Jemma. Doar dacă nu cumva Damon doreşte asta.

Roberta clipi. Cine putea fi copilul cu pricina? Ţinând cont că Jemma tocmai îi pomenise despre datoria ei de a da naştere unui moştenitor, nu putea fi al lor.

— Ei bine, el nu vine la mine în casă! se răsti ducele.

— Fratele meu vine să stea o vreme cu mine, replică Jemma. Iar copilul lui, nepotul meu, îl însoţeşte desigur.

— Pentru Dumnezeu, trimite-l în grija unui fermier zise Beaumont. Nu-l poţi modela după purtările tale inepte, Gryffyn.

Lord Gryffyn se sprijinea de uşa salonului cu o graţie musculoasă ce trăda o fire veselă, nu o structură sobră.

— Teddy n-o să fie niciodată fermier, zise el aparent nepăsător în faţa mâniei lui Beaumont. Încă nu l-ai cunoscut ca să-ţi dai seama că nu are cum să se facă vreodată fermier.

— Şi de ce nu, mă rog? se răsti Beaumont. Nu ne spune că o să dezvălui, în sfârşit, numele mamei lui?

— Attila Hunul, spuse Gryffyn fără să clipească.

— Nu e celebru pentru instinctele lui materne, comentă Beaumont ironic.

— Oricum, Teddy are sângele lui Attila Hunul în vene, zise Gryffyn. Nu-l pot trimite la ţară, pentru că trebuie să stau cu ochii pe el.

— Pot să-ţi sugerez cu respect să stai cu ochii pe el acasă la tine, nu la mine?

— I-am spus lui Damon să stea aici, Beaumont, cel puţin o vreme, pentru că mi-a fost dor de el cât am fost în Paris, interveni Jemma. Şi am un nepot pe care nu l-am întâlnit niciodată.

— Ţi-a trecut prin cap că prezenţa unui copil ilegitim în casa mea nu prea e de ajutor pentru cariera mea?

Roberta îl înţelegea pe duce. Ziarele din Londra puteau să găsească prezenţa copilului ilegitim al lui Lord Gryffyn foarte interesantă, mai ales în combinaţie cu piesa de rezistenţă despuiată şi cu întoarcerea ducesei.

— Cariera ta, Beaumont, trebuie să supravieţuiască prezenţei familiei tale. Să-ţi reamintesc faptul că noi *suntem* acea familie? spuse Jemma cu o indiferenţă acidă. Teddy e nepotul tău.

Zâmbetul ei, întruchiparea bunătăţii, fu înfruntat de furia orbitoare a lui Beaumont. Ea făcu un gest spre Roberta.

— Mi-ai confundat ruda, pe Lady Roberta, cu o persoană care adună bani pentru acte caritabile, Beaumont. O s-o introduc în înalta societate.

Beaumont se înclină cu răceală în direcţia Robertei.

— Şi cum anume o să faci tu asta? întrebă el. Mi-e greu să cred că faimoasa mea soţie îşi va adapta preocupările ca să se potrivească posturii de peţitoare.

— O să mă gândesc la asta dacă aşa nu te mai aud văicărindu-te despre cariera ta, zise Jemma şi se întoarse cu spatele.

O expresie atât de plină de furie trecu pe chipul lui Beaumont, încât Roberta clipi. Apoi se înclină spre spatele ducesei şi încă o dată spre Roberta şi ieşi. Când Jemma se întoarse din nou, avea obrajii roşii şi respiraţia sacadată.

— Cum voi putea trăi cu el? zise ea spre fratele ei. Înţelegi de ce am vrut să te muţi aici, Damon? N-o pot face, chiar nu pot.

Fratele ei îşi îndreptă spatele.

— O să vin în vizită dacă vrei cu adevărat, Jemma, dar cred că ar fi mai uşor pentru amândoi dacă n-aş face-o.

— Altfel n-o să supravieţuiesc aici, Damon. Nu pot trăi cu el, spuse ea şi îşi încleştă pumnii. Trebuie şi stai cu mine, ca să îl cunosc mai bine pe nepotul meu. Şi… şi am nevoie de tine. Ea zâmbi tristă spre Roberta. Îmi pare foarte rău pentru scenele la care te-am făcut şi iei parte azi.

Suntem ca într-o farsă. Sau poate mai bine i-aş spune tragedie.

Vocea ei tremură puţin. Lord Gryffyn îşi petrecu braţul pe după sora lui apoi se aplecă spre ea şi îi murmură ceva. Roberta simţi un junghi în piept. Ea nu avusese niciodată un frate sau o soră. De la moartea mama ei, cea mai apropiată persoană fusese tatăl ei – şi fiecare dintre consoartele care se nimeriseră să stea cu el. Se întoarse în salon şi se aşeză. O clipă mai târziu, veni şi Jemma, urmată de Lord Gryffyn.

— Probabil ţi se pare că suntem lipsiţi de maniere. Îmi cer scuze. Nu mânca toate prăjiturile, zise ea şi înşfăcă farfuria din faţa fratelui ei. Musafira mea încă n-a gustat niciuna. Roberta, trebuie să guşti. Beaumont are un bucătar excelent, iar dulciurile făcute de el sunt delicioase.

— Nici nu am cunoscut-o bine pe Lady Roberta, sublinie Lord Gryffyn.

— El e Damon Reeve, conte de Gryffyn, zise Jemma. Cei mai buni prieteni ai lui îi spun Demon, aşa că îţi poţi da seama cât de nedemn este. Beaumont a avut perfectă dreptate în legătură cu trândăveala lui: nu face nimic demn de laudă toată ziua.

— O prezentare fermecătoare, spuse Lord Gryffyn. Te rog, spune-mi Damon. Doar suntem rude, din câte am înţeles, zise el şi mai luă o prăjitură.

Ducesa luă farfuria şi o puse încet pe jos între ea şi Roberta.

— Ia câte vrei, îi spuse ea Robertei. Îl cunosc bine, şi dacă nu acţionez repede, n-o să mai rămână niciuna.

Gryffyn îi adresă un rânjet plin de afecţiune.

— Beaumont a avut dreptate în legătură cu cariera lui, Jemma. Reputaţiile noastre sub acelaşi acoperiş s-ar putea s-o distrugă, ca să nu mai pomenesc despre aspiraţiile maritale ale lui Lady Roberta.

— Mi-a fost dor de tine în toţi anii ăştia, zise Jemma. Nu renunţ la tine atât de uşor şi vreau să-l cunosc pe Teddy aşa cum se cuvine, spuse ea şi se întoarse spre Roberta. Fiul lui Damon nu are decât cinci ani.

— A făcut şase săptămâna trecută, mătuşă neglijentă

ce eşti, o corectă Gryffyn. Şi mie mi-a fost dor de tine, Jemma. Dar nu vreau să provoc scandal în căsnicia ta.

Jemma pufni fără eleganţă.

— Beaumont nu vrea să fie aşa nesuferit, adăugă Gryffyn.

— Doar se poartă aşa? replică sora lui. Dar gata cu spălatul rufelor, murdare sau nu, în faţa Robertei. Trebuie să-i aduci pe Teddy şi pe dădaca lui chiar în această după-amiază.

— Din păcate, în clipa asta nu are o dădacă. Teddy are prostul obicei de a dispărea, iar ultima dădacă a dat bir cu fugiţii ieri, după o criză de nervi.

— Să dispară? Unde se duce?

— Oriunde, numai nu în camera lui. În general, se duce grajduri în timpul zilei. Şi bântuie prin casă noaptea până când găseşte camera mea, apoi se urcă în pat. Noaptea trecută n-a găsit-o, aşa că a dormit în vestibul până am ajuns acasă. Pe podeaua din marmură. Rece, bănuiesc.

— Tata a avut un câine care făcea aşa, zise Roberta, apoi îşi duse mâna la gură. N-am vrut să vă compar fiul cu un câine, milord!

— Te rog, chiar trebuie să-mi spui Damon, zise el fără a părea afectat de insulta legată de copilul lui. Copiii seamănă puţin cu căţeii, nu crezi? Au nevoie de atât de mult antrenament şi au obiceiul neplăcut de a urina în locuri publice.

— Îţi sugerez să încui uşa de la camera lui, zise Jemma, mai ales acum, că mi-ai reamintit de atitudinea copiilor faţă de igienă.

— Nu pot face asta, spuse Damon. Dacă e un incendiu? Şi, apropo, Teddy a trecut de vârsta la care face pe el. Se pricepe foarte bine să caute câte un copac, ca un căţeluş bine dresat ce este.

— Poate ar trebui să pui un covoraş în vestibul, sugeră Roberta. Dacă vrei să-l laşi să continue în această manieră.

— Ce cruzime din partea voastră, se plânse Damon.

Apoi se uită de la una la alta. Ce ciudat! Dintrodată observ o asemănare între voi două. Nu-mi spuneţi. Experienţa mea cu copilul din flori este întrecută de indiscreţiile tatălui nostru!

— De fapt, nu, spuse Roberta. Eu sunt legitimă, dar sunt rudă îndepărtată în arborele genealogic al familiei. Aş vrea eu să semăn cu Jemma.

— Ai ochii ei albaştri, zise el şi rânji spre ea.

— Roberta o să fie proiectul meu, spuse Jemma. O s-o aranjez ca să arate absolut superb, aşa cum şi este, şi apoi o s-o mărit cu cine-şi doreşte. O să fie foarte amuzant.

Roberta simţi o strângere bizară de inimă.

— Eşti sigură? întrebă ea. O să fie înspăimântător de costisitor. Nu ştiu cu cât îl pot convinge pe tata să contribuie.

— Soţul Jemmei îşi poate permite să îmbrace o duzină de debutante fără ca măcar să bage de seamă, zise Damon. Nici nu ştiu de ce se mai oboseşte Beaumont cu prelegerile; poate să cumpere pur şi simplu voturile de care are nevoie ca să treacă un proiect de lege, în modul cel mai respectabil. Tata aşa a făcut mereu.

— Mă tem că al treilea conte… tatăl nostru… a avut o faimă mai rea, spuse Jemma. Dar m-ai întrerupt, Damon. Încercam s-o avertizez pe Roberta că s-ar putea să nu dorească să-i fiu eu însoţitoare şi protectoare.

Damon se uită atât de fix la ea, încât Roberta simţi că roşeşte.

— E adevărat că reputaţia ta a fost compromisă prin simplul fapt că ai intrat în această văgăună de inechitate sau, dacă nu, acest lucru se va întâmpla cu siguranţă după ce doamnele de aici se întâlnesc cu sora mea. E puţin probabil ca Jemma să fie o însoţitoare prudentă. Cei din familia Reeve au avut o proastă reputaţie încă de pe vremea regelui Alfred, şi, deşi nu-mi place s-o spun, am moştenit amândoi acest lucru.

— Jemma a uitat să-ţi spună că eu sunt singurul copil a Marchizului Nebun, ca să folosesc termenul pe care-l preferă presa, zise Roberta. Aşadar, pe lângă reputaţia

Jemmei, cei din înalta societate vor avea mai multe impedimente la care să se gândească atunci când vine vorba despre căsătoria mea.

El făcu ochii mari.

— Devii din ce în ce mai fascinantă. Recită-mi ceva.

Ea se încruntă spre el, dar apoi se domoli.

— Scrisoarea tatălui meu pentru tine, Jemma, are forma unui poem în paisprezece strofe.

Deschise gentuţa împletită şi îi dădu scrisoarea.

— Se numeşte „Epistolă pentru o ducesă”, zise Jemma.

Roberta privi cum zâmbetul ei se topi într-o expresie care-i trăda nedumerirea.

— Nu cred că sunt suficient de inteligentă pentru poeme, spuse ea într-un final.

Replica ei era o dovadă de apreciere blândă.

— Nu inteligenţa ta este pusă în discuţie, spuse Roberta. Mă tem că poezia lui tata este obscură până la extrem.

Demon luă poemul.

— Nu este chiar aşa rău. „Dragă doamnă, dacă a fost permis vreodată, / Chiar din vremea lui Adam tată”. Păi, eu nu văd nicio dificultate aici, Roberta. „Acest lucru nu-i decât tautologie”, continuă el. Ce e tautologia? Nu-mi mai amintesc… asta dac-am ştiut vreodată. „Aşa că-mi pare rău mie.” Se scuză, Jemma.

— Pentru ce?

— Pentru că îţi trimite fata pe cap, spuse Roberta cu fermitate.

Damon, citea încă.

— Vorbeşte despre „o masă copioasă de raţiune şi valoare. Scoasă în evidenţă de un desert-desfătare”. Ce rimă frumoasă!

— Pe alocuri, poezia lui e chiar bună, zise Roberta cu o sclipire de loialitate. De exemplu, scrie un poem excelent despre David şi Bathsheba. Chiar se poate înţelege ce descrie.

— Ei bine, poemul acesta se termină cu „al tău

supus”, spuse Damon. Cred că-ţi cere să-i scoţi fata în lume cu toată pompa şi eforturile materiale pe care Beaumont şi le poate permite, Roberta. După părerea mea de expert.

Jemma luă înapoi poemul şi se uită mirată la el o vreme.

— Dar ce-i cu partea despre „o sarcină grea şi ingrată, ce poate face pe cineva să-njure de-ndată”?

— Am descoperit la poeziile tatălui meu că este mai bine să nu încerci prea tare să le pătrunzi înţelesul, zise Roberta.

Damon râse.

— Mai e un lucru pe care ar trebui să vi-l spun, adăugă Roberta.

Fratele şi sora se întoarseră spre ea.

— Stai, nu ne spune, zise Damon cu rânjetul lui irezistibil. Ai moştenit şi tu caracterul familiei, chiar dacă eşti rudă îndepărtată. Hai să ghicim: ai un copil... tu aşa tânără şi inocentă...

— Nu! exclamă Roberta.

Înainte ca ea să continue, el spuse:

— E rândul tău, Jemma.

Jemma păru gânditoare.

— La un moment dat anul trecut ai fost la un han. Te-ai uitat pe fereastră şi ai fost deodată lovită de o pasiune ele necontrolat pentru fratele meu.

Roberta rămase cu gura deschisă, dar Damon nu observă.

— Foarte bine! Poţi să-l introduci şi pe Teddy în poveste?

— Mai mult ca orice, Roberta îşi dorea să fie mamă dar, din păcate, circumstanţe nefericite au decretat ca ea să nu aibă copii, aşa că Teddy va deveni cel mai de preţ lucru al ei.

Damon râdea.

— Şi cu mine cum rămâne? Vreau şi eu să fiu cel mai de preţ lucru al ei.

Jemma se întoarse spre Roberta.

— Iartă-ne. E un joc vechi pe care noi... Se opri. L-ai

văzut pe Damon vara trecută! Şi te-ai îndrăgostit de el? Ce ciudat. Eşti sigură că vrei să te măriţi cu fratele meu? Te asigur că e teribil de enervant.

Roberta chicoti.

— Nu, nu vreau să mă mărit cu fratele tău!

— Nu e nevoie să fii aşa emfatică, zise Damon. Mie mi-ar plăcea să mă însor cu tine, deşi observ că trebuie să-mi alin inima îndurerată în altă parte.

— Dar am văzut ceva pe chipul tău, spuse Jemma. Sunt sigură că…

— Am fost la un bal dat de Lady Cholmondelay, zise Roberta încercând să treacă repede peste subiectul ăsta sensibil. Şi am întâlnit pe cineva. Mi-ar plăcea să mă mărit cu el. De fapt, mi-am pus în minte să fac asta.

— Asta-i de mare folos, răspunse Jemma. Dragoste la prima vedere. Sunt sigură că trebuie să fie delicios. Mi-ar prinde şi mie bine. M-am îndrăgostit de multe ori, dar niciodată fără să dezbat acel impuls cu cele mai apropiate prietene.

Fratele ei pufni.

— Ca să nu mai pomenim despre prietenele mai puţin apropiate şi despre cealaltă jumătate a parizienilor. Deşi chiar am crezut că a fost dragoste la prima vedere cu Delacroix. Tot Parisul a crezut asta.

Jemma păru insultată.

— În nici un caz! Am vorbit cu fiecare dintre prietenele mele intime înainte să-mi permit să simt chiar şi un grăunte de afecţiune pentru bărbatul acela. Aşa procedez de obicei. Un bărbat despre care nu se ştie nimic este, fără îndoială, ori plictisitor, ori bolnav.

— Aşadar, Lady Roberta, s-ar putea să vrei să te mai gândeşti la dragostea ta la prima vedere, zise Damon.

— Ştiu destul de multe despre el, spuse Roberta cu timiditate.

— Dacă e ceva pe lumea asta care-mi place la nebunie aceea e provocarea, zise Jemma. Cu cât e mai mare provocarea, cu atât mai bine!

Roberta trase adânc aer în piept. Şi le spuse.

Primi, în schimb, tăcere.

capitolul 4

În acea după-amiază

Harriet, ducesă de Berrow, nu mai locuise în Londra de un an şi nu mai fusese la reşedinţa Beaumont de cel puţin opt. Rămăsese la fel, desigur: o harababură de panouri cu ferestre şi turnuri care nu aveau ce căuta în Londra. Terase împrăştiate pe două laterale, ca o sfidare ostentativă a atitudinii corecte şi reţinute a unei case de oraş. Arăta de parcă fusese luată pe sus din Northamptonshire, transportată la Londra de mâna unui gigant şi trântită în plină stradă. Casele din jurul ei – elegant construite din piatra de Portland pe care toată lumea o prefera – păreau jignite de faptul că erau nevoite să stea alături de o asemenea monstruozitate.

Ultima oară când fusese acolo, Benjamin era în viaţă. El urcase în grabă treptele, mereu înaintea ei, şi bătuse chiar el cu ciocănelul. Apoi Benjamin i-o luase înainte în toate privinţele, iar acum valeţii erau singurii care o însoţeau la petreceri.

Uşa se deschise, iar ea încercă să-şi revigoreze mintea. Ultimul lucru pe care-l dorea era s-o indispună pe Jemma. Benjamin nu mai era, plecase de multe luni şi, după ce avea să facă un lucru în memoria lui – acel lucru –, avea să-l dea uitării. Avea să-l pună deoparte în amintirile ei sau urma să facă întocmai ce se face cu un soţ mort.

Îşi dădu seama, nu pentru prima oară, că un soţ decedat era un inconvenient.

Majordomul o conduse într-un salon micuţ, apoi se dădu în lături.

— Ducesa de..., intona el, apoi se aplecă în faţă uitând să mai continue.

Jemma stătea pe un scaun, cu spatele la ei. Se

apucase să demonteze un tablou foarte mare de pe perete. Chiar în clipa în care ei o urmăreau, ea se dezechilibră, cu călcâiul chiar pe marginea scaunului, iar rama imensă se clătină în aer.

— Înălţimea Voastră! strigă majordomul şi prinse rama imensă, aurie, exact când aceasta se îndrepta spre podea.

Harriet se grăbi şi ea într-acolo, la timp pentru a se puse sub Jemma când aceasta se prăbuşi de pe scaun. Amândouă căzură la pământ cu un vâj! În timp ce cercurile de la crinolină se umflară în jurul lor. În acelaşi timp, majordomul scăpă din mâini tabloul şi acesta se lovi de un bufet.

— O, nu! zise Jemma râzând. Cine e, Harriet?

Harriet se strădui să se ridice. Majordomul Jemmei ţipă, probabil după un valet.

— Eu sunt, spuse ea şi zâmbi în jos spre Jemma.

Prietena ei se schimbase; frumuseţea ei avusese o tentă modernă pe care Harriet şi-o amintea din copilărie. Dar părul blond şi lucios, buzele pline şi, mai ales, ochii luminoşi şi inteligenţi erau la fel. Cu o lovitură exersată, Jemma îşi coborî arcul drept al crinolinei şi se rostogoli pe partea aceea ca să se ridice. Harriet întinse mâna. Încă un vâj! şi arcurile Jemmei explodară când ea se ridică şi gata: arăta ca o franţuzoaică sofisticată şi elegantă, aşa cum îşi imaginase Harriet. O înghiţi apoi într-una dintre îmbrăţişările fulgerătoare pe care Harriet şi le amintea prea bine.

— Eşti la fel de frumoasă ca întotdeauna, dar atât de slabă, Harriet. Şi în *negru*.

— Păi, îţi aminteşti…

— Dar au trecut doi ani de când a murit Benjamin, nu? zise Jemma şi se dădu înapoi. Ai primit biletul meu după înmormântarea lui?

Harriet încuviinţă din cap.

— Şi am primit şi biletul tău frumos din Florenţa cu desenele.

— Ei, a trecut un an de atunci, spuse Jemma şi îi făcu

cu ochiul. Cred că David are un fizic frumos, deşi poate puţin cam… să zicem… subdotat.

Harriet râse, uşor superficial.

— Numai tu ai putea observa.

— Prostii! E de ajuns să se uite careva la bărbaţii italieni cu o privire suspicioasă, te asigur de asta. În definitiv, s-ar putea să fie o trăsătură naţională.

— Ce făceai cu portretul acela? întrebă Harriet.

— O chestie dezgustătoare. M-am tot holbat la el în timpul prânzului, şi apoi mi-am promis să-l dau jos de pe perete.

Harriet se uită înspre el, dar nu i se păru deosebit de deprimant; prezenta un bărbat adormit pe un pat în timp ce o femeie stătea în picioare lângă el cu o sticlă cu vin.

— Uită-te cu atenţie, spuse Jemma. Vezi cuţitul?

Între pliurile rochiei era ascuns vârful ameninţător, curbat, al unui cuţit. La o privire mai atentă, chipul femeii era destul de tulburător.

— Casa este împânzită de versiuni ale lui Judith şi Holoferne. L-aş întreba pe Beaumont despre slăbiciunea mamei lui pentru acest subiect, dar îmi e teamă de răspunsul pe care l-aş primi. În acesta ea e pe cale să-i taie capul. Dacă te interesează continuarea, o poţi vedea în salonul mare din aripa de vest. Urmările – capul lui retezat de corp – apar în diverse versiuni prin toată casa.

Harriet clipi.

— Cum… cum…

Apoi închise gura.

— Să înţeleg că n-o cunoşti pe văduva ducesă de Beaumont, continuă Jemma cu voioşie. Să mergem sus, vrei? Putem să luăm ceaiul în apartamentul meu.

— Ei, ce frumos e aici, spuse Harriet o clipă mai târziu. Pereţii erau vopsiţi în alb, cu finisaje de un verde-deschis şi cu boboci verzui pictaţi din loc în loc. Beaumont a renovat camera înainte de întoarcerea ta?

— Sigur că nu, răspunse Jemma. Am trimis un om din Paris acum două luni, imediat ce m-am decis să mă întorc la Londra. Soacra mea făcuse camera aceasta foarte mare,

vopsită în auriu şi alb. Normal că a trebuit să remobilez totul. Ştii că-mi plac foarte mult crinolinele franţuzeşti. N-aş fi putut să încap în scaunele acelea proiectate în urmă cu treizeci de ani.

Harriet se opri lângă o măsuţă de şah din marmură. Modul în care erau aranjate piesele dădea de înţeles că jocul se întrerupsese înainte de final.

— N-ai renunţat la şah.

— În aminteşti cum se joacă suficient cât să-ţi dai seama cum stau? Eu joc cu albele, iar regina mea este într-un adevărat cuib de pioni. Aproape sigur sunt înfrântă.

Jemma se lăsă într-un fotoliu confortabil lat, iar arcurile ei se pliară cu uşurinţă sub rochia din mătase. Harriet oftă. Întotdeauna fusese aşa, chiar şi când erau mai tinere şi crescuseră pe moşii vecine. Ea şi Jemma se duceau la picnicuri, iar ea se întorcea acasă cu muşcături de furnici înţepătoare şi cu părul despletit pe spate. Jemma se ducea înapoi acasă agale, cu un buchet de margarete şi cu fiecare fir de păr la locul lui. Aşa cum era de aşteptat, când se lăsă cu grijă în fotoliul de vizavi de Jemma, arcul ei drept sări în aer ca o băşică imensă. Ea îl forţă să se plieze la loc.

— Mi-a fost dor de tine, spuse Jemma şi îşi întinse picioarele. Iubesc Parisul, după cum ştii. Dar mi-a fost dor de ţară.

Harriet afişă un zâmbet trist. În ultimii ani, ea dusese o viaţă de şoricel de ţară.

— Ai fost la *Paris,* zise ea. Vorbăria asta goală nu prea îşi are locul. Apropo, aceia sunt cei mai frumoşi papucei.

— Parisul e plin de franţuzoaice. Sunt frumoşi papuceii, nu-i aşa? Îmi place broderia. Îi am în trei nuanţe diferite.

— Nu e nimic surprinzător în faptul că în Paris e plin de franţuzoaice, nu?

— Aceasta e Harriet a mea! Mi-a fost dor de comentariile tale uşor muşcătoare. Întotdeauna mi-ai mai domolit absurdităţile, spuse ea şi se aplecă în faţă. Eşti bine? Pari obosită.

— Ar fi trebuit să trec peste moartea lui Benjamin,

zise Harriet. S-au scurs douăzeci şi două de luni. Şi totuşi, când mă gândesc la el, simt că obosesc, şi nu mă pot împiedica să mă gândesc, oricât de mult încerc.

— Şi eu obosesc când mă gândesc la Beaumont, şi el nici măcar nu e mort. Oricum, franţuzoaicele îşi fac greu prieteni. Au tendinţa să creadă că englezoaicele sunt prin natura lor, lipsite de eleganţă şi destul de proaste. Dar, chiar dacă ideile preconcepute despre naţionalitatea cuiva pot fi depăşite, nu m-am simţit niciodată atât de relaxată în prezenţa unei franţuzoaice, cum se întâmplă când sunt cu tine, Harriet.

Şi, parcă pentru a-şi demonstra punctul de vedere, ea se ridică, îşi strecură mâinile sub rochie şi îşi desfăcu arcurile. Acestea căzură cu un zăngănit slab, iar Jemma se ghemui cu lejeritate înapoi în fotoliu.

— Haide, zise ea, fă şi tu la fel! Stai toată ziua cu mine, nu? Trebuie să ţi-o prezint pe Roberta; e o rudă tânără, care a venit să locuiască aici cu mine, ca să o introduc în înalta societate.

Harriet ezită.

— Mâine e balul pe care-l organizezi. Sigur ai…

— Deloc! Am o secretară minunată care se ocupă de toate detaliile enervante pentru organizarea unui eveniment. Dar ea e încântată. Rolul meu este rămân în apartamentul meu şi să nu îi stau în cale.

Harriet se ridică şi renunţă şi ea la arcuri.

— Cât urăsc chestiile astea.

— Eu le ador, zise Jemma. Nimic nu e mai bun decât aranjarea fâşiilor imense de mătase aşa; îţi poţi face o intrare grandioasă dacă ai cercurile îndeajuns de mari. Sezonul acesta în Paris sunt la modă arcurile mai mici, iar asta în sine reprezintă unul dintre motivele bune pentru a pleca de acolo.

Pentru că pe Harriet n-o încânta ideea unei intrări grandioase, în nici o circumstanţă, cu atât mai puţin cu un coş imens de sârme ataşat la şolduri, schimbă subiectul.

— Şi cine-i Roberta şi care e numele ei de familie?

— Lady Roberta St. Giles. E tare amuzantă; sunt

convinsă că voi două o să vă înţelegeţi de minune. Singura problemă e că este îndrăgostită nebuneşte de un bărbat destul de nepotrivit, spuse ea şi întinse mâna spre cordonul cu sonerie. O chem să ni se alăture, da? A fost la probe pentru rochia de bal, dar probabil a terminat.

Dar Harriet ridică repede mâna.

— Vreau mai întâi să te întreb ceva.

Jemma dădu drumul cordonului.

— Sigur.

— E... e vorba despre Benjamin.

Ori de câte ori aducea vorba despre soţul ei decedat, pe chipurile oamenilor apărea una din două expresii. Dacă ei ştiau doar că era văduvă, expresia afişată era de compasiune, de multe ori sinceră. Îi ofereau poveşti de mătuşi care fuseseră văduve şi îşi găsiseră adevărata dragoste la doar câteva săptămâni după aceea, ca şi când ea, Harriet, ar fi tânjit să se mărite imediat ce-şi băgase soţul în groapă.

Dar, dacă ar fi ştiut că Benjamin se sinucisese, expresia ar fi fost cu totul diferită: mai precaută, mai plină de compasiune, uşor oripilată, ca şi cum sinuciderea era o boală contagioasă. Nimeni nu avea de spus poveşti despre rude care se omorâseră. Compasiunea Jemmei era autentică.

— S-a omorât, zise Harriet direct. S-a împuşcat în cap după ce a pierdut un joc la care a pariat o sumă mare de bani.

Jemma clipi şi se uită la ea. Apoi sări din fotoliu şi se aşeză jos lângă Harriet. Fără arcurile rochiilor, fotoliul era mai mult decât de ajuns pentru amândouă.

— Este absolut îngrozitor, spuse ea şi îşi petrecu o mână pe după ea. Îmi pare rău, Harriet. Nu mi-a spus nimeni.

Lacrimile îi înţepau ochii.

— M-am obişnuit.

— Se poate aşa ceva? Cred că, dacă soţul meu ar face aşa ceva, eu mi-aş reveni doar pentru că nu suntem prea apropiaţi. Dar tu şi Benjamin... Cum a *putut* face aşa ceva?

— Nu ştiu. Împotriva voinţei ei, vocea îi cedă puţin, iar strânsoarea Jemmei se înteţi. Era aşa nefericit. Nu se pricepea deloc să îşi ducă nefericirea.

— Nu, eu mi-l amintesc mereu râzând.

— Nu se pricepea nici să fie formal, nici trist. Nici să-i fie ruşine de propria persoană. Îi era ruşine, de-asta a făcut-o.

— Pentru un joc de cărţi! Şi de ce se arunca la asemenea mize?

— N-a fost la cărţi, spuse Harriet. A fost şah.

— *Şah!*

Fără să vrea, o lacrimă i se scurse pe obraz. Jemma scoase o batistă cine ştie de unde şi îi şterse obrazul. Harriet aproape zâmbi. Era cea mai moale şi mai elegantă bucată de ţesătură pe care o văzuse în ultimii an. Poate chiar în toată viaţa ei.

— Este îngrozitor că plâng după el, spuse ea şi suspină puţin.

— De ce? Cred că ar trebui să-ţi porţi durerea ca pe o medalie de onoare. Doar îţi pasă îndeajuns de mult încât să suferi. Nici nu-mi pot imagina.

— Este îngrozitor pentru că el… el a fost aşa dornic să mă părăsească, încât şi-a luat viaţa.

Rostise acele cuvinte cu supărare.

— E o prostie, draga mea, şi o ştii şi tu. Soţul tău n-a vrut să te părăsească aşa cum nici nu s-a gândit prea mult la faptul că-şi lua viaţa. L-am cunoscut pe Benjamin, îţi aminteşti doar. Am fost acolo când v-aţi îndrăgostit unul de altul.

— Când m-am îndrăgostit *eu* de el, zise Harriet, şi mai multe lacrimi de supărare i se adunară în ochi. Dacă fost îndrăgostit de mine, a avut un mod foarte ciudat de a-mi arăta asta.

— Chiar s-a îndrăgostit de tine. Dar Benjamin a fost o persoană incredibil de impetuoasă. Sunt sigur că a regretat faptul că s-a împuşcat în clipa în care a făcut-o, dar era prea târziu. Pur şi simplu nu a gândit limpede înainte.

— Ar fi trebuit să se gândească!

— Jocul de şah a fost în public?

— Sigur. Şahul e ultimul răcnet acum. Toată lumea îl joacă, în cafenele, în case particulare. La White. Uneori am impresia că numai despre asta se vorbeşte.

— Surprinzător. Nu ştiam. Am crezut că era aşa numai în Franţa.

— Benjamin a avut o pasiune imensă pentru şah. Nu putea doar să joace, ştii? Trebuia să se numere printre cei mai buni.

— Dar nu era, zise Jemma cu tristeţe.

— Îţi aduci aminte? Sigur, ai jucat şi tu cu el uneori, nu? A câştigat vreodată?

Jemma clătină din cap.

— Îi bătea pe aproape toţi, spuse Harriet. Pe bune. Dar nu suporta faptul că nu-i putea învinge pe cei mai buni jucători. Obsesia lui de a-l învinge pe Villiers era aproape ca o boală.

— Cu *Villiers* a jucat ultima oară? întrebă Jemma. Cu Villiers?

Harriet îşi şterse alte lacrimi.

— De ce eşti aşa surprinsă? Villiers este cel mai bun şahist din Anglia. Sau cel puţin aşa se zice.

— Mi se pare ciudat, spuse încet Jemma. Am vorbit toată dimineaţa despre Villiers.

— Vrei să joci şah cu el? întrebă Harriet şi simţi o strângere de inimă ca o menghină.

— Nu-i asta. Este vorba despre invitata mea, Roberta. Lady Roberta St. Giles. E îndrăgostită de el.

— Îndrăgostită de Villiers? întrebă Harriet şi zâmbi uşor. Cred că o compătimesc.

— Deci el a fost prieten cu Benjamin?

— Villiers juca tot timpul cu Benjamin, dar nu a acceptat niciodată vreo mizã. Ceea ce a fost un mod condescendent de a-i arăta lui Benjamin că nu avea şanse să câştige. Apoi, într-un final, Benjamin l-a provocat, şi Villiers a fost de acord să joace. Benjamin a jucat bine la început. Dar acum cred că Villiers a făcut-o intenţionat.

— Înţeleg, spuse Jemma şi o strânse de mâini.

— Iar Benjamin a început să crească miza jocului. Am înţeles că Villiers a refuzat, dar Benjamin s-a supărat aşa tare – asta atunci când câştiga sau credea că era aşa –, încât l-a forţat pe Villiers să cedeze. Asta mi-a spus toată lumea după aceea.

— Şi apoi…

— Nu cred că Benjamin şi-a dat seama la început. Dar probabil s-a dus acasă şi s-a gândit la joc, pas cu pas. Eu eram la ţară atunci. Nu eram acolo; poate, dacă aş fi fost în Londra, aş fi putut să-l opresc într-un fel. Oricum, probabil şi-a dat seama că Villiers l-a subestimat. Că de fapt n-a avut nicio şansă să câştige jocul acela.

— Benjamin iubea atât de mult şahul! zise Jemma.

— Ar fi trebuit să mă iubească şi *pe mine* tot atât dr mult!

Jemma oftă.

— Şahul este o pasiune.

— Problema a fost că Benjamin s-a dovedit prea bun pentru majoritatea, dar nu îndeajuns pentru cei mai buni. Încerca să-l convingă pe soţul tău să joace cu el; ba chiar a spus că ar fi dat la schimb un joc pentru votul lui în Camera Lorzilor.

— Ha! făcut Jemma. Aici a dat-o-n bară. Beaumont crede într-un singur zeu: onoarea.

— Beaumont a zis că nu mai joacă. S-a ţinut de cuvânt, nu-i aşa?

— Din câte ştiu eu, da. Eu am jucat cu el doar de câteva ori după ce ne-am căsătorit.

— L-ai bătut? Pe soţul tău, adică.

— Da. Dar a fost foarte bun.

— E cineva pe care nu l-ai putut învinge, Jemma?

— Toţi jucătorii de şah pierd uneori. Am jucat doar un singur joc cu regele Franţei, şi a câştigat.

— Regele Ludovic? Înseamnă că l-ai lăsat să câştige, spuse Harriet şi zâmbi ironic.

— Prudenţa face parte din strategie, replică Jemma. Dar ştii că n-am jucat cu multă lume, Harriet, aşa că nu prea contează.

— N-ai jucat niciodată cu Villiers?

— Niciodată. L-am întâlnit doar o dată, şi atunci pe fugă. El era în călătorie pe continent în timpul primului an al căsătoriei mele, şi de atunci am stat în Paris.

— Se spune că este cel mai bun jucător din Anglia, zise ea şi trase aer în piept. Îl *urăsc* pentru ce i-a făcut lui Benjamin.

Jemma clipi.

— Ce i-a făcut?

— L-a făcut de râs. Şi cred că a făcut-o intenţionat. M-am tot gândit la asta. Cred că a acceptat să intre în joc doar ca să-l facă pe Benjamin să nu-l mai bată. Ar. Şi apoi… apoi Benjamin a pierdut, evident, dar Villiers s-a prefăcut şi l-a lăsat pe Benjamin să creadă că va câştiga.

— Dar…

Harriet nu terminase.

— Este un om îngrozitor. Un seducător. A avut relaţii cu jumătate dintre femeile din înalta societate, dacă e să dau crezare poveştilor, şi se poartă foarte urât cu amantele lui. Se spune că are cel puţin patru copii ilegitimi.

Se auzi un zgomot la uşă, iar Jemma se întoarse cu ceaşca cu ceai. Harriet bău jumătate din ceaiul ei dintr-o înghiţitură mare.

— Vreau să-mi fad o favoare, Jemma.

Jemma întinse mâna spre bolul cu zahăr.

— Orice, draga mea.

— Vreau să-l faci de ruşine pe Villiers.

Ea îşi îndreptă spatele.

— Poftim? Să-l fac de ruşine… cum?

— Nu-mi pasă! spuse Harriet cu asprime. Poţi să-l iei drept iubit şi apoi să-i dai cu piciorul. Sau să-l iei drept iubit şi să-ţi baţi joc de el – sau ceva de genul ăsta. Ştiu c-o poţi face.

Jemma chicotea.

— Îmi place că ai încredere în abilităţile mele, zise ea. Dar…

— Ai putea juca şah cu el.

Urmă un moment de tăcere.

— Despre asta-i vorba, nu-i aşa? Ai venit de la ţară nu ca să mă vezi, ci ca să-mi ceri să joc şah cu Villiers?

Privirile li se întâlniră.

— Am venit să te văd pe tine, Jemma. Nu mai suntem aşa apropiate cum eram în copilărie. Te-ai schimbat, ai devenit sofisticată şi chiar şi mai frumoasă, iar eu sunt doar un şoarece de ţară.

Jemma se uită la buclele ei şatene şi la arcurile lăsate cu stângăcie; probabil ştia că ăsta era adevărul.

— N-am locuit cu Benjamin la oraş, zise Harriet, iar gâtul îi era atât de uscat, încât abia putea vorbi. Pur şi simplu nu m-am putut obişnui cu viaţa asta, să-mi prind părul, să-l pudrez şi să-mi petrec vreo câteva ore numai îmbrăcându-mă. Ideea de a avea menajeră, garderobieră şi alte astfel de lucruri mă *plictiseşte.* Pur şi simplu n-am suportat plictiseala!

— Înţeleg asta, desigur, zise Jemma. Poate fi destul de monoton, adăugă ea şi zâmbi, dar devenise mai rece, mai distantă.

— Aşa că l-am lăsat pe Benjamin aici şi m-am dus la ţară, continuă Harriet încurcată.

— N-ai fi putut să-i stăvileşti pasiunea pentru şah, zise Jemma.

Harriet simţi un val de disperare.

— Nu înţelegi! exclamă ea aproape ţipând.

— Ce?

— N-am putut sta lângă el pentru că… pentru că…

— Mulţi parteneri trăiesc separaţi, spuse Jemma. Faptul că te-ai retras la ţară nu a avut drept urmare sinuciderea lui Benjamin. Nu l-ai fi putut împiedica să piardă în faţa lui Villiers.

— Nu înţelegi, zise Harriet şi îşi ridică bărbia. Am avut o *aventură* cu Villiers.

Jemma sări ca arsă.

— *Tu* ai avut o aventură?

Se simţea atât de uşurată să se poată destăinui cuiva, încât cuvintele se revărsară fără oprelişti:

— S-a întâmplat cu doi ani în urmă, la un bal dat de

ducesa de Claverstill, cam cu o lună înainte ca Benjamin să moară. Benjamin juca şah toată noaptea. Fiecare sală de bal are acum o încăpere în care se joacă şah. E tare plictisitor. În unele nopţi nu găseai niciun partener cu care să dansezi. Oricum, Villiers a ieşit din camera de şah şi, cumva, m-a găsit.

— Cum e el? Nu ştiu mare lucru despre el, nimic altceva decât că a fost prieten în copilărie cu Beaumont şi că s-au îndepărtat unul de altul.

— Îl urăsc, zise Harriet, iar vocea îi tremura.

— Pentru că ţi-ai petrecut noaptea cu el?

Spre uşurarea lui Harriet, Jemma renunţase la atitudinea distantă. Mai turnă puţin ceai pentru amândouă.

— Pentru că… el nu… ah, a fost întocmai ca jocul cu Benjamin!

— Poftim?

Putea foarte bine să spună totul.

— Adevărul e că noi n-am avut, de fapt, o aventură. Eram aşa furioasă pe Benjamin, încât… ei bine, mi-am pierdut capul. Villiers mă conducea acasă şi… dar el…

— Trebuie să fii puţin mai coerentă, zise Jemma. La câte ştiu eu despre bărbaţi, aş zice că ţi-a făcut avansuri în trăsură?

— Nu, spuse Harriet şi mai luă o gură de ceai. Eu am făcut-o.

— O decizie excelentă, răspunse Jemma prompt. Franţuzoaicele cred că e mai bine ca o femeie să aleagă dintre admiratori decât să lase acest lucru la latitudinea bărbaţilor.

— Pentru mine nu există niciun bărbat, zise Harriet tristă. Benjamin a fost singurul.

— Şi ce s-a întâmplat cu Villiers?

— M-a sărutat puţin, dar apoi… mă rog… este foarte jenant. A făcut *lucrul* ăsta.

Ochii Jemmei licăreau de curiozitate.

— Ce lucru?

— Cu… cu mâinile. Şi asta este tot ce mai spun despre asta.

— Chiar dacă-ţi mai torn puţin ceai?

— Chiar dacă-mi torni. Aşa că eu… eu…

— Ce-ai făcut? Să înţeleg că nu te-ai entuziasmat pur şi simplu şi i-ai zis: „Atinge-mă din nou”.

Jemma chicotea aşa de tare, încât mai avea puţin şi vărsa ceaiul.

— Păi, am zis, de fapt am ţipat: „Ce faci?” Dar el a făcut-o din nou!

— Şi n-a fost mai bine a doua oară?

— Tu ce-ai fi făcut? întrebă Harriet disperată.

— Păi, contează ce e lucrul ăla despre care vorbim. Îmi plac multe lucruri pe care bărbaţii le fac cu mâinile.

— Eşti mult mai sofisticată decât mine. Eu nu sunt aşa. L-am pălmuit. Ceea ce mama mea – nu că mama ar fi făcut *vreodată* asta –, ei bine, ea ar fi fost de acord, sunt sigură.

— Sunt convinsă de asta, spuse Jemma râzând. Ce a făcut el?

Harriet trase adânc aer în piept.

— O să-ţi redau exact ce mi-a zis.

— Sunt pregătită.

— A zis că întotdeauna l-a compătimit pe Benjamin pentru felul jalnic în care joacă şah, dar că din acel moment are să încerce să fie mai drăguţ cu el.

— Ce meschin! zise Jemma, care părea impresionată.

— Şi apoi a zis că nimic nu e mai dezagreabil decât o doamnă care se prostituează. Şi că am încercat să-l fac să-l înşele pe unul dintre cei mai buni prieteni şi că era probabil beat de uitase cât de plictisitoare sunt femeile ca mine. Şi în final a zis că, dacă am de gând să-i spun lui Benjamin, are să mă omoare.

Zâmbetul pieri de pe faţa Jemmei.

— Nenorocitul!

— Şi apoi m-a lăsat pe stradă. În mijloc de Whitefriars Lane, fără niciun ban la mine. A trebuit să merg pe jos până acasă.

— Şi mai nenorocit!

— Nu i-am zis lui Benjamin niciodată. Am plecat la

ţară a doua zi, pentru că am fost atât de laşă, încât n-am putut da ochii cu el. M-am simţit atât de vinovată şi atât de... atât de murdară! Dar apoi mi-a scris cineva şi mi-a spus că se anunţase la Parsloe...

— Ce-i asta?

— Clubul Londonez de Şah se reuneşte la Parsloe. Nu are decât o sută de membri şi e îngrozitor de exclusivist. În orice caz, la vreo săptămână sau două după aceea s-a anunţat că Villiers urmează să joace cu Benjamin, în public şi cu miză, la White's Club. Aşa că am ştiut că Villiers a făcut-o intenţionat. Din cauza mea.

— Poate...

— Nu-mi dau seama de ce am flirtat cu el, spuse Harriet. Ar fi trebuit să fiu sătulă de bărbaţi care preferau să mângâie o bucată de fildeş decât pe mine. A fost aşa de meschin din partea mea. Şi cât de... cât de groaznic a ieşit totul.

— Se întâmplă uneori, zise Jemma încet.

— Şi acum, spuse Harriet, care percepu nota de disperare din propria voce, nu vreau decât ca Villiers să fie umilit într-un fel sau altul. Numai la asta mă gândesc. Trebuie s-o fac pentru Benjamin. Trebuie să-mi şterg trecutul cu buretele. Trebuie, Jemma!

Jemma se întinse şi o luă de mână.

— Benjamin nu mai este, Harriet. Nu mai ai de ce să faci asta.

— *Te rog*.

Jemma rămase tăcută o vreme. Apoi spuse:

— N-aş face-o din cauza jocului de şah. Înţeleg că Benjamin s-a simţit umilit fiindcă a pierdut partida. Nu mi-aş lua niciodată viaţa, dar înţeleg oroarea de a pierde. Reacţia lui Benjamin nu este vina lui Villiers. Pe bune, Harriet. Şahul a fost de vină.

— Urăsc şahul, spuse ea pe un ton plat, dar cu multă convingere.

— O fac pentru că a fost un nenorocit că te-a lăsat în mijlocul drumului şi că ţi-a spus lucrurile acelea, Harriet. Nimeni nu are dreptul să spună aşa ceva unei prietene de-a

mea şi să scape basma curată. Singura problemă e că va trebui să fiu foarte subtilă.

— De ce? Aş prefera să fie făcut de râs în faţa tuturor londonezilor.

— Pentru că, zise Jemma, ţi-am spus că Roberta este îndrăgostită nebuneşte de Villiers. Este hotărâtă să se mărite cu el, iar eu i-am promis c-o s-o ajut.

— Cum naiba o să-l umileşti, dar totodată să-l împingi spre căsătorie? întrebă Harriet şi începu să-şi frământe mâinile.

Dar Jemma râmjea din nou.

— Cele două chestiuni nu se exclud neapărat, ştii asta. Şi eu ador o provocare. Primul lucru pe care o să-l fac este să-l invit la balul meu.

— El şi Beaumont nu vorbesc. N-o să vină.

— O să vină, spuse Jemma. Lasă asta în seama mea. Acum… tu vii?

Harriet înghiţi în sec.

— Te-ai supăra dacă n-aş veni, Jemma? Nu-ţi pot spune cât de îngrozitor a fost de când a murit Benjamin. Toată lumea se uită la mine cu compasiune, cu excepţia celor care cred că eu l-am împins la un asemenea gest. Lady Lacock îmi tot repetă că Benjamin a fost un copil vesel… de îmi vine să urlu.

— Trebuie să rezolvăm şi asta, zise Jemma.

— Viaţa mea? În altă seară, murmură Harriet.

— Sigur. Dar trebuie să vii să facem planul de bătaie mâine-dimineaţă.

— Te rog, Jemma… Pot refuza? Am promis să mă întorc la ţară cât de curând posibil.

— Cui i-ai promis? Ar trebui să stai aici în timpul sezonului, Harriet. Să te gândeşti să te recăsătoreşti. Nu poţi rămâne mereu o văduvă în doliu.

— Ştiu, zise Harriet. Apoi adăugă, disperată să schimbe subiectul: Eu tot nu cred că o să poţi să-l faci pe Villiers să intre în casa asta.

Jemma zâmbi.

capitolul 5

Roberta era prima care ar fi recunoscut că viaţa cu tatăl ei nu fusese una menită să transforme o tânără într-un exemplu în materie de modă. Nu că tatăl ei m-ar fi avut bani; ea bănuia că avea destul de mulţi. Dar priorităţile lui erau direcţionate spre lucruri total opuse celor la care visa Roberta: Londra, baluri, dragoste, căsătorie…

— Dar, tată, s-ar certa ea cu el la cină, nu vrei ca eu să trăiesc cu tine toată viaţa, nu-i aşa?

— Mi-ar plăcea la nebunie asta! ar spune el râzând. Cine altcineva mi-ar cataloga poeziile dacă nu tu, draga mea? Şi critica ta, deşi uneori prea aspră, a îmbunătăţit arta mea. Cu mult! Cu mult! Ai un loc cald rezervat în viitor drept muza Marchizului de Wharton şi Malmesbury.

— Tată, ar răspunde ea (pentru că variaţiuni pe aceeaşi temă se repetaseră ani în şir), nu vreau să apar în cărţile de istorie drept muza ta şi nu-mi place să cataloghez poeziile.

Uneori ar adăuga că nu-i plăcea nici să critice poezia, dar asta depindea de cât de recent întorsese pe dos unul între noile lui poeme. La aceasta, pe chipul marchizului ar apărea linii de tristeţe, iar el ar începe să bombăne ceva despre cât de dur era cu el singurul lui copil. Iar dacă ea cerea implorând o nouă rochie, el niciodată nu refuza, dar nu o plătea decât pe doamna Parthnell din sat.

— Dacă noi n-o angajăm, copilă, cine-o s-o facă?

Una dintre ciudăţeniile doamnei Parthnell era că refuza să folosească altceva pentru a înnădi tivul unei mâneci decât pânză de bumbac şi, din cauza problemelor pe care le avea de obicei la cusut, partea albă se vedea aproape tot timpul.

Feţele servitoarelor franceze ale Jemmei erau aproape comice în exprimarea dispreţului lor când se ocupară de Roberta. Rochia ei fusese cândva croită *à la française,* dar

doamna Parthnell tăiase pliurile care atârnau în spate şi folosise benzile ca să tragă în sus lateralele într-o croială poloneză stângace. Când Roberta se plânsese de faptul că talia se aduna într-un mănunchi în zona cu adăugiri, doamna Parthnell tăiase corsajul şi îl înlocuise cu una dintre ţesăturile de bumbac de culoarea pepenelui.

Se părea că impresia Robertei că bumbacul de culoarea pepenelui nu se potrivea perfect cu mătasea roşie era corectă, drept dovadă stând ţipetele de indignare ale croitoreselor franceze. Două secunde mai târziu, rămăsese în cămaşă, iar rochia doamnei Parthnell fusese aruncată într-un colţ.

— Pentru cerşetori, explicase Brigitte, camerista Jemmei. Niciuna dintre noi n-ar purta vreodată aşa ceva.

Urmă un cor vesel de aprobări în franceză din partea celorlalte două servitoare ale Jemmei. Rochie de gală după rochie de gală erau aduse, se discuta despre fiecare în parte şi era apoi dusă în mod ceremonios înapoi în garderoba Jemmei, pe care Roberta şi-o imagina plină de satinuri şi mătăsuri. Brigitte avea ordine clare din partea ducesei înseşi.

— Trebuie să arate ca o tânără lady de cea mai deplină inocenţă, dictase ea.

După vreo jumătate de oră în care rochii după rochii fuseseră aduse din garderoba Jemmei în camera Robertei, devenise destul de clar că foarte puţine dintre obiectele de vestimentaţie ale Jemmei erau menite să îndeplinească sarcina de a crea purtătoarei un aer inocent. Câteva dintre cele pe care le probase Roberta îşi pierduseră rapid orice pretenţie la inocenţă, deşi Robertei i se păreau destul de frumoase. Când se văzuse cu coada ochiului îmbrăcată într-una dintre uluitoarele rochii franţuzeşti, inima începuse să-i cânte. Nu mai arăta ca un şoarece şleampăt de la ţară; părea *frumoasă.* Prin minte i se învârtiră ameţitoare imagini cu ducele de Villiers în genunchi.

— Sunteţi prea generoasă în faţă, decretă Brigitte, şi visul acela se risipi.

Roberta se uită în jos la propriul piept. Nu avea nimic

în comparaţie cu piesa de rezistenţă despuiată.

— Este excelent! exclamă Brigitte. Bărbaţii sunt foarte atraşi de sâni. Cât mai mulţi sâni!

Din moment ce probabil că Brigitte nu dorise să spună că bărbaţii preferau femeile cu mai mult de doi sâni, Roberta primi acest lucru ca pe un compliment. Din păcate, din cauza sânilor ei „mulţi”, majoritatea rochiilor Jemmei deveneau inacceptabile. Umplea corsajele într-un mod pe care Brigitte îl declara mai degrabă *sensuelle* decât *innocente.*

Dintr-odată, Brigitte bătu din palme.

— Mătasea albă *moiré!* anunţă ea.

Urmă un moment de discuţii aprinse. Una dintre servitoare se aventură să spună că Jemma etichetase acea rochie drept plictisitoare.

— Plictisitoare, repetă Brigitte. Exact de asta avem nevoie.

— O, dar… interveni Roberta nefericită.

Replica ei fu ignorată, la fel ca restul comentariilor pe care îndrăznea să le facă. Era, cu siguranţă, o rochie frumoasă, brodată cu flori micuţe care arătau de parcă ar fi fost împrăştiate de vânt. Lăsa să se vadă mai puţin din piept decât celelalte, pentru că linia gâtului era în „V” şi avea ca tiv o încreţitură mică din dantelă albă. Mânecile erau strâmte şi se terminau cu zorzoane minunate. Era deosebită, dar Roberta îşi zise că Jemma avea dreptate. Era plictisitoare.

Nu avea niciun cuvânt de spus în această privinţă; toate celelalte rochii, fascinante, de un stacojiu aprins şi de un verde cu dungi, fură îndepărtate, iar Brigitte se apucă de sarcina dificilă de a modifica rochia albă ca să i se potrivească.

— Arătaţi ca o prinţesă din poveşti la bal, spuse Brigitte cu mare satisfacţie. Toate prinţesele se vor înclina la picioarele dumneavoastră.

Roberta era de părere că Villiers nu era genul care să se încline la picioarele unei prinţese inocente, dar cum s-ar fi putut plânge? El nu s-ar fi plecat nici la picioarele unui

crocodil cărnos înfrumuseţat cu vopsea aurie; era sigură de asta. Trebuia să-l studieze mai bine pentru a putea hotărî cum să abordeze curtarea.

Când Roberta ieşi din dormitor, era deja după-amiaza târziu. Casa tatălui era mare, însă reşedinţa Beaumont o întrecea cu mult. După numai o cotitură pe coridor, se rătăci. O parte a problemei era că nu se concentra să-şi găsească drumul. Poate că Jemma avea dreptate. O rochie inocentă era ca o armură, oferindu-i siguranţa că nimeni nu avea să-şi aducă amintească că Marchizul Nebun trăia alături de curtezana lui, ceea ce însemna că ea, Roberta, trăise aproape de acea femeie. Una peste alta, Roberta credea că prietenia ei cu însoţitoarea tatălui ei fusese interesantă. Dar, evident că astfel de cunoştinţe nu erau motiv de laudă într-o sală de bal.

Mai urcă un etaj, şi tocmai înainta pe un coridor luminat de razele soarelui, cu uşi închise de-o parte şi de alta, gândindu-se că era posibil ca acesta s-o ducă înapoi în zona centrală a casei, când auzi zgomot de paşi.

El ieşi de după un colţ cum numai un copil mic putea s-o facă. Roberta ghici imediat că era fiul lui Damon şi îşi spuse că nu era cazul să-l oprească. Aşa că se dădu într-o parte ca el să poată folosi restul coridorului pe post de pistă de curse, dacă dorea acest lucru. Dar el frână brusc lângă ea. Îşi băgă degetul mare în gură.

Roberta tremură fără să vrea. Avusese puţin de-a face cu copiii la viaţa ei, dar mai văzuse astfel de gesturi în biserică. Faptul că cineva voia să sugă degetul plin cu salivă era dezgustător.

El se uita în sus la ea, aşa că ea zâmbi. Nu arăta rău, doar că era ciufulit. Se părea că nu avea cine să-l pieptene. Desigur, că doar nu avea dădacă.

— Aleargă mai departe, îl sfătui ea.

El continuă să o fixeze cu privirea. Şi să îşi sugea degetul.

Aşa că ea merse mai departe. El păşi lângă ea.

— Cum te cheamă? întrebă ea, încercând să fie prietenoasă.

— Teddy, spuse el.

Ca să-i poată răspunde, el îşi scoase degetul din gură cu zgomot. Roberta se cutremură. Conversaţia politicoasă luase sfârşit. Dar, un moment mai târziu, el îşi lăsă în jos degetul din proprie iniţiativă şi zise:

— Ce faci?

— Mă plimb, răspunse ea.

— Alerg eu, zise el.

— Eu alerg, îl corectă ea.

Poate că fusese puţin prea dură, dar, după viaţa trăită alături de tatăl ei, avea prea puţină îngăduinţă pentru sintaxă inversă, fie că era vorba despre poezie, fie că nu.

— Da, spuse el.

Cel puţin nu începuse să-şi sugă din nou degetul. Dar nu strălucea la elocvenţă.

— N-am dădacă.

— Eu n-am dădacă, repetă ea.

— Da. Dădaca, Peg era numele ei…

— Numele dădacei era Peg.

— Da, numele ei era Peg, iar fratele ei a fost trimis la închisoarea Bridewell pentru că a furat o scroafă cu purcei şi apoi a furat un putinei şi a pus purceii în el.

El se opri, dar Roberta nu avea comentarii de făcut despre putinei sau despre purceluşi, iar fraza lui era destul de corectă gramatical.

Aşa că ei continuară astfel pe hol şi dădură colţul, timp în care Roberta strecură din când în când câte un comentariu gramatical, iar Teddy îi povesti despre diverse acte criminale. Unele dintre poveştile lui erau destul de încâlcite, şi, dacă Roberta n-ar fi avut destul de multă experienţă în decodarea literaturii criptice, ar fi putut fi interpretate greşit.

— Să înţeleg, din ce spui, zise ea puţin mai târziu, că menajera cu barbă, al cărei nume e Carper, e măritată cu un marţafoi irlandez, orice-ar însemna asta, dar are un copil cu căpitanul Longshanks?

Teddy o corectă. Se părea că acea Carper avea şi mustaţă, iar elementul-cheie al poveştii lui era că ea avea

mai mult păr pe faţă decât căpitanul. Pentru Roberta cel mai interesant lucru era marţafoiul irlandez. Teddy recunoscu faptul că nu-l putea descrie pe soţul lui Carper, dar se lansă într-o poveste despre sora sa, care cumpărase un unguent numit Mormântul lui Venus, ce îi provocase acesteia o umflătură teribilă.

— Un nume nefericit. Ar fi trebuit să aleagă ceva mai adecvat.

După ce îi explică înţelesul cuvintelor „nefericit” „adecvat” şi, în final, „mormânt”, Teddy zise că umflătura era în partea din faţă, iar Carper spuse că era o doctorie prost preparată şi că praful de râme al doctorului Jackson ar fi fost mai bun.

Într-un final, ea observă scara spiralată ce ducea în jos, spre miezul casei, aşa că îi spuse lui Teddy să de-a fuga în camera lui. El clipi în sus spre ea, apoi îşi băgă din nou degetul în gură.

— Eşti prea mare pentru asta, îi zise ea. Cred că ai cel puţin zece ani.

— Şase, rosti el pe lângă deget.

— Este un obicei urât, continuă ea. Sunt unii care iau praf de râme şi îl pun pe degetele mari ale copiilor, apoi aceştia nu le mai bagă niciodată în gură.

El se încruntă.

— Fugi, zise ea. Altfel îi spun tatălui tău despre praful de râme.

El fugi.

capitolul 6

— O masă intimă în familie, spuse Jemma cu evidentă satisfacţie. Cât de mult mi-a lipsit asta la Paris!

Stătea în capul mesei şi arăta la fel de apetisant ca o versiune franţuzească a păsării paradisului, nicidecum ca o soţie bună. Damon rânji spre ea.

— Viaţa domestică e un lucru nou pentru tine.

Ea strâmbă din nas spre el.

— Beaumont, ţi se pare că vârsta te face să devii mai interesat de viaţa domestică? Obişnuiai foarte rar să iei masa acasă.

Beaumont juca în seara aceea rolul ducelui maiestuos cu o fervoare deosebită; Damon nu-l învinovăţea după scena din acea după-amiază.

— Voi face, desigur, toate eforturile ca să mă domesticesc, acum, că te-ai întors de la Paris, zise ducele şi muşcă cu zgomot dintr-o bucată de potârniche.

Damon nu petrecuse mult timp în preajma cuplurilor aflate la cuţite, dar i se păru că cel mai bun lucru pe care-l putea face era să schimbe subiectul. Jemma i-o luă înainte.

— Sugerez să facem un efort şi să încropim un plan pentru căsnicia Robertei, zise ea şi îi adresă un zâmbet noiiei protejate.

Damon nu înţelegea rostul unui plan. Lady Roberta purta una dintre cele mai puţin incitante rochii pe care văzuse în viaţa lui, dar ea era deosebit de delicioasă. Frumoasă, chiar în ciuda acelei rochii. Ceea ce o făcea să arate devastator nu era însă aspectul ei, ci amestecul de *naiveté* şi de agerime ce i se citea în privire.

— Până la urmă, spuse Jemma cu ceea ce o preocupa, mi-a oferit o provocare. Beaumont…

Dar vocea lui o întrerupse, iar Damon observă că Beaumont lăsase jos furculiţa şi luase o bucată de hârtie ce-i fusese înmânată de un valet.

— Scuzele mele cele mai profunde, zise el. Trebuie să răspund imediat acestei misive. Te rog să mă ierţi, Înălţimea Ta, îmi permit s-o citesc acum, pentru că este o cină informală în familie, adăugă el, cu doar o vagă nuanţă de ironie în voce.

— O provocare nu-i suficientă, spuse Damon rupând tăcerea care domina masa în jurul scaunului Jemmei.

— Sunt chiar de aşa neinteresantă? întrebă Roberta.

— Pe tine te rezolvăm, spuse el şi rânji spre ea. Problema e Villiers.

— Sunteţi siguri că ducele de Villiers nu s-a însurat din

ianuarie şi până acum?

— O, nu, răspunse Jemma şi renunţă la expresia încruntată de soţie tipică, probabil pentru că soţul ei nu era deloc atent. Villiers nu e însurat.

— Şi-atunci? întrebă Roberta.

— E de neînsurat, răspunse Damon.

Era o neghioabă fiindcă se îndrăgostise de bărbatul nepotrivit.

— E dracul împieliţat cu femeile – se culcă cu ele şi le părăseşte.

— Dar sigur…

— Problema nu e că are câţiva copii pe ici, pe colo, spuse Jemma. Ceea ce e adevărat. Problema e că măcar unul dintre acei copii este al unei femei de viţă nobilă şi tot nu s-a însurat cu ea. Înţelegi ce vreau să spun?

— Puţin probabil să fie atras de o tânără domnişoară, interveni Damon.

Deşi trebuia să recunoască faptul că Roberta nu semăna cu domnişoarele insipide pe care el le încadra în acea categorie.

— Nu sunt o simplă domnişoară! spuse Roberta, vizibil revoltată.

— Cred că, din fericire, începem să realizăm şi noi asta, zise Jemma.

— Sânge de Reeve, spuse Damon. Am o idee. De ce nu te duci la un han, să aştepţi până când un alt individ trece pe-acolo şi să te îndrăgosteşti de el? Aş putea veni cu caii mei suri. Multă lume s-a îndrăgostit de ei.

Dar ea clătină din cap.

— N-o să iubesc pe nimeni altcineva în afară de ducele de Villiers.

Nu încăpea îndoială că Roberta era îndrăgostită până peste cap; din tonul ei reieşea emoţia numai la pomenirea numelui lui Villiers. Damon luă o gură din potârniche. Sigur că nu se simţea ofensat că ea respingea oferta lui de a-l înlocui pe Villiers. Nu că ar fi apucat măcar să îi facă o ofertă.

— Singurul lucru la care mă pot gândi este şiretlicul

de modă veche de a-i ieşi în cale lui Villiers cât mai des posibil, începând cu balul, zise Jemma gânditoare. Într-un fel, este provocarea supremă: să te măriţi cu Villiers.

— Dacă ar fi să mă iau după codul de onoare al bărbaţilor, probabil că ar trebui să-l avertizez, spuse Damon. Zilele lui trăite în pace sunt numărate.

— Villiers este tot ce-mi pot dori de la un soţ.

Roberta îşi ţinea mâinile strânse în poală şi avea o privire revoltătoare de adoraţie.

— Nu ţi-ai propus o sarcină uşoară, nu? zise Damon cu intenţia de a o necăji. Nu numai că e putred de bogat, cu titlu şi unul dintre cei mai buni şahişti din Anglia, dacă nu chiar din lume…

— Singurul lucru mai rău de-atât ar fi să te îndrăgosteşti de Damon, îl întrerupse Jemma. Şi mie îmi vine greu să cred, dar fratele meu este unul dintre cei mai căutaţi burlaci din Londra.

Damon nu era afectat de privirea plină de neîncredere a surorii lui. Era mai enervant să vadă aceeaşi expresie în ochii Robertei.

— Am fost invitat la balul de la Cholmondelay, şi, dacă aş fi participat, m-aş fi lepădat de toate admiratoarele ca să te impresionez, îi spuse el.

— Vanitatea este unul dintre cele şapte păcate mortale, replică Roberta şi ridică dintr-o sprânceană.

— Pofta trupească este altul, răspunse el. Dacă-l am pe unul, îl pot avea foarte bine şi pe celălalt.

— Din acest punct de vedere, s-ar putea crede că te dedai şi lăcomiei, spuse ea, şi ochii îi coborâră înspre talia lui, în vreme ce privirea surorii lui se îndrepta şi ea tot într-acolo.

— Nu trebuie să-mi fac deocamdată griji din pricina asta, îi spuse el. Nu ca Villiers, care trebuie să fi trecut de ceva vreme pragul a treizeci de ani. Posibil să fi devenit cam moale pe la talie… Uitaţi-vă la părul lui.

— Păcatul geloziei! ţipă Jemma şi bătu din palme.

— Îmi aleg păcatele aşa cum îmi aleg iubitele, se răsti Damon. Leneş da, lacom nu. Cel mai important lucru este

că tu, îi spuse el Robertei, te alături unei hoarde de femei care tânjesc după Villiers şi pe care va trebui să le îndepărtezi din cale într-un fel sau altul.

— Nu mai fi aşa pesimist, spuse Jemma. Nu cred că este chiar atât de căutat. Eu nu l-am văzut pe Villiers de ani buni, dar e ceva aproape feminin la el, nu-i aşa?

— Nu, aici greşeşti, zise Damon.

În acelaşi timp, Roberta protestă:

— Deloc!

Jemma ridică din umeri.

— Eşti tu obişnuită cu genurile comune, spuse Damon şi îi aruncă o privire lui Beaumont, dar ducele părea adâncit în epistola lui. Genul care se îmbracă în negru, care practică boxul ca sport, care ştie să se descurce la grajduri şi a îmblânzit unul sau doi cai... Sau cel puţin, se laudă cu asta.

— Deşi de obicei nu-mi apăr soţul, zise Jemma, dacă Beaumont a susţinut vreodată că a îmblânzit un cal, să ştii că este adevărat.

— Apreciez asta, spuse Beaumont dintr-odată.

Gravitatea vocii lui interveni în conversaţia lor cu zgomotul ciocănelului izbit de masa unui judecător. El dădu pagina fără să-şi ridice privirea.

— Vă rog să nu mă luaţi în seamă. N-am făcut decât să prind cuvintele alea cruciale: „soţul meu”.

Zâmbetul Jemmei deveni mai rigid. Ea se întoarse spre Roberta.

— A fost un moment jenant la începutul căsniciei noastre când l-am întrebat pe soţul meu dacă îşi iubeşte amanta şi mi-a spus adevărul.

Damon deschise gura, dar Roberta se grăbi să sară în ajutor:

— Mi-am petrecut cea mai mare parte din viaţă ascultând declaraţiile solemne ale tatălui meu cu privire la dragoste, zise ea. Sunt extrem de sătulă de bărbaţi îndrăgostiţi. Iubirea îi transformă în nişte proşti.

— Dacă ţi-am spus vreodată că am fost îndrăgostit de amanta mea, zise Beaumont tot fără să-şi ridice privirea de

la foile din faţa lui, înseamnă că m-am înşelat.

Jemma îl ignoră.

— Înţeleg ce spui, Roberta. E ceva scandalos la un bărbat îndrăgostit.

— Tatăl tău e poet, spuse Damon, şi te rog să mă ierţi că-ţi spun, dar Villiers este o făptură mult mai complexă. Este preocupat de îmbrăcăminte şi îi place să poarte haine roz pentru că se asortează splendid cu părul lui, care începe să albească. Ai observat asta, nu?

— Părul îi e presărat cu argintiu, zise Roberta cu o privire din nou visătoare.

Beaumont îşi mângâli semnătura cu o înfloriturăă mare, iar un valet îi luă hârtiile.

— Vă rog să-mi scuzaţi nepoliteţea intolerabilă, zise el şi luă furculiţa. Să înţeleg că, printre aluziile la intimităţile de la începutul căsniciei mele, discutăm despre subiectul la fel de încântător ce-l are ca personaj central pe ducele de Villiers?

— Exact, spuse Damon. Iar tu, Jemma, nu prea ai dreptate. Nu s-o lăuda Villiers cu sabia lui, ca să zic aşa, dar e cu atât mai evident că stă bine adăpostită.

— Vrei să spui că Villiers s-a îndrăgostit? întrebă Beaumont sincer surprins.

— Niciodată, răspunse Damon. Lui puţin îi pasă de femei, de buna-cuviinţă, de politeţurile din viaţa londoneză sau de orice alte aiureli de genul ăsta. Se poartă într-o manieră impertinentă, şi, cu toate astea, e invitat peste tot. Este unul dintre misterele vieţii. Un alt mister ar fi cum de tu, draga mea Lady Roberta, ai să-l poţi face să-i pese de tine.

Jemma îi aruncă o privire încruntată, iar Beaumont răspunse cu o ridicare din sprâncene. De ce dracului o insulta pe Lady Roberta? Damon nu-şi putea explica, ideea că acea fată delicioasă era topită după Villiers îi făcea sângele să clocotească.

— O să ţin cont de urările tale, comentă Roberta fără să se arate afectată. Aş zice că eu şi ducele ne potrivim.

— Ce mai potriveală! exclamă Damon. Doar dacă nu

cumva te transformi într-o piesă de şah din două în două duminici.

Ea nu stătu deloc pe gânduri.

— Pot să lucrez la capitolul acesta.

— O să fie educativ să te avem printre noi, zise Jemma. Creativitatea trebuie să fie o trăsătură de familie. Poate că tatăl tău va vrea să scrie un poem pentru nunta lui Damon.

— Ce nuntă? întrebă el.

— Cea pe care o s-o aranjez pentru tine. Trebuia să te fi căsătorit până acum. Ar fi împiedicat dezastrul provocat de declaraţia Florei.

— N-am întâlnit nicio tânără cu care să îmi treacă prin cap să mă însor. Majoritatea celor care sunt acum pe piaţă au creiere care funcţionează precum morile lui Dumnezeu.

El oftă când văzu cele două chipuri feminine lipsite de expresie.

— Morile lui Dumnezeu macină foarte încet, interveni Beaumont. Să înţeleg că Lord Gryffyn invocă o insultă obscură la adresa inteligenţei tinerelor.

— Acesta e tocmai motivul pentru care ai atins vârsta coaptă, dacă nu cumva prea coaptă, de douăzeci şi nouă de ani fără să te însori, îi spuse Jemma fratelui ei. Glumele tale sunt obscure, iar încrederea în propria inteligenţă este mult prea mare.

— N-are nicio legătură cu inteligenţa mea, protestă el.

— Atunci cu ce are legătură? întrebă Roberta cu o doză de curiozitate. Te păstrezi pentru o intelectuală?

Jemma sări în ajutorul lui.

— Problema lui Damon este că e cel mai eligibil burlac de pe piaţă de, oh, cel puţin cinci ani.

— A mai fost ducele de Fletcher, interveni Damon cu tristeţe, dar el s-a însurat cu Perdita Selby şi m-a lăsat pradă lupilor.

— Lupii fiind peţitoarele, traduse Jemma.

— Şi fetele lor. Nu doamna Hickman a fost cea care a avut ideea să mă încuie într-o cameră privată cu fata ei până ajungeam la un compromis.

— Poate a fost domnul Hickman, zise Jemma.

El clătină din cap.

— A fost Elinor. Mi-a spus-o chiar ea. Până la urmă, când petreci mai multe ore în circumstanţe extrem de intime – şi mirositoare –, ies la iveală tot felul de revelaţii.

— Nu-ţi pot spune cât de multe tinere s-au îndrăgostit nebuneşte de fratele meu în timpul primului an în Londra, zise Jemma.

Roberta se uită la Damon şi clipi.

— Ştiu, zise Jemma, e greu de crezut, nu?

— Oarecum, spuse Roberta şi rânji.

— Nu ezita să mă insulţi, replică Damon.

— N-am vrut să sugerez că eşti altfel decât chipeş, spuse Roberta repede.

— Nu-i nimic dacă eşti imună la farmecele lui. Ar fi fost prea ciudat dacă te-ai fi numărat printre hoardele de sclave şi l-ai fi fugărit pe Damon în jurul casei cu un cuţit în mână şi cu un inel în cealaltă.

— Un cuţit?

— A fost o tânără lady cu un obiect ascuţit, zise Damon, un fel de daltă pentru sculptat în piatră. Dulcit Pensington. În primele ei luni la Londra, a fost cuprinsă de o afecţiune virulentă faţă de mine, şi se hotărâse să-mi sculpteze capul în gresie.

— Ce…

Roberta îşi reprimă cuvântul pe care voia să-l spună, indiferent care era acesta. Probabil că „ciudat”, bănuia Damon.

— Ce întreprinzătoare! exclamă ea.

Evident că nu era interesată de el. Ceea ce era, probabil cel mai bine, după cum subliniase Jemma.

— Dulcit e o fată foarte drăguţă, zise Jemma. Nu că am mai văzut-o de când eram mică, dar sunt sigură că ai trecut peste povestea cu dalta, Damon.

— N-aş zice, replică el. Cel puţin două săptămâni n-am putut ieşi din casă fără ca o sculptoriţă nebună să sară din spatele unui tufiş, cu dalta în mână.

— Ignoră-l, spuse Jemma spre Roberta. Când un

bărbat devine atât de convins de propria frumuseţe, nu mai are sorţi de izbândă.

— Nu sunt convins de frumuseţea mea, protestă Damon.

— Ţie îţi trebuie o femeie care nici măcar să nu ştie că trăieşti, îi zise sora lui. O să dansez un dans marinăresc în ziua în care o s-o întâlneşti.

— Un elogiu potrivit pentru fericirea maritală, râse Beaumont şi lăsă jos cuţitul şi furculiţa. A dansa pe muzică imposibil de înţeles sau de admirat, cu un partener care crede că eşti un cadavru.

Prin comparaţie cu restul glumelor, aceasta nu era rea, însă loialitatea faţă de familie presupunea ca Damon să nu râdă. Jemma se uita din nou la el încruntată. Damon îşi îndreptă privirea spre Roberta şi observă un zâmbet de răspuns ascuns în privirea ei. Se părea că el putea împărtăşi un râs secret cu noua membră a familiei, ceea ce era un fapt liniştitor având în vedere că urma să asiste la multe astfel de cine.

De fapt, era aproape ispititor.

capitolul 7

De la ducesa de Beaumont pentru ducele de Villiers:

Deşi nu ne-am întâlnit de ani buni, aş dori să vă invit la balul meu de mâine. Valetul va aştepta răspunsul dumneavoastră.

De la ducele de Villiers pentru ducesa de Beaumont:

Ar trebui să vorbiţi mai des cu soţul dumneavoastră. Noi doi nu suntem prieteni. Nu, mulţumesc.

De la ducesa de Beaumont pentru ducele de Villiers:

Capturarea pionului, asemenea păcatului, e o faptă impardonabilă, nu sunteţi de acord?

Pentru ducesa de Beaumont:

Doriţi să-mi capturaţi pionul? Sunt foarte încântat. Nu, mulţumesc.

Pentru ducele de Villiers:

Poate că mă fac vinovată de o deschidere nepotrivită. Capturarea unui pion en passant este, desigur, o perspectivă ademenitoare, dar prefer să creez un context de posibilităţi de a face şah-mat.

Pentru ducesa de Beaumont:

O deschidere de joc agresivă. Regele dumneavoastră ştie despre această invitaţie?

Pentru ducele de Villiers:

Am fost norocoasă să-l bat pe Philidor cu o deschide agresivă şi de aceea îmi place. Poate una dintre slăbiciunile mele este că minimalizez regele.

Nici un salut.

Vă referiţi la François Philidor?

Nici un salut.

Desigur.

Nici un salut.

L-aţi înfrânt pe François Philidor la şah?

Nici un salut.

De multe ori.

Nici un salut.

Voi fi acolo.

capitolul 8

Ultima persoană pe care Jemma se aştepta s-o primească în dormitorul ei în acea noapte era soţul ei. Deşi, desigur, trebuia să-l invite odată şi-odată acolo dacă aveau să se înhame la cele necesare pentru producerea unui moştenitor.

— Pot să intru? întrebă Beaumont, arătând la fel de furios ca întotdeauna.

Jemma deschise uşa fără să spună nimic. Cel puţin el nu părea îmbrăcat pentru treburi de dormitor. Ea nu era pregătită pentru astfel de intimităţi cu el. Nu încă.

El păşi spre mijlocul încăperii şi rămase acolo în picioare ca şi cum s-ar fi pregătit să ţină un discurs în parlament.

— Evident, avem nişte lucruri de discutat.

— De fapt, eu voiam să te întreb de sănătate, spuse Jemma destul de surprinsă să se audă rostind acele cuvinte.

Beaumont ridică din umeri.

— Doctorul meu crede că am leşinat ca urmare a extenuării şi a prostiei generale, nu din cauza unei probleme la inimă. Dar s-ar putea să am mai puţin timp rămas decât aş vrea, ţinând cont de decesul prematur al tatălui meu.

Acea declaraţie spusă pe un ton relaxat îi provocă Jemmei o uşoară senzaţie de rău; chiar dacă trăiseră separaţi erau, până la urmă, soţ şi soţie. Ea încuviinţă din

cap şi se duse spre fotoliul de lângă foc.

— Acesta este unul dintre motivele pentru care trebuie să-ţi cer să încetezi orice fel de activităţi nechibzuite, spuse el, alegându-şi cu grijă cuvintele. Suntem la începutul unei revoluţii în Camera Lorzilor, care va fi condusă de tânărul Pitt, şi n-aş vrea ca viaţa mea privată să devină elementul de interes al tuturor.

El părea să aştepte un răspuns, aşa că ea zise:

— Experienţa m-a învăţat că viziunea ta asupra discuţiilor este unilaterală, aşa că poţi continua după cum pofteşti, Beaumont.

El se încruntă, dar începu să vorbească despre bună-cuviinţă, parlament şi alte subiecte plictisitoare. Jemma se gândea în tot acest timp la jocul de şah pe care-l începuse. Pionul ei de la regină era încurcat…

— Jemma!

Ea îşi ridică privirea.

— Da, Elijah?

Simţi un frison ciudat la simpla menţionare a numelui mic, ştiind că el nu suporta acest lucru. De fapt, soţul ei era destul de chipeş. Păcat că era imposibil de trăit cu el.

— Jemma!

Ea se ridică din nou.

— Dă-mi voie să enumăr cerinţele tale. Vrei să mă port cu cea mai desăvârşită bună-cuviinţă în orice situaţie. Ai vrea ca fratele meu să nu locuiască în această casă din a cauza prezenţei copilului său nelegitim. De fapt, aproape mi-ai ordonat să-l trimit de aici, deşi încă sper să nu fi înţeles eu bine. De asemenea, trebuie să-mi concediez secretara. Vrei să nu mă văd cu niciun iubit, să nu primesc niciun frate şi să nu vorbesc cu nici o prietenă. Te-am înţeles bine?

— O versiune din toate acestea ar fi de mare ajutor pentru mine. Eşti de acord?

— Sub nicio formă.

Se îndreptă spre tabla de şah şi se uită la joc ca şi cum s-ar fi gândit la o mutare, deşi inima îi bătea repede din cauza furiei. El făcu o mişcare bruscă în spatele ei, dar

nu spuse nimic. Ea se întoarse şi se sprijini de masă.

— Fratele meu a venit în vizită la mine într-o casă care e atât a mea, cât şi a ta. Evident, ai devenit foarte plin de tine în timpul perioadei în care am stat la Paris. Nu erai atât de unilateral şi nici atât de plictisitor.

— Îţi cer, se răsti el, un lucru minor, pe care orice bărbat l-ar cere de la soţia sa. Nu vreau decât să nu apari dezbrăcată în salon şi nici să…

Ea râse.

— A ajuns povestea asta în Londra?

— Credeai că n-o să ajungă?

— N-am făcut-o, să ştii.

— Din păcate, adevărul contează prea puţin din moment ce povestea a ajuns aici cu numele tău ataşat la ea şi cu tot felul de alte detalii legate de mărimea platoului şi numărul de valeţi de care a fost nevoie ca să te ridice. Privirea lui o măsura din cap până în picioare. Aş fi crezut că patru valeţi ar fi putut face faţă, dar am auzit că au fost opt.

Ea zâmbi.

— Sânii şi şoldurile mele sunt mai mari decât în tinereţile noastre, când noi doi împărţeam acelaşi pat. Ca să fiu sigură, aş fi comandat opt. Dar, în realitate, Catherine Worlée a fost cea adusă pe o tavă din argint – şi nici măcar nu s-a întâmplat la o petrecere de-a mea. Sunt sigură că ţi-ar fi plăcut compania ei; a fost un fel de însoţitoare profesionistă pentru bărbaţi de teapa ta.

El o privi cu ochii ca nişte pumnale.

— Ce păcat că n-am întâlnit-o niciodată. Deşi cred că ar fi fost destul de greu să o deosebesc pe soţia mea de o curtezană precum domnişoara Worlée.

— Nu cred că ar fi fost aşa greu, zise ea. Doar eşti obişnuit să plăteşti femeile pentru privilegiul de a împărţi patul cu tine, nu? În schimb eu… Inima îi bătea atât ce tare, încât abia auzea. Eu fac asta de plăcere.

El se întoarse cu spatele.

— Cearta asta nu duce nicăieri. Tot ce-ţi cer, Jemma, este să nu scandalizezi întreaga Londră. Am treabă în

parlament. Ştiu că nu ţi se pare interesant, dar e o chestiune importantă.

— A fost o vreme în care mi se părea interesantă. De asta s-a întâmplat înainte să-mi dau seama că amantei tale i se părea atât de fascinantă, încât te vizita la birou să discutaţi despre asta.

El îşi trecu mâna prin păr.

— Pentru Dumnezeu, Jemma, nu vrei să uiţi de asta? Îmi pare rău că ai deschis uşa. Încă nu-mi vine să cred că funcţionarii te-au lăsat să intri în biroul meu fără să mă anunţe.

— Nu subestima niciodată farmecul unei tinere mirese care vrea să-şi surprindă soţul.

— Am mai discutat despre asta, zise el printre dinţii încleştaţi. Una dintre puţinele plăceri ale căsniciei noastre în anii trecuţi a fost că rareori ne certam în timpul vizitelor mele la Paris.

— În timpul acelor vizite nu mi-ai pus niciodată la îndoială deciziile şi nici nu te-ai arătat ruşinat de distracţiile mele.

— Erai în Paris. Acum eşti aici, în casa mea…

— E şi casa mea. Sunt acasă, iar tu va trebui să te obişnuieşti cu acest lucru. Sunt acasă, cu prietenii mei rău famaţi, cu nepotul meu ilegitim şi cu distracţiile mele. Nu sunt o soţie de politician bună şi n-o să fiu vreodată. Însă o să fac tot posibilul să împac ideile mele trăsnite cu noţiunile tale încăpăţânate. Din fericire pentru tine, acum nu am niciun iubit şi nici nu intenţionez să îmi fac unul.

Era, evident, un moment propice pentru a discuta despre problema vizitelor maritale, dar era prea supărată. Simţea un impuls nebunesc, irezistibil, o dorinţă de a-l face să regrete faptul că o descrisese în termeni atât de ruşinoşi, că insinuase că era incapabilă să înţeleagă politica. Urmă un moment de tăcere. Jemma se aşeză la masa de şah şi refuză să îşi mai ridice privirea înspre el.

El se apropie şi se uită la tabla de şah.

— Joci, văd.

— Mai trebuie să găsesc un partener în ţara asta.

Doar dacă nu cumva te gândeşti să faci o mutare pe tablă.

— Jocurile mele de strategie se desfăşoară la scară mai mare.

Ea îşi săltă capul şi îi întâlni privirea. Ochii lui erau negri, mărginiţi de sprâncene cu colţurile ridicate. Avea nasul drept şi bărbia puternică specifice strămoşilor lui.

— Cred că asta ar trebui să mă facă să mă simt meschină. Îţi aduc aminte că femeile nu joacă niciun rol în acele jocuri mari de strategie. Poate m-am orientat către şah pentru că nu îmi este permis să joc la scară mai mare.

— Cât de plictisitoare trebuie să fie viaţa ta, să te gândeşti o zi întreagă la o mutare, spuse el încet cu ochii la tabla de şah. Foarte drăguţ. O poziţie paşnică, înşelătoare. Negrul are ceva resurse, dar albul e bine poziţionat, zise el şi ridică din sprânceană. Talentul tău s-a îmbunătăţit într-adevăr, Jemma. Iau tăcerea ta ca pe o confirmare.

— N-ai fost niciodată interesat de talentul meu, răspunse ea fără părere de rău. Nu văd de ce ar trebui să mă laud în faţa ta… Îmi păstrez pentru mine pornirile de autofelicitare.

— Cu cine joci? Ai vreo cameristă care ştie jocul?

— În Paris am avut parteneri de joc.

— Am auzit cu toţii despre partenerii aceia, spuse el cu voce foarte calmă. Obiceiul ca un gentleman să o lase să joace şah în intimitatea unui dormitor a ajuns pe ţărmurile noastre abia anul trecut.

— Ce păcat, zise ea. Speram să am plăcerea de a porni chiar eu această modă aici şi de a le enerva pe văduvele moştenitoare. Din moment ce nu am partener în Anglia, joc singură.

— Deci faci două mutări pe zi?

— Când joc în partea cealaltă nu sunt eu însămi.

— Să înţeleg că joci cu albele şi ameninţi nebunul negru?

— Din păcate, răspunse ea, eu joc cu negrele.

El râse.

— *Tu* eşti cu albele, adăugă ea.

Râsul pieri.

— Nu ştiam că joc, replică el. Şi cu atât mai puţin că sunt pe cale să câştig.

— Viaţa e plină de surprize plăcute.

— Am atacat al doilea nebun cu turnul?

— Exact.

— De ce mă laşi să câştig?

— Nu te las. Câştigi pe bună dreptate. A fost un joc frumos din partea ta: numai cinci mutări.

— Trebuie să fii foarte corectă să joci aşa.

— Dar partea grea nu e să fiu corectă, ci să joc ca şi aş fi tu.

— De ce?

— Eşti un jucător de şah excelent. Eşti mai bun când joc în locul tău.

El râse.

— Ţinând cont de acest lucru, rareori câştig împotriva ta.

— O, am jucat des?

Ea încuviinţă din cap.

— De câte ori nu am alt partener, mă transform în tine.

El luă turnul.

— Înseamnă că sunt o staţie intermediară între parteneri?

— Se pare că faci confuzie între partenerii de pat şi cei de şah, zise ea. Bărbaţii care ştiu să joace şah sunt foarte rar buni la pat. E nevoie de un alt gen de imaginaţie.

— Descrie jocul meu… la şah.

— Eşti precaut, atent la detalii şi curajos. Greşelile tale sunt că nu eşti îndeajuns de îndrăzneţ, dar excelezi la păcălirea, încolţirea şi distrugerea adversarului.

El rămase o vreme tăcut, însă ea observă amuzamentul din privirea lui.

— Cred că adversarii mei din Camera Lorzilor ar fi de acord cu tine. Şi jocul tău?

— Eu sunt mai deşteaptă şi mai surprinzătoare. În ultimele noastre patru jocuri, jucate de mine, desigur, ai câştigat trei. Îmi place prea mult să risc.

— Este interesant că, atunci când te dai drept mine, îţi astâmperi impetuozitatea.

— Eu nu mă consider impetuoasă, zise Jemma. Te asigur că, atunci când câştig, mutările mele sunt frumoase. Câştig des, cu excepţia dăţilor în care joc cu tine. Domnul Philidor a fost singura persoană care m-a bătut constant, dar l-am bătut şi eu de multe ori.

Ea simţi privirea lui aţintită asupra ei, dar refuză să se uite la el. Când el vorbi din nou, vocea îi era mai degrabă reţinută:

— Îmi dau seama că nu te aşteptai să te întorci la Londra şi că ai lăsat multe în urmă, Jemma.

— Adevărat.

— Sunt recunoscător, zise el cu o oarecare reţinere.

— Nu îmi fac decât datoria.

— Mărturisesc că am o reţinere când mă gândesc că averea se duce la nepotul meu.

— E la fel de naiv cum a fost întotdeauna?

— Poartă o cantitate mare de păr fals, spuse Elijah. Dinţi falşi şi... din câte mi-a spus... îşi pune pernuţe în ciorap ca să aibă picioare adecvate. Deci are şi picioare false.

— Nu sunt încă pregătită să pătrund în intimităţile care vor duce la naşterea unui moştenitor, spuse Jemma tot fără să se uite la el. Sunt obişnuită cu plăcerea de dragul ei. Şi nici nu sunt bucuroasă la gândul neplăcerilor inevitabile pe care le implică purtarea în pântece a unui copil. Poate după sezonul monden. Am putea să ne retragem la ţară.

„Şi nici asta n-o să fie ceva plăcut”, îşi zise ea în sinea ei. El se înclină.

— Sunt la dispoziţia ta.

capitolul 9

11 aprilie
Ora nouă

Reşedinţa Beaumont

Nu mai fusese o asemenea atmosferă la un bal când prinţesa Charlotte participase la prima ei sărbătoare în public la castelul Windsor. Deşi mulţi erau siguri că ducesa de Beaumont avea să-şi piardă reputaţia în doar câteva săptămâni de la ajungerea la Londra – doar toată lumea auzise poveştile despre numărul mare de iubiţi pe care îi părăsise în Paris −, încă nu fusese respinsă din înalta societate, aşa că toată lumea care primise invitaţie putea participa liniştită.

— Trebuie să profităm, îi spuse domnişoara Charlotte Tatlock surorii ei, May. Numai Dumnezeu ştie că ducesa ar putea deveni *persona non grata* până săptămâna viitoare.

— Aş prefera să nu mai vorbeşti ca în ghicitori, răspunse May, care se uita afară pe fereastra trăsurii şi încerca să vadă ale cui erau trăsurile din spate.

— Nu sunt ghicitori. E în latină.

— Nu văd nicio diferenţă. Şi, în plus, ştiu de ce vrei să participi la bal, Charlotte.

— De plăcere?

— Pentru că speri că unchiul ei va veni în oraş ca să-şi vadă nepoata. Lord Barnabe Reeve.

— Uitasem de el, spuse Charlotte cu mai puţină tragere de inimă. Nu s-a retras la ţară? Sigur că nu va fi acolo. Ştii la fel de bine ca mine că nu e normal la cap.

— Ca roată familia Reeve, comentă May. Ai auzit că ducesa o să-i facă fetei Marchizului Nebun intrarea în înalta societate? Cred că deja s-au făcut pariuri la White’s Club în legătură cu excentricităţile ei, asta ca să mă exprim frumos. Normal că Marchizul Nebun şi cei din familia Reeve împart ceva din arborele lor genealogic. E logic.

May avea cel mai enervant mod posibil de a răspunde.

— Vreau să văd aranjamentele ducesei, zise Charlotte. Am auzit că se gândeşte să servească o masă plină cu fructe învelite în violete de Parma. Am mai văzut fructe învelite în muşchi, la fel ca noi toţi. Dar violete?

Probabil că au costat vreo trei sute de lire.

— Eu sunt mai curioasă să-i văd hainele, spuse May. Dacă poartă. Poate face din nou figura şi este adusă pe un platou.

— Eu nu sunt deloc de acord cu aşa ceva. Cred că este foarte inconfortabil, pentru că acea persoană se află mereu în pericol de-a cădea.

May nu părea convinsă, dar tocmai atunci trăsura se opri în faţa reşedinţei Beaumont.

— Ai uitat de balul ducesei de Claverstill, unde te-ai dat în spectacol dansând toată noaptea cu Barnabe Reeve.

Charlotte avea o părere proastă despre inteligenţa surorii ei, iar întrebarea aceea nu o îmbunătăţea cu nimic. Cum putea ea – Charlotte – să uite acel bal? Fusese cel la care se îndrăgostise de Barnabe Reeve. Deşi ea nu-i ceruse niciodată mâna şi plecase din Londra imediat după aceea, ea nu-l uitase.

Zgomotele se înteţiră în jurul lor în timp ce trăsurile erau descărcate şi valeţii strigau. May era îmbrăcată într-o rochie de un albastru care îi venea bine, cu crinolină de dimensiune medie. Charlotte, care se mândrea că era eleganţa întruchipată, strălucea în mătase decorată cu mlădiţe. Din păcate, în materie de complimente, nu puteau spera decât la cuvinte precum „vine bine” şi „străluceşte”. Era o deosebire semnificativă faţă de balul la care Charlotte dansase toată noaptea cu Lord Barnabe Reeve, dans după dans, convinsă că avea să se mărite în doar câteva luni.

— Hai să intrăm, zise ea şi îşi netezi şalul din dantelă anglicană în jurul coatelor. Avem de văzut o ducesă!

Dar, de fapt, prima persoană pe care o văzură nu fu ducesa, ci ducele.

— E încruntat, şopti May în timp ce se apropiau de zona unde gazdele îşi întâmpinau oaspeţii. Nu înţeleg de ce s-a întors Înălţimea Sa de la Paris. Nu pot fi fericiţi împreună.

— Poate se săturase de Paris. Am auzit că e îngrozitor de cald vara.

— *Trebuie* să existe un motiv mai serios de atât,

murmură May cu o patimă care dădea de înţeles că avea să îşi petreacă toată noaptea vorbind numai despre asta.

— Bună seara, zise ducele şi se înclină în faţa lor.

Ele făcură câte o reverenţă.

— Ducesa a intrat în sala de bal, spuse ducele cu un aer glacial şi dezaprobator. Ştiu că va fi foarte fericită să vă vadă, domnişoară Tatlock şi domnişoară Charlotte.

— Dumnezeule, şopti May în timp ce se grăbea să treacă pe lângă el, n-ar fi putut fi mai respingător de atât, nu-i aşa? Villiers e acolo, în cealaltă parte a camerei? Nu se poate! El nu vorbeşte niciodată cu Beaumont.

— Poate o cunoaşte pe ducesă… Ce interesant ar fi!

— Ce?

Uneori May era destul de profundă.

— Dacă Villiers i-a făcut avansuri soţiei lui Beaumont, răspunse Charlotte răbdătoare. Villiers nu are acum o amantă, nu?

— Cine ştie? Singurul lucru de care-i pasă este şahul.

— Ştiu, dar între partide pare să facă ravagii în jumătatea feminină din înalta societate.

— E aşa nepoliticos! spuse May. Pur şi simplu nu pot să-l sufăr, zise ea şi îşi înfoie părul. Probabil o să-i acord două dansuri lui Muddle în seara asta. Iată-l că vine.

Charlotte gemu fără să vrea. Sora ei avea în sfârşit pretendent, Horace Muddle[3]. „Mă bucur pentru ea” îşi zise. „Mă bucur pentru ea. Şi de ce nu m-aş bucura? Amândoi sunt zăpăciţi, şi vor trăi împreună într-o zăpăceală fericită. Iar eu voi trăi…”

Se răsuci. Una dintre prietenele ei îi făcea semn din cealaltă parte a încăperii, aşa că ea zâmbi şi se îndreptă râzând într-acolo, amestecându-se printre matroanele tinere, toate de vârsta ei, care îşi petreceau neobişnuit de mult timp discutând despre odraslele lor. Cel puţin aşa se i părea lui Charlotte. Dar nu şi în noaptea aceea.

— Ai văzut cu ce e îmbrăcată? întrebă imediat Lady Hester Vesey.

— N-am văzut-o deloc. L-a lăsat pe Beaumont să

3 Înseamnă „zăpăcit, aiurit”, (n.tr.)

întâmpine singur invitaţii, şi părea tare iritat de treaba asta.

— Iat-o, spuse Hester pe nerăsuflate. În dreapta.

Charlotte avu grijă să nu lase impresia că se holba. Îşi îndreptă şalul şi zâmbi spre o cunoştinţă din stânga ei, apoi îşi îndreptă încet privirea în cealaltă direcţie. Ducesa de Beaumont îşi coafase părul foarte sus, într-o masă de bucle înconjurată de flori cu bijuterii. Era îmbrăcată într-o rochie minunată, atât de frumoasă, încât Charlotte simţi o mică doză de invidie. Rochia ei era din mătase italiană de culoarea lămâii, iar juponul era încreţit peste tot şi decorat cu trandafiri cusuţi.

— Vezi cu cine vorbeşte? şopti Hester.

— Ah, făcu Charlotte şi se încruntă când ducesa râse. Este Delacroix. Am crezut că l-a lăsat la Paris.

— El a urmărit-o.

— Ai auzit că fratele ei s-a mutat în reşedinţa Beaumont cu copilul lui?

Charlotte făcu ochii mari când auzi una ca asta.

— Sunt surprinsă că ducele permite un astfel de lucru nelalocul lui.

— Toată lumea vorbeşte din nou despre cine ar putea fi mama. Lady Piddleton a susţinut ieri că ştie sigur că e copilul lui Mary Strachey. Dar mai sunt şi altele care spun că amanta lui a plecat în America şi l-a lăsat ca bebeluşul.

— America? Pare puţin probabil.

— Păi, asta spune toată lumea. Nu-mi dau seama de ce nu l-a dosit pur şi simplu undeva la ţară, aşa cum ar fi făcut orice bărbat decent.

— Eu nu l-am văzut niciodată cu Mary Strachey.

— *Asta* nu înseamnă nimic, zise Hester cu o logică incontestabilă. Ea cunoaşte o legiune, cum spune în Biblie, sau cam aşa. Sora ta pare foarte intimă ca Muddle.

— Da, răspunse Charlotte. Sper la o nuntă în familie.

— Apoi trebuie să ne concentrăm asupra ta, spuse Hester relaxată. Niciodată nu e prea târziu!

Charlotte scrâşni din dinţi în tăcere.

— Trăiesc cu speranţa…

— Atunci, ar putea fi…

Dar orice crâmpei de înţelepciune avea de gând ofere Hester fu îndepărtat de soţul său, care se înclină în faţa ei şi o conduse spre ringul de dans, ignorându-i protestele.

— Se pune la cale o partidă de şah între Corbin şi Villiers, îi spuse el. Nu vreau s-o pierd, aşa că dansăm acum.

Charlotte oftă. Nu era nimic tentant la căsniciile pe care le vedea în jurul ei, dar îi venea greu să nu tânjească la un soţ. Rămase locului şi încercă să se comporte de parcă nu ar fi venit neînsoţită. Trebuia să se fi obişnuit cu aşa ceva. Se auziră câteva acorduri… începea o poloneză. Dintr-odată, o pereche de pantofi lustruiţi îşi făcură apariţia în faţa ei.

— Vă rog…

O mână înmănuşată fu întinsă în dreptul feţei ei… iar ea îşi ridică privirea. Era ducele de Beaumont.

— Înălţimea Voastră, spuse, apoi se ridică şi făcu o reverenţă adâncă.

— Domnişoară Charlotte. Îmi acordaţi plăcerea acestui dans?

Inima îi tresări. Sigur că el era un bărbat însurat, dar era îngrozitor de chipeş. Ea se ridică şi îşi puse mâna în palma lui. Un moment mai târziu, păşeau serioşi pe ringul de dans. Charlotte rezistă tentaţiei de a se uita în jur ca să vadă dacă observase cineva că dansa cu gazda. În schimb, îşi ridică privirea spre el. Era faimos pentru faptul că îşi ieşea repede din fire, şi ar fi fost o prostie să-l provoace. Dar el realizase atât de multe lucruri remarcabile în Camera Lorzilor… Avea două opţiuni: fie să se adâncească în tăcere în timpul celor douăzeci de minute cât dura dansul, fie să vorbească. Era evident că el considera de datoria lui să încheie cu dansul.

— Am citit descrierea discursului dumneavoastră recent din Camera Lorzilor, Înălţimea Voastră.

El păru puţin mai interesat.

— Din *London Gazette?* Mă tem că, din păcate, majoritatea a fost de acord cu opoziţia.

— Sunteţi sigur că aveţi dreptate în legătură cu

intenţia domnului Fox de a aduce compania East India în faţa comisarilor?

— Dacă sunt sigur că e o încercare evidentă de a confisca averea companiei pentru ei? Într-un cuvânt, da.

Nu mai părea încântat de întrebarea ei.

— Întreb asta pentru am fost foarte uimită de ceea ce se spune despre legea actuală. Simpatizez cu dorinţa dumneavoastră de a forţa alegerile, dar nu companiile sunt cele care ar trebui trase la răspundere? Cineva trebuie să se uite peste umerii lor, Înălţimea Voastră.

— Perucile[4] se uită peste umerii companiilor numai ca să le confişte averile.

— Ce greu este să se facă diferenţa între măsurile anticorupţie şi lăcomie, zise Charlotte. Mi-am dat seama că…

Se opri.

— Ce v-aţi dat seama? El părea interesat, căci se aplecase uşor spre ea, făcând inima lui Charlotte să tresară din nou. Fir-ar să fie, ni se termină măsura, zise el. Nu uitaţi ce-aţi vrut să spuneţi.

Un moment mai târziu, se reuniră. Charlotte se uită la el pe deasupra mâinilor ridicate.

— Eu nu am făcut decât să citesc cele scrise în *Gazette.*

— Au fost foarte corecţi, ceea ce e neobişnuit.

— Mă gândeam că poate veţi putea aduce în discuţie chestiunea legată de trădare în următorul dumneavoastră discurs, spuse ea. Din câte am înţeles, încercaţi să obţineţi susţinere împotriva lui Fox. Dar, dacă aş fi în locul dumneavoastră, aş îndrepta această discuţie spre susţinerea regelui mai degrabă decât spre antagonismul contra secretarului de stat. Fox este foarte popular.

El se încruntă.

— Cred că aş putea. Dar Fox reprezintă o problemă, şi trebuie neapărat îndepărtat.

— Spuneţi Camerei Lorzilor că oricine votează legea va fi privit drept inamicul regelui. Nici măcar nu trebuie să-l

4 O facţiune politică şi apoi un partid din parlamentul englez (n.red.)

menţionaţi pe Fox.

Pentru o clipă, el pierdu ritmul, dar îşi reveni.

— Domnişoară Charlotte, sunt foarte recunoscător că v-am invitat la acest dans.

Inima lui Charlotte o luă din nou la goană. El o trase într-o laterală a încăperii.

— Aţi avut ocazia să citiţi dezbaterea publicată în *Gazette* dintre Lord Temple şi Fox?

*

Roberta ştia că ar fi trebuit să fie în sala de bal. Ştia că nu trebuia decât să coboare ultimul şir de trepte şi să pătrundă în agitaţia şi zgomotul ce răsunau în toată casa. Se îmbrăcase în ultimele patruzeci de minute. Problema era că rochia ei era complet nepotrivită. Se uită din nou în oglindă.

— O să fii o domnişoară perfectă, îi spusese Jemma în dimineaţa aceea. O să te îmbrăcăm foarte simplu, cu câţiva boboci de trandafiri ici-colo şi un şirag de perle.

— Nu vreau să arăt ca o domnişoară, protestase Roberta.

Dar Jemma rămăsese fermă pe poziţie.

— Ştiu că în adâncul sufletului eşti o Reeve. Dar prima ta apariţie în înalta societate trebuie să fie o mostră rafinată de inocenţă. Mai târziu îţi poţi arăta adevăratele culori. După ce eşti măritată.

Roberta oftă. Visase să meargă la un bal. Dar îi era greu să pretindă că era docilă şi modestă. Încercă să se uite din nou în jos. Nimeni nu putea fi inocent după ce trăise atât de mult timp cu tatăl ei. Se simţea ca o proastă. Un lup deghizat în oaie. Chiar în acel moment, uşa se deschise larg.

— Aici erai, strigă Jemma. Arăţi adorabil!

Roberta se uită din nou în oglindă. Părul ei fusese coafat cu grijă în bucle şi pudrat de servitoarea ce-i fusese repartizată. Purta perle şi avea crenguţe de flori de măr în păr. Arcurile rochiei erau îndeajuns de mari cât să o facă să

pară elegantă, dar nu atât de mari cât să îi creeze probleme în timpul dansului. Iar buzele şi obrajii îi fuseseră colorate într-un roz discret. Zâmbi prosteşte. Singurul lucru care îi plăcea cu adevărat erau papuceii: erau superbi – şi roz. Aceştia şi aluniţa[5] pusă în partea de sus a obrazului.

— Nu-ţi place cum eşti îmbrăcată, nu? întrebă Jemma lângă umărul ei.

— O, ba da! zise Roberta repede. Ar fi foarte nepoliticos din partea mea să nu-mi placă şi te asigur că sunt încântată. N-am arătat niciodată atât de bine! De fapt, spuse ea într-o pornire de sinceritate, e prima oară când sunt dată cu pudră.

— Te gâdilă, nu-i aşa? Eu o evit ori de câte ori pot zise Jemma cu compasiune, dar la ocazii părul trebuie pudrat.

— Sincer, sunt profund recunoscătoare, Jemma.

Jemma se încruntă în timp ce se uita în oglindă.

— Ce ţi-ai fi dorit să porţi?

Roberta ştia exact care era răspunsul corect la acea întrebare.

— Exact ceea ce port! Mergem jos acum?

Dar Jemma râdea.

— Ţi-ar plăcea să fii seducătoare, nu?

Roberta aruncă din nou o privire spre ciobăniţa drăguţă din oglindă.

— Nu sunt sigură, răspunse ea.

— Dar ţi-ar plăcea să afli?

— Nu cred că Villiers e interesat de docilitatea feciorelnică, mărturisi Roberta. Nu e genul care să curteze tinere domnişoare, nu?

Jemma râse.

— În niciun caz.

— Atunci la ce bun să port hainele astea? N-o să funcţioneze în cazul lui, spuse ea disperată. Şi nu-mi pasă de restul!

---

5 Aluniţele de frumuseţe, din catifea sau mătase, de diverse forme, precum stea, lună ori inimioară, erau folosite în acea vreme pentru a acoperi imperfecţiunile şi a transmite diverse mesaje în funcţie de locul în care erau puse. (n.tr.)

— Trebuie să-i păcăleşti pe cei din înalta societate înainte să-l agăţi pe Villiers, zise Jemma. Sunt ca nişte oi, şi după ce le intră o idee în cap, e greu să le-o schimbi. Dacă în noaptea asta te porţi într-o manieră inocentă timidă, aşa te vor vedea. Toate discuţiile despre însoţitoarele tatălui tău vor fi rapid uitate. Apoi... şi abia atunci... vei primi invitaţii la petrecerile unde îl vei găsi pe Villiers. El e jos, să ştii.

— Da?

Roberta simţi un val de ameţeală care i se răspândi din tălpi şi până în vârful capului.

— Dacă reuşeşti în noaptea asta, mâine-dimineaţă vor curge invitaţiile la evenimente. Villiers va fi la majoritatea.

Roberta îşi luă mănuşile.

— Sunt gata.

Jemma râse.

— Fii docilă.

Roberta rânji.

— Foarte bine. Inocentă?

Roberta îşi lăsă capul într-o parte şi zâmbi prosteşte.

— Nu chiar atât de inocentă, zise Jemma. Eşti destul de pricepută la a te preface, deşi nu am habar cum ai învăţat asta ţintuită în casă cu un poet.

— Există multe ocazii de a te preface când locuieşti cu un poet, spuse Roberta.

Coborî treptele singură, întrucât rochia Jemmei era atât de amplă, încât nu le permitea să meargă una lângă alta.

— N-ar fi fost întotdeauna înţelept să-i spun tatălui meu adevărata mea părere despre un anumit poem, de exemplu.

— Minciuna este un sport extrem de folositor, zise Jemma.

Şi, de parcă ar fi vrut să demonstreze acest lucru, se opri în dreptul uşii sălii de bal şi o prezentă pe Roberta unui grup de matroane drept o rudă apropiată pe care o cunoştea de ani buni. Apoi se aplecă spre ele, iar Roberta auzi cuvântul „moştenitoare”. Una dintre mame îl scoase la

înaintare, parcă de nicăieri, pe fiul ei, un băiat deşirat, şi făcu prezentările. Roberta zâmbi docilă spre Lord Rollins şi plecă la dans.

O oră mai târziu, se simţea încrezătoare că toată Londra o considera o fecioară inocentă, dar bogată de la ţară.

— Ceea ce şi eşti, spuse Jemma trecând pe lângă ea. Adu-ţi aminte de poezia cu piersicile.

— N-am nevoie de piersici, zise Roberta. Sunt sigură că Villiers are propria lui livadă.

— O femeie ar trebui să aibă mereu o ţintă auxiliară, un bărbat de rezervă.

Dar Roberta nu avea niciun bărbat de rezervă. Villiers era tot ceea ce voia la un soţ. Aruncă pe furiş o privire spre el, aflat în cealaltă parte a încăperii, iar senzaţia că nu se înşelase era aproape copleşitoare. Era magnific, îmbrăcat într-o haină brodată extravagant cu maci, o haină ce ar fi putut părea feminină pe un alt bărbat. Dar înfăţişarea lui întunecată transforma delicateţea într-o glumă.

Nu era proastă. Villiers nu avea să fie atras de inocenţa ei şi de buclele pudrate. Dacă voia să se mărite cu el, trebuia să joace un joc foarte dificil.

capitolul 10

Jemma trebuia să recunoască faptul că soţul ei putea fi considerat frumos, spre deosebire de ducele de Villiers. Acesta din urmă avea chipul alungit, obrajii înguşti şi sprâncenele negre. Avea o privire îndrăzneaţă, ca un corsar de pe vremea reginei Elisabeta. Purta o aluniţă în partea de sus a obrazului, iar buzele lui erau la fel de roşii ca macii de pe haina sa. Se întrebă dacă nu cumva folosise culoare pentru buze – era oare posibil aşa ceva? Şi totuşi, avea părul pieptănat spre spate, nu era dat cu pudră şi nu purta perucă.

Beaumont şi Villiers erau diferiţi ca ziua de noapte.

Jemma îl studie aproximativ o oră pe Villiers, din cealaltă partea a sălii de bal, fără să-l abordeze. El nu dansa; dădea târcoale. Elijah dansa. Îl văzu făcându-şi datoria faţă de fiecare femeie neînsoţită din încăpere. Singura de care se arăta interesat Villiers era Lady Nevill. Jemma n-o cunoştea decât după reputaţie, dar trebuia să recunoască faptul că aceasta era delicioasă, cu zâmbetul ei satinat şi cu privirea galeşă.

Jemma aştepta. Întreaga afacere legată de răzbunarea sinuciderii lui Benjamin căpătase o tentă plăcută şi îi provoca o stare de încântare. Să-l seducă? Sau doar să-l bată la şah? Sau amândouă? Dansă în apropierea lui Villiers, dar el nu se uită la ea. Apoi, dintr-odată, ochii aceia se ridicară, iar şocul provocat de privirea pătrunzătoare îi trimise un fior pe şira spinării. Licărirea din ochii lui era specifică unui jucător de şah, aceeaşi pe care o văzuse în privirea lui Philidor, dar numai atunci când se uita la regina ei care îi captura pionii.

Ea se răsuci în ritmul dansului şi îşi simţi corsetul neaşteptat de strâmt în jurul coastelor. Se mai uită încă o dată spre el şi-l văzu murmurând ceva la urechea lui Lady Nevill. Nu era nici măcar pe aproape la fel de chipeş ca Beaumont, dar avea o privire irezistibil de imorală pe care soţul ei cel rigid n-ar fi putut-o căpăta niciodată.

Roberta dansa în apropiere şi îi adresa un zâmbet radios unui tânăr moşier. Bineînţeles, el părea vrăjit. Roberta ridică din sprânceană cu cinism, pe deasupra umărului lui. În acel moment, Jemma îşi dădu seama de ceva. Răzbunarea ei nu avea să se petreacă în paralel cu goana Robertei după Villiers. Avea să fie parte integrantă din aceasta.

Ea, Jemma, urma să-l îmbrobodească pe bărbatul pe care toată Londra încercase să-l îmblânzească – şi avea să i-l predea Robertei ca parte a răzbunării lui Harriet. Căsătoria făcea cât o sută – ba nu, o mie – de umilinţe meschine de genul celei pe care o trăise Harriet din cauza lui Villiers.

Era răzbunarea supremă.

Dintr-odată, Villiers era în faţa ei şi ridică încet din sprâncene.

— Calul de negru la dispoziţia dumneavoastră.

— Nu regele?

El scoase un trabuc.

— Mergem afară?

Şiu fără a aştepta răspunsul ei, se duse direct pe balcon. Îşi ridică mânecile de dantelă şi îşi aprinse trabucul de la o torţă de pe balcon. Flacăra licări şi-i lumină chipul. Tenul lui era uimitor de clar şi de alb, în contrast cu părul negru, pieptănat pe spate. Nu, nu era chipeş şi totuşi, nu era nici genul de bărbat care să se ia cu careva la harţă într-un local. Era mult mai rafinat şi mai inteligent de atât. Nu era de mirare că era cel mai bun jucător din Anglia.

Fiecare instinct îi spunea Jemmei că el ar fi un partener redutabil. Pentru o clipă, nu putu face diferenţa între dorinţa de a juca cu el şi cea de a-l face al ei. O provocare… Şi ce provocare! Villiers era faimos pentru că trecea de la o femeie la alta cu un dezinteres vădit. Dacă Roberta se mărita cu el trebuia să facă apel la lege sau s-o folosească în avantajul ei, pentru că el nu i-ar cere niciodată mâna din dragoste.

Adevărul era că părea îndrăgostit… de şah. Un bărbat legat de tabla de şah nu are mare lucru de oferit, în rest, după cum aflase, spre disperarea ei, şi sărmana Harriet.

Villiers stătea în picioare, tăcut, trăgea din trabuc şi se uita la ea. Jemma nu spuse nimic. Nu-i plăcea să deschidă o conversaţie. Era un mod direct de a dezvălui strategia cuiva. Aflase că femeile erau prea grăbite să flirteze. În schimb, se întoarse şi se uită spre grădină. Ulmilor mari le apăreau frunze noi care păreau aproape albastre datorită şirurilor de clopoţei plantaţi sub aceştia.

— Mat „sufocat” la regele de negru, spuse el pe un ton tărăgănat.

— O şmecherie veche, dar foarte drăguţă, zise ea şi se întoarse.

Era puţin dezamăgită. De ce simţea el nevoia să-i testeze cunoştinţele?

— Ştiţi, zise el încet şi o privi fix pe deasupra vârfului aprins al trabucului, că de multe ori intru la Parsloe şi îmi dau seama că nu e nimeni cu care să merite să joc?

Ea ridică din umeri. Ce voia să spună? Şi ea găsea foarte rar un partener de nivelul ei, cu excepţia lui Philidor.

— De aceea, vă rog să mă scuzaţi dacă entuziasmul meu vi s-a părut impertinent.

— Benjamin, ducele de Berrow, juca bine, zise ea testându-l.

Expresia de pe chipul lui se schimbă. Pomeţii se scobiră uşor, iar în ochi îi apăru o privire hăituită.

— A fost un partener foarte bun. Mai bun în urmă cu cinci ani…

— Îndemânarea dumneavoastră a scăzut, la fel ca a lui?

— Eram mai bun când aveam douăzeci de ani, spuse el şi trase prelung din trabuc. Dumneavoastră?

— Eu sunt cea mai bună acum, răspunse ea.

Era adevărul; se uită în ochii lui şi îşi dădu seama că înţelesese.

— Ce-a făcut Philidor din dumneavoastră? Am auzit foarte puţine despre o femeie jucătoare de şah în Franţa, zise el şi se opri, dar am auzit multe despre *dumneavoastră.*

— Veţi descoperi, dacă veţi călători la Paris ca să jucaţi cu el – şi ar trebui s-o faceţi –, că se numără printre iubiţii mei. Am jucat împreună aproape în fiecare zi, în dormitorul meu, la masa de şah de lângă patul meu.

— Înţeleg că el nu era interesat de patul acela, spuse Villiers.

Ochii lui erau negri – prea întunecaţi ca să poată citi în ei.

— Sigur că nu, răspunse ea calmă. Jucam un singur joc – sau uneori făceam ca jocul să dureze printr-o singură mutare pe zi.

— Probabil era o plăcere remarcabilă.

— Într-adevăr.

— Şi cu cine jucaţi în rest?

— În general, joc singură.

— Singură? întrebă el, şi dintr-odată ea nu mai era sigură dacă se referea la şah sau la chestiuni care ţineau de dormitor.

— Viaţa e mult mai puţin complicată de unul singur, spuse ea şi oftă.

— N-am de unde să ştiu, zise el şi suflă fumul până în dreptul ochilor. Eu găsesc parteneri la Parsloe şi la White. Prefer să joc cu necunoscuţi – sau cu cei mai puţin pricepuţi – decât să-mi capturez propriul pion în siguranţa dormitorului meu.

— Probabil asta e diferenţa dintre un bărbat şi o femeie, spuse ea. Mie mi se pare că toate cunoştinţe mele despre şah vin din lungile momente de studiu individual.

El rânji auzind aceasta – licărirea dinţilor albi ai unui tigru când îşi observă prada.

— Cred că jocul acesta va fi foarte interesant, zise el. Pentru că va exista un joc între noi, nu?

Ea îi susţinu privirea.

— Haideţi să facem un campionat. Două din trei jocuri.

— Sunteţi un adversar formidabil, spuse el.

Se auzi un foşnet de mătase, şi Elijah apăru pe balcon însoţit de o tânără care părea în prag de leşin. Mama ei venea în fugă după ei. Elijah se uită în direcţia Jemmei şi rămase împietrit. O secundă mai târziu, fata se afla în braţele mamei ei, iar Elijah se apropie de ei.

— Ce plăcere inestimabilă, zise. Prietenul meu din copilărie vine la mine acasă.

— Adică eu, spuse Villiers cu indiferenţă. Cel cu care nu vorbeşti. Eu şi soţia ta… care m-a invitat la bal… tocmai lăudam avantajele vieţii duse în solitudine.

— Chiar aşa?

Erau ca ziua şi noaptea. Beaumont ardea de intensitatea care îi alimenta ambiţiile politice, care îl propulsau spre cel mai important loc în cabinetul prim-ministrului, care îi dăduse acces la urechea regelui. Villiers se rezemă de balcon, cu trabucul între degetele lungi şi

subţiri şi cu pleoapele întredeschise. Avea o încreţitură între sprâncene şi riduri în colţul ochilor. Beaumont arăta însă la fel ca la douăzeci de ani deşi avea la activ la fel de multe nopţi nedormite din cauza politicii câte avea şi Villiers din pricina jocurilor.

— Ea mi-a spus, zise Villiers, că l-a învins de multe ori pe Philidor.

— Ca să fiu sinceră, Philidor m-a învins de tot atâtea ori sublinie Jemma.

Elijah ridică dintr-o sprânceană.

— Probabil ţi-ai îmbunătăţit jocul.

Jemma simţi o senzaţie uşoară de arsură în piept. De unde ştia soţul ei dacă îşi îmbunătăţise sau nu jocul din moment ce nu jucase cu ea decât de câteva ori, la începutul căsniciei lor? Nu spuse nimic.

Privirea lui Villiers se furişă înapoi spre ea.

— Deci campionatul nostru rămâne stabilit? întrebă el şi aruncă trabucul în aer.

Acesta zbură pe cerul nopţii ca o scânteie luminoasă şi ateriză pe poteca din pietriş de mai jos. Sigur că privirea lui Elijah urmări traiectoria lui. El nu ar fi făcut vreodată aşa ceva. De ce să-i dea de lucru unui servitor sau să rişte să provoace un incendiu?

— Desigur, răspunse ea. Jucăm cu o mutare? Jocul va merge încet, dar va fi mai satisfăcător.

— Dacă ajungem la egalitate în primele două partide, o jucăm pe ultima legaţi la ochi.

Ea nu-şi putu ascunde un zâmbet. Jucase singură legată la ochi, dar era mult mai bine să aibă un adversar. Villiers se înclină cu o relaxare indolentă. Haina lui era a fel de frumoasă ca a unui dandi din Paris.

Elijah purta mereu negru.

Când Villiers se îndepărtă, Jemma observă că părul lui era legat la spate cu o fundă de culoarea macilor, ce contrasta puternic cu părul lui brunet şi mătăsos. Probabil stabilea propria modă; în Paris, bărbaţii nu purtau decât funde negre.

— O să joci şah cu el? întrebă Elijah.

Vocea lui era calmă, dar ochii îi scânteiau de mânie. Jemma ridică din umeri în sinea ei. Elijah era o fiinţă plină de furie.

— Cred că o să joc cu el exact unde am jucat şi cu Philidor.

— Unde?

— În dormitorul meu.

Urmări cu o doză de plăcere cum privirea lui ardea mocnit.

— Şi premiul?

Ea ridică din nou din umeri, o mişcare languroasă care îi scotea la iveală umărul alb ca frişca. Deşi nu ştia de ce se obosea cu astfel de gesturi în prezenţa soţului ei.

— Trebuie să existe un premiu? întrebă ea şi dădu să se îndepărteze.

Dar el îi bloca drumul. Se făcuse mai mare în ultimii opt ani. Când plecase din Anglia, el avea picioare subţiri şi umeri laţi. Între timp se transformase într-un bărbat bine. Iritată, Jemma alungă acel gând.

— Să înţeleg că tu eşti premiul?

Ea observă că vocea lui era blândă.

— Nu sunt premiul nici unui bărbat, răspunse ea şi se uită la el, ca să se asigure că a înţeles. Sunt un cadou.. pentru cei cărora aleg eu să mă ofer.

— Un dar oferit în repetate rânduri îşi pierde valoarea.

— O, Doamne, zise Jemma. Mi se pare că am mai auzit asta înainte. Da! Probabil la biserică. Ce ciudat să auzi un politician care citează dintr-un catehism. Poate ţi-ai greşit vocaţia.

— Dacă joci şah cu el... zise Beaumont şi se întrerupse.

Jemma trecuse deja de el, dar se opri şi se întoarse încet.

— Ai juca şah cu mine doar pentru că am programat o partidă cu Villiers? Sper că glumeşti!

— Nu-i este permis unui bărbat să joace şah cu soţia lui? întrebă el serios. Nu văd nimic ieşit din comun în asta.

Ea râse.

— Şi se va desfăşura în aceleaşi condiţii? O mutare pe zi pentru fiecare dintre noi; cel mai bun din trei jocuri; partida finală legaţi la ochi?

El ridică din umeri.

— Dar, Beaumont, n-ai mai jucat şah, din câte ştiu eu, de câţiva ani. Nu e oare contraindicat să ridici atât de mult miza dacă ţi-ai ieşit din mână?

— Ce miză? După cum ai spus şi tu, nu există niciun premiu.

Ea îşi pecetlui buzele. Nu avea sens să sublinieze că el juca din cauza repulsiei pe care o avea faţă de Villiers.

— Trebuie să vorbeşti cu mine într-un mod civilizat, spuse ea, şi să vii în fiecare zi acasă, pentru a juca. Din câte am înţeles, sunt multe nopţi în care dormi în apartament.

Ştiau amândoi că el nu dormea singur când rămânea în apartamentul din Westminster. Dar el ridică din umeri. Sigur, un bărbat trecut de treizeci de ani se presupunea că nu era la fel de activ ca unul de douăzeci. În ziua în care ea îl găsise pe birou cu amanta lui, se sculase din patul ei cu numai câteva ore înainte. Era destul de dezamăgitor să constate că amintirea încă îi provoca un unghi în piept, chiar dacă trecuseră atâţia ani.

— Joc cu tine, zise ea peste umăr. Şi o să-ţi acord un mic avantaj.

— N-am nevoie de niciun avantaj, răspunse el pe un ton plat.

Amintirea acelei zile o ardea încă în piept precum un cărbune încins, aşa că zâmbi spre el.

— Ca să facem în aşa fel încât campionatul nostru să fie mai provocator.

În partea de sus a obrajilor lui apăru puţină culoare, care-i trăda mânia. Dar Elijah ştia să se abţină mai bine decât în tinereţe.

— Nu, zise el calm. Adu-ţi aminte că, atunci când joci în locul meu, eu câştig frecvent. Îndrăznesc să spun că pot egala această performanţă.

Fie voia s-o umilească, fie îi subestima priceperea. A

doua variantă avea mai mult sens. Ea făcu o reverenţă.

— Desigur, Înălţimea Ta. Să începem jocul mâine?

— Are loc un vot important în Camera Lorzilor. Dar cred că Villiers nu va ezita să răspundă invitaţiei.

— Bărbaţii rareori o fac după ce primesc permisiunea de a mi se alătura.

El se înclină.

— Mâine.

capitolul 11

Vestea se răspândi în sala de bal în doar câteva minute. Ducesa de Beaumont era implicată în două partide de şah: una cu duşmanul soţului ei, ducele de Villiers, şi a doua cu însuşi soţul ei.

— Se spune, zise May la unu dimineaţa, că ea e o jucătoare de şah remarcabilă.

— Poate că aşa stau lucrurile, replică Charlotte şi îşi aminti de privirea intensă a ducelui. Dar se pune într-o situaţie ridicolă jucând cu Villiers.

May râse.

— Atunci înseamnă că începi, într-adevăr, să gândeşti ca un om bătrân, surioară. Până şi eu pot observa că Villiers este un bărbat care merită savurat.

Ea păru uşor uimită, ca şi cum nu ea rostise acele cuvinte.

— Tânăra protejată a ducesei, Lady Roberta, pare foarte la locul ei, spuse Charlotte, schimbând subiectul.

— Da, o fătucă naivă, nu-i aşa?

Dintr-odată, Charlotte îşi dădu seama că May se uita la mâna ei. Acolo, înghesuit deasupra mănuşii, era un inel cu pecete. Un inel. Se părea că din acel moment înainte ea avea să fie singura fată bătrână din familia Tatlock. Îşi reveni din tristeţea de moment, îşi îmbrăţişă sora şi spuse toate lucrurile ce se cuveneau. În agitaţia felicitărilor, tânăra protejată docilă a ducesei de Beaumont fu uitată.

De fapt, Roberta fusese uitată de majoritatea participanţilor la acea comedie. Ascultătoare, ea dăduse ocol sălii de bal de-a lungul nopţii şi trecuse din braţele unui bărbat în ale altuia. La început, dansase ca o pană, apoi începuse să se clatine puţin din cauza faptului că o dureau degetele de la picioare.

Se retrăsese la toaletă din pricină că papuceii francezi superbi ai Jemmei îi provocaseră băşici, nu pentru că n-ar fi avut cu cine să danseze. Acolo era o adunare mare de fete care pălăvrăgeau ca nişte coţofene. Vocile lor pieriră când ea intră. Apoi o fată cu chipul frumos şi dolofan se ridică şi zâmbi.

— Eu sunt Margery Rowlandson. Ne-am întâlnit mai devreme.

— Bună seara, spuse Roberta şi făcu o reverenţă.

Margery o prezentă tuturor, şi deveni rapid parte a grupului de chicoteli. O fată care nu putea avea mai mult de şaisprezece ani aştepta o ofertă în ziua următoare, alta dansase de două ori cu un tânăr curtezan.

— Ce norocoasă eşti! exclamă Margery şi se întoarse din nou spre Roberta. Tocmai mi-am dat seama că stai în reşedinţa Beaumont, nu-i aşa? Asta înseamnă că *locuieşti* în aceeaşi casă cu Lord Gryffyn.

— Da, e acolo, recunoscu Roberta.

— Împreună cu… cu… cu…

Numele ei era Hannah, din câte îşi amintea Roberta. Chicotea aşa tare, încât nu putea vorbi. „Printre neghiobi, ar fi încoronată regină”, îşi spuse Roberta.

— Fiul lui locuieşte şi el în casă, zise ea cu calm.

— Nu ştiu cum poţi! exclamă o voce piţigăiată. Mama susţine că, că dacă ar fi ştiut de prezenţa lui, nici nu m-ar fi lăsat să vin la balul acesta!

— E doar un copil de şase ani.

— Nu l-ai întâlnit! spuse Margery cu ochii mari, oripilată.

— L-am întâlnit pe fugă, şi nu am văzut nici urmă de coarne de drac, zise Roberta cu gravitate.

— Mă rog, mie nu-mi plac copiii.

— Nici mie, spuse fata cu voce piţigăiată. Mai ales cei ca acesta, care ar trebui ascuns.

— Mie nu-mi pasă că Lord Gryffyn are un copil ilegitim, recunoscu Margery oftând. E aşa adorabil...

— Cred că se poate spune asta, replică Roberta. Dar eu prefer pe cineva mai în vârstă... Cum ar fi ducele de Villiers.

Urmă un moment tăcut de groază.

— Nu ţi-a spus nimeni ce reputaţie are? icni Hannah. Stai departe de el! rosti ea şi accentuă fiecare cuvânt cu o mişcare a degetului. Stai departe! Tu n-ai o mamă care să-ţi spună astfel de lucruri. Stai departe de el!

Roberta mai că se trase un pas în spate.

— Aşa o să fac. Promit.

Nu se simţise niciodată mai singură. Fetele o luaseră drept ceea ce părea: o tânără moştenitoare docilă, venită de la ţară ca să se lanseze pe piaţa mariajelor sub pavăza verişoarei ei, ducesa de Beaumont. Mamele lor păreau să fie de acord. Ilustraţiile îngrozitoare din *Rambler's Magazine* cu ea şi tatăl ei fură aduse în discuţie de mai multe ori, dar numai pentru ca matroanele binevoitoare să o asigure că nimeni nu ştia de existenţa lor.

Toată noaptea Roberta dansă şi îl căută din priviri pe ducele de Villiers. Apoi, într-un final, făcu o reverenţă spre partenerul ei care o călcase pe degetele dureroase, se întoarse şi... el era acolo.

— Îmi cer scuze, spuse el cu voce profundă, ca un murmur, care o străpunse precum un fulger. Era cât pe ce să dau peste dumneavoastră.

Ea făcu o reverenţă.

— Înălţimea Voastră.

— Să înţeleg că eşti o mieluşea nouă adusă să tânjească în sezonul monden londonez? Sau să triumfe în acesta, după cum pare a fi cazul. Spune-mi cum te cheamă dacă tot ne-am întâlnit din nou.

— Lady Roberta St. Giles.

— Tatăl meu a murit în urmă cu câţiva ani, zise el, ca o ciudată concluzie. Nu pot decât să bănuiesc că şi al tău a

păţit, din nefericire, acelaşi lucru dacă ai ajuns sub frumoasa oblăduire a ducesei.

Ea îşi ridică bărbia.

— Tata este vrăjit de bunătatea ducesei faţă de mine.

— Dansăm? Dar ar trebui să te avertizez că s-ar putea să-ţi dăuneze reputaţiei. Însă cred că te-am mai atenţionat cândva, nu?

Ea ridică din sprânceană.

— Da? Probabil am uitat.

El ştia că ea minţea, dar ea se gândea că lui îi plăcea.

— Nu obişnuiesc să seduc tinere sărăcite, zise el, iar vocea sa era mătăsoasă şi blândă, dar sunt mai mult decât disponibil pentru domnişoare cu venit generos.

— Eu cred, replică ea după o pauză îndeajuns de mare, că virtutea mea poate rezista la asaltul cauzat de faptul că vă sunt parteneră la un dans. Dar este liniştitor să aflu că, dacă sunt cuprinsă de dorinţa de ruinare, sunteţi dispus să mă ajutaţi. Îmi încălzeşte sufletul.

Auzind aceasta, el îşi dădu capul pe spate şi râse.

— Atacat cu propria armă! O merit. Haide. Nu eşti aşa naivă precum pari.

— Pentru că am auzit că apetitul nu vă e stârnit de castitate, n-o să mă prefac nici oripilată, nici dispreţuitoare.

— *Violul Lucreţiei*, remarcă el. Să înţeleg că joci rolul Lucreţiei, cu frumuseţea şi virtutea care ţi se luptă pe chip?

— Sună ca un câmp de bătălie. În niciun caz. Dacă aş fi fost Lucreţia, acel pumnal ar fi ajuns în inima lui Tarquin.

— Bravo! Dar nu te teme, Lady Roberta, n-a fost niciodată nevoie să mă cobor la tacticile violente ale lui Tarquin.

— Ah, răspunse Roberta. E bine de ştiut că ruinarea nu te face întotdeauna să te simţi precum o înfiorătoare închisoare.

— Urât din partea lui Shakespeare să folosească o asemenea aliteraţie, spuse el şi se încruntă. Te asigur, Lady Roberta, că femeile pleacă din grija mea la fel de sigure de divinitatea lor cum erau şi cu o zi înainte. Dacă nu cumva chiar mai convinse. Mi se pare că plăcerea este un dar

divin… Ţie nu?

Intrară în sala de bal. Principala plăcere la care se gândea Roberta era modul uşor lacom în care celelalte femei îl priveau pe Villiers.

— Bănuiesc că nu joci şah, nu? întrebă el dintr-odată. În seara aceasta observ că sunt destul de surprins în această privinţă.

— N-am jucat niciodată, recunoscu ea.

Tabla de şah stătuse o veşnicie neglijată în salonul tatălui ei; niciodată nu-i trecuse prin cap s-o studieze îndeaproape. Dacă ar fi ştiut că şahul era o distracţie crucială în Londra… El părea să-i ghicească gândurile.

— Aproape niciunul dintre cei prezenţi în această casă şi care ştiu să joace, spuse el şi făcu un semn din cap spre mulţimea de mătăsuri înghesuite pe ringul de dans, nu merită cine ştie ce atenţie. Doar eu şi poate gazda ta părem să avem o afinitate stranie pentru acest joc.

Se opriră în sala de bal, aşteptând să înceapă o măsură nouă. Villiers nu părea să simtă vreo pornire de a-i acorda atenţie. Îi lăsase mâna jos, şi, când ea îşi ridică privirea spre el, observă că era angajat într-un schimb de priviri cu o matroană tânără care avea o corabie întreagă ce i se balansa pe cap.

— Un miracol nautic, murmură el când observă că ea îi urmărise privirea. Iar doamna Moore este atât de fragilă, încât mă mir că nu se răstoarnă mai des.

Era plictisit de ea. Şi de ce n-ar fi fost?

— Din câte am înţeles, fregatele uşoare sunt foarte uşor de fixat, zise Roberta, apoi îşi desfăcu evantaiul şi îl flutură în dreptul feţei. Cred că e o modalitate de a flirta folosită de cele care sunt prea neîndemânatice pentru a atrage o corabie mai puţin leneşă.

— O profunzime neaşteptată, spuse el cu un amuzament reţinut în vocea care îi dădea Robertei ameţeli.

Un şir de trompete semnalară începutul unui menuet. El se înclină în faţa ei; ea îşi strânse evantaiul şi făcu o reverenţă. Paşii dansului îi ţinură departe unul de altul. Apoi ea se întoarse spre el, iar ochii lui cu pleoape mari se uitară

în altă parte.

Respiraţia ei devenea din ce în ce mai precipitată. La finalul dansului, el îi luă mâinile, le sărută pe amândouă şi făcu o plecăciune magnifică.

— Lady Roberta, titlul meu este ducele de Villiers. Sper să te mai văd într-una din zilele acestea, din moment ce am acceptat să joc o partidă prelungă de şah cu gazda ta.

Ea ştia, desigur, că el era cel mai bun jucător din Londra; dar îşi dădu seama în acel moment că era foarte competitiv în toate privinţele. Şi că o asemenea competitivitate era o slăbiciune. Ea zâmbi.

— Vă doresc succes.

— În a vă vedea sau la jocul de şah?

Ea îşi luă privirea de la el. Juca jocul vieţii ei, şi nu i-ar fi prins bine să se arate prea dornică.

— La şah, desigur, domnule. Lipsesc des de acasă, şi n-aş vrea să vă trezesc speranţe că voi alege ca reputaţia mea să fie ruinată răspunzând astfel încântătoarei oferte pe care mi-aţi făcut-o.

Se întoarse, apoi se uită peste umăr, observă dinţii lui albi – râdea – şi se strecură în mulţime. Până în acel moment, dansase mai degrabă nepăsătoare cu oricine o invitase. Dar îşi dădu seama că, pentru a-l cuceri pe Villiers, trebuia să se afle în vârful înaltei societăţi. Să fie senzaţia sezonului monden. Cea mai dorită femeie dintre cele care voiau să se mărite. El trebuia să se lupte cu ceilalţi bărbaţi pentru mâna ei – altfel nu era interesat.

Fratele Jemmei apăru în faţa ei o oră mai târziu. Era înconjurată de trei lorzi tineri care se întreceau să-i ofere napolitane din turtă dulce şi şampanie. Spre deosebire de Villiers, aceştia erau uşor de fermecat. Toţi trei se uitau la ea extaziaţi, şi, judecând după privirile ameninţătoare pe care le primea din partea celorlalte tinere domnişoare, ea culegea laurii destinaţi altcuiva.

Damon o conduse abil prin mulţime, ceea ce era un lucru bun, pentru ca pretendenţii ei să vadă că nu era numai a lor.

— Unde mergem? întrebă ea.

El se strecură pe balcon şi apoi pe un coridor despre care ea nici măcar nu ştia că exista.

— În salonul surorii mele, spuse el şi rânji în jos spre ea. Dă-te la o parte.

Dincolo de o uşă apărură pereţii de culoarea muştarului – fără Judith şi platoul ei. Dar, exact în clipa în care Roberta intră, îşi dădu seama că încăperea nu era goală. Chiar în faţa ei, întinsă peste braţul unui fotoliu observă o femeie. Nu putea distinge decât coapsele ei rotunde, albe ca frişca, pentru că rochia violet îi fusese ridicată peste cap, mai mult ca sigur ca să nu fie zdrobită. Era şi un gentleman acolo, iar el…

El părea să-i facă pe plac.

Roberta îşi duse mâna la gură şi rămase împietrită. În spatele ei îl auzi pe Damon chicotind încet. Roberta se holba. Era o imagine aproape violentă şi totuşi în mod ciudat îmbătătoare. Bărbatul îşi mângâia partenera în timp ce… ei bine, în timp ce… Femeia, oricine era aceasta, se simţea foarte bine, ţinând cont de sunetele pe care le scotea.

Roberta nu-l recunoscu pe acel gentleman; era puţin cam grăsuţ. Dar observă că avea coapse puternice şi că era foarte fericit, iar, în timp ce ea se uita la ei, el cuprinse cu mâinile fundul partenerei, o trase mai sus şi…

Damon o luă pe după talie şi o trase în tăcere înapoi pe coridor. Încă râdea când închise uşa. Robertei nu-i venea deloc să râdă. Se simţea ciudat, de parcă aerul nu mai reuşea să-i ajungă în plămâni.

Damon îi aruncă o privire în holul slab luminat.

— Observ că eşti foarte şocată. Haide. Mergem în bibliotecă; acolo n-o să fie nimeni, pentru că e al naibii de greu de găsit.

O luă de mână şi o trase de-a lungul coridorului, apoi coti, şi în final intrară pe o uşă. Era o bibliotecă incredibil de mare, mărginită în întregime de cărţi şi de draperii din catifea de un stacojiu sobru.

Roberta înaintă cu paşi uşor nesiguri. În faţa focului

era o canapea, iar Damon o îndemnă să se aşeze pe e aceasta.

— Un coniac, de asta ai nevoie, zise el şi se duse spre bufet. Întoarse câteva pahare şi zise peste umăr: Să înţeleg că e prima tăvăleală pe care o vezi?

Roberta deschise gura, dar nu ieşi niciun sunet.

— Eşti năucită, continuă el vesel, apoi se întoarse şi îi dădu un pahar. Bea asta.

Roberta luă o înghiţitură arzătoare şi tuşi.

— Ce-i asta?

Damon râse din nou.

— Primul coniac, prima tăvăleală.

— Eu n-am tăvălit pe nimeni, zise Roberta şi mai luă p înghiţitură.

Îi plăcea coniacul. Deşi o făcuse să-şi dea seama că simţea o senzaţie de căldură în stomac, iar băutura nu făcea decât să accentueze acea senzaţie.

— Aşa e, spuse Damon şi se aruncă lângă ea. Aşadar, eşti şocată, oripilată, zguduită până în străfunduri? Roberta se întoarse şi se uită la el. Semăna remarcabil de mult cu sora lui, deşi avea părul şaten-închis, în timp ce al surorii lui era auriu. Nu că ar fi putut să-i observe părul sub perucă. Avea ochii Jemmei şi buza de jos cărnoasă, la fel ca ea.

— E destul de urât din partea ta că râzi de mine.

El rânji fără urmă de regret.

— Nu înţeleg de ce eşti aşa îngrozită. Doar este ceva absolut normal.

Dar oare chiar era? Înainte de asta, Roberta crezuse că ştia foarte bine detaliile legate de acuplare şi de intimitate maritală. Una dintre curtezanele tatălui ei o informase că bărbatul se suie pe parteneră, îşi introduce partea intimă în locul potrivit şi continuă. Ce însemna exact acea continuare… era un lucru destul de neclar pentru Roberta, dar înţelesese mecanismele. Până în acel moment. Pentru că mecanismele puteau fi – sau presupunea că puteau fi – reproduse într-o altă poziţie… Simţi că roşeşte sub privirea interesată a lui Damon.

— Funcţionează în multe poziţii, zise el, încercând să

o ajute.

Roşi şi mai tare când îşi dădu seama că el ştia exact la ce se gândea ea.

— Mai ai şi alte întrebări? Doar sunt verişorul tău.

— De gradul cinci, replică Roberta pe un ton aspru.

— De fapt, mai degrabă de gradul şapte, zise Damon. După ce m-am gândit la asta, mi-am dat seama că suntem înrudiţi la fel cum sunt şi cu majoritatea celor din sala de bal.

— Sugerezi că profit de sora ta?

— Dacă Jemma n-ar fi vrut să te scoată în societate, n-ar fi făcut-o. Crede-mă, nimeni n-o poate convinge pe Jemma să facă vreodată ceva ce nu vrea. Ia, de pildă, cei opt ani în care a stat în Paris.

— Ştii de ce s-a întors în Londra? întrebă Roberta, dorindu-şi cu disperare să schimbe subiectul spre altceva decât tăvălelile dintre semeni de-ai lor.

Damon îşi întinse picioarele lungi. Moda pantalonilor strânşi la genunchi i se potrivea. Avea pe el unii de un stacojiu-închis care îi făceau picioarele, îmbrăcate în ciorapi albi, să pară remarcabil de masculine. Roberta tresări. La ce se gândea? Era efectul a ceea ce văzuse în salon. O făcuse să se simtă ciudat. Foarte ciudat, observă ea, şi deveni conştientă de mesajele pe care i le trimitea corpul.

— Trebuie să facă un moştenitor, răspunse Damon. Pentru că Beaumont ar putea cădea mort în orice moment. A leşinat în parlament toamna trecută, ai auzit. A picat la pământ, şi toată lumea a crezut că a murit. Dar nu s-a întâmplat. Totuşi, perspectivele nu sunt îmbucurătoare. Leşinul nu e o activitate sănătoasă pentru un bărbat. Tatăl lui a dat colţul la treizeci şi patru de ani din cauza unei probleme la inimă. Zilele lui Beaumont sunt numărate.

— Pare destul de sănătos, spuse Roberta.

— Nu-i aşa? Sper că a fost ceva trecător. Îmi place omul şi cred că e mai bine ca Jemma să-l aibă aici, să se poată certa în voie, decât să fie îngropat, dacă înţelegi ce vreau să spun. Ai cunoscut-o pe prietena Jemmei, ducesa de Berrow? A fost aici ieri după-amiază.

Roberta clătină din cap.

— A fost o femeie toată numai zâmbet, apoi soţul ei a murit… s-a sinucis, de fapt… şi acum ea e ca o pasăre cu aripa frântă. Nu poţi convinge pe cineva să zâmbească pentru dragoste sau bani.

— Ce trist, murmură Roberta.

— Jemma a fost nevoită să se reîntoarcă din Paris şi să-şi facă datoria de soţie.

Cuvintele n-ar fi însemnat multe pentru Roberta înainte, dar în acel moment simţi că roşea din nou. Gura lui Damon se curbă într-un zâmbet ironic.

— Nu mi-l imaginez pe Beaumont făcând asta în salon, cu pantalonii în vine, nu-i aşa? E mult prea cuviincios.

Un râs nebunesc, înecăcios, ieşi din pieptul Robertei.

— Nu!

Însă Villiers… Roberta simţi o fierbinţeală la acel gând. Pe Villiers şi-l imagina cu uşurinţă dându-şi jos pantalonii şi întinzând pe cineva pe braţul unui fotoliu. Simţi o atingere pe bărbie şi se întoarse. Damon se uita la ea.

— Nu te gândeşti la cumnatul meu, spuse el uşor încruntat. Deci, draga mea Roberta, verişoară şi rudă, la cine îţi stă mintea?

Ea icni, dar nu spuse nimic.

— La Villiers, nu-i aşa? Am uitat că ai găsit deja dragostea vieţii tale.

Încă îi ţinea bărbia, iar Robertei i se păru că lumea se opri din învârtit. Îngheţă. Stăteau la o respiraţie distanţă unul de altul.

— Sigur că la Villiers mă gândeam, răspunse ea şi se retrase.

Încercă să-şi vină în fire. El ridică paharul spre ea.

— Pentru multe după-amiezi petrecute în salon cu soţul tău.

— N-ar trebui să spui astfel de lucruri, zise ea pe un ton mustrător şi mai luă o înghiţitură delicioasă din pahar.

— De ce nu?

El avea ochi verzi. Nu observase acest lucru până

atunci; crezuse că erau albaştri, ca cei ai surorii lui. Dar nu, erau verzi şi cu o formă frumoasă, puţin ridicaţi la colţuri.

— Pentru că sunt o tânără domnişoară, răspunse ea şi se uită din nou spre foc.

— Cred că tinerele domnişoare nu se gândesc la oamenii cu reputaţie proastă care se acuplează prin saloane.

— Niciodată.

— Dar tu, Roberta, nu eşti o excepţie printre tinere?

Era o urmă de ironie în vocea lui. Ea clătină din cap.

— Deloc.

Aproape se înecă în clipa în care o înghiţitură mare din licoarea arzătoare o luă pe drumul greşit.

— Eu aşa credeam… De exemplu, credeam că spui adevărul.

— Păi, sigur că spun adevărul, zise ea şi îndrăzni să se uite din nou la el.

Era ceva diferit în privirea lui, ceva îndrăzneţ, delicios şi care nu avea nicio legătură cu Damon cel de cu o zi în urmă. Ea tremura de emoţie, şi totuşi nu avea nici cea mai mică pornire de a ieşi din încăpere. Ceea ce ar fi trebuit să facă.

— Dacă tot vorbim despre sinceritate, spuse el şi îşi întinse din nou picioarele, mie scena mi s-a părut destul de excitantă. Ţie nu?

Nu ştia ce să zică. Probabil că excitarea justifica senzaţii precum căldura bizară pe care o simţea în picioare.

— Ia te uită, spuse el lăsând să se înţeleagă clar că găsea acea conversaţie cu nimic mai importantă decât o simplă pălăvrăgeală. Lady Piddleton mi-a rupt ciorapii.

Se uită la gaura care se întindea de-a lungul broderiilor de pe partea exterioară a ciorapilor lui. Apoi ea observă că mai sus, în locul în care pantalonii strâmţi se terminau cu un brâu, era…

Trebuia să pretindă că era o tânără domnişoară virtuoasă care nu observase aşa ceva.

— Ce făcea într-o asemenea poziţie de a reuşit să-i agaţe? întrebă Roberta, şi apoi simţi cum chipul i se colora

în purpuriu din cauza gândurilor care nu-i mai veniseră niciodată în minte.

Se uită la poliţa şemineului, ca nu cumva privirea să-i alunece din nou spre pantalonii lui. El pufni în râs.

— Lady Piddleton, Roberta! Mai are puţin şi face cincizeci de ani – şi are o faţă ca dosul ruginit al unei tigăi.

— Mă întrebam doar cum s-a întâmplat, zise ea cu demnitate în glas.

— Tocuri cu bijuterii, răspunse el. În ciuda vârstei şi-a frecat pantoful de piciorul meu pe sub masă, la cină.

Roberta se uită la el uimită.

— O invitaţie?

— Eşti surprinsă? Este o insultă remarcabilă! spuse el şi se prefăcu ofensat.

Pentru o clipă, ea îl analiză aşa cum fără îndoială o făcuse Lady Piddleton – un bărbat mare şi musculos, care se mişca alene, dar în deplin control, cu o licărire ironică de amuzament în privire.

— Nu, răspunse ea. Cred că nu sunt.

— Sunt lucruri pe care trebuie să le înveţi repede dacă vrei să te măriţi cu Villiers... Vrei să te măriţi, nu? Pentru că...

Era sigură că Villiers n-ar fi ezitat să îi prezinte şi ei salonul.

— Da, vreau să mă mărit, zise ea pe un ton ferm.

— Trebuie să-l păcăleşti pentru asta, spuse Damon.

— Da?

Se gândise şi ea la acelaşi lucru.

— Eşti frumoasă şi eşti pe cale să devii cea mai râvnită tânără domnişoară de pe piaţă anul acesta. Dar Villiers nu e pe piaţă. Nu dă niciun semn că îşi doreşte o mireasă. Şi mai trebuie să ţii cont şi de toţi copiii aceia ai lui.

Roberta încuviinţă din cap.

— Patru?

— Cred că sunt numai doi, răspunse Damon. Dar unul dintre ei este al unei fete nemăritate, fiica lui Lord Killigrew. Deci nu-l poţi convinge să-ţi facă un copil şi să speri că aşa

te va conduce la altar.

Ea încuviinţă din nou.

— Deci seducţia iese din calcul, spuse Damon şi se întoarse spre ea. Dar nu ştii nimic despre lucrurile astea nu? N-ai sărutat niciodată pe cineva, nu?

— Ba da, zise ea şi se bucură când văzu privirea lui surprinsă. Poate că n-am mai văzut până acum o tăvăleală, dar sigur că am fost sărutată.

— Şi ai sărutat şi tu la rândul tău?

— Bineînţeles, răspunse ea, deşi nu prea ştia care era diferenţa.

El puse paharul cu coniac jos, lângă canapea.

— Să fii sărutat e aşa, zise el.

Gura lui se lipi de a ei într-un gest blând, persuasiv.

— N-ar trebui să mă săruţi, spuse Roberta o secundă mai târziu. Inima îi bătea cu putere din cauza situaţiei total necuviincioase. Eşti verişorul meu…

— Mă rog, ştii ce vreau să spun, continuă ea. Sunt *drăgostită!* Chiar sunt îndrăgostită, Damon. Trebuit să înţelegi asta. Femeile nu se apucă să sărute alţi oameni când sunt îndrăgostite!

— Ah, făcu el gânditor. Am întâlnit foarte puţini oameni îndrăgostiţi şi de aceea n-am învăţat încă lecţia asta.

— Păi, e adevărat, replică Roberta, care simţi un mare regret stârnit de faptul că el părea dezolat. Nu te pot săruta. Ar trebui să-l sărut pe Villiers.

— S-a oferit?

Roberta clipi când el o fixă cu ochii lui verzi.

— Încă nu. Abia ne-am cunoscut şi am dansat dar o dată, spuse ea. Nu îşi putu reţine un zâmbet. Vine ca să joace şah cu Jemma şi mi-a zis că o să mă vadă şi pe mine.

— Ha, făcu Damon. Cred că ai aflat despre cele două partide de şah.

Roberta încuviinţă din cap.

— Cred că sora mea o să adauge încă o poveste de reputaţie extrem de proastă la trecutul bogat şi pătat al familiei mele.

Roberta considera că era frumos din partea Jemmei să-l ademenească pe Villiers în casă, dar îşi ţinu gura.

— Eu te-am sărutat, spuse Damon, aşa că ce-ar fi să mă săruţi şi tu pe mine? Pentru că trebuie să înţelegi cum că stă treaba cu sărutul dacă vrei să pui mâna pe Villiers. Omul s-a culcat cu majoritatea femeilor din Londra.

— Vrei să spui că am nevoie de antrenament? întrebă ea suspicioasă.

— Ceva de genul acesta. Şi cine e mai potrivit pentru asta dacă nu un membru al familiei?

Licărirea din privirea lui îi dădu de înţeles că excitaţia aceea neconvingătoare era doar atât şi nimic altceva. Dar, până la urmă, nu era nimic neplăcut la Damon, iar antrenamentul putea fi bine-venit. Aşa că se aplecă în faţă şi îşi lipi buzele de ale lui, aşa cum făcuse şi el mai devreme. Aşa cum făcuse Angus Pilfer cu un an în urmă, pe drumeagul ce venea de la pădure, şi aşa cum fiul de moşier făcuse la intrarea în sat cu un an mai înainte.

— Asta-i tot ce poţi? întrebă el şi se retrase.

Ea se uită la el. Era ceva periculos la ceea ce făcea, clar amuzant – şi nu la fel de tulburător ca vorbitul lui Villiers.

— Adică n-am făcut bine? întrebă ea. Atunci, domnule, apelez la abilităţile dumneavoastră de profesor.

Ochii lui licăriră.

— Săruturile sunt preludii. Fără îndoială, cuplul pe care l-am văzut în salon a început de la un sărut.

Imaginea apăru din nou în mintea Robertei, şi simţi un fior.

— Amândoi s-au bucurat de sărut, continuă el, şi astfel lucrurile au avansat.

— Păi, zise Roberta, care nu voia să stea tăcută ca o fetiţă, am observat clar că se bucurau de avansul făcut!

El râse.

— Cine-ar fi crezut că Lord Gordon e capabil?

— Cine e el?

— Un împătimit de cai, un englez voinic. Ai văzut cum îi stătea peruca, într-o parte?

Ea încuviinţă din cap.

— Un gentleman inteligent îşi scoate întotdeauna peruca pentru un sărut ca lumea.

Ea ştia că nu avea experienţa necesară; o ştia. El îşi aruncă peruca pe un scaun, şi dintr-odată părul lui căzu în faţă, şaten-închis şi strălucitor.

— Aşa că, sărută-mă, îi ceru el.

Ea se aplecă din nou spre el. Avea un parfum proaspăt şi curat, nu ca unii dintre bărbaţii cu care dansase în seara aceea şi care miroseau a pudră de liliac pentru păr sau, mai rău, a transpiraţie. Îşi lipi buzele de ale lui şi le ţinu acolo un moment. Trebuia să procedeze altfel? Dar apoi, cumva, gura lui o captură pe a ei, deşi ea nu ceruse aşa ceva. Simţi dulceaţa ei în tot corpul şi se trase înapoi.

— Ce părere ai? întrebă el, ca şi când ei n-ar fi… ca şi când ea n-ar fi…

Dar imaginile se învolburau în mintea Robertei.

— Deci asta ai vrut să spui prin preludiu, zise ea surprinsă să audă cât de stăpână pe ea suna.

— Exact, răspunse el.

Părea încântat, ca şi cum ea era o elevă bună, care rezolvase o problemă dificilă de matematică. Îşi duse palma mare la ceafa ei.

— Hai s-o facem din nou, spuse el.

Îşi lăsă capul spre ea. Da data asta însă, ea închise ochii, inspiră aerul lui masculin şi, în acelaşi timp îl gustă. O ţintuia în loc, iar ea îşi dădu seama dintr-odată că nu ea era cea care săruta, ci el, şi totul era diferit. Nu mai era un preludiu, constată ea confuză, pentru că el era parte din ea, era în ea, o gusta… Şi cât de diferit era totul.

Trebuia să se oprească. Era îndrăgostită de altcineva. Se lăsă însă pe spătarul canapelei, iar el se aplecă deasupra ei şi o sărută în continuare. Gura lui era o nebunie, precum lichiorul de cireşe în toiul verii: dulce, îmbătător, ameţitor.

El nu se opri. Ea deveni neliniştită, simţind că între picioare îi dansau scântei, iar valul de căldură ce-i coborâse în stomac când ieşise din salon devenise mai stânjenitor şi,

chiar mai mult de atât, mai periculos.

În minte îi persista nelămurirea legată de natura săruturilor. Apoi, ca şi cum s-ar fi ridicat o cortină, îşi dădu seama că se lăsa sărutată deşi crezuse că îi plăcea ca ea să sărute. Aşa că îşi înfipse degetele în buclele lui mătăsoase şi îl trase puţin mai aproape, ca să-l sărute.

Totul se schimbă din nou. Corpul lui era acum aproape de al ei, mai fierbinte, încărcat cu o greutate care o făcea să simtă o senzaţie de dorinţă în locul în care percepuse valul de căldură.

De parcă ar fi auzit gândul necuviincios ce trecuse prin mintea ei, el se retrase. Roberta nu deschise ochii imediat.

— Te-am şocat?

Nu părea deloc să regrete, era doar curios. Ea deschise ochii.

— Nu, răspunse, cu intenţia de a-l şoca ea *pe el.* Sunt interesată să aflu cum se simte un sărut.

El ridică din sprânceană.

— Cum se simte?

Ea zâmbi, conştientă de faptul că era un zâmbet ademenitor, şmecheresc.

— Se pare că ai învăţat ceva.

— Dacă nu de la tine, din salon, replică ea.

Se întinse, conştientă de faptul că sânii plini lipiţi de materialul ţeapăn al corsajului erau chinuitor de aproape de degetul lui. Pentru că era Damon, el făcu un lucru surprinzător. Îşi trecu un deget peste contururile sânilor ei.

— Foarte frumos, zise, iar ea percepu vaga aprobare din vocea lui.

Degetul lăsă în urma lui o dâră fierbinte şi plăcută. Dar ea o îndepărtă din minte.

— O lecţie salutară pentru care îţi mulţumesc, spuse şi se ridică.

El o urmă, iar ea nu se putu împiedica să arunce o privire spre pantalonii lui. Dar, din păcate, marginea hainei se lăsă în jos. El îi urmări privirea şi râse.

— Haine bine făcute, nu-i aşa? Nicio femeie care îmi

mângâie picioarele pe sub masă nu poate şti dacă reacţionez sau nu. Nu trebuie să subliniez că n-aş putea fi stârnit de Lady Piddleton, dar, dacă m-ai mângâia tu sub masă, ar fi o cu totul altă poveste.

Roberta se îndreptă spre o oglindă de pe perete în loc să răspundă la aberaţiile lui. Sticla era îndeajuns de înaltă cât să poată observa că rochia de mătase fusese zdrobită când el se aşezase pe ea. Nu avea ce face în această privinţă, aşa că se mulţumi să-şi îndrepte o buclă rebelă. Damon apăru în oglindă în spatele ei, din nou cu perucă. Emana atâta căldură, încât Roberta îl simţi apropiindu-se.

— A fost un joc periculos cel pe care l-am jucat în noaptea asta, zise el spre reflexia ei. Eu nu sunt Villiers, Roberta. Dacă sfârşim prin a avea un copil, va trebui să te măriţi cu mine.

— Am fost departe de aşa ceva! exclamă ea.

— Nu atât de departe. Crede-mă.

Ea se concentră să-şi aranjeze un ciorchine de flori de măr care atârna haotic peste ureche. Freamătul din pântece îi spunea că el avea dreptate.

El se aplecă aproape de urechea ei.

— Ştii cum ne-am uitat la cuplul acela? o întrebă.

Ea încuviinţă din cap şi îşi reţinu un fior.

— E posibil să te uiţi în oglindă în timp ce faci dragoste, zise el.

Obrajii ei se îmbujorară.

— Observ că ţi-a făcut plăcere să mă şochezi în seara asta! răspunse ea încercând să adopte un ton cât mai sofisticat posibil.

El îi întâlni privirea, iar următoarea propoziţie îi pieri pe buze. Cu ochii încă la ea, îşi plecă uşor capul şi o sărută pe gât. Ea se cutremură în mâinile lui, ca un pui nou-născut ce cade din cuib.

Apoi el îi oferi braţul, şi ieşiră din încăpere.

capitolul 12

Abia spre dimineaţă Roberta reuşi s-o tragă pe Jemma

în camera de relaxare destinată doamnelor.

— Dacă joc rolul unei prostuţe, n-o să am şanse să-l cuceresc pe Villiers, îi spuse ea.

— Ştim asta. Dar ai făcut o treabă excelentă, zise Jemma. Toată lumea mi-a spus că eşti o scumpă. Iar majoritatea au ţinut să mă roage cu pioşenie să nu te corup.

Roberta zâmbi.

— Din moment ce seducţia nu va fi eficientă, va trebui să-l păcălesc pentru a-l face să se căsătorească.

Jemma părea gânditoare.

— Crezi?

— Absolut. El este… Ce vârstă are?

— Nu e prea bătrân, răspunse Jemma. El şi Beaumont au fost prieteni în copilărie, din câte am înţeles.

— Iar acum nu-şi mai vorbesc?

— Doar rar. Au schimbat câteva cuvinte aseară. Cred că au foarte puţine în comun acum.

— Câţi ani are soţul tău?

Jemma se blocă.

— Treizeci şi trei, răspunse ea într-un final. Probabil că e scris în liniile căsătoriei. Ne-am logodit când eu aveam doar doi ani, iar el avea şapte.

— Deci Villiers e posibil să aibă şi el tot treizeci şi trei de ani. „Se ţine foarte bine”, îşi zise Roberta în sinea ei. Simţi un imbold de dorinţă. Trebuie să particip la toate balurile la care ar putea fi prezent.

— Putem oricând să-l mituim pe unul dintre valeţii lui.

— Un gând plăcut, dar s-ar putea să se termine cu un copil şi fără căsnicie, spuse ea sceptică.

— Ai crezut că sugeram să mituim un valet pentru a te introduce în dormitorul lui? Când Roberta încuviinţă din cap, Jemma adăugă râzând: Este posibil ca tu să mă corupi pe mine. Nu eşti aşa inocentă precum pari, nu-i aşa?

— Nu prea, spuse Roberta şi ridică din umeri.

— O să mituim un valet ca să ne anunţe ce invitaţii acceptă, explică Jemma. Întrebarea cea mai importantă este cum îl păcălim. Nu poţi pur şi simplu să…

— Ştiu, o întrerupse Roberta. El i-a dat papucii unei femei care îi purta copilul în pântece, deci n-ar fi eficient.

— Deşi Damon l-ar provoca ca să te câştige, zise Jemma. Probabil nu e nevoie să-ţi spun asta, Roberta, dar ai observat cum se uită la tine fratele meu, nu?

— A fost foarte drăguţ.

— Sunt sigură, spuse sora lui. Dar…

Se opri.

— De fapt, am discutat despre Villiers, zise Roberta. Îmi împărtăşeşte opinia că Villiers trebuie păcălit. Şi el a fost cel care mi-a spus de refuzul lui Villiers de a se însura cu femeia care îi purta copilul.

— O, în cazul acesta… înseamnă că mă înşel eu, spuse Jemma. Nu-l cunosc pe Damon la fel de bine ca înainte M-a vizitat de multe ori la Paris, de mult mai multe ori decât soţul meu, dar totuşi un frate se poate schimba când creşte, nu crezi?

Pentru că Roberta nu avea fraţi, nu îndrăzni să comenteze.

— După cum am spus, întrebarea esenţială este cum să-l atragem pe Villiers într-o asemenea manieră încât să nu poată da înapoi. Nu-i pasă de scandal. De fapt, cred că singurul mod în care s-ar însura ar fi să te mărîţi cu el pur şi simplu, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Cum aşa? întrebă Roberta.

— Păi, ştim că nu se va însura din proprie voinţă. Este faimos pentru faptul că încalcă toate regulile decenţei şi ale moralităţii pentru a-şi atinge scopurile cu o femeie. Ţi-a spus Damon ce a zis Lady Caroline după ce a ieşit totul la iveală în legătură cu copilul?

Roberta clătină din cap.

— A susţinut că *Villiers* se însurase cu ea în secret; un fel de căsătorie pe Fleet Street. Dar se pare că certificatul de căsătorie era fals, pentru că, dacă ar fi fost totul real, tatăl ei l-ar fi forţat să recunoască mariajul.

Comportamentul lipsit de etică al viitorului ei soţ nu era deloc încurajator.

— Dacă certificatul de căsătorie era fals, n-ar fi trebuit

ca tatăl ei să facă ceva în privinţa asta?

— Ce putea face, în afară de a-l provoca pe Villiers la duel?

— Duel?

— Era şi asta o variantă! Tata ar fi…

Roberta se blocă în clipa în care se gândi la ce-ar fi făcut tatăl ei. Ar fi fost ceva violent şi zgomotos.

— Femeile sunt mult mai hotărâte decât bărbaţii, spuse Jemma căscând. Cred că ar trebui să ne ducem la culcare şi să ne gândim la posibilităţi.

— Eu nu pot înţelege cum de-a scăpat din treaba asta, zise Roberta.

— Puţin îi pasă.

— Adică?

— Presupun că a scăpat pentru că puţin îi pasă de ceea ce cred cei din societate. Singurul lucru de care-i pasă este şahul – şi, Roberta, trebuie să te gândeşti serios la asta. Eu nu sunt la fel de obsedată ca Villiers, şi totuşi, când m-am măritat cu Beaumont, mă scotea din minţi faptul că mă gândeam la şah mai mult decât mă gândeam la el. Sau decât îl băgăm în seamă. Villiers va fi la fel.

— Dacă aş fi fost în locul tatălui lui Lady Caroline…

— Ce putea face? Villiers este un spadasin excelent. Aproape toţi jucătorii de şah sunt aşa. Dacă e un lucru pe care un jucător de şah îl face cu brio acesta este să stăpânească jocul de strategie.

— Atunci *tu* eşti arma mea secretă, spuse Roberta.

Jemma clipi uimită.

— Cred că eşti o jucătoare de şah mai bună decât Villiers.

— N-ai auzit că femeile nu pot juca şah? întrebă Jemma, care făcuse ochii mari.

— Fratele tău mi-a spus că eşti maestră. Cu o strategă în coastă, Villiers nu are cum să câştige.

Jemma părea mult mai trează.

— Este un joc pe care noi îl numim „pionul otrăvit”. Am putea să-l facem pe Villiers să te momească spre o nuntă falsă, moment în care tu să apari cu un certificat real,

şi aşa să fie prins.

— Dar cum putem să ne asigurăm că el va consimţi la căsătoria cu mine pe baza unui certificat fals?

— Sigur că nu putem... Dar bărbaţii sunt repetitivi. Dacă propune o căsătorie în secret, vom şti ce pune la cale. A funcţionat cu o tânără domnişoară, aşa că de ce n-ar merge şi cu alta? Nu vreau să fiu pesimistă, Roberta, dar eşti sigură că vrei să te măriţi cu un astfel de bărbat? Soţul meu mi se pare plictisitor, dar măcar nu e lipsit de onoare.

Roberta încuviinţă din cap.

— E dorinţa inimii mele.

— Atunci hai să plănuim un schimb de certificate de căsătorie. Trebuie să aşteptăm mutarea lui. Într-un joc de strategie, e mai bine ca la început să laşi jocul să evolueze de la sine decât să recurgi la o tactică riscantă.

capitolul 13

Într-un final, balul îşi pierdu din intensitate în asemenea măsură încât Jemma decise că puteau merge la culcare şi să-i lase pe cei câţiva cheflii rămaşi să întâmpine singuri venirea zorilor. Roberta se îndreptă spre camera ei visând cum avea să fie ducesă. Ducesa lui Villiers. Comportamentul lui n-o deranja prea tare. Cum ar fi putut, din moment ce crescuse într-o gospodărie dominată de tatăl ei, a cărui nebunie, după cum ştia prea bine, nu fusese deloc exagerată? Prin comparaţie, tertipurile folosite de Villiers păreau un lucru minor.

Îi luă o vreme să se pregătească de culcare întrucât carierista ei nu înţelese imediat că nu se putea urca în pat cu pudră în păr. Poate ar fi fost mai bine să poarte peruci, aşa cum făcuse Damon. Aşadar, după ce făcu baie, îi ură noapte bună menajerei şi trase draperiile grele şi roz în jurul patului – şi avu parte de un şoc.

Nu era singură.

În patul ei se afla o siluetă masculină. Foarte mică şi

asudată. Stătea ghemuită ca un păianjen, genul pe care-l găseşti când sapi primăvara. Părul băiatului avea exact aceeaşi culoare ca al tatălui său, ca un coniac mai maroniu, dar tot numai bucle. Şi sforăia.

Roberta se aşeză pe marginea patului şi se uită o vreme la Teddy. Nu avea vreo atracţie spre copii şi se gândise de mai multe ori că instinctele ei materne erau ciudat de tăcute. Niciodată nu simţise nevoia să facă mai mult decât să le vorbească drăgăstos copiilor de pe moşie când aceştia erau aduşi să fie sărutaţi. Acum nu îi venea nici măcar să-i vorbească drăgăstos.

Era foarte obosită, iar în patul ei se afla un bărbat mic, transpirat şi care sforăia. Oftă, întinse mâna şi trase de cordonul clopoţelului. Camerista apăru imediat.

— Îl caută pe copilul ăsta prin toată casa, zise ea. Înălţimea Sa e foarte îngrijorat!

— Păi, spune-i să vină să-l ia, zise Roberta, care nu reuşi să se arate mai entuziasmată.

Un minut mai târziu, Damon apăru. Chipul lui îşi pierduse farmecul relaxat de mai devreme; abia se uită la ea, iar Roberta observă acest lucru cu o uşoară iritare. În schimb, se întinse pe jumătate pe pat şi se uită în jos la fiul lui.

— Dumnezeule! spuse el.

Suna pe jumătate a înjurătură, pe jumătate a rugăciune.

— Doar nu credeai că a ieşit din casă, zise ea pe un ton ce îi trăda iritarea.

— Nu ştiam unde era. Nu l-am găsit pe nicăieri, spuse Damon fără s-o privească. Iisuse, ce ore îngrozitoare au fost!

— Poţi să-l iei cu tine?

Era din ce în ce mai enervată. Mai devreme se sărutaseră, iar în acel moment îi arăta la fel de puţină atenţie ca unei servitoare pe care o săruta pe un hol dosnic. El începu să dea la o parte cuvertura, dar se opri şi o privi pentru prima oară.

— Îmi pare rău, Roberta.

— Poftim?

El luă în braţe copilul adormit, iar în acel moment ea înţelese de ce-şi ceruse scuze. În locul în care se aflase băiatul – în patul ei – era o pată ce părea umedă. O pată foarte mare şi udă. Iar mirosul ce venea dintr-acolo era pe măsură. Camerista icni. Damon îi zâmbi cu o expresie de regret, iar Roberta observă cât de adorabil era, dar simţi totodată o undă de iritare care aproape o făcu să icnească asemenea cameristei.

— Îmi cer scuze. Se întâmplă doar când doarme foarte profund.

— E un soi de cadou pentru aşternutul meu?

El încuviinţă din cap.

— Ai tot dreptul să fii supărată. Mă întorc imediat.

Făcu o plecăciune cu băieţelul adormit în braţe, ceea ce Roberta trebuia să admită că era mare lucru. Mai ales că mâneca roz a hainei lui din brocart avea să fie, mai mult ca sigur, distrusă. Singura concluzie din toată povestea aceea, îşi spuse Roberta în timp ce camerista şi o gloată de servitoare dădură buzna în încăpere, era că îi confirma senzaţia aceea vagă potrivit căreia copiii nu erau ceva de dorit. Durerea de cap pe care o simţea în spatele urechii drepte spunea acelaşi lucru.

Două minute mai târziu, Damon intră din nou în cameră şi o trase în picioare fără menajamente.

— Haide, zise el.

— Înţeleg că n-ai aflat că va dura ceva până când va fi aerisită şi pregătită o altă cameră, spuse Roberta.

— Mi-a spus doamna Friss, menajera. Am găsit o soluţie.

Merseră de-a lungul coridorului până ajunseră într-o încăpere frumos decorată, cu cearşafuri din pânză de in ce arătau atât de îmbietor, încât Roberta abia aştepta să se arunce pe pat.

— Mulţumesc! spuse ea, şi abia atunci îşi dădu seama că un bărbat destul de rotund îndepărta repede o varietate de accesorii masculine.

— O, nu!

— O, da, zise Damon. Asta-i tot, Martins. Mulţumesc.

Martins ieşi din cameră împreună cu o colecţie de lavaliere.

— Nu pot să-ţi iau camera, zise Roberta, simţind că se învârte camera cu ea.

— Sigur că poţi. Să ştii că salteaua era veche. Din lână, cel mai probabil. A ta va reţine urina lui Teddy la fel ca o floare la soare. Nu vrei să dormi în patul acela înainte ca salteaua să fie înlocuită.

Roberta se cutremură.

— Arăţi mai rău ca o fantomă.

Apoi, înainte ca ea să priceapă ce se întâmpla, el îi desfăcu nodul din dreptul taliei, îi scoase capotul şi, ignorând protestele, o întinse sub aşternuturi.

— Mă simt ca o versiune mai mare a fiului tău, spuse ea şi se uită la el de sub cuvertură.

El se aşeză pe pat – ceea ce era foarte nepotrivit – şi răspunse:

— Nu semeni deloc cu Teddy.

— Cred că trebuie să mă bucur pentru asta. Ce căuta în camera mea?

— Cred că era în misiunea lui obişnuită de a căuta camera mea şi a crezut că a găsit-o. Soacra Jemmei nu s-a ostenit să-şi folosească imaginaţia când a decorat dormitoarele; toate seamănă între ele.

Roberta îşi îndreptă privirea înceţoşată spre pereţi – cum era de aşteptat, blazonul familiei Beaumont se observa de jur împrejur, pe partea de sus a pereţilor, iar vizavi de pat se afla un tablou care semăna incredibil de mult cu Judith cu un platou. Închise ochii.

El o sărută atât de fugitiv, încât ar fi putut fi doar un vis.

Probabil chiar era.

capitolul 14

12 aprilie
Prima zi a partidelor de şah Villiers/Beaumont
Reşedinţa Beaumont

La începutul după-amiezii următoare, reşedinţa Beaumont era plină ochi, ca o piscină cu apă stătută de *Artemia salina* cu tocuri înalte şi haine din catifea. Singura problemă era că rezidenţii nu erau acolo ca să-i primească. Ducele plecase de acasă devreme în acea dimineaţă, pentru o întâlnire cu Pitt şi apoi la Camera Lorzilor. Teddy se trezise la ora şapte. Damon se sculase doar cât să-l conducă pe fiul lui spre o servitoare, apoi se prăbuşise înapoi în pat. Teddy migrase spre bucătărie şi de acolo spre micuţul umbrar în care grădinarul îşi ţinea lopeţile, iar pisica îşi adăpostea puii.

Roberta se trezise puţin la ora nouă, gemuse şi se culcase la loc. Jemma se număra printre oamenii care nu aveau nevoie de mai mult de cinci ore de somn dar nu ieşise din cameră mai devreme de ora trei după-amiază. Philidor îi oferise o carte scrisă de un jucător de şah italian pe nume Greco, în chip de rămas-bun. Studia combinaţiile şi le găsea surprinzător de lipsite de îndrăzneală.

Prin urmare, florile fură lăsate în salonul ducesei până când aceasta ajunse să semene cu o cameră la o înmormântare regală. Trăsurile trăgeau în faţă şi plecau cu o regularitate ce amintea de traficul spre un nou farmacist care promitea creşterea miraculoasă a sânilor. Într-un final, ducesa se hotărî să primească oaspeţi.

— Doi dintre ei pot urca, îi spuse Jemma lui Brigitte.

— Ducele de Villiers n-a aşteptat, dar a lăsat un mesaj, zise Brigitte.

Jemma luă cartonaşul frumos imprimat în relief, la fel de elegant ca bărbatul care îl lăsase. Scrisul lui nu semăna deloc cu scrijeliturile imposibile ale lui Elijah. „Când doriţi dumneavoastră”, scria pe acesta.

Foarte frumos. Trăda o doză de nerăbdare care era foarte atractivă la un gentleman cu care cineva se gândea

să înceapă o aventură amoroasă. Îşi veni repede în fire. Sigur că nu făcea decât să glumească pe tema asta.

Promisese oare soţului ei că zilele zbuciumate ale tinereţii rămăseseră în urmă?

Totuşi, ţinând cont că Elijah nu promisese nimic legat de amanta lui, se hotărî să-l conducă pe Villiers spre legăturile virtuoase, dar controversate, ale căsniciei. Oftă şi îi dădu cartonaşul înapoi lui Brigitte.

— La ora şase. Informează-l că poate rămâne după aceea la cină. Apoi trimite-i un mesaj şi lui Lady Roberta şi anunţ-o acelaşi lucru.

Sigur că servitorii aveau să bârfească, dar aceştia aflau întotdeauna totul, aşa că Jemma nu vedea niciun motiv să se ferească.

— O, şi Brigitte, spuse ea.

Brigitte se întoarse în clipa când se pregătea să iasă din încăpere. Era cea mai desăvârşită franţuzoaică de pe ţărmurile Angliei şi uneori, îşi spuse Jemma în sinea ei, se îmbrăca cu mai mult bun-gust decât stăpâna sa.

— Îţi aminteşti mantia care îţi plăcea atât de mult?

Brigitte îşi uni palmele.

— Cea albastră, Înălţimea Voastră, cu dantelă neagră?

Jemma îi zâmbi.

— E a ta în schimbul unui mic act de spionaj care sunt convinsă că îţi va face plăcere.

Femeia tremura de emoţie.

— *Enchantée!* spuse Brigitte, iar ochii îi licăriră.

— Villiers vine să joace şah cu mine. O să fie însoţit de valeţi, normal.

Brigitte încuviinţă din cap.

— Mi-ar plăcea foarte mult să ştiu fiecare detaliu despre *une petite affaire* pe care a avut-o cu o anume Lady Caroline Killigrew, care s-a ales cu copilul lui.

— *Quelle folie,* zise Brigitte indicând cu sprinteneala tipică unei franţuzoaice exact ceea ce gândea despre prostia lui Lady Caroline de a nu-şi controla opţiunile reproductive.

— Au circulat zvonuri cum că Villiers a mers mai

departe cu tânăra domnişoară şi a participat alături de ea la o ceremonie de nuntă falsă.

Loialitatea lui Brigitte cedă rapid.

— *Chien!* se răsti ea.

— Poate da… poate nu. O poveste are multe faţete, nu? Trebuie să ştim totul despre Lady Caroline.

În obrajii lui Brigitte apărură gropiţe.

— O să fac tot ce pot.

În faţa unei franţuzoaice care făcea tot ce putea, un valet englez nu era decât o casă din paie.

— O să accept doi gentlemeni care să mă ajute să mă îmbrac, Brigitte. Pe Corbin, desigur, şi poate… o, pe vicontele St. Albans. El a purtat un costum cu adevărat magnific aseară şi ar trebui recompensat.

Brigitte făcu o reverenţă şi coborî în grabă pe scară în căutarea lui St. Albans şi a lui Lord Corbin, care fură conduşi grabnic în sus pe trepte şi apoi în dormitorul ducesei, unde o găsiră pe Jemma îmbrăcată în cămaşă şi corset, pregătită pentru ajutorul bărbaţilor la treburi precum aluniţele, pudra, fundele şi, într-un final, rochia pe care avea s-o poarte.

Roberta se trezi într-o încăpere care părea o copie a camerei ei, cu excepţia tentei firave lăsate de personalitatea lui Damon. Pe un scaun atârna o lavalieră. Pe noptieră se afla o carte; Roberta se duse spre ea, observă numele John Donne şi lăsă poemele jos cu zgomot. Hainele lui erau în garderobă. Avea un costum minunat din catifea de culoarea cireşei, cu tiv crem. Duse haina la fereastră şi observă paiete de metal cusute în modele complicate, cu broderii din argint. Chiar şi numai uitându-se la aceasta se simţi cotropită de poftă. Şi de dorinţă. Trebuia să se mărite cu Villiers cât de curând, ca să îşi poată cumpăra o rochie de exact aceeaşi culoare, tot cu paiete.

Se auzi un zgomot la uşă, iar Roberta aruncă repede haina pe pat. Când uşa se deschise, în prag nu era camerista. De fapt, nu observă pe nimeni decât când uşa se închise la loc şi Teddy apăru pe după colţul patului.

— N-ar trebui să fii aici, zise ea în chip de salut.

— Tre’ să cer scuze, mi-a zis tata.

— Tata mi-a zis… aşa cum se cuvine… că ar trebui să-mi cer scuze, îl corectă Roberta.

El rânji spre ea.

— Am adus… *ţi-am* adus un cadou.

Roberta se strădui să zâmbească. Sigur că trebuia să se arate impresionată de vreo floare dezgustătoare şi veştejită pe care el urma s-o scoată de sub haină. Dar nu era o floare, ci o pisicuţă care se zbătea şi scuipa. Nu simţi nici un impuls de-a o lua de la el.

— Poate ar fi mai bine s-o laşi jos, zise ea după ce felina încântătoare îi provocă lui Teddy încă un semn roşu pe mână.

El o aruncă din mână, iar pisicuţa ateriză cu picioare răsfirate şi mieună în semn de protest, apoi se strecură sub pat.

— Era mult mai drăguţă în umbrar, zise Teddy cu un glas ce-i trăda regretul. Am crezut c-o să-ţi placă. Pentru că dormi singură. Pisicile sunt prieteni buni.

— Îmi place să dorm singură, îl informă Roberta.

— Asta-i haina franţuzească a lui tata, comentă el. Franţa e în Paris.

— Parisul e în Franţa, spuse ea. Trebuie să iei pisica şi s-o duci înapoi la mama ei.

— Acum e *a ta*. În plus, am vrut să-ţi spun despre grădinar, el munceşte în grădină şi…

— Grădinarul munceşte în grădină, zise Roberta autoritar şi se duse să tragă de cordonul clopoţelului.

— Îl cheamă Rummer şi a fost luptător profesionist. Rummer îşi învingea adversarii, şi odată aproape a cheltuit cinci guinee pentru o nevastă…

— Pentru o nevastă? întrebă Roberta surprinsă.

Se aşezase încet la masa de toaletă şi începuse să se pieptene.

— Da, chiar aşa. Rummer era la un bâlci în Smithfield, iar un bărbat îşi licita nevasta şi cerea cinci guinee pentru început, dar Rummer s-a gândit bine şi apoi şi-a zis că în viaţa unui luptător profesionist nu era loc petru o nevastă,

pentru că – Teddy încheie triumfător – rochiile unei lady sunt prinse atât de sus în ziua de azi, încât nu le vezi capul de coadă.

Izbucni într-un chicot nebunesc şi repetă partea capul şi coada de două sau de trei ori, pentru simplul fapt că suna răutăcios. Roberta continuă să se pieptene. Povestea despre nevasta scoasă la licitaţie pentru cinci guinee i se părea tare tristă, dar, când îl întrebă pe Teddy detalii, acesta nu ştia nimic de soarta ei, ci numai că Rummer nu o cumpărase.

— Atunci ai două lucruri pe care trebuie să le descoperi, îi spuse Roberta. Ce s-a întâmplat cu soţia şi ce este un marţafoi irlandez.

— *Place* de tine! zise el şi rânji spre ea. Place de tine…

— Îmi place de tine, îl corectă Roberta.

— Îmi place de tine pentru că mă asculţi. Tata zice că sunt un bârfitor care întrece cincizeci de hamali.

— Sunt de acord cu el. Într-un final, se auzi un ciocănit la uşă, iar ea strigă: Intră. Nu ştiam că tu eşti, spuse apoi, destul de supărată.

— Tată, uite la asta, zise Teddy. Pisicuţei noi a doamnei îi place haina ta roşie.

Pisicuţa se urcase în pat şi se cuibărise pe broderia din catifea şi fir de argint.

— Nu sunt îmbrăcată, spuse Roberta cu mândrie. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă ţi-ai lua fiul din această încăpere… din nou… şi mi-ai permite să mă îmbrac.

El ridică dintr-o sprânceană.

— În clipa asta, sora mea se află, fără îndoială, în dormitor alături de cel puţin doi gentlemeni, care o ajută să-şi aleagă vestimentaţia pentru această zi. Ce-ar fi să ne laşi pe mine şi pe Teddy să facem onorurile?

Roberta îşi dădu seama că rămăsese cu peria ridicată în aer şi o lăsă jos exasperată. Teddy ridicase pisicuţa, care părea să toarcă.

— Mă îndoiesc că sora ta le permite acelor gentlemeni să intre în dormitorul ei în timp ce ea e în… Roberta se uită

în jos, ca să se asigure că avea capotul bine legat. În neglijeu.

— Dar tocmai asta este moda în ziua de azi, spuse el şi luă un scaun pe care îl întoarse ca să stea cu faţa la ea. Ar fi un lucru trist dacă o femeie s-ar îmbrăca singură. În general, se obişnuieşte ca o femeie să aibă şi una sau două servitoare în cameră. Ele pun hainele pe tine în timp ce eu şi Teddy îţi dăm sfaturi despre ce tip de aluniţă ar fi mai potrivit, în cazul în care doreşti să-ţi pui una, despre machiaj, funde… şi alte astfel de lucruri.

— Nu cred că femeile nemăritate invită gentlemeni îndormitorul lor în timp ce se îmbracă. Şi nu vreau să port o aluniţă! zise Roberta destul de deranjată.

Se mândrea cu faptul că nu era naivă, dar începea să-şi dea seama că a fi sofisticată prin comparaţie cu doamna Grope nu avea nimic de-a face cu familia Reeve. Ochii lui Damon erau şi mai verzi în lumina soarelui.

— Cred că ar trebui să mergem la râu, spuse Teddy. Pisicuţei i-ar plăcea asta.

— Mă îndoiesc, zise tatăl lui. Roberta cred că are lucruri mai importante de făcut.

La râu? Adevărul era că Roberta voia să vadă mai mult din Londra.

— Trebuie să mă întorc acasă devreme diseară, spuse ea precaută.

— A, marea partidă de şah cu Villiers, comentă Damon şi se ridică. Hai, piciule. Hai să-i dăm Robertei timp să-şi pună o rochie fără ajutorul nostru, şi apoi mergem la râu. N-ai fost niciodată la râu?

Roberta clătină din cap.

— Nici la picnic?

Roberta nu avea chef să explice lipsa ei de interes faţă de ieşirile la picnic alături doamna Grope, aşa că nu făcu decât să clatine din nou din cap.

— O femeie care are multe de învăţat, zise Damon şi îi adresă un zâmbet şmecheresc ce vorbea despre săruturi, nu despre picnicuri.

Apoi el ieşi şi lăsă în urmă o haină din catifea roşie cu

câteva fire de păr mici răspândite pe partea din faţă. Roberta îşi descheie capotul. Poate că nu trebuia să se ducă la râu, orice ar fi presupus acest lucru. Poate că trebuia să rămână acasă, pentru ca nu cumva să rateze sosirea lui Villiers. Dar nu ştia ce trebuia să-i facă lui Villiers – sau cu acesta – ca să-l determine să se însoare cu ea, deşi numai gândul la el îi făcu inima să bată mai repede.

Camerista dădu buzna cu încă o rochie a Jemmei. Aceasta avea culoarea unei flori de un roz pal, iar Roberta uită de Villiers în timp ce studia detaliile unei rochii croite în stil *à la polonaise.*

*

Două ore mai târziu, vicontele de St. Albans se înclină şi ieşi din camera Jemmei, apoi începu să coboare treptele cu paşi mărunţi. Era un bărbat zvelt, sigur pe el. În după-amiaza aceea purta un costum magnific din mătase galbenă cu irizaţii şi butoni lăcuiţi. Haina lui se curba în jurul taliei; o lăsase deschisă ca să se vadă toţi cei douăzeci de nasturi ai vestei – bineînţeles lăcuiţi, asortaţi.

Vesta era prevăzută cu pernuţe în zona pieptului, lucru ce compensa singurul defect pe care îl găsea la corpul lui. Asta şi poate faptul că avea ochii puţin cam apropiaţi unul de altul.

Coborî treptele cu grijă, căci pentru cineva care purta tocuri nimic nu era mai rău decât marmura lustruită, dar preferase întotdeauna să pară mai înalt. Mintea i-o luase înainte, imaginându-se stând la o cafea şi povestind încântat cum că, în clipa când anunţase că avea stabilită o întâlnire şi că trebuia să plece, presărând această veste cu multe complimente, Corbin nu făcuse niciun gest de a părăsi camera ducesei. De fapt, îi lăsase pe cei doi adânciţi într-o discuţie plăcută despre un anume jucător de şah din Polonia, o ţară uitată de lume care nu-l interesa pe viconte câtuşi de puţin. Strâmbă din nas când îşi aminti cum încercaseră să-l păcălească să creadă că vorbeau despre şah. Evident, Corbin şi ducesa îl plictisiseră de moarte în

efortul lor de a-l face să plece – ceea ce, trebuia să recunoască, făcuse cu plăcere.

Departe de el gândul de a-i separa pe cei doi porumbei. Deşi voia cu tot dinadinsul să afle cât timp -. Mâneau Corbin şi ducesa în acea armonie nesupravegheată. Ajunse la uşa de la intrare şi ceru o oglindă. În timp ce un valet o ţinea în faţa lui, el îşi aşează cu grijă într-o rână pălăria peste bucle. Apoi observă că rozeta mai avea puţin şi cădea de pe pantof; zece minute mai târziu, stătea pe un scăunel elegant, şi însuşi valetul ducelui îi cosea la loc rozeta, într-o poziţie mai bună. După aceea, desigur, trebui să-şi aranjeze ciorapii la toaletă şi, în sfârşit ajunse din nou în faţa oglinzii, unde îşi reaşează pălăria. Când era pe cale să se dea bătut, auzi zgomot de tocuri şi îl văzu pe Corbin coborând.

— Eşti încă aici? întrebă Corbin cu un rânjet vesel care – în mintea vicontelui – indica mult prea multă bună dispoziţie pentru o simplă discuţie despre şah.

— Am suferit o mare neplăcere la pantof, răspunse vicontele, având grijă să sâsâie uşor, după cum era ultima modă. Este cel mai enervant lucru dintre toate, aceste rozete au mereu tendinţa să se lase într-o parte, nu crezi?

— Eu nu port niciodată astfel de lucruri, comentă Corbin.

— Observ, spuse vicontele cu o voce ce-i trăda dezaprobarea. Vesta ta ar arăta mult mai bine cu franjuri.

— Iar a ta ar fi mult mai frumoasă fără, zise Corbin cu un zâmbet atât de binevoitor, încât la început contele nu pricepu înţelesul cuvintelor lui şi, până să o facă – şi să replice cu un comentariu tăios despre nasturii lui! −, Corbin îşi pusese o pălărie rotundă pe cap şi ieşise din casă.

Vicontele pufni şi coborî treptele cu paşi mărunt spre trăsura care îl aştepta. În mintea lui, nu era nici o urmă de îndoială. Ducesa nu părea să ascundă un copil în pântece, dar era clar că ascundea un amant. Chicoti în sinea lui de propria glumă.

În urma lor, o ducesă parfumată, pudrată şi pe de-a-ntregul încântătoare ieşi din dormitor şi coborî treptele

învăluită în mătăsuri şi funde, cu flori şi pantofi, în încercarea de a arăta cât mai prezentabilă pentru partida de şah cu Villiers. Spre surprinderea sa, soţul ei tocmai intra pe uşa din faţă. Ea se opri la jumătatea scării, cu mâna în dreptul inimii.

— Doamne, Beaumont, zise ea. Ce surpriză să te văd aici.

— Mi-am terminat treburile pe ziua de azi, spuse el şi se uită în sus spre ea.

Jemma se împletici pe ultimele trepte, conştientă de faptul că faţa-i trăda bucuria de a arăta impecabil. Încântarea asta în faţa soţului ei era o reflexie tristă a vieţii sale plictisitoare.

— Vrei să începem jocul nostru? întrebă el.

— Desigur!

— Joci cu Villiers la tine în apartament, zise el. Aşa că presupun că al meu poate fi onorat cu jocul nostru. Dă-mi o clipă să-mi scot peruca. Şi apoi, pentru că ea nu se mişcă, el adăugă: Ştii unde se află apartamentul meu, nu?

Jemma nu se uită la valeţii care stăteau aliniaţi la perete, cu feţele inexpresive, dar cu urechile ciulite să prindă fiecare cuvânt.

— O să încerc să-l găsesc.

Elijah o urmări urcând înapoi treptele. Purta o rochie îndeajuns de uşoară ca să fluture din pricina curenţilor de aer. Era, fără îndoială, franţuzească, croită să provoace unui bărbat transpiraţii subite. Nu se putea gândi la farmecul senzual al Jemmei dacă voia să câştige acel joc. Adevărul era că amintirile despre primele lor experienţe din dormitor nu erau prea interesante. Trecuse aşa mult timp de atunci, încât abia-şi amintea, iar totul se petrecuse sub aşternuturi şi foarte rar.

Însă nu ea era vinovată fiindcă se dovedise o parteneră plictisitoare. Evident, el fusese un profesor nepriceput. Dar acest lucru făcuse ca plăcerea erotică pe care i-o oferise Sarah, amanta lui, să contrasteze puternic cu ceea ce îi oferea soţia pe care tatăl lui i-o alesese pe când era doar un băieţel de şapte ani. Începu să urce scara.

Oare totul ar fi stat altfel dacă Jemma nu l-ar fi găsit în apartamentul din Westminster cu Sarah? Poate că da. Sau poate că nu. Niciunul din ei nu părea bucuros să se limiteze la căile înguste ale căsniciei.

Ea intră în camera lui, câteva minute mai târziu, în timp ce el aşeza piesele.

— A, tabla de şah a bunicului tău, zise ea. Uitasem de ea. Deşi am folosit-o la mai multe partide în timpul primului nostru an de căsnicie.

— Cu cine ai jucat pe atunci? întrebă el.

Fusese atât de emoţionat şi de încântat de rolul său în plină de dezvoltare în parlament, încât cu greu îşi amintea momentele petrecute acasă. Nu că lucrurile ar fi stat altfel în prezent. Toată ziua oamenii îl înghiontiseră, rânjiseră spre el şi îl întrebaseră ce mai făcea în Westminster. Până când în final îl făcuseră să vină acasă cu patru ore mai devreme decât obişnuia.

— Al doilea valet a fost un partener destul de bun; ţi-l aminteşti pe Jacobs? Avea faţa prelungă, ca un bulldog. Mi-a părut rău să aflu că a murit.

— A murit?

Jemma încuviinţă din cap.

— Ce frumos e setul acesta de şah.

Fiecare piesă era o fantezie delicată de marmură din războaiele medievale. Vopseaua se ştersese de mult şi rămăseseră câteva tente de roşu – în privirea furioasă a regelui, pe buza de jos a reginei şi pe sutana Nebunului.

— Crezi că nu-mi mai aduc aminte cum joci, spuse Elijah. Îmi amintesc. Sunt pregătit pentru atac, zise el şi mută pionul regelui la E4[6].

Jemma zâmbi şi mută pionul regelui la E3.

— Pionul este piesa mea preferată, anunţă Elijah. Jemma se lăsă pe spătar. Mutările lor pentru ziua aceea se terminară.

— Aş fi putut bănui asta. La cât de modest şi de umil

---

6 Pentru a înlesni înţelegerea poziţiei pieselor pe tabla de şah, a optat pentru notaţia algebrică, în defavoarea celei descriptive folosite în acea perioadă, (n.red.)

eşti tu.

— Pionul este viclean, versatil, iar în tandem se dovedeşte uneori irezistibil.

— Pionul are prea puţin fler, zise Jemma şi luă regina ca să-i cerceteze veşmântul decolorat.

— Jocul tău se bazează pe fler, din câte-mi amintesc.

— Sună extrem de dispreţuitor.

— N-am intenţionat asta.

— Prefer să cred că puterea mea se bazează pe atac. Elijah urmări degetele delicate ale soţiei lui.

— Ce-mi aduc aminte din jocul tău, zise el încet, este că vrei să ataci, dar, în cazul unei opoziţii, te sacrifici. Fugi. Uneori pierzi din cauza asta.

Jemma puse regina la loc cu un clic slab.

— Ce recunoscătoare mă simt că îţi aminteşti de caracterul complex al eşecurilor mele.

capitolul 15

În jurul orei trei după-amiaza
Râul Fleet

— Ţi-am spus că pisicuţa vrea să vină, spuse Teddy.

— Iar eu nu am fost de acord, zise tatăl lui. Şi am crezut că sentimentele mele reprezintă un ordin.

Roberta îi urmărea pe valeţii care încărcau un coş robust într-o ambarcaţiune cu fundul plat. Era o barcă foarte frumoasă, cu acoperiş din muselină înfloratăcare flutura în briza apei, băncuţe mici în loc de scaune şi pereţi din pânză rulată ce puteau fi lăsaţi în jos din acoperiş în caz de ploaie.

— El este domnul Cunningham, spuse Damon prezentându-l pe un bărbat cu expresie serioasă care părea a fi aranjat să fie adusă barca. Ransom, aceasta este Lady Roberta St. Giles. Ransom este secretarul cumnatului meu. Ne cunoaştem din vremea dezmăţurilor de la Cambridge.

— Mult spus dezmăţ, protestă domnul Cunningham.

Damon îl ignoră.

— Mai exact, Ransom cunoaşte fiecare cot al râului şi a fost îndeajuns de bun ca astăzi să evite compania ducelui pentru noi.

Roberta zâmbi spre domnul Cunningham şi constată că acesta avea ochi negri frumoşi şi că era un lucru plăcut să meargă pe râu cu doi tineri chipeşi. Ei, unii ar fi spus trei. Sau doi şi jumătate. Pisicuţa era singurul intrus.

Roberta înţelese de ce Teddy dormea dus în paturi în care n-ar fi avut ce căuta. Damon încerca să se poarte frumos cu fiul lui, ceea ce, deşi lăudabil, era totodată o tactică greşită. Sigur că Teddy ignora discuţiile despre sentimente şi ordine. Deşi Teddy era o companie destul de rezonabilă, acest lucru nu scuza faptul că era un copil şi, drept urmare, prin definiţie, o specie neevoluată. Interveni direct în discuţia amabilă a lui Damon despre faptul că era posibil ca pisicuţei să nu-i placă o călătorie cu barca.

— Poate ar trebui să vedem dacă-i place să înoate.

Teddy strânse animalul la piept şi făcu ochii mari în timp ce se uita la ea ca la o criminală care ura pisicile.

— Doar ca să vedem dacă-i place. Tatăl tău o poate scoate rapid dacă nu-i e pe plac înotul.

Teddy clătină din cap.

— Dacă nu este o pisică înotătoare, spuse Roberta şi făcu o pauză, ca să sublinieze faptul că pisicuţele nu se pricepeau la înot, o să stea în trăsură până când are să înveţe acest lucru.

Şi, fără să mai adauge ceva, înşfăcă pisica din braţele lui Teddy şi o dădu valetului.

— Mergem să înotăm? întrebă Teddy lângă ea, în timp ce coborau treptele din piatră spre barcă.

— Sper că nu, zise Damon şi o ajută să urce.

Roberta se aşeză sub umbrar, şi plecară. Râul Fleet era mult mai mic decât Tamisa, doar un curs de apă mic, lin şi sinuos, ce strălucea şi scânteia în lumina soarelui. Domnul Cunningham îi conduse spre un stâlp mare din apă şi ancoră barca. Fiecare mişcare făcea ca apa să

clipocească şi să bolborosească în jurul stâlpului, lucru ce îl încânta nespus pe Teddy.

Damon se ţinea ocupat în mod ineficient certându-şi fiul pentru delicte precum faptul că se udase, iar Roberta îşi vârî mâna în apă şi urmări unduirile ce se formau. Curând, o familie de raţe li se alătură.

— Dacă am fi avut pisicuţa ta cu noi acum, îi zise Roberta lui Teddy, am fi putut-o arunca în apă ca să ne prindă o raţă grasă pentru cină.

El clătină din cap cu ochii la ea.

— Pisicuţa mea, ea e prea mică.

Roberta îi corectă gramatica, iar Teddy recunoscu faptul că pisicuţei i-ar fi plăcut să călătorească pe spinarea unei răţuşte.

— O să prind un peşte pentru cina ei!

Damon îl trase la timp înapoi în barcă.

Grădinile se întindeau până la râu; era ca şi cum ar fi fost în Bath sau într-un alt loc mai îmbietor decât marele oraş Londra. În locurile în care gazonul verde ajungea până pe malul râului se puteau vedea rădăcinile copacilor care se împleticeau spre suprafaţa apei. Se auzi un ţipăt când Teddy descoperi că pe sub acele rădăcini se vedeau nişte corpuri argintii, alunecoase.

— Trebuie să prinzi un peştişor dacă vrei unul, Damon.

— Domnule Cunningham, oamenii merg cu barca pe Tamisa? întrebă Roberta.

— E prea mult trafic pe râu acolo, explică domnul Cunningham. Tamisa nu-i un loc potrivit decât pentru o barcă mare de agrement. Din păcate, vor să stăvilească râul Fleet, ceea ce ar fi mare păcat.

Tocmai pluteau pe lângă un câmp lucios şi galben cu flori de piciorul-cocoşului, când Teddy reuşi să adune o mână de alge.

— Uite! zise el. O să-i dau asta pisicuţei fiindcă Rummer a spus că uneori pisicile mănâncă iarbă, ştiaţi asta?

— Aruncă aia, Teddy, zise Damon cu asprime.

Domnul Cunningham râdea.

— Trebuie să-l înveţi pe fiul tău să înoate, Damon. O să înoate ca un peştişor de la prima încercare.

— Sunt sigur de asta, interveni Teddy.

— Apa e destul de mică acolo la cot, îi informă domnul Cunningham. Solul e noroios. Am putea să-l aruncăm din barcă, aşa cum a sugerat Lady Roberta să facem cu pisicuţa.

— Ar fi bine, zise Teddy şi încuviinţă din cap cu atâta înverşunare, încât nu observă că tatăl lui îi luă din mână algele.

Însă apoi îşi băgă din nou mâna în apă în încercarea de-a le recupera.

— Teddy, ţi-am spus să nu iei buruieni, insistă tatăl lui. Şi, Ransom, să înţeleg că te oferi să fii instructor?

Spre surpriza Robertei, domnul Cunningham nu refuză imediat.

— Înotul presupune să te dezbrac, ceea ce n-ar fi potrivit pentru doamne, notă el.

— Un băiat nu-i arată niciodată cocoşelul unei fete, o informă Teddy pe Roberta.

— O să ţin minte, spuse ea.

— Dar, după ce te măriţi, te poţi uita la câţi vrei.

— Presupun că asta e o filosofie învăţată de la tatăl tău, comentă Roberta.

Damon se opri din râs ca să spună că poate era o idee bună să ia picnicul pe câmp. Domnul Cunningham fu de acord şi începu să cârmească barca în acea direcţie, iar un moment mai târziu erau pe mal. Teddy anunţă că voia să facă o vizită privată la copaci, iar el şi Damon porniră în acea direcţie. Roberta îşi făcu de lucru aşezând coşul de picnic sub un copac în timp ce domnul Cunningham confecţiona un stâlp de acostare dintr-un copac tânăr.

Până când cei doi se întoarseră, Roberta descoperise că un covoraş întins pe un teren denivelat nu era deloc confortabil. Se aşezară cu toţii, cu excepţia lui Teddy care dansă în jurul lor ca o libelulă neastâmpărată. Damon goli paharul cu vin cu un aer uşor disperat.

— A fi părinte e obositor, spuse el.

— Asta pentru că nu ai destule ajutoare. Nu vrei să cauţi o dădacă?

— Biroul de registratură trimite mâine una nouă, răspunse el. Nu trebuie decât să supravieţuiesc astăzi.

Roberta se uită la el şi nu îşi putu reţine un zâmbet. Părul lui era ciufulit, şi avea mâneca udă până la cot după ce scosese mâna lui Teddy din râu. El îşi turnă încă un pahar cu vin, de parcă acesta era un elixir al vieţii. Domnul Cunningham îşi părăsise locul inconfortabil şi îl rotea pe Teddy într-un cerc până când acesta ţipă.

— Domnul Cunningham n-ar vrea să treacă prin crâng şi să coboare în noroiul de pe mal? întrebă Roberta. Îl poate învăţa pe Teddy să înoate, iar noi putem să rămânem în acest loc extrem de inconfortabil şi să-i aşteptăm să se întoarcă, şi astfel voi fi scutită de a vedea un cocoşel.

Damon se uită uimit la ea, apoi sări în picioare.

— Ransom! strigă el.

Roberta tocmai îşi golea paharul când Cunningham şi Teddy plecară spre crâng.

— N-o să se înece, nu? zise Damon, dar nu părea foarte îngrijorat.

— Cred că e puţin probabil. De unde a învăţat domnul Cunningham să se poarte cu copiii?

— S-ar putea să aibă fraţi, răspunse Damon şi se lăsă pe spate, dar apoi sări şi înjură. La dracu', unde ne-ai adus, Roberta?

— Într-un câmp de flori de piciorul-cocoşului. Scaunele şi mesele lipsesc în mod inexplicabil.

— Am fost pe multe câmpii, spuse Damon, dar aceasta este cea mai inconfortabilă.

O ajută pe Roberta să se scoale. Apoi ridică micuţul covoraş şi dădu cu piciorul în ceva de dedesubt.

— Ce este? întrebă ea.

— Balegi, răspunse el. Ai pus covoraşul pe o minunată colecţie de balegi. De fapt, spuse Damon şi se uită în jur, tot câmpul e plin de ele.

— Crezi că o să ne trezim cu un taur aici?

— Peste o lună sau două, când iarba va creşte destul de mult. O să-mi sacrific mănuşile, ceea ce o să-i dea palpitaţii lui Martins, dar ce pot face? Dă-te mai în spate, Roberta.

Două minute mai târziu, balegile începură să zboare pe câmp.

— Vezi dacă poţi arunca una şi în râu, sugeră Roberta.

Râul clipocea în lumina soarelui, la circa zece metri distanţă. Damon îşi duse mâna spre spate şi aruncă balega. Aceasta ateriză pe mal. Roberta păstră o tăcere sugestivă.

— Pot arunca mai bine de-atât, bombăni Damon. Tu ajută-mă să-mi dau haina jos. Nu vreau s-o pătez cu mănuşile.

Ea îl ajută să-şi scoată haina frumoasă. Era gri-închis, tivită cu o mătase stacojie care mărginea mânecile cu manşete mari, bufante. Pantalonii erau şi ei stacojii şi foarte strâmţi. Urmă vesta, iar el rămase doar în pantaloni şi o cămaşă de pânză atât de subţire, încât ea îi putu observa muşchii în timp ce el aruncă încă o bucată de balegă – care căzu însă la o jumătate de metru de margine.

— Gentlemenii obişnuiesc să invite femeile în dormitor pentru a-i ajuta să se îmbrace, aşa cum fac doamnele, întrebă ea curioasă.

El clătină din cap.

— Ţintesc spre raţa aceea, Roberta... Şi apoi strigi bucuros: Am nimerit-o!

— Poate dacă nu s-ar fi scufundat înainte. Apoi ea adăugă drept răspuns la gestul lui: Nu, n-o să-ţi dau o balegă.

— N-aş cere aşa ceva de la o lady cuviincioasă, dar asta e minunat la tine, Roberta, că nu eşti o lady tipică.

— Nu cred că e un compliment.

— Doar pentru că habar n-ai cât de plictisitoare pot fi doamnele. În primul rând, ele nu au niciun strop de competitivitate. Şi îţi dai seama cât de plictisitor mi s-a părut acest lucru din moment ce am crescut ca frate al Jemmei.

— Jemma nu e competitivă?

El râse.

— Jemma este cea mai bună şahistă din Anglia şi din Franţa şi foarte probabil mai bună decât toţi bărbaţii. L-a bătut pe Philidor, iar el e cel mai bun din Franţa.

— Cine e cel mai bun din Anglia?

El o privi uimit.

— Nu ştii?

Ea clătină din cap.

— Iubitul tău, rosti el cu savoare. Villiers. Cred că n-ar trebui să-i spun astfel încă. Acum, crezi c-aş putea nimeri băţul de care am legat barca?

— Nu.

— Nu eşti foarte încurajatoare, se plânse el, apoi se lăsă pe spate cât putu şi azvârli cu putere.

Balega ateriză la distanţă de ţintă.

— Încerc şi eu, spuse ea.

El rămase cu gura căscată.

Era clar că avea nevoie de o balegă cu o formă corectă. Trebuia să fie ca un disc, nu rotundă, precum cele aruncate de Damon; bulgării îşi pierdeau forma în aer şi se făceau praf. Într-un final, ea găsi bucata potrivită, rosti în gând o scuză pentru mănuşile lila, frumoase ale Jemmei, îşi ridică mâna la piept şi aruncă discul cu efect, cât de tare putu. Acesta nu lovi ţăruşul, dar ateriză mai departe decât proiectilele lui Damon.

— Cum dracu’ ai ştiut să faci asta? întrebă el cu nedumerire, fapt ce o încântă pe Roberta.

— O fi sora ta cea mai bună şahistă din două ţări, spuse ea şi îşi dădu jos mănuşile murdare, dar eu pretind titlul de cea mai bună aruncătoare de balegi.

— E al tău. Deci unde te-ai antrenat, Lady Roberta?

— Nu m-am antrenat, spuse ea şi rânji spre el. Este doar abilitatea de a învăţa din greşelile celor de dinaintea mea.

— Nu cred asta, replică Damon şi luă şi el o balegă în formă de disc.

Desigur, când încercă metoda aruncării cu efect, aceasta trecu de stâlpul de susţinere.

— Totuşi, tu ai reuşit prima, spuse el, dând dovadă ce corectitudine. Cred că s-a eliberat locul ca să punem covoraşul. Ce zici?

— Aş zice să mergem în pădure să vedem cum înoată Teddy.

— Nu vrei să te tolăneşti cu mine la umbră şi să exersăm săruturile? Ţi-aş putea recita versuri şi te-aş ademeni cu vin.

— Am auzit destule versuri la viaţa mea, spuse ea sătulă.

— A, dar asta e... cu scuzele de rigoare faţă de tatăl tău... un alt gen de poezie. „Hai să trăieşti cu mine şi fii dragostea mea”, zise el cu emfază exagerată. „Vei fi floarea mea de piciorul-cocoşului, iar eu o să fiu... păstârnacul tău.”

— Nu vreau să fiu dragostea ta, spuse Roberta chicotind.

— Ai putea încerca.

El o cuprinse de talie şi, până să se dezmeticească ea, se trezi cu spatele lipit de un măr bătrân. Gura lui era încântătoare, dar...

— Încerci să mă seduci?

— Sigur că da, răspunse el şi se aplecă s-o atingă cu buzele.

— Miroşi puţin a balegă, zise ea.

— Pot spune acelaşi lucru despre tine.

— N-o face. Prefer să mă imaginez parfumată.

— Eu prefer să mi te imaginez goală, spuse el, cu voce. Doar un murmur pe fundalul ciripitului păsărilor.

Îl lăsă s-o sărute. De ce nu? Era o haimana, dar companie tare plăcută. Se relaxă lângă el şi îl lăsă să i se strecoare în gură, să înceapă un joc ce-i făcu inima să tresalte. El avea părul legat la spate, aşa că ea trase de fundă până când mătasea căzu în palmele ei, aşa cum făcuse cu o seară înainte.

El o săruta cu intensitate, pe nerăsuflate, şi, cu gura lipită de a ei, o invada şi apoi se retrăgea. Buzele erau fierbinţi şi minunat de pline. Ea o linse pe cea de jos, iar el

scoase un sunet slab, ca un geamăt estompat. I se păru atât de ciudat, încât se retrase şi se uită la el. Dar fu o ideea proastă, căci observă că Damon părea să-şi fi lepădat purtarea prietenoasă. Se aplecă spre ea aşa repede încât ea rămase fără suflare şi o sărută atât de apăsat, încât genunchii ei se înmuiară. O lipise de trunchiul copacului, iar ea simţea fiecare formă tare a trupului lui.

— Nu mă împinge, icni ea. Copacul ăsta are protuberanţe.

— Ne putem întinde.

— Nu.

— Atunci trebuie să te protejez de acele protuberanţe deranjante, zise el, apoi strecură mâna sub posteriorul ei şi o lipi de corpul lui.

Avea şi el protuberanţele lui, iar corpul ei o întâmpină pe fiecare dintre acestea cu o încântare plină de emoţie. O făceau să se simtă neajutorată şi prostuţă capabilă să se arunce în braţele lui şi să ţipe „Ia-mă” sau altceva la fel de prostesc. Simpla idee o făcu să-şi vină în fire. Se retrase, iar de această dată el îi dădu drumul şi îşi sprijini mâinile de copac, de-o parte şi de alta a ei. Sărutul o făcu să se simtă delicată şi fragilă, aşa cum nu era şi nu putea fi vreodată.

— Încerci să mă seduci? întrebă el. Pentru că, la naiba, Roberta, eşti mai aproape de reuşită decât a ajuns vreo femeie numai bună de măritat.

— Nu, spuse ea şi îi dădu mâinile la o parte. El nu avea nici un motiv să pară aşa şocat de gândul că ea putea fi seducătoare. Ştii că nu.

El se îndreptă de spate.

— Pentru că eşti îndrăgostită de Villiers, nu?

— Printre alte motive, răspunse ea şi îşi netezi rochia.

El părea în continuare puţin uimit.

— Dacă n-ai fi fost îndrăgostită, ai fi vrut să mă seduci?

Roberta îşi ridică privirea spre el. Expresia de pe chipul lui îi trăda scepticismul. Stătea în faţa ei, musculos, bine făcut, în cămaşa albă, cu părul ciufulit de mâinile ei şi încruntat. Ea începu să râdă.

— O să te sărut ca să te fac să taci, o ameninţă el.

Aşa că ea redeveni serioasă.

— Problema e că… mă rog, o să te îndrăgosteşti şi tu într-o bună zi, Damon, şi atunci o să înţelegi ce vreau să spun. Eşti foarte chipeş şi foarte drăguţ, amuzant şi aşa mai departe. Doar că nu pentru mine.

— Drăguţ şi amuzant? întrebă el şi-şi trecu mâna prin păr cu o privire chiar mai fioroasă. La dracu', ce s-a întâmplat cu funda mea?

Ea o ridică şi se uită la el cum îşi prinse părul la spate şi îl legă ca să nu-i cadă pe faţă. Stilul acela îi venea bine; îi făcea obrajii mai proeminenţi.

— Ai fost vreodată îndrăgostit? întrebă ea.

— Sigur că am fost, răspunse el şi rânji spre ea. De multe ori.

— Nu, cu adevărat îndrăgostit.

El îşi puse vesta.

— Sigur c-am fost, fetiţo. Prima a fost o fată pe nume Susan, şi ţin să-ţi spun că era foarte drăguţă.

— Era din sat? încercă ea să ghicească, imaginându-şi-l în postura de băieţandru împreună cu o chelneriţă.

— Era fata lui Lord Kendrick, spuse el şi îşi îmbrăcă haina. E măritată cu un moşier şi trăieşte la ţară.

— Pe bune? Şi te-a iubit şi ea?

— O, da.

— Păi, atunci…

— Cel puţin o săptămână. Mi-a trimis o scrisoare scufundată în parfum. Care ne-a adus tragicul sfârşit, pentru că majordomul nostru l-a informat pe tata că primeam scrisori de la o lady, iar el a întrerupt prietenia noastră.

— Doamne! Nu voia să te măriţi cu Susan?

El rânji spre ea.

— Aveam paisprezece ani. Şi deja îmi aranjase căsătoria, deşi sărmana fată a murit înainte să ajungem în acel punct.

— Câţi ani avea Susan?

— Era o bătrână de şaptesprezece ani.

— Ai fost destul de precoce.

— O să fiu cu ochii pe Teddy ca un şoim. Apropo de el…

Traversară câmpul cu flori de piciorul-cocoşului către un crâng mic înconjurat de copaci fusiformi. Erau la jumătatea drumului când Damon spuse dintr-odată:

— Nu mi-ai zis de ce n-ai vrea să mă seduci dacă n-ar fi Villiers în toată povestea asta.

— Pentru că vreau să mă mărit. Şi, spre deosebire de Susan, am îndeajuns de multă minte să-mi dau seama că nu ai fi soţul potrivit pentru mine.

— Nu mai am paisprezece ani. Am un titlu. De ce n-aş fi potrivit?

Nu ştia exact de ce, dar simţi nevoia să-l liniştească, deşi era evident că totul era o glumă.

— Arăţi foarte bine. Şi te pricepi foarte bine la sărutat.

El rânji în jos spre ea.

— Mulţumesc pentru aceste cuvinte de laudă. Dar…

Ea ridică din umeri.

— Nu vrei să te însori cu mine; mi-ai explicat asta.

— Sunt bărbat. Nu mă pricep să explic lucruri.

— În clipa în care l-am văzut pe Villiers, *am ştiut* că e perfect pentru mine.

— Pentru că e un bătrân care n-o să te facă niciodată de râs?

— Îmi place foarte mult de tine, Damon. Îţi poţi da seama de asta. Dar te văd ca pe un o rudă, ca pe un verişor.

— Dacă mi-ai fi verişoară, nu te-aş săruta sub un măr.

— Însă cu tine totul e atât de uşor… Şi de amuzant, zise ea, apoi se opri şi rămase cu mâinile în şolduri. Crezi că o să arunci vreodată cu balegi împreună cu mireasa ta?

El ridică dintr-o sprânceană.

— Nu?

— Sigur că nu. Când te îndrăgosteşti, inima îţi bate atât de tare, încât nu mai poţi să arunci un şoricel, darămite o balegă.

— Nu cred că aş putea arunca un şoricel. Nu-mi plase

gândul de-a simţi picioruşele care se zbat în palmă, numai dacă ar fi ale tale.

— Exact la asta mă refer. Nu te-ai comporta aşa, ca un prostuţ, dacă aş fi persoana potrivită pentru tine. Ţi-ar fi prea teamă că o să spui sau o să faci ceva greşit.

— Iar cu tine puţin îmi pasă de asta?

— Aşa mi se pare, zise ea şi păşi puţin mai rapid, pentru că se vedea lumina soarelui la doar câţiva copaci distanţă.

— Păi, în cazul ăsta…

O clipă mai târziu, ea se simţi învârtită, rezemată de un copac şi sărutată de el. Apăsat. Săruturile lui Damon nu aveau nimic amuzant, dulce sau fratern.

La început ea se opuse puţin; oare lui chiar nu-i păsa că ea se mărita cu altul? Dar Damon era genul de bărbat iscusit la sărutat. Acesta era regatul lui. Nu se putea lupta cu el când…

Pierdu ideea. Simţi degetele lui calde pe spate, iar atingerea lui cânta pe pliurile rochiei ei. În plus, se lipise din nou de ea. Cu mintea înceţoşată, îşi dădu seama că această apăsare făcea parte din strategia masculină. Strategia de împerechere, probabil.

Era în regulă.

Îi plăcea.

Se zbătu puţin drept răspuns, dar observă că respiraţia lui devenea mai precipitată, aşa că îşi zise un „Aha!” în sinea ei şi o făcu din nou. Îşi dădu imediat seama care era problema la rochiile mult prea strâmte ale Jemmei când Damon îşi puse palmele pe sânii ei umflaţi deasupra corsajului. Elementele de siguranţă ale acestuia căzură şi odată cu ele şi corsetul, lăsându-i sânii liberi pentru mângâierile lui.

Ca prin ceaţă, Roberta ştia că totul trebuia să înceteze.Dintr-un anume motiv, Damon era captivat de ideea de a o săruta şi se purta ca şi cum ar fi vrut s-o seducă – bine, ea era dornică să recunoască faptul că el *chiar* voia s-o seducă. Dar nu era bărbatul de care era îndrăgostită. Se desprinse de el. El scoase un geamăt

ciudat şi zise:

— Savuram şi eu momentul.

— Chiar vrei să săruţi o femeie care se gândeşte la alt bărbat? îl întrebă ea supărată din senin.

El îngheţă preţ de o clipă.

— Cred că nu. Mai ales dacă te gândeai la Villiers. La pasiunea lui pentru şah. La părul lui alb. Nu, mulţumesc. Mie-mi place părul meu aşa cum este, iar şahul mi se pare incredibil de plictisitor. Ţie nu?

— N-am jucat niciodată.

El se cutremură.

— Tata ne-a obligat pe mine şi pe Jemma să jucăm ore în şir când eram mici. Unele piese merg într-o direcţie, altele în alta. Totul ţine de regină, care… Rânji spre ea. Mie mi se pare plictisitor, însă Jemmei nu, continuă el.

— O să învăţ să joc.

— N-are rost. Lui Villiers i se va părea monoton să joace cu tine, pentru că eşti începătoare. Şi nu e genul care să primească bucuros compania neştiutorilor.

— O să mă gândesc la modalităţi de a-l face interesat, zise ea cu încăpăţânare.

El păru amuzat, dar nu spuse nimic. Îi veni în minte o poveste pe care una dintre curtezanele tatălui ei i le spusese.

— O să jucăm dezbrăcaţi, spuse ea.

El rămase perplex.

— Roberta St. Giles!

Ea râse.

— Se vede influenţa familiei Reeve, zise ea şi plecă dându-şi capul pe spate.

Trecură printre copacii fusiformi şi descoperiră că Teddy înota ca un peşte, iar domnul Cunningham căzuse în apă.

— Ştiţi ce-am găsit? ţipă Teddy.

Apoi sări din apă, cu cocoşelul fluturând în văzul tuturor, îşi desfăcu degetele şi îşi etală descoperirea.

— O comoară? întrebă ea.

Era destul de frumos pentru un băieţel. Avea părul

şaten-roşcat al tatălui său, dar ochii erau mai închişi la culoare, cu picăţele ca de chihlimbar. Comoara lui era o bucată de sticlă şlefuită.

— Hmm, făcu ea.

— Nu ţi se pare frumoasă? întrebă el.

— Nu neapărat. Ţie?

— Mie da, pentru că… îşi duse un deget spre mijlocul sticlei. O stea e aici, chiar aici. O vezi?

Roberta se aplecă şi chiar în interiorul sticlei văzu forma asimetrică a unei stele. Se gândi să corecteze structura propoziţiei lui, dar renunţă.

— Este frumoasă, zise ea.

Când el zâmbi, se observară mai mulţi dinţi lipsă, ceea ce îi dădea un aspect surprinzător de atractiv.

— Cred că bucata asta de sticlă a fost a unui contrabandist, spuse el. Aşa cred.

— De unde vine steaua?

— E un mister, zise el şi fugi.

capitolul 16

Când Jemma se îmbăia, se gândea invariabil la şah. Odată, în urmă cu şase ani, un francez i se alăturase în cadă şi îi distrăsese atenţia, dar, în general, şahul şi plăcerea dată de apa fierbinte erau conectate în mod intim.

Însă în seara aceea părea să nu se poată concentra. Desigur, ambele jocuri erau abia la început şi erau multe lucruri la care trebuia să se gândească. Nu avea nici cea mai vagă idee care avea să fie următoarea mutare a lui Villiers, pentru că amândoi făcuseră mutări obişnuite de deschidere, cu pionii.

Nu putea spune nici ce urma să facă Elijah, deşi putea să emită ipoteze bazate pe partidele pe care le jucaseră în trecut. Jemma îşi amintea fiecare joc pe care îl jucase şi, dacă se concentra, putea vizualiza piesele de şah mişcându-se, de parcă n-ar fi trecut atâţia ani. Şi totuşi, ea

şi Elijah jucaseră numai trei partide, toate în prima lună a căsniciei lor, înainte ca ea să-l găsească tăvălindu-se cu amanta. Le câştigase pe toate trei, dar nu uşor. El jucase cu o strategie genială de atac, dar era mult prea protector, spre deosebire de ea.

Trecu în revizie unul dintre jocurile lor, apoi se lăsă pe spate şi îşi mişcă degetele de la picioare. Avea să-l învingă din nou. El nu mai pusese, foarte probabil, mina pe o piesă de ani buni. Doar dacă nu cumva amanta lui ştia să joace şah. Se întrebă dacă era aceeaşi amantă. Oare soţul ei era un bărbat loial? Avusese obiceiul plăcut, şi totuşi prostesc, de a fi loial unei singure amante în toţi acei ani sau trecuse la o versiune mai tânără şi mai proaspătă a acesteia?

Gândul o întristă – sentimente idioate! −, aşa că scutură din cap.

— Brigitte, ai avut ocazia să discuţi cu vreunul din valeţii lui Villiers?

Brigitte afişă zâmbetul triumfător al unei franţuzoaice care mănâncă valeţi englezi la *petit déjeuner.*

— L-am cunoscut pe un anume Joseph, spuse aceasta. Nu e urât. E roşcat, ceea ce mama a considerat mereu ca fiind semnul lui Cain. Dar nu e urât. Mă duce la nişte grădini săptămâna următoare, unde o să-i pun întrebările corecte.

— Eşti genială, zise Jemma. Sper să ai o seară plăcută.

— Are umeri frumoşi, spuse Brigitte. Dar uite care-i problema. Majordomul, bărbatul acela dizgraţios pe nume Fowle – un nume îngrozitor –, m-a rugat să te informez că a primit mai multe solicitări de a oferi informaţii despre partidele tale de şah.

— Despre cele cu Villiers şi cu soţul meu?

— *Oui,* despre acelea. Cererile au venit de la mai multe ziare şi de la un club numit White. S-au oferit să-i plătească lui Fowle o sumă generoasă dacă oferă în fiecare zi informaţii despre mutările din partidele cu Înălţimea Sa şi cu ducele de Villiers.

Jemma se cufundă mai mult în apă.

— Înţeleg.

— Sigur că Fowle nu poate face acest lucru fără ajutorul meu, zise Brigitte. Şi i-am spus că nu e posibil acest lucru fără permisiunea ta. Ducesa joacă multe partide de şah în acelaşi timp, toate în cap, aşa i-am spus. Pff! El nu înţelege şahul.

Jemma se gândi la acest lucru. Îi venea în minte un singur motiv pentru care merita să ţină informaţiile numai pentru ea: scandalul. Lui Elijah nu i-ar fi plăcut ca partidele să apară în presă sau să se facă pariuri la White în legătură cu victoria lui.

— Mă tem că răspunsul este nu, zise Jemma. Îmi pare rău, Brigitte. Ştiu că ziarele sunt dispuse să plătească mulţi bani pentru informaţii.

Brigitte ridică din umeri cu un aer filosofic.

— Probabil Fowle ar fi folosit mare parte din ei ca să-şi construiască el cuibul. În plus, eu îl am pe Joseph care să-mi încălzească aripile.

Şi râse cum numai o franţuzoaică putea s-o facă.

capitolul 17

13 aprilie
A doua zi a partidelor de şah Villiers/Beaumont f
Reşedinţa Beaumont

Elijah se trezi a doua zi dimineaţa odată cu prima rază de soare care pătrunse prin fereastra lui şi aproape gemu când detaliile zilei care îl aştepta îi asaltară mintea. De fapt, fuseseră în mintea lui toată noaptea, pentru că îşi dădu seama că avusese un vis teribil în care apropiaţii lui Pitt fuseseră invitaţi la micul dejun. Găsise camera, dar se dusese la toaletă. Şi apoi rătăcise ore în şir pe culoarele labirintice din Camera Lorzilor, încercând să revină în sala unde se servea micul dejun. La un moment dat se aflase într-o cameră cu haine aliniate de jur împrejur, iar Lord Corbin îi spusese rânjind că un bărbat inteligent avea să

triumfe mereu asupra unui muncitor. Ceea ce, Elijah îşi dăduse seama într-un târziu, fusese o aluzie la persoana sa.

Pe vremuri sărea din pat nerăbdător să ajungă în Camera Lorzilor şi să se ocupe de dificila misiune de a determina mari grupuri de oameni să facă întocmai ce dorea el. În ultima vreme însă, i se părea că abia se împleticea spre trăsură. Iar episodul cu leşinul de anul precedent nu-l ajutase. Încercă să nu se gândească prea mult la acesta; ce om voia să-şi contemple moartea? Dar, pe nesimţite, gândul i se strecura în minte şi în vise şi-i otrăvea fiecare clipă. În perioada când se întâmplase, el nu dormise decât câteva ore pe noapte de vreo două zile. Rămânea fără energie şi voinţă şi îi netezea astfel calea lui Pitt pentru a prelua conducerea în parlament.

Iar acum Pitt se apropia de acel moment. Era un bărbat priceput, solid. Fox avea să fie nevoit să se retragă la casa de la ţară, în St. Anne’s Hill, şi să trăiască acolo împreună cu curtezana pe care o lua cu el peste tot. Până urma să deschidă calea către o nouă eră fără corupţie, fără scandal…

Cu excepţia scandalurilor provocate de Jemma, desigur.

Se aşeză pe marginea patului, cu capul în mâini. Adevărul era că nu era prim-ministru şi n-avea să fie niciodată. Era doar un lord slujitor. Unul necesar. Cel mult un om pasionat – lăsând deoparte faptul că nu mai fusese în formă maximă din octombrie. Camera Lorzilor era în sesiune. El stătea în picioare şi vorbea despre nebunia acceptării cererilor lui Fox. În faţa lui se înălţau şiruri de peruci albe, iar sub acestea se vedeau feţele micuţe, cu gurile ce se mişcau în timp ce discutau cu vecinii lor, ascultau şi se ascultau şi pe ei… aşa cum se obişnuia. Şi totuşi, el continuase, subliniindu-şi punctele de vedere pentru a patra sau a cincea oară, căci că descoperise că nimeni nu părea să-l audă din prima – uneori nici a cincea oară.

Apoi i se păruse că toate acele feţe mişcătoare, de sub perucile albe, dispăreau şi lăsau în urmă doar şiruri

nenumărate de peruci. Clipise şi continuase, dar perucile se făceau din ce în ce mai mari, iar feţele nu se mai vedeau. Apoi, din fericire, totul dispăruse. Fusese recunoscător. Nu-i plăcuse niciodată să ţină discursuri unor şiruri goale de peruci.

Şase luni trecuseră de la acea dimineaţă. Camera intrase în pauză şi apoi se reunise din nou. Nu avea nici cea mai mică intenţie să îngenuncheze, deşi i se părea că Fox îl privea cu o oarecare nelinişte ascunsă. Însă nu-şi putea scoate din cap acele peruci goale şi micuţele guri vorbăreţe de sub ele. Faptul că tatăl lui murise la treizeci şi patru de ani nu-l ajuta. Mai avea de trăit numai un an, dacă se raporta la viaţa tatălui său.

Valetul lui dădu buzna în încăpere.

— E mare agitaţie jos, Înălţimea Voastră, spuse acesta.

Elijah era conştient că fără rapoartele lui Vickery n-ar fi avut nici cea mai vagă idee despre ce se întâmpla în propria lui gospodărie, deşi înainte de întoarcerea soţiei lui de la Paris acele rapoarte nu fuseseră decât simple veşti despre lumbagoul bucătăresei sau despre tendinţa celui de-al doilea valet de a subtiliza argintăria.

— Teddy?

Vickery râse.

— Nu, dracul acela împielițat a ieşit din casă. Înălţimea Sa a angajat-o pe dădaca trimisă de Registratură în dimineaţa aceasta, iar ea l-a dus în parc. Asemenea celorlalţi, am îndoieli că va rezista prea mult. E tânără, iar conaşul Teddy este foarte concentrat la..., spuse el şi îşi coborî vocea. La schimbările prin care trece corpul lui, să-mi fie scuzat comentariul, Înălţimea Voastră.

Elijah pufni.

— Atunci de ce-i zarvă, dacă nu din pricina lui Teddy? Mai dăm un bal?

— Tatăl lui Lady Roberta a trimis un mesaj în care spune că soseşte în seara aceasta. El, cel numit Marchizul Nebun. Pentru astăzi e stabilit prânzul cu domnul Pitt şi cu regele, nu-i aşa, Înălţimea Voastră? Şi aveţi o întâlnire

înainte de acesta. Şi apoi, după-amiază…

— Comitetul pentru abolirea privilegiilor, după care Compania ţesătoarelor, în hala din Mincing Lane.

Vickery era un snob.

— De ce trebuie să vă întâlniţi cu ele? vru el să ştie. Este o pierdere de vreme, şi ar trebui să se vadă cu cineva mai puţin sus-pus.

— Le e teamă că muncitoarele vor fi trimise la casele pentru sărmani, spuse Elijah plictisit. Le e teamă că lucrătoarele din brânzeturi îşi croiesc singure museline; astfel le va fi compromisă afacerea. Pe scurt, le e teamă.

— Ar trebui să le fie teamă în particular, zise Vickery cu emfază şi încheie pregătirile pentru baie. Vă rog, înălţimea Voastră.

— De ce vine tatăl Robertei? întrebă Elijah şi se aşeză jos în timp ce Vickery îi turna apă caldă pe cap.

— N-aş putea spune, răspunse Vickery, deşi nu am decât o diversiune, din moment ce el îşi dădea mereu cu părerea. Cred că vrea să rămână o vreme, Înălţimea Voastră.

Elijah închise ochii, iar Vickery îi masă capul cu un săpun lichid care mirosea a flori de portocal. Era singura lui plăcere: săpun de damă şi obiceiul de a se îmbăia în fiecare zi. Erau momente când era convins că nu ar mai fi rezistat în ritmul ăsta fără acele două minute de pace în apă.

— Veniţi acasă după întâlnirea de la ţesătorie? întrebă Vickery când începu să clătească săpunul.

Elijah stătea acolo, cu ochii închişi, în poziţia ciudat de vulnerabilă a celui care e spălat, nu se spală singur.

— Nu, răspunse el. Urmează discuţii cu un grup de diplomaţi din America, în legătură cu tratatul de pace. Nu pot lipsi de la aşa ceva.

Vickery bombăni ceva despre colonişti pe care Elijah nu-l înţelese, dar ştia care era ideea de bază – că se omora cu atâta muncă.

Era un gând bizar.

Moartea.

Sau moartea şi munca în acelaşi timp.

Din câte se ştia, inima tatălui său se oprise în timpul unei propoziţii. Elijah se consolă că măcar nu fusese dureros. Nici leşinul lui nu fusese dureros. În clipa asta stătea în picioare înaintea şirului de peruci goale, în următoarea se trezise stropit cu apă rece de către un funcţionar isteric. Însă ar fi fost aşa: în mijlocul proporţiei, fără să aibă timp de regrete ori de remuşcări… de la lumină la întuneric.

Auzea în minte o voce slabă şi rebelă, care devenise din ce în ce mai puternică în ultimele zile. Lui Elijah îi era foarte teamă că aceasta îi spunea ceva despre faptul că tatăl lui se distrase înainte să moară.

— S-a vorbit mult despre slăbiciunea ducesei pentru şah? întrebă Elijah, simţindu-se incredibil de epuizat.

Vickery se lansă într-o discuţie despre scandaluri care trecu de la diversele partide ale ducesei – „A fost destul de mult interes pentru asta, Înălţimea Voastră” – la prefaţa copilului ilegitim al lui Lord Gryffyn şi la piesa de rezistenţă controversată.

— Dar era îmbrăcată în mod respectabil şi o înfăţişa pe Elena din Troia, protestă Elijah. Ce putea supăra pe cineva la ea, cu excepţia cântecelor ei?

— Din păcate, îl lămuri Vickery, Elena din Troia s-a dezbrăcat de bunăvoie în a doua parte a nopţii. Era aproape dimineaţă şi nu mai rămăseseră mulţi oameni în sala de bal, spuse Vickery. După câte se pare, era pictată remarcabil. Avea perle lipite de sâni, din ce am auzit. Fowle a zis că i-a dat palpitaţii, dar valeţii au fost mult mai bucuroşi, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Elijah se lăsă din nou pe spate în cadă.

— Ducesa a aflat ce s-a întâmplat? A fost acolo?

— O, nu, Înălţimea Voastră, răspunse Vickery. Se retrăsese deja în cameră. După cum am spus, era foarte târziu.

Erau multe scandaluri pe cale să izbucnească, constată Elijah. Ce mai conta sosirea unui marchiz nebun? Oftă, se ridică şi întinse mâna după un prosop.

— Nimeni nu vă poate învinovăţi pentru situaţie,

spuse Vickery în încercarea evidentă de a-l liniști. Fox se poartă cu doamna Armistead ca și cum ar fi soția lui. Deși toată lumea știe că nu era.

Și totuși, indiscreţiile lui Fox funcţionaseră în favoarea lui Elijah. El îi convinsese pe anumiţi gentlemeni foarte corecţi să pună la îndoială judecata lui Fox, pornind de la iubirea lui excesivă pentru o curtezană. Lord Holland promisese să-i ofere sprijin doar datorită relaţiei indiscrete cu doamna Armistead.

— Oare Fox n-o să învețe niciodată importanţa caracterului unei persoane? întrebase Holland, arătând atunci ca un porumbel dolofan ce mâncase un vierme deloc pe placul lui.

Elijah își putea imagina ce părere avea Holland despre Jemma. Fără să mai pună la socoteală și ce gândea despre piesa de rezistenţă goală, dacă veștile despre perlele și vopseaua ei începuseră să circule. Era evident că nu mai putea conta pe voturile celor scandalizaţi de lipsa de bună-cuviinţă.

— Dacă vă întâlniţi și cu americanii, zise Vickery, când veţi face mutarea la șah, înălţimea Voastră?

Elijah îi aruncă prosopul și își trecu degetele prin păr. Îl purta cât de scurt posibil pentru ca peruca să fie cât mai confortabilă. Se simţea puţin mai bine, deși i se părea tulburător faptul că își dădea seama cât de mult i-ar fi plăcut să se retragă în pat sau poate să se ducă jos și să stea la taclale cu marchizul. Îi plăcea foarte mult poezia, deși, dacă se gândea mai bine, constata că nu mai deschisese o carte de poezie de ani buni.

— Nu știu când o să fac asta, spuse el vag.

Dacă un slujitor și stăpânul său petrec ani buni împreună, încep să se obișnuiască cu stările celuilalt. Lui Elijah îi era clar, până își trăsese ciorapii, că Vickery nu era încântat. Acesta își alese momentul în care Elijah își aranja peruca pentru a izbucni într-o rafală de exclamaţii, care conduseră toate spre câteva concluzii cheie. Ducele de Villiers avea să facă a doua mutare fără ezitare. Majoritatea celor din gospodărie pariaseră pe câștigul stăpânului lor,

adăugase Vickery, susţinând că acesta trebuia să joace ca să câştige. Şi, într-un final, dacă pierdea o zi de joc, toată Londra avea să ia acest lucru drept un semn de slăbiciune.

Când Elijah analiză situaţia în vreme ce mergea cu trăsura, îşi dădu seama că ratarea unei zile avea să echivaleze cu recunoaşterea propriei neputinţe. Se aplecă spre secretarul lui particular, Ransom Cunningham.

— Trebuie să mă întorc acasă înainte de întâlnirea de la ţesătorie, spuse el.

Cunningham deschise gura ca să protesteze.

Elijah ridică mâna.

— Jocul de şah, zise el.

Gura secretarului se închise. Elijah fu cât pe ce să-l întrebe dacă pariase pe Villiers, dar se gândi că era mai bine să nu ştie acest lucru.

— Ai idee cum merg pariurile la White? întrebă el pe un ton relaxat.

Urmă un moment de ezitare.

— Păi, Villiers este cotat primul în Anglia, Înălţimea Voastră, spuse Cunningham cu o privire în care se citea o părere de rău în chip de scuză.

— Pff, făcu Elijah şi se lăsă pe spătar.

Trecuseră ani buni de când jucase ultima partidă ce şah. Dar îi ştia toate caracteristicile şi toate ascunzişurile. Fusese o vreme în care era singurul adversar serios al lui Villiers. Desigur, jucaseră ultima oară când aveau şaptesprezece ani, şi totuşi se bucura la ideea că a avea un avantaj. Nu pentru că jucase cu Villiers. Ci pentru că era soţul Jemmei. Faptul că cineva îşi cunoştea adversarul însemna că-l putea învinge. Era exact ca în politică, deşi nu reuşea să le explice acest lucru idioţilor din guvern.

Urma să se întâlnească atât cu ţesătoarele, cât şi cu o diplomaţii americani, pentru că, după ce avea să-i cunoască, avea să poată face mutări cu ei cum făcea cu pionii pe tabla de şah, după bunul-plac. Perspectiva era destul de liniştitoare. De fapt, se putea spune că era mai pregătit pentru o partidă de şah decât fusese vreodată în viaţa lui.

Singurul lucru care îl făcea să simtă o mică ezitare era senzaţia că îi putea înţelege pe americani şi pe ţesătoare mai bine decât pe soţia sa. Dar aceasta era o problemă care putea fi depăşită. O adăugă la lunga listă de sarcini ce stăteau frumos într-un colţ al minţii lui şi pe care o consulta cam o dată pe oră. Lista cuprindea deopotrivă lucruri mărunte şi importante, de la verificarea pivniţelor de vin ale casei din Portman Square (pentru că am posesiuni în tot oraşul) la întărirea legăturilor cu Franţa şi cu blestematul de Pitt. Undeva în mijlocul listei adăugă: „S-o înţeleg pe Jemma”.

Se gândi la acest lucru şi apoi corectă acea notă: „S-o înţeleg pe Jemma repede, înainte ca ea să mă învingă: să mă coste salariile pe un an ale angajaţilor loiali din gospodărie”.

capitolul 18

Ducele de Villiers îşi petrecuse dimineaţa la Parsloe. Jucase o partidă mediocră de şah cu un rus care trecuse pe acolo şi apoi, timp de trei ore, discutase despre sacrificiile reginei cu Lord Corbin. Era posibil ca acesta să devină partener regulat, ceea ce Villiers nu mai avusese de când Berrow se împuşcase.

La dracu’! Regretul i se părea lui Villiers drept cea mai prostească emoţie, potrivită poeţilor şi celor care nu aveau nimic mai bun de făcut cu timpul lor decât să plângă pentru paşii greşiţi. Găsea că era mai bine să le alunge din memorie. Dar jocul acela, acel joc final cu Berrow… Memoria lui refuza cu încăpăţânare să-l uite. Începuse destul de simplu. Anul acela se concentrase pe pioni, şi în scurt timp pionii lui se învârteau în jurul reginei albe a lui Berrow precum un muşuroi de furnici ostile. Era un joc tactic strălucit, jucat contra unui adversar mai slab, dar nu mai puţin plăcut din acest motiv, doar că… Ar fi putut oare să procedeze în mod diferit? Ar fi putut face oare ceva în

momentul în care Berrow se dusese acasă şi-şi pusese pistolul la tâmplă?

Întrebarea nu-i dădea pace. Îi venea în minte uneori în somn şi-l făcea să viseze numai pioni negri. Dacă Berrow i-ar fi luat turnul la a patra mutare, atacul pionului său ar fi eşuat. Dar poate n-ar fi trebuit să-i arate asta lui Berrow după ce se încheiase partida. Villiers îşi vârî capul între umeri în timp ce păşea pe strada ce ducea la casa lui Elijah. Era ciudat că încă se referea la casă ca fiind a lui Elijah, deşi ei doi abia schimbaseră o vorbă în ultimii ani şi nu erau în termeni prea buni, dincolo de faptul că se adresau unul altuia pe numele mic.

Şi totuşi, după toate aparenţele, jucau pentru regina lui Elijah. Pe care Villiers nu o voia în mod special. Tot ce-şi dorea era un partener de joc. Sau poate tot ce-şi dorea era să joace cu Berrow. Era însă un gând sentimental care îl făcu pe Villiers să bată în uşă cu ciocănelul cu o privire atât de fioroasă, încât majordomul se retrase cu un pas.

— Înălţimea Sa vă aşteaptă, zise acesta.

Dar Villiers urca deja scara. Îşi alungă din minte regretele derizorii. Cu o zi înainte, Jemma mutase pionul regelui la E4. Probabil acum avea să mute un cal.

Ea mută un pion la D4; el îi luă repede pionul cu pionul mutat cu o zi înainte, apoi se lăsă pe spătar.

— Pot să văd tabla de şah a soţului dumitale?

Ducesa clătină din buclele delicate. Era o femeie de o frumuseţe remarcabilă, observă el cu o oarecare detaşare.

— Nu.

— Spuneţi-mi despre modul de joc al lui Philidor.

— Este un bărbat mic şi rotund cu lornion. Este destul de chel şi…

El părea amuzat.

— Seamănă cu un pion, se aventură Villiers.

— Cam aşa. Unul dintre cele mai interesante jocuri pe care l-am văzut jucându-le a fost cel în care a fost provocat să dea şah-mat cu nebunul reginei.

— Un joc cu miză… Şi ce miză! Fascinant!

— Şi-a sacrificat regina, două turnuri, un cal şi un

nebun, dar a reuşit.

Villiers rămase tăcut o vreme şi îşi imagină piesele de şah mişcându-se dintr-un loc în altul. Evident, nu putea fi sigur de modul cum se desfăşurase partida, dar îşi dădea seama de frumuseţea şi de complexitatea acesteia.

— M-a învăţat multe despre sacrificiu, continuă ea. Într-un joc în care m-a bătut şi-a sacrificat regina, a transformat un pion într-o nouă regină şi mi-a luat turnul reginei.

— V-aţi culcat cu el pentru a-i celebra victoria? întrebă el.

Ea nu păru ofensată.

— Nu.

— Cred că, dacă aş cunoaşte pe cineva care să joace aşa, aş face orice pentru a ajunge în pat cu persoana respectivă, spuse el şi o privi fix.

— Da?

Ea arăta ca o statuie din Grecia antică, cu fiecare trăsătură în simetrie perfectă.

— Jocul de şah este precum muzica şi pasiunea. Îţi dă un motiv să trăieşti. Desigur, ideal ar fi să le combini pe cele două.

— Am făcut dragoste pe muzica unei viori, zise ea.

Zâmbetul care juca în colţul buzelor ei îi făcu lui Villiers sângele să clocotească.

— Dar aţi făcut dragoste cu un maestru în şah?

— Depinde cum definim asta.

— Eu mă potrivesc definiţiei. La fel şi Philidor.

— Un maestru în şah care seamănă cu un pion nu este pe placul meu. Şi mă simt datoare să adaug că Philidor are o căsnicie fericită, iar *Madame* Philidor mai mult ca sigur nu ar accepta ca regele ei să calce strâmb.

— Păcat, zise el. Deşi ar trebui să vă avertizez că eu n-am crezut niciodată că reginele sunt în posesia regelui. Reginele au mult mai mult viaţă şi îndrăzneală: se mişcă în toate direcţiile; atacă şi contraatacă.

— În mod cert sunt independente, fu ea de acord şi se ridică.

Villiers se ridică la rândul lui, conştient de faptul că se simţea dezamăgit. Nu voia să plece. Voia să rămână în alcovul Jemmei şi să-i vorbească acesteia cu subînţeles despre şah şi dorinţă.

— Nu vreţi să jucăm un joc în paralel? întrebă el dintr-un impuls. O partidă privată… una care nu se întinde pe mai multe zile. Sau nu acceptaţi decât jocuri care presupun câte o mutare pe zi?

— Dacă vreţi să insinuaţi că am nevoie de o noapte întreagă pentru a mă gândi la următoarea mutare, răspunsul este nu.

— Atunci haideţi să jucăm, îi propuse el. M-am săturat de jocurile cu idioţi. N-am nimic de făcut. Hai să jucăm împreună.

— Ar trebui să-i acord soţului meu aceeaşi favoare.

El ridică din umeri.

— Aşa să fie! Impresia mea este că Beaumont nu are timp pentru jocurile cu muritori de rând.

Jemma se aşează înapoi la tabla de şah.

— Mi-a zis odată ceva de genul acesta.

— A declarat pentru *Gentleman's Magazine* că tabla lui de şah este Anglia, zise Villiers şi începu să aşeze piesele înainte ca ea să se răzgândească.

Jemma îşi întoarse mânecile care îi acopereau palmele şi lăsă să se vadă degetele subţiri şi încheieturile.

— Atât de intrigant, spuse el urmărind-o îndeaproape.

— De ce spuneţi asta?

— Mă face să-mi doresc să vă dezbrac. Femeile poartă atât de multe haine… Ajungi să tânjeşti după micile bucăţi de piele care se pot vedea.

— Încep să cred că totul vi se pare senzual.

— După părerea mea, există două lucruri pe care merită să le faci, unul în afara patului şi altul în el. Poate ar trebui să schimbăm regulile jocului final?

Ea întoarse tabla de şah.

— Aveţi avantajul de data aceasta.

— Ultimul joc legaţi la ochi, zise el. Şi în pat.

— Şi cum se va desfăşura mai exact? întrebă ea, iar

gura i se curbă într-un mod delicios. Vreţi ca servitoare mea să stea lângă noi şi să mute piesele? Aţi spus legaţi la ochi, nu?

— Niciodată nu dau atenţie servitorilor. Dar, dacă nu v-aţi simţi în largul dumneavoastră în compania ei, am putea instala tabla de şah pe coridor şi o să strig mutările.

Villiers se opri înainte să înceapă să implore ca un nebun blocat de un pion. Ce făcea? El nu se ruga niciodată de nimeni. El lua. Se încruntă spre tabla de şah şi mută calul pe deasupra şirului de pioni. Nu credea absolut deloc că ea era aşa bună precum pretindea. Îl stârnea faptul că privirea ei sugera că ştia exact la ce se gândea el.

— Vi se întâmplă vreodată să rezistaţi? întrebă ea puţin mai târziu, în timp ce el se uita încruntat la tabla de şah.

Regina ei tocmai îi capturase unul dintre cai. Nu întrezărea nici o mutare bună de făcut.

— La ce să rezist? întrebă el absent.

Poate dacă muta regina la C2…

— Să rezistaţi femeilor. Sau unei femei. Să rezistaţi unei femei pe care o doriţi.

El îşi ridică privirea. Ea ştia că inteligenţa ei o făcea şi mai atrăgătoare. Nu făcea niciun efort să ascundă acest lucru, nu rânjea prosteşte şi nici nu chicotea, din câte putea observa el. Şi totuşi, era ceva ciudat la partida lor, ceva ce nu-i dădea pace. De ce-l invitase la bal? De ce-l provoca?

Putea fi simpla plăcere a jocului, desigur. Se uită din nou la tabla de şah.

Ea se aplecă spre el, iar forma sânilor umflaţi deasupra corsajului rigid era foarte tentantă.

— Rezistaţi vreodată dorinţei?

— Foarte rar. Am simţit impulsuri pe care nu le-am urmat; cred că femeile cu probleme vin în patul meu din disperare, iar acest lucru îmi potoleşte apetitul.

El se aplecă în faţă şi mută un pion cu care captură un pion al ei.

— Femeile rezistă mereu tentaţiei, spuse ea pe un ton aproape visător şi captură şi ea un pion.

— Sunt mult mai multe consecinţe pentru femei. Dintr-odată, se uită încruntat la partida de şah care se transformase din confortabil în… altfel.

— La dracu’, zise el.

Era primul comentariul care se auzi timp de câteva minute. Până când…

— Şah mat, spuse Jemma.

Ea se rezemă pe spătar şi zâmbi spre el.

— Ca să răspund la întrebarea de mai devreme… n-o să existe al treilea joc decât dacă fiecare dintre noi câştigă o dată.

Villiers aproape mârâi. Oare ea chiar credea că avea să-l bată de două ori? Nu era decât o partidă jucată în paralel, şi nu se concentrase cum trebuia.

— Ar fi fost amuzant, spuse ea, dacă aţi fi mutat pionul acela la F3.

— Aş fi câştigat, admise el. Deja repeta în minte toate notările. Aş fi câştigat, doar că aceea a fost mutarea la care aţi pus întrebarea despre dorinţă.

Ea avea o expresie batjocoritoare pe chip care îl străpunse până în măduva oaselor.

— *Dacă* supravieţuiţi până la a treia partidă, zise ea şi se ridică din nou, propunerea lansată mai devreme ar putea fi una foarte interesantă.

— Ce propunere? întrebă el ridicându-se automat, dar cu gândul încă la joc.

— Să jucăm a treia partidă legaţi la ochi, în pat. Sigur ar amuza personalul adunat pe hol. O să mă gândesc la asta.

Villiers nu mai fusese niciodată aşa de aproape de-a urî pe cineva după care tânjise. Era drept că ura orice persoană – chiar dacă doar pe moment – în faţa căreia pierdea la şah, dar faptul că aceasta era o femeie care părea să trateze cu o supremă nonşalanţă oferta lui ce se culca cu ea era de-a dreptul revoltător.

Păşi în urma ei în jos pe trepte şi îi studie corpul zvelt, eleganţa umerilor, frumuseţea părului scânteietor…

Doamne!

Întâlnise o femeie pe care o dorea cu adevărat – şi era prima femeie care îl învinsese la şah. Era foarte posibil ca acele două lucruri să nu aibă de-a face unul cu altul. Era totuşi ceva în legătură cu acele partide ce nu-i dădu pace. Nu era oare ciudat că îl chemase să joace imediat ce se întorsese în Anglia? Poate că Beaumont se afla spatele poveştii ăsteia. Se gândi la privirea furioasă rece a prietenului său şi îşi dădu seama că Elijah nu ştiuse despre prezenţa lui la bal şi nici despre propunea legată de şah.

Deci trebuia să aibă legătură cu şahul. Sau căuta cineva de care să râdă? Credea că-l putea învinge pe cel mai bun jucător din Anglia, punând întrebări provocatoare la momentul potrivit? Simţi un val de furie ce lungul şirei spinării. La dracu' cu jocurile provocatoare. Dacă rezistase vreodată tentaţiei? Sigur c-o făcuse. Şi din acel moment înainte avea de gând să-i reziste ei. Nici o femeie nu-l putea prinde în capcană, nici cu frumuseţea, nici cu jocul de şah.

De fapt…

Pe chipul lui apăru un zâmbet.

Era timpul să se însoare. Inamicul suprem al tentaţiei, după părerea lui. Se gândi cu plăcere la momentul în care Jemma avea să afle că plănuia să se însoare în timp ce se oferea să se culce cu ea. Avea s-o împiedice să se bucure prea mult de micul ei succes.

Da, era o soluţie.

Căsătoria.

capitolul 19

Roberta primi vestea că tatăl ei tocmai sosise şi o aştepta în camera de zi cu ceva ce aducea foarte mult a criză de isterie. Sigur nu era aşa. El nu-i putea face una ca asta!

— E singur? întrebă ea, încercând în zadar să-şi menţină o expresie calmă.

— Cred că marchizul are companie, răspunse valetul, însă chipul lui nu trădă nimic despre acea companie.

„Bineînţeles că nu singur”, îşi spuse ea cuprinsă de disperare. „Sigur că doamna Grope e cu el.”

— Ducesa e în camera ei? întrebă ea.

— Nu ştiu, doamna mea. Vreţi s-o întreb pe servitoarea Înălţimii Sale?

— Da, te rog.

Din păcate, câteva minute mai târziu el veni şi o înştiinţă că ducesa juca şah cu ducele de Villiers, dar promisese să o primească alături de ei pe Lady Roberta cu prima ocazie. Trebuia să se hotărască numaidecât cum era mai bine să reacţioneze. Să se gândească la o modalitate de a-l face pe tatăl ei să plece. Era ca o melodie ce răsuna în capul ei. El trebuia să plece, plece, plece.

— Te rog să-i transmiţi lui Lord Gryffyn complimentele mele şi să-l întrebi dacă doreşte să mi se alăture în bibliotecă, îi zise ea valetului.

El ezită.

— Ce să-i spun marchizului, doamnă?

— Te rog să transmiţi scuzele mele. Spune-i că nu sunt pregătită să primesc oaspeţi. O să mă duc la el cât de curând posibil.

N-o ajută faptul că Damon izbucni în râs când află cererea ei.

— Să te ajut să scapi de tatăl tău? Un act lipsit de orice urmă de caritate şi deloc demn de o membră a familiei Reeve.

El îi aruncă o privire arogantă.

— Te rog, spuse ea. Te rog! Nu ştii cum e el. O să strice totul.

Lacrimile ameninţau să se reverse din ochii ei.

— Ce pot face eu? întrebă el şi se încruntă spre ea. Nu plânge. Ticăloşii nesăbuiţi ca mine nu suportă să vadă o femeie care plânge – ne aduce aminte de toate cele pe care le-am lăsat plângând în mijlocul drumului.

Ea nu reuşi nici măcar să zâmbească la gluma prostească.

— Nu e vorba că nu-l iubesc, zise şi îşi împreună mâinile. Doar că e excentric. Nu-i pasă ce cred ceilalţi.

— Deloc?

— Niciodată! Niciodată n-a făcut-o. O să înţelegi ce vreau să-ţi spun când o să-l cunoşti. Doamna Grope este cea mai recentă curtezană de care este îndrăgostit nebuneşte. A trăit cu noi în ultimii doi ani.

— Doamna Grope? întrebă el interesat. Există şi domn Grope?

— Nu ştiu despre existenţa unui domn Grope. Doar dacă…

— Cine ar alege un astfel de nume din proprie iniţiativă? Sunt total de acord.

— Te rog să mă iei în serios, spuse Roberta şi se lăsă pe canapea. Pur şi simplu nu pot rămâne în Londra cât timp tata este aici. *Te rog!*

Damon se aşeză lângă ea.

— O să mai am voie să-ţi spun Roberta?

Ea pufni.

— N-ar trebui.

— Verişori care se pupă, zise el şi o sărută pe sprânceană.

— N-ar trebui să faci asta.

El o ignoră.

— Deci ce-i aşa de îngrozitor la tatăl tău?

— Doamna Grope, răspunse Roberta, este un fel de povară pentru reputaţia mea.

— Există poveri şi poveri. De exemplu, unii ar putea spune că Teddy este o povară, dar prezenţa lui în casa mea nu pare să le descurajeze pe peţitoare.

— Eşti drăguţ să laşi un moment deoparte subiectul fascinant despre popularitatea ta? întrebă Roberta. Nici o peţitoare n-o să intre în casa asta cât timp doamna Grope e aici.

— Ştiam eu că o să te dovedeşti de nădejde, spuse el şi rânji spre ea. Doamna Grope n-o să-l oprească pe bătrânul tău ticălos să intre în casă, nu trebuie să-ţi faci nici o grijă în privinţa asta.

— Villiers nu e un ticălos! îl certă ea.

— E aproape. Dar ideea e că-l poţi seduce aici sau…

— Nu asta-i ideea. Nu ştii cât de umilitor este să te afli în preajma tatălui meu.

Damon o cuprinse cu braţul şi o trase puţin mai aproape.

— Vorbeşte-mi despre coşmarurile tale, şi o să fac tot posibilul să te consolez.

— Nu! zise Roberta, dar, ca de obicei, el nu era atent la ea.

Se aplecă şi o sărută pe obraz, ceea ce nu era foarte deranjant, aşa că îl ignoră.

— Tata are tendinţa de a cădea în genunchi şi de a izbucni în lacrimi.

— Interesant, murmură Damon şi o sărută pe ureche.

— Nu e deloc interesant, spuse Roberta furioasă.

— Ştiu că a căzut în genunchi şi a implorat divinitatea să-ţi trimită un soţ care să nu te sărute niciodată în public. Evident, eu nu m-aş califica.

Buzele lui coborâră, şi o sărută pe gât.

— Nu, admise Roberta.

Era ceva la acele atingeri uşoare ale buzelor lui care o atrăgea în mod bizar.

— Asta a fost destul de rău, spuse ea şi se luptă să-şi îndemne mintea să revină la povestea ei. Dar a urmat *Rambler's Magazine*...

La finalul istorisirii, el se opri din sărutat şi o privi cu o expresie care aducea a compasiune. Pentru un moment, simţi un fior de bucurie la gândul că el înţelesese în sfârşit cât de îngrozitoare era situaţia în care se afla, dar el spuse:

— Eşti rezultatul unui gest incestuos, iar eu n-am observat asta! strigă el. Am păcătuit că m-am încurcat cu tine. Mai oferă-mi o dată păcatul...

O luă în braţe, şi, pentru un moment, Roberta uită şirul nemulţumirilor, căci el rosti cu vocea răguşită lucruri despre păcat şi îi atinse faţa într-o manieră necuviincioasă care îi înceţoşă mintea.

— Te simţi mai bine? întrebă el ceva mai târziu.

Roberta îl privi uimită un moment, apoi îşi îndreptă spatele.

— Cred că da, spuse încet.

Damon părea satisfăcut.

— E modul tău de a mă asigura că o să-l convingi tata să se întoarcă acasă, astfel încât să mă pot mărita ducele de Villiers?

— O să mă recompensezi pentru serviciile mele? întrebă el şi îi aruncă o privire jinduitoare ridicolă.

— De ce nu o săruţi pe una dintre fetele care te doresc atât de mult?

— Vrei să spui că nu-ţi plac săruturile mele?

Roberta pufni în râs.

— Oricui i-ar plăcea săruturile tale! Dar ştii că iubesc pe altcineva.

Ochii lui deveniră de un verde-închis, precum marea, iar ea înţelese semnificaţia acestui lucru.

— Cred că de-asta îmi pari aşa irezistibilă, spuse el cu vocea la fel de profundă ca privirea. Că eşti a altuia.

— Ah, făcu ea, însă el o sărută din nou.

Şi chiar îi plăcea să-l sărute. De fapt, îi trecu prin minte gândul că ar fi putut face asta toată ziua, doar că tatăl ei se întreba probabil de ce îi lua aşa de mult timp să se îmbrace. Puţin mai târziu, icni când degetele lui îi atinseră sânii. Îi dădu peste mână.

— Încă nu sunt a lui Villiers, dar nu sunt nici teritoriu neocupat.

— Pentru că nu mă vrei, o întrerupse el pe un ton sardonic.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

— Cine-a zis asta?

El pufni în râs.

— Încerci să joci rolul unei fecioare până te măriţi, nu-i aşa?

— Sunt fecioară, protestă ea.

— Deci mă vrei.

Cuvintele rămaseră suspendate în aer ca un fel de provocare. Roberta nu avea de gând să mintă. Tentaţia, aşa cum ştia orice fată de poet, nu era nimic în comparaţie cu dragostea adevărată.

— Nu seamănă cu ce simt pentru Villiers.

Apoi îi păru rău că zisese aşa ceva, pentru că în privirea lui apăru o expresie care o făcu să se întrebe dacă nu cumva îl rănise. Îşi aşează corsajul.

— Te rog ajută-mă să-l trimit pe tata înapoi la ţară.

El se uită în jos la ea şi oftă.

— Cred că intră în îndatoririle de verişor.

Se îndreptară către camera de zi şi îl găsiră pe marchiz ţinându-l captiv pe un Fowle înnebunit. Majordomul stătea lângă uşă şi părea că mai avea puţin şi-şi lua zborul. Chiar de pe hol, Roberta îşi dăduse seama că tatăl ei abordase unul dintre subiectele lui preferate.

— Era ca un vasilisc, spuse el. Ochii ei omorau orice bărbat la care se uita.

Îşi dăduse seama cu o strângere de inimă că tatăl ei povestea cum se îndrăgostise de doamna Grope.

— Doamna Grope este o femeie mărinimoasă, tocmai spunea tatăl ei când intrară.

Cu mâinile la spate, marchizul arăta mai degrabă ca un magistrat spilcuit. Robertei i se păruse întotdeauna interesant cât de sensibil părea să fie tatăl ei, deşi o conversaţie de cinci minute era de obicei de ajuns ce să-i lămurească pe oameni de convingerile lui ciudate.

— Tată, zise ea şi făcu o reverenţă. Ce surpriză frumoasă. Doamnă Grope, adăugă şi mai făcu o reverenţă.

Doamna Grope îşi coafase părul incredibil de sus pentru acea ocazie. Se înălţa ca un turn din bucle şi arabescuri şi se termina cu o replică în miniatură a Podului Londrei. Damon înaintă şi făcu o plecăciune.

— Tată, doamnă Grope, acesta este Damon Reeve, conte de Gryffyn.

— Fata mea dragă, spuse tatăl ei şi o îmbrăţişă fără să ţină cont de reverenţa ei. Lord Gryffyn, parcă v-am căzut într-o secvenţă din *Téte-à-Téte* acum un an, nu?

— Tată, îl întrerupse Roberta. Este o plăcere neaşteptată, dar totuşi trebuie să întreb… de ce mă vizitezi?

O replică îndrăzneaţă şi directă.

— Cel mai încântător lucru, draga mea copilă! strigă el. Cartea mea, al meu *magnum opus*!

— O editură? întrebă Roberta simţindu-se cu adevărat uimită.

— Nu tocmai… nu încă… nu chiar… dar în curând!

— Tânjeam după distracţie, spuse doamna Grope şi îşi duse mâna în dreptul sânilor. Ne veştejim la ţară, asta i-am spus dragului tău tată.

— Dar, tată, ai zis că Londra nu-i decât un cuib de viespi, spuse Roberta, simţindu-se de parcă s-ar fi aflat pe nisipuri mişcătoare.

— Dar m-am răzgândit, replică el zâmbindu-i. Dacă te-aş fi însoţit la Londra, m-aş fi putut ocupa de treaba cu găsirea unei edituri. O editură este, într-adevăr, „o împlinire demnă de dorit”.

— Chiar aşa, zise Damon, iar în voce i se citea amuzamentul. Şi dumneavoastră, doamnă Grope?

— Eu sunt o fiinţă a teatrului, răspunse ea cu atitudine. Eu trăiesc pentru clipa în care intrăm pe Drury Lane, scena triumfului meu.

Roberta se cutremură. Doamna Grope „făcuse pe actriţa”, cum îi plăcea să spună, înainte să-l cunoască marchiz în Bath şi să vină la ei acasă. După ce îi aruncă lui Damon o privire plină de subînţeles, aceasta se întoarse într-un anumit unghi faţă de el şi rămase cu nasul elegant, deşi puţin cam lung, îndreptat în zare. Era dată cu mai mult ruj decât de obicei, constată Roberta cu răutate; roşeaţa se întindea de la falcă până sub ochi.

— Ah, vremile apuse când cuceream scena! strigă ea.

— Rolul Elisabetei din *Mariaj clandestin,* îi explică tatăl ei lui Damon, care se descurca foarte bine să-şi menţină o expresie serioasă. E o nefericită decepţie pentru o femeie de frumuseţea ei să părăsească scena, îndeosebi când însuşi prinţul de Wales i-a adresat elogiile. Şi totuşi, mi-a făcut mie bucuria inexprimabilă de a-mi permite să-i devin ocrotitor, zise el apoi se lăsă într-un genunchi şi sărută mâna doamnei Grope.

— Tată, începu Roberta.

— Nu-ţi face griji, spuse el şi zâmbi. N-o să-ţi stăm în cale. O să-l asigur chiar pe duce de acest lucru. Şi pe minunata sa ducesă. Am văzut portretul ei de multe ori în *Téte-à-Téte.* De multe ori! Mă aştept, acum, că suntem în Londra, să fie doar o chestiune de timp până când are să apară acolo şi doamna Grope a mea şi sper ca portretul meu să fie lângă al ei.

— În lipsa surorii mele, vă urez la amândoi bun venit la reşedinţa Beaumont, interveni Damon şi făcu o plecăciune. Fowle?

— Dacă ne mai permiteţi câteva minute, doamna Friss pregăteşte camerele pentru oaspeţii noştri. O să mă asigur că termină la timp, spuse el, se înclină şi ieşi.

— Tată! zise Roberta cu rugăminte în glas. Eu nu… nu vreau să fii aici.

El fu de-a dreptul şocat, desigur. Acesta era cel mai urât lucru pe care-l putea spune şi motivul pentru care era încă nemăritată la cei douăzeci şi unu de ani ai ei. El părea şocat şi gata să izbucnească în lacrimi.

— Nu spune asta, draga mea. N-am putut dormi de când ai plecat.

— N-a mai dormit, întări doamna Grope.

Roberta îi aruncă acesteia o privire nemiloasă. Crezuse că măcar doamna Grope înţelesese cât de important era ca ea să-şi găsească un soţ. Dar aceasta îi adresă un zâmbet jalnic prin care recunoştea că nu avusese nici o influenţă.

— N-am dormit şi n-am scris nicio poezie de trei zile, spuse marchizul şi făcu ochii mari. Cum aş fi putut, când n-aveam nici cea mai vagă idee cu cine stă copila mea? Cum am putut s-o las pe rătuşca mea, pe puişorul meu să umble de una singură pe străzile din Londra?

— Nu umblu de una singură pe străzile din Londra, zise Roberta încercând din greu să-şi menţină vocea la un nivel rezonabil.

— M-am trezit în miezul nopţii şi am ştiut că am greşit, se plânse tatăl ei, şi o lacrimă îi curse pe obraz. „Ce-ar fi zis Margaret”, m-am întrebat în sinea mea?

Damon o înghionti.

— Mama mea, îi spuse ea.

Îşi încrucişă braţele la piept şi aşteptă; din îndelungata ei experienţă, ştia că tatăl ei abia îşi începea numărul.

— Margaret ar fi zis că am greşit… greşit… greşit.

Mai multe lacrimi curgeau pe faţa lui. Doamna Grope îl şterse cu batista.

— E posibil, zise Roberta cu o doză de compasiune. Mama n-ar fi fost încântată de călătoria mea.

— Cum de-am putut permite să se întâmple aşa ceva? întrebă marchizul şi suspină. Copila mea… cea mai dragă inimii mele… bobocul meu de iasomie… în a doua cea mai bună trăsură, însoţită numai de servitori!

Roberta deschise gura să spună ceva despre poezia pe care el i-o trimisese Jemmei, dar Damon o înghionti din nou.

— Las-o baltă, şopti el.

Tatăl ei băgă mâna în buzunar şi scoase o legătură enormă de bancnote.

— Pentru tine, draga mea, pentru tine. Ştiu că nu-ţi sunt pe plac croielile doamnei Parthnell, deşi nu mă pot abţine să mă întreb cine o s-o mai angajeze acum că ai plecat. Şi totuşi, ocrotirea oferită de doamna Grope contează şi ea într-un fel.

Doamna Grope zâmbi cu tristeţe. Înainte să plece, Roberta încercase cu multă bunăvoinţă să transforme creaţiile doamnei Parthnell în ceva ce putea fi purtat la Londra. Dar ţinuta doamnei Grope avea amprenta ce neconfundat a doamnei Parthnell. Era croită dintr-o ţesătură frumoasă, în dungi, dar liniile erau menite să se întâlnească în „V” în faţa corsajului – şi nu se întâmpla acest lucru. Era cel puţin ciudat, şi, în timp ce Roberta se uita, doamna Grope îşi potrivi mai bine mâinile pe piept, astfel încât să ascundă acel defect.

— E pentru tine, totul e pentru tine, spunea tatăl ei şi îi împingea bancnotele. Familia St. Giles n-a primit niciodată nimic de pomană, şi nu e nevoie de aşa ceva.

Până la urmă, doar eşti moştenitoare, conform standardelor mercantile după care oamenii judecă astfel ce lucruri.

— Mulţumesc, tată, zise ea.

Ruloul era aşa de mare, încât nu-i încăpea în buzunar. Damon întinse mâna, iar ea citi un profund amuzament în privirea lui. Îi dădu bancnotele.

— Tată, spuse ea, dar se simţea atât de nesigură, încât cu putu pronunţa cuvintele.

— Nu-mi dau seama de ce nu m-am gândit la asta mai înainte, zise el repede. Londra este calea către cele mai profunde dorinţe ale noastre. Cred că editurile nu acceptă niciodată un manuscris înainte de a-l întâlni pe autor. Ar putea fi vorba despre lucrarea cuiva de joasă speţă, şi n-ar putea şti asta fără să-l cunoască personal. Nu sunteţi de acord, domnul meu?

Se întoarse spre Damon.

— Categoric, răspunse acesta. Dacă eu aş fi editor, aş insista să stabilesc unui interviu faţă în faţă.

— Iată, zise marchizul în timp ce Roberta îi aruncă lui Damon o privire criminală. Eu o să fiu publicat, tu o să te măriţi, iar doamna Grope… ah, doamna Grope.

— Cum rămâne cu doamna Grope? întrebă Damon.

— Ea a încercat, din adâncurile bunătăţii ei, să mă convingă de contrar, tună marchizul. Dar ştiu că are ambiţii. Ştiu care e realitatea. Decât să fie oprimată la ţară, o lady aşa frumoasă ca doamna Grope ar trebui să fie elogiată în vitrinele tuturor librăriilor, şi nu mă îndoiesc de faptul că aşa va fi. Uitaţi-vă la ea, dragul meu domn. Uitaţi-vă la ea!

Doamna Grope se descurca de minune să-şi menţină privirea undeva departe şi bărbia ridicată în aer.

— Nu mă pot amăgi că va rămâne sub oblăduirea mea, zise marchizul şi oftă din greu. Dar nu pot decât să mă simt îngrozit de gândul că le-aş putea provoca tristeţe celor două femei pe care le iubesc cel mai mult pe lume: fata mea şi draga mea doamnă Grope, iubirea măruntaielor mele.

În acel moment propice, uşa se deschise şi apăru

Fowle.

— Înălţimea Sa, ducesa de Beaumont, zise el. Înălţimea Sa, ducele de Villiers.

Roberta ar fi leşinat dacă ar fi ştiut cum.

— Daţi-mi voie să v-o prezint pe sora mea, Înălţimea Sa, ducesa de Beaumont, spuse Damon spre marchiz. Jemma, aceştia sunt doamna Grope şi faimosul poet, Marchizul de Wharton şi Malmesbury.

— Cât de mult mi-a plăcut poemul pe care mi l-a adus draga Roberta, spuse Jemma şi făcu o reverenţă.

— O bagatelă, o simplă bagatelă, zise marchizul şi îşi şterse o ultimă lacrimă. Eu nu sunt prea mulţumit de el... Cred că în forma finală voi renunţa la urs şi la preotul care blestemă. N-o să-l public înainte de-a fi în stare perfectă, când îmi vor apărea toate lucrările adunate într-o ediţie folio. Această versiune este numai pentru ochii dumneavoastră. Darul meu pentru bunătatea dumneavoastră de-a adăposti perla pieptului meu, unica mea fiică.

— Lucrările dumneavoastră urmează să apară? întrebă Jemma şi făcu o reverenţă în direcţia doamnei Grope. E o plăcere, dragă doamnă, zise ea în timp ce doamna Grope făcu o plecăciune aproape până la podea.

— N-am nici o îndoială că se va întâmpla, în legătură din piele cu perle, spuse marchizul şi se îndreptă spre Villiers. L-am cunoscut pe tatăl dumneavoastră, zise el.

— Nu a fost întotdeauna o binecuvântare neprefăcută pentru cei care l-au cunoscut pe tatăl meu, replică Villiers.

— Mă tem că nu înţelegea literatura. Absolut deloc, eram fraged pe atunci, înţelegeţi ce vreau să spun, dar stăpâneam deja destul de bine muzica şi ritmul. Tatăl dumneavoastră a spus ceva abominabil de nepoliticos; n-o să repet. Dar îmi amintesc fiecare cuvânt.

— Începem să fim de aceeaşi părere, zise Villiers. Şi eu am câteva prelegeri ale tatălui meu pecetluite în memorie.

— Oricum, replică marchizul, a fost un poem excelent. Un subiect uşor, dar plin de pasiune în fiecare pentametru.

Încă mi-l amintesc.

Roberta simţi o strângere de inimă. Desigur, o clipă nai târziu, tatăl ei se lansă în cincisprezece versuri care începeau cu „Pentru pisoiul meu Jeoffry”. Nici Roberta, care nu era chiar novice când venea vorba despre literatură, nu putu urmări mai mult decât cupletele care rimau ocazional şi ieşeau în evidenţă precum indicatoarele pe un drum, în toiul nopţii.

Urmă un moment de tăcere după ce el încheie, când, presupuse Roberta, cei adunaţi încercau să-şi dea seama dacă poemul se terminase cu adevărat.

— Niciodată nu-i cer fiicei mele să-mi judece munca, zise tatăl, minţind colosal, pentru că judecata ei literară este mult prea dură decât promite înfăţişarea ei plăcută.

— Copil denaturat, şopti Damon.

Ea îi aruncă o privire încruntată, iar el îşi ţinu gura. Chiar în clipa în care Roberta îşi dădu seama cu o bizară strângere de inimă că sentimentele tatălui ei aveau să fie rănite – şi cum s-ar fi putut altfel? −, Damon zise:

— Foarte mişcătoare toate caracteristicile şi emoţiile, milord. Mă refer la versul în care „contracarează puterile întunericului prin pielea lui electrică şi privirea orbitoare” şi, vă rog să mă scuzaţi dacă am înţeles greşit, a fost foarte pătrunzător în analiza sa.

Tatăl ei zâmbea încântat.

— E foarte trist la final, se aventură Jemma. Să înţeleg că un şobolan l-a muşcat pe Jeoffry de gât?

Marchizul încuviinţă din cap şi se clătină înainte şi înapoi pe tocuri.

— Un sfârşit trist pentru un asemenea patruped splendid. „Nimic nu-i mai dulce decât pacea lui”, cită el şi oftă din tot sufletul. A murit câteva zile mai târziu. Tatăl dumneavoastră, spuse el şi se întoarse spre Villiers, a fost destul de nepoliticos când şi-a exprimat părerea despre această poezie.

— Acum înţeleg de ce, zise Villiers pe un ton la fel de linguşitor ca al unei pisici. Lui tata nu-i plăceau felinele. Dacă Jeoffry ar fi fost un câine de vânătoare…

— A, păi, dacă mi-ar fi explicat asta… spuse marchizul zâmbind. Unii oameni au temeri neobişnuite faţă de animalele domestice, ştiu prea bine. De exemplu, doamna Grope este terifiată, pur şi simplu terifiată, de cămile.

Se întoarseră cu toţii ca nişte marionete spre doamna Grope.

— Circul ambulant Miggery, zise ea şi se cutremură.

Roberta simţea că-i venea să geamă. Din fericire, Jemma zâmbea şi nu părea înclinată să-i scoată pe uşă afară. Dintr-odată, o mână mare o strânse pe a ei.

— Nu-ţi face griji, spuse Damon la urechea ei. Casa asta e destul de mare pentru tot circul ambulant Miggery.

Chiar în momentul în care Damon vorbea, tatăl ei accepta încântat invitaţia ducesei de a rămâne.

— Dar numai pentru o noapte sau două, zise el. Mi-am pus în gând să-mi deschid casa. Am una, să ştii, copilă, spuse el întorcându-se spre Roberta. Cred că ai uitat asta.

Uitase? De unde-ar fi putut şti acest lucru?

— E una mare, în St. James’s Square, din câte-mi amintesc, zise el şi se încruntă puţin. Am moştenit-o de la cineva. Rudele mele au căzut ca muştele în ultimi, ani, spuse el către cei adunaţi. Compun un fel de poem universal de compasiune care poate merge la multe ocazii. Este cel mai prudent lucru de făcut.

— Dar o să staţi aici cu Roberta şi cu mine, nu-i aşa? întrebă Jemma.

Marchizul se încruntă.

— Nu m-am gândit…

Însă doamna Grope se dovedi a fi chiar o prietenă adevărată.

— Dacă, rosti ea magnific şi se uită la toţi – un duce, un conte, un marchiz, o ducesă şi Roberta –, dacă voi ajunge să mă bucur de faima pe care o merit, nu pot fi deranjată de prezenţa unei tinere domnişoare din casă.

— Dar, scumpa mea, behăi marchizul.

Ea ridică mâna. Aşa cum făcuse Moise când despărţise Marea Roşie.

— Nu!

— E mai bine, spuse Jemma.

— Sunt de acord, interveni Villiers pe neaşteptate.

— *Da?* De ce? întrebă marchizul.

— N-aş putea vizita o tânără domnişoară care trăieşte în apropierea unei actriţe, zise el, chiar dacă aceasta este o femeie deosebită precum doamna Grope.

Doamna Grope îşi înclină capul într-un gest magnific, ca o persoană care tocmai îşi primise plata. Damon îşi retrase mâna de pe cea a Robertei.

— S-o vizitaţi, ei? întrebă tatăl ei destul de dezamăgit. Cred că lumea se îndreaptă spre momentul în care s-ar putea să-mi dau unica fiică celui care nu înţelege poezia.

Villiers se uită la Roberta, iar ea simţi un fior pe şira spinării.

— Ea nu mi-a acceptat oferta, spuse bărbatul.

Roberta nu ştia ce să spună. Era o cerere oficială?

— Are să vă evalueze, fără îndoială, meritele în scurt timp, zise tatăl ei. Roberta poate tinde spre cele mai înalte culmi când se decide să-şi aleagă un soţ.

Privirea sardonică a lui Villiers indica faptul că el *era* pe cele mai înalte culmi, dar, din fericire, Fowle intră din nou în cameră şi anunţă că încăperile fuseseră pregătite şi că doamna Grope şi marchizul puteau să-l urmeze.

Jemma îi conduse, la braţul marchizului, iar Villiers o luă de braţ pe doamna Grope. Aşa că Roberta şi Damon îi urmară. Din cine ştie ce motiv, ea evita să-i întâlnească privirea. El o trase înapoi când se pregătea să iasă din încăpere.

— La dracu’, zise el, iar ea desluşi uimirea din vocea lui. Ce naiba pui la cale, Roberta?

— Ce vrei să spui?

— Villiers? Cum ai reuşit asta?

Ea se zbârli.

— Trebuie să fie neapărat o explicaţie care să implice şmecheria?

Deşi trebuia să admită că nu prea-i venea să creadă ceea ce tocmai se întâmplase. Evident că nici lui Damon. El ridică dintr-o sprânceană spre ea.

— Pentru numele lui Hades, ce i-ai făcut omului ăstuia de l-ai adus în acest punct fără vrăjitorie?

Ea îşi ridică nasul în aer.

— De ce nu ar dori să se însoare cu mine? Nu mă consideri atrăgătoare?

În clipa în care spuse acest lucru îşi dădu seama că făcuse o greşeală.

— Eşti mai atrăgătoare acum că eşti aproape logodită cu altcineva, zise el şi, desigur, o lipi iute de peretele acoperit cu mătase al camerei de zi în timp împingea uşa în spatele doamnei Grope. Nu e nimic mai atrăgător pe lume decât o femeie care plănuieşte să se mărite cu altul, şopti el atingându-i buzele cu ale lui.

Ea simţi un val de căldură care o lovi în faţă în clipi în care el o gustă. Sau poate în clipa în care ea îl gustă. Era ceva delicios de greşit la a săruta un bărbat în timp ce altul aproape îi ceruse mâna.

— N-ar trebui să fac asta, şopti ea drept răspuns.

El o sărută şi mai apăsat. Ea descoperi că respira sacadat.

— Eu ar trebui să fac asta, spuse el.

Mâinile lui erau pe sânii ei, de parcă acolo le era locul. Corsajul ei alunecă sub sfârcuri, fără nicio oprelişte. Damon se uita în jos la ea cu un zâmbet firav şi ciudat pe chip şi făcea ceva cu mâinile.

— Asta… zise ea prosteşte.

— E bine? întrebă el şi ridică din sprânceană.

— E interesant, răspunse ea cu greu.

Cu o mişcare rapidă, el trase din nou de corsaj, iar acesta alunecă sub sânul ei drept ca şi cum n-ar fi fost menit să facă exact opusul. Sânul ei se revărsă în mâna lui.

— Roberta, spuse el.

Vocea lui răguşită trimise un val ciudat de căldură între coapsele ei. Sau poate de vină era ce făcea cu degetul mare. Roberta se agăţă de antebraţele lui.

— Este scandalos, şopti ea.

— Încă nu eşti logodită, zise el. Părea vesel. Şi nepăsător. În plus, adăugă el, este perfect când faci lucruri

în secret.

Şi apoi, în timp ce ea încă încerca să-şi dea seama ce voia el să spună, căci îşi simţea creierul plecat într-o mică vacanţă, el râse şi zise:

— Fac rime!

Exact când se pregătea să îi tragă un şut în gleznă, gura lui luă locul mâinii pe sânul ei. Roberta nu era proastă. Ştia că sunt momente în viaţă când a fi rezemată de perete era un lucru bun – şi, din fericire, una dintre mâinile lui o susţinea. Să-şi arcuiască spatele spre buzele lui părea, de asemenea, o mişcare potrivită. Şi să scâncească în momentul în care el îndepărtă căldura gurii sale delicioase.

— Draga mea, şopti el.

Ochii ei se deschiseră alene.

— Da?

Îi trase în sus corsajul şi, spre surpriza Robertei, acesta alunecă la loc de parcă ar fi fost întotdeauna acolo.

— Tatăl tău se întreabă, fără îndoială, unde eşti. Îmi pare înduioşător de ataşat de tine.

Roberta nu avea chef să joace rolul fiicei. Avea mai degrabă chef să se întindă şi observă acelaşi gând în ochii lui. Aşa că se încruntă.

— Nu mi-ai fost deloc de ajutor. Am crezut că mă vei ajuta să-l fac pe tata să se întoarcă la ţară.

El îi aranjă o buclă rătăcită înapoi în cocul elaborat pe care camerista i-l făcuse în acea dimineaţă.

— A fost imposibil.

— De ce imposibil? întrebă ea simţindu-se necioplită.

— Te iubeşte prea mult. Eu şi Jemma nu prea ne-am văzut părinţii, cu excepţia momentelor în care tata ne ţinea prelegeri despre şah, dar pot recunoaşte dragostea părintească atunci când îmi apare-n faţa ochilor.

— Datorită lui Teddy, spuse ea când el deschise uşa.

— Acum trebuie să-l avertizez pe Teddy, comentă Damon, prefăcându-se oripilat. O să-l fac de râs în public când o să cad în genunchi şi o să implor tinerele domnişoare să se mărite cu el.

Roberta oftă.

— Ce bine ar fi dacă tata n-ar fi atât de teatral. Dacă n-ar *plânge* aşa des…

— Ce-a fost mai rău a trecut. Iubitul tău Villiers l-a cunoscut şi nu a ieşit în fugă din cameră ţipând, aşa că de ce-ţi mai pasă de ceilalţi din înalta societate?

— Mi-ar plăcea să merg la petreceri, spuse Roberta pe un ton meditativ. Vecinii noştri au încetat cu ani în urmă să ne trimită invitaţii.

— O, o să mergi. Tatăl tău o va duce pe stimabila doamnă Grope acasă la el şi se va distra de minune păzind-o de rugăminţile gentlemenilor care vor dori să i-o fure…

— Nu fi rău.

— Cred că ar fi de-a dreptul crud dacă doamna Grope nu va primi cel puţin o ofertă care s-o ademenească. El chiar tânjeşte după rivalitate.

— Nu vrea rivali.

— Un rival sau doi ajută mult la poezie. Oricum, ce vreau eu să spun este că tatăl tău şi doamna Grope vor pleca, iar tu vei fi sub protecţia Jemmei. Nimeni nu-i va închide uşile în faţă, deşi se laudă de ani buni cu indiscreţiile ei.

— Da?

— Din cauza prostovanului de soţ al ei şi a amantei lui, spuse Damon. Ea e o Reeve, desigur. Crezi că ai şi tu asta în sânge?

— Păi, eu…

Se opri. Oare urma să aibă şi ea aventuri?

— Sigur că da, răspunse Damon la întrebarea căreia ea nu-i dăduse glas. Villiers nu e genul de bărbat care să ceară sau să-şi dorească întreaga ta atenţie. Vezi ce norocoasă eşti că n-am apărut la balul tău de Anul Nou?

— De ce? întrebă ea uimită.

— Jemma îţi poate spune că am fost cel mai enervant frate, zise el. Eu nu împart niciodată. Şi… nu te-aş împărţi niciodată.

Roberta deschise gura pentru a-i da replica, dar nu era nimic de spus.

capitolul 20

Elijah veni acasă după întâlnirea cu ţesătoarele şi înainte de cea cu americanii, dar îşi instruise birjarul să gonească de-a lungul Londrei ca şi cum iadul ar fi fost re urmele lui, timp în care el stătuse în trăsură cu capul aplecat deasupra foilor de hârtie acoperite cu scrisul mic şi ilizibil al lui Pitt. Acestea dansaseră în faţa ochilor lui: note despre legăturile franceze, despre starea din Camera Comunelor, despre alegerile recente.

Intră în casă cu o durere de cap şi-l găsi pe majordom, pe Fowle, dansând înaintea lui într-un extaz nerăbdător.

— Vă rog, Înălţimea Voastră.

— N-am timp, spuse el automat şi-i permise valetului să-i ia mantia de pe umeri, apoi îşi aruncă pălăria pe un scaun.

Nu-şi dădu jos peruca. Era extrem de cald, dar ce rost avea? Muta piesa de şah, ieşea din casă în zece minute şi avea şansa să ajungă la americani la ora stabilită.

— Înălţimea Voastră, spuse Fowle, trebuie să vă vorbesc!

Tonul lui părea aşa disperat, încât Elijah se opri cu piciorul pe treapta de jos. Două clipe mai târziu, urcă furios scările şi deschise larg uşa care dădea în apartamentul lui. Ea îl aştepta lângă tabla de şah, desigur. Se aşează şi îşi dădu în sinea lui ordin să se liniştească. Jemma îşi ridică privirea zâmbind, dar salutul muri pe buzele ei – probabil când îi văzu expresia întipărită pe chip.

— Ai cazat o femeie cu o reputaţie proastă în casa asta, întrebă el în timp ce se aşează şi mută un pion la D4.

Se gândise la mutarea aceea în cinci minute, între o întâlnire şi alta, şi nu avea timp să se răzgândească. Ea îi imită mutarea la fel de repede. Apoi se rezemă de spătar, cu mâinile una peste alta.

— Marchizul de Wharton şi Malmesbury a sosit în după-amiaza aceasta. Sunt sigură că ai fost anunţat dimineaţă de vizita sa iminentă, la fel ca mine.

— N-am fost informat că vine cu o femeie promiscuă.

— O nefericită omisiune, spuse ea. Este însoţit de doamna Grope.

Preţ de o clipă, groaznica nedreptate îi puse un nod în gât.

— Ai idee, zise într-un final, conştient de asprimea vorbelor ce-i ieşeau printre dinţi, ce va provoca acest lucru carierei mele?

— Nu ştiu. Va produce pagube?

Privirea ei întrebătoare îl înfurie.

— Nu face pe neştiutoarea cu mine, Jemma, şuieră el. Noi doi suntem căsătoriţi de prea mult timp pentru aşa ceva. Ştiu că eşti inteligentă; ştiu că înţelegi fără probleme de ce ar fi o idee rea ca un membru al Camerei Lorzilor să invite o femeie cu reputaţie proastă să stea în casa lui!

Ei părea să-i pară cu adevărat rău.

— N-am avut ce face, Beaumont.

— Trimite-i la hotelul Nerot!

— N-aş putea fi atât de nepoliticoasă. Poate vor fi câteva matroane inflexibile care nu vor vizita casa în timpul şederii sale cu noi, dar mă lipsesc bucuroasă de asemenea distracţii. Astfel, nici o matroană de genul acesta nu va avea ocazia să-şi împărtăşească părerile îngreţoşate.

— Cât timp stă aici?

— Doar câteva zile. Marchizul spune că-şi deschide casa de aici din Londra.

— Nu-mi place să mă expun criticilor perfect valide la adresa aranjamentelor din gospodăria mea, zise Elijah.

I se puse un nod în gât înainte să apuce să spună mai multe.

— N-am putut s-o dau afară. Dar te asigur că habar n-am avut că marchizul îi va face o vizită fetei lui şi nici nu am ştiut de existenţa doamnei Grope.

— Chiar aşa, cum ai fi putut şti? zise el cu chipul lipsit de expresie.

Peruca lui părea să aibă câteva kilograme. Jemma îi aruncă o privire fugară, apoi se ridică şi se duse în spatele lui. În mod automat, el dădu să se ridice, dar ea îl apăsă pe umeri şi îi scoase peruca. Aceasta lăsă în urmă un nor de

pudră. Ea flutură din mână ca să-l îndepărteze.

— Chiar trebuie? întrebă ea. Villiers nu poartă niciodată.

— El nu e decent; nici măcar nu-şi pudrează părul. Villiers e un nimeni.

O spusese pe un ton plictisit, dar cu sinceritate. Villiers nu se bucura de încrederea regelui, nici măcar de a lui Fox, marele rival al lui Pitt. Era un nimeni.

— Şi tu? zise soţia lui.

Degetele ei începură să-i maseze scalpul, atingându-l din loc în loc. Atingerea ei era ca o apă rece, bine-venită. Îşi lăsă capul în mâinile ei, un gest de slăbiciune, şi totuşi… Era soţia lui. Ce conta slăbiciunea în faţa ei? Nu-l iubea, nici el n-o iubea pe ea, dar era o legătură între ei, între soţ şi soţie, diferită de oricare alta.

— Poate că, spuse ea, iar vocea ei suna necaracteristic de nesigură, ar trebui să reduci numărul întâlnirilor, Beaumont. Nu arăţi bine.

Pentru o clipă, el savură senzaţia dată de degetele ei subţiri care se mişcau în părul lui şi îi îndepărtau încordarea. Apoi vorbele ei trecură prin filtrul minţii lui.

— Întâlniri!

Înjură şi sări din fotoliu. O clipă mai târziu, înşfăca peruca şi o aruncă la nimereală pe cap. Se înclină în faţa doamnei lui, lăsă pentru altă dată pornirea de a-i spune cât de frumoasă era şi ieşi în goană din cameră.

Jemma rămase locului, cu ochii la tabla de şah.

capitolul 21

14 aprilie
A treia zi a partidelor de şah Villiers/Beaumont

Roberta se simţea ca şi cum ar fi căzut printr-o gaură din perete şi ar fi ajuns în circul ambulant Miggery. Evenimentele se învârteau în jurul ei, iar ea nu juca niciun

rol în acestea. Îşi imaginase o campanie grandioasă de seducţie. Plănuise să-i mituiască pe valeţii lui Villiers şi să-l prindă pe acesta în capcana căsătoriei. Ba chiar se gândise să folosească un certificat de căsătorie fals. Şi, în final, de ce avea nevoie? Îşi aminti de un citat din *Violul Lucreţiei:* „Poartă o rochie puţin prea mică, şi dintr-odată…" Dintr-odată ce? Ducele de Villiers îşi declarase intenţia de a-i face curte în faţa tatălui ei, dar ce însemna acest lucru? Întrebarea o ţinuse trează. Putea să fi fost o glumă lipsită de scrupule din partea lui?

Dar în dimineaţa următoare primi un pachet de mărimea unei Biblii scumpe, moale şi învelit în catifea albastră, legat cu o fundă. Când îl desfăcu, dădu peste o carte de vizită. O ridică şi observă literele negre şi ascuţite care nu puteau fi scrise de nimeni altcineva decât de Villiers.

Curtarea nu-mi este familiară. Te rog, nu abuza de puterile tale, frumoaso. Sper ca această bagatelă să-ţi amintească de mine.

„Un volum special cu poezia lui Shakespeare", îşi zise ea. Încă un strat de catifea albastră. Iar când aceasta fu desfăcută… Nu era Shakespeare. Era un portret. Înfăţişa o tânără ţărăncuţă îmbrăcată într-o rochie simplă, cu o puşcă mică în mână.

— O, ce drăguţ! strigă Jemma când Roberta i-l arătă câteva minute mai târziu. E pictat de Sir Joshua Reynolds, desigur. Splendid!

— De ce crezi că ţine o capcană pentru şoareci? întrebă Roberta.

— Asta este?

Jemma se uită îndeaproape, şi o expresie greu de definit îi străbătu chipul. Să fi fost melancolie… sau… sau gelozie? Roberta simţi o strângere de inimă. Îl dorea pe Villiers; dar îşi dorea aproape la fel de mult şi prietenia ei cu Jemma. Însă Jemma răspunse veselă:

— Draga mea, este o capcană pentru şoareci pentru

că… mă rog… ştii vechiul proverb despre căsătorie, nu?

Roberta se încruntă.

— O capcană?

— Capcana de şoareci a preotului.

Râsul Jemmei răsună clar şi sincer, nepătat de gelozie. Robertei nu-i mai plăcea portretul la fel de mult ca la început.

— Tipic lui Villiers, zicea Jemma. Un dar frumos, hidos de scump… Oricare alt bărbat ţi-ar fi trimis un rubin. Darul lui are în el o glumă ascunsă.

— Nu e ca şi cum s-ar strâmba la mine, nu? întrebă Roberta.

— O, nu. Împărtăşeşte gluma, nu vezi? Căsătoria e o nebunie, să ştii. O ia în râs, pentru că nici nu se poate face altceva.

Nu se poate? Cumva… Roberta vedea altfel lucrurile. Deşi era o prostie fără margini ţinând cont de faptul că ea era femeia care plănuise să-l atragă cu sânge-rece pe Villiers către căsătorie. Iar în acel moment, când el intra în capcană şi râdea de limitările acesteia, ea se simţea nelalocul ei?

— O să dăm o petrecere la cină, spuse Jemma. El o să-ţi facă propunerea, desigur, şi va fi foarte amuzant.

— Da?

— Sigur că da, răspunse Jemma şi se uită la ea chiorâş. Îţi dai seama cât de mult costă un tablou de Reynolds, nu-i aşa?

Roberta se uită din nou la expresia de şiretenie din ochii fetei, la umbra aruncată de capcana de şoareci pe muselina rochiei ei şi la ochii strălucitori ai pisicii.

— Crezi că a ghicit că am plănuit o capcană pentru el?

Jemma ridică din umeri.

— Cui îi pasă? Ai fi dat crezare intenţiei lui dacă ţi-ar fi trimis un colier de rubine?

Roberta încuviinţă din cap.

— Ăsta e mai minunat decât un colier. Până şi rama e superbă. Acum, pe cine să invit la petrecerea de la cină? Trebuie să fie combinaţia perfectă astfel încât să conturăm

tabloul adecvat pentru sfârşitul lui Villiers.

— *Sfârşitul*?

— Aşa le va părea celor din înalta societate, zise Jemma. Crede-mă. Femeile s-au oferit lui în ultimii zeci ani, iar tu n-ai făcut decât să-i zâmbeşti, şi s-a predat. Tu, draga mea, eşti pe cale să devii senzaţia Londrei.

— Chiar şi în prezenţa tatălui meu? întrebă Roberta şoptit.

— Desigur, spuse Jemma. Şi a doamnei Grope. Ştii, Roberta, nu sunt sigură că doamna Grope împărtăşeşte în totalitate entuziasmul tatălui tău pentru viitorul carierei ei de celebră curtezană.

— Am impresia că i-ar plăcea să se mărite cu el, replică Roberta. Însă nu cred că el vede acest lucru.

— Bărbaţii niciodată nu văd, spuse Jemma şi oftă. Căsnicia lor ar stârni un scandal teribil.

— Din cauza reputaţiei ei proaste?

— Da, răspunse Jemma. Uită-te la Elizabeth Armistead, amanta lui Fox. El îşi arată deschis afecţiunea, şi sunt sigură că o să se însoare cu ea la un moment dat. La White se fac pariuri în favoarea ei de patru ani. Chiar şi aşa, nu e primită şi nici măcar invitată la majoritatea evenimentelor.

— Ah!

— Înalta societate este un barometru brutal de acceptare, te asigur de asta. Trebuie să invit câteva femei respectabile la cină, însă trebuie să discut cu Beaumont mai întâi.

— Despre cină?

Jemma părea să se fi răzgândit în legătură cu ce voia să spună, pentru că schimbă complet subiectul.

— O problemă şi mai importantă, zise ea, este să alegem la care dintre croitorese să apelezi.

Roberta îşi aminti recunoscătoare de ruloul de bancnote pe care tatăl ei i-l dăduse. Făcea ca totul să fie mult mai uşor; nu voia să se simtă ca o sărăntoacă îmbrăcată în hainele Jemmei.

— Aş sugera să apelăm la o franţuzoaică, spuse

Jemma. Nu că aş împărtăşi prejudecăţile legate de compatrioatele mele. Mă rog… poate o fac.

Roberta izbucni în râs şi, datorită conversaţiei încântătoare, uită de întrebarea legată de persoanele care urmau să fie invitate la petrecerea de la cină.

— Mi-ar plăcea o pălărie-balon. Le ştii, Jemma?

Jemma încuviinţă din cap.

— În Paris li se spune *lunardi.* Nu ştiu dacă-ţi va sta bine, draga mea. Toate penele acelea… atâtea accesorii!

— Am văzut una ieri în parc, din voal roz franţuzesc şi bor larg, zise Roberta. O purta o tânără domnişoară, lăsată în jos pe-o parte şi ridicată în partea cealaltă.

— Ah, făcu Jemma. Asta sună chiar interesant. Cea pe care o am eu este din material italienesc cu pliuri largi în jurul borului. Îmi place foarte mult, dar sârmele au ieşit din borul ei şi m-au înţepat într-o zi în ureche, aşa că n-am mai purtat-o de atunci.

— Desigur, bor cu sârme, spuse Roberta. Ce inteligent!

— Vom vorbi mai târziu despre petrecerea de la cină. Cred că ar trebui să mergem pe Bond Street chiar acum.

*

Jemma nu se mai gândise la petrecerea de la cină până când soţul ei veni să-şi joace rolul în partida cu ea. El mută la fel de repede ca oricând, calul la C3, dar Jemma simţi o uşoară senzaţie de nelinişte. Nu se grăbi. Într-un final, mută un cal la F6.

— Interesant, zise Elijah aruncând o privire spre mutarea ei.

Ea învăţa destul de multe despre soţul ei datorită jocului. Părea să înţeleagă semnificaţia mutărilor ei în două secunde. Puterea minţii lui era cu adevărat uimitoare.

— M-am gândit să dau o petrecere la cină săptămâna asta, zise ea şi se lăsă pe spătar.

El părea mai puţin obosit, deşi în privirea lui se putea observa epuizarea, fapt pe care ea îl găsi destul de

îngrijorător.

— N-am mai avut invitaţi aici la cină de când ai plecat la Paris, spuse el.

Părea să fi uitat de prezenţa ofensatoare a doamnei Grope.

— Fowle va fi extaziat.

— Mă gândeam că am putea întocmi împreună o listă cu invitaţi, zise Jemma, şi să îi excludem pe cei care ar fi deranjaţi de prezenţa însoţitoarei marchizului. Harriet nu va face aşa ceva. Tu pe cine ai vrea să inviţi?

— Din Camera Lorzilor?

— Nu! Adică, dacă nu cumva persoana este un prieten de-al tău.

— Un prieten, repetă Beaumont, de parcă ar fi vrut să vadă cum era să rostească chiar el acel cuvânt.

— Apropo de prieteni, sau mai degrabă despre foşti prieteni, spuse Jemma cu ochii la el, o să-l invit pe Villiers, pentru că îi face curte lui Lady Roberta.

Beaumont ridică din umeri. Zâmbetul lui trăda o urmă de ironie.

— Un subterfugiu? Impresia mea era că el îmi curtează soţia, dacă pot spune aşa.

— Majoritatea bărbaţilor fac curte la trei sau patru persoane în acelaşi timp. Curtarea e o activitate obişnuită, ca mâncatul.

— Doar că mâncarea în cauză eşti tu, zise el.

Dar părea plictisit, nu interesat în mod special şi cu siguranţă nu gelos.

— Deci îi avem pe marchiz şi pe doamna Grope…

— Doamna Grope?

Jemma zâmbi când el pufni în râs.

— Nu ţi-a spus Fowle că aşa o cheamă? Roberta nu ştie sigur dacă a existat vreodată un domn Grope. Oricum, suntem opt, cu tot cu Roberta, Damon şi Villiers. Ar fi bine dacă am mai adăuga doi.

— Am cunoscut pe cineva interesant la balul tău, zise Beaumont. Domnişoara Charlotte Tatlock.

Jemma se încruntă.

— Una dintre fiicele lui Sir Patrick Tatlock? Le cunosc foarte puţin.

— Părea remarcabil de inteligentă, zise el şi se ridică de la masă.

— Mai sunt şi alte persoane pe care ai vrea să le vezi la masă? Caro va face toate pregătirile necesare, Beaumont, dar te asigur că îi voi astâmpăra imaginaţia. Apoi poate cânta pentru noi la pianoforte.

El clătină din cap.

— La dracu' cu reputaţia mea. Dacă Pitt nu vede că nu iau parte la destrăbălarea prinţului de Wales şi a prietenilor săi, atunci mă poate scuti de compania lui.

— Nu e prost.

— Mă duc să mă întâlnesc cu el acum, zise el şi zâmbi trist, apoi salută şi plecă.

Jemma se îndreptă către micuţul ei birou. Îşi dădu seama cu frustrare că era atât de în urmă cu noutăţile din societatea engleză, încât nu ştia cine avea să fie atât de copleşit de curiozitate încât să nu reziste ideii de a cina în compania doamnei Grope. Într-un final, îl invită pe Corbin. El n-ar fi pălăvrăgit niciodată despre acel eveniment, nici măcar dacă l-ar fi aşezat chiar lângă doamna Grope.

Soţul ei muta piesele de şah ca şi cum n-ar fi existat o altă mutare decât cea la care se gândise; Villiers zăbovea mai mult înainte de-a lua o decizie. Beaumont calcula totul într-o secundă; Villiers clocea. Ca jucător, acesta din urmă era foarte asemănător ei. Era evident că-şi petrecea mare parte din zi gândindu-se la posibilităţi uimitoare. Era un jucător îndrăzneţ, cam la fel ca ea. Elijah era alt gen de jucător: tensionat, atent, incredibil de rapid.

Brigitte aduse cartea de vizită a ducelui de Villiers.

— Dar trebuie să-ţi spun, milady, că Joseph îl însoţeşte pe stăpânul său. Tocmai mi-a spus că a întrebat, dar crede că nu ştie nimeni din gospodărie despre aventura cu Lady Caroline, nici măcar valetul ducelui. Înălţimea Sa, ducele de Villiers, joacă pe ascuns, aşa zice el.

— Joacă pe ascuns, repetă Jemma absentă.

Avea sens, la cum îl cunoştea pe Villiers. El n-ar fi

discutat niciodată cu valetul despre aventurile sale amoroase.

— Mantia mea îţi aparţine, Brigitte. Sper ca relaţia ta cu Joseph n-a fost prea plictisitoare.

Brigitte zâmbi.

— Încă mai trebuie să mă ducă la grădinile acelea. Şi descopăr că părul roşcat nu este un defect chiar aşa mare.

Villiers apăru îmbrăcat cu o mantie extraordinară accesorizată cu pene de păun. Jemma o observă, dar nu spuse nimic. Se lăuda cu ceva... Cu ce? Costumaţia lui era ca o palmă dată celor care considerau că bărbaţii trebuie să se îmbrace mai sobru decât femeile.

Ea captură un pion cu regina; el mută un cal la C3; amândoi se lăsară pe spătarele fotoliilor.

— Cum a fost dimineaţa dumneavoastră? întrebă ea.

— Terifiant de lumească.

Ea îşi ridică privirea.

— O? făcu ea.

— I-am dat papucii amantei.

Jemma se gândi o clipă la acest lucru şi îşi spuse că el nu avea să se supere dacă-i punea o întrebare directă.

— Cât de mult v-a costat să faceţi aşa ceva?

— E o chestiune de a ţine în echilibru economiile şi afecţiunea, răspunse el. Ţin la ea şi, mai la subiect, a locuit într-una din casele mele timp de trei ani.

— S-a arătat îndurerată?

— Nicidecum. Totul s-a petrecut amiabil, lucru care mi-a dat de înţeles că ar fi trebuit s-o fac acum un an.

— Cred că astfel de lucruri sunt plictisitoare pentru un bărbat, zise Jemma. Până la urmă, în aceşti trei ani aţi avut, probabil, unele interludii cu doamnele din înalta societate, dar, în tot acest timp, amanta vă aştepta.

— Nu sunt încă aşa bătrân încât să trebuiască să-mi dovedesc abilităţile.

Ea zâmbi uşor ca reacţie la comentariul lui.

— Pe mine emoţiile de genul ăsta mă obosesc.

— Uneori e puţin mai complicat de atât. Vedeţi dumneavoastră, Sophia este o curtezană de care trebuie să

ţii seama. Ea se joacă, îi place să fie sărutată, are multe aşteptări.

Jemma se juca întruna cu o piesă de şah.

— Şi de aceea aţi renunţat la ea?

— O, nu, am renunţat pentru că am de gând să mă însor.

Villiers o privea cu atenţie, pentru a vedea dacă ea trăda vreun semn de gelozie. Ea îl surprinse din nou zâmbindu-i cu o apreciere sinceră în privire.

— Atunci aţi făcut exact ceea ce trebuia.

El rămase cu gura căscată.

— Da?

— Cred că un gentleman n-ar trebui să plătească pentru compania femeilor după ce se însoară, zise ea. Această practică mi se pare dezgustătoare şi chiar dezonorantă odată ce au fost rostite jurămintele.

El îşi reprimă uimirea.

— E cam de modă veche din partea dumneavoastră, nu vi se pare? întrebă el.

— De fapt, eu cred că e ceva de viitor, zise ea. Hellfire Club, cu toate sărbătorile şi nimfele de acolo… e pe ducă, şi nu înţeleg de ce nu vede nimeni asta. În Franţa a fost la fel. Însăşi regina Maria Antoaneta se îndreaptă spre viaţa domestică, vă spun eu.

— Asta înseamnă că şi cei din gaşca soţului dumneavoastră vor avea un comportament sobru şi liniştit? Soţii care seamănă mai mult cu lăptăresele decât cu nişte curtezane flamboaiante?

Ea râse.

— Soţul meu şi semenii lui au, cel mai probabil, amante, asemenea celorlalţi bărbaţi. Ei pur şi simplu nu-şi etalează afecţiunea, cel puţin nu aşa cum face Fox.

— Elizabeth a lui Fox este o fiinţă remarcabilă.

— Am cunoscut-o la Paris şi am fost impresionată.

— Aşa că m-a gândit să mă alătur celor liniştiţi şi să mă însor cu protejata dumneavoastră, zise el şi o privi printre gene.

Zâmbetul ei era dezamăgitor de sincer. De fapt,

Villiers fu conştient de o şoaptă interioară care îi spunea că răzbunarea lui nu părea eficientă. Jemma nu se arăta interesată dacă el se însura sau nu.

— Nici că aţi putea face o alegere mai bună. Roberta este remarcabil de frumoasă, după cum bine ştiţi, dar este totodată inteligentă şi spirituală. Singurul defect posibil ar fi că nu ştie să joace şah, spuse Jemma şi se strâmbă amuzată.

— A, dar pentru asta sunteţi *dumneavoastră,* zise el şi îi atinse degetele delicate.

Îşi dăduse seama, în toiul nopţii, că ceea ce voia de fapt nu era partida de şah în sine. Ci pe ea. O voia pe ea, inteligenţa ei profundă, felul în care izbucnea în râs. Eleganţa pură cu care se mişca şi cu care vorbea. În plus, era o şahistă genială, lucru ce îi stârnea o flacără de dorinţă nimicitoare, adânc în vintre. De fapt, senzaţia era atât de feroce, încât nici nu îndrăznea să se gândească îndeaproape la ea.

— Îmi place asta, remarcă el urmărind-o în timp ce îşi aranja mânecile. Iar ăsta este un gând înspăimântător.

— De ce? Întotdeauna mi-au plăcut partidele bune de şah, chiar dacă pierd.

— Şahul da. Dar şi… Se aplecă în faţă… Să stăm de vorbă.

Jemma îşi reprimă un zâmbet. Villiers era cu atât mai seducător cu cât era mai direct, şi el o ştia prea bine. Nu era impresionată de ironiile despre mânecile rochiei şi despre frumuseţea ei; dar când rânjea şi îi vorbea direct despre faptul că renunţase la serviciile amantei… atunci era în pericol. Şi totuşi, nu avea nicio intenţie de a ceda vicleşugurilor lui Villiers. Mai ales când el era aproape logodit cu Roberta. Ea îi întâlni privirea şi observă o undă de dezamăgire.

— Mă descurajaţi, spuse el serios.

— Credeţi că aş fi în stare să arăt o astfel de lipsă de loialitate unui prieten?

— Iar dumneavoastră mă consideraţi atât de prost încât să cred că nu sunteţi interesată de mine din cauza

posibilei mele căsătorii cu protejata dumneavoastră?

Ea nu răspunse, iar el simţi un val de nervozitate stârnită de prostia de a fi dat cărţile pe faţă. Chiar voia să se însoare? Sigur că nu avea nici cea mai mică ezitare s-o lase baltă pe ţărăncuţă imediat ce punea mâna pe ea. Şi totuşi, Roberta era deosebită şi capabilă de o replică isteaţă, ceea ce era un lucru rar. Era tânără, probabil fertilă şi avea tot ce trebuia. El avea nevoie de un moştenitor, pentru Dumnezeu. În plus, rămăsese fără amantă. Avea nevoie de o parteneră de pat.

— Deci nu mă vreţi?

Jemma îi zâmbi, iar frumuseţea ei fu aproape ca o lovitură primită în faţă.

— Urmează să vă însuraţi.

— Poate, răspunse el. Dar e posibil ca doamna să nu mă vrea.

Ştia că era o minciună, la fel cum ştia şi Jemma. Însă era al naibii de adevărat că era greu să dorească pe cineva care îl voia. Roberta nu făcea un secret din faptul că tânjea după el. Ochii ei deveneau uşor visători la simpla vedere a lui.

Prefera privirea limpede a Jemmei.

Era însă şi dureros de adevărat că o persoană care nu-l dorea era de două ori mai atrăgătoare.

capitolul 22

Invitaţiile fură trimise prin valeţi.

— Pur şi simplu nu-mi vine să cred c-ai fost invitată, spuse May cu un icnet şi cu ochii la invitaţia pe care o ţinea sora ei. Eşti cumva prietenă cu ducesa şi eu nu ştiu?

Charlotte clătină din cap.

— Ducele m-a invitat la dans la bal, dar n-am discutat niciodată cu Înălţimea Sa.

— *Ducele*?

Faţa rotundă a lui Mary părea scandalizată.

— De ce Dumnezeu te-ar invita pe tine? continui ea şi mai aruncă o privire la invitaţie. Totul pare foarte respectabil, nu? Mă aşteptam să anunţe Sărbătoarea lui Venus sau ceva de genul acesta.

— Mă îndoiesc sincer că m-ar fi invitat dacă îşi doreau nişte nimfe, spuse Charlotte pe un ton sec.

— Adevărat. Dar ce ciudat e să te invite pe tine, nu şi pe mine. Nu consideri că-i ciudat? Crezi că el vrea să te abordeze… *intim?* întrebă ea îngrozită.

Charlotte îşi permise să se gândească, preţ de o clipă, cu poftă la ochii frumoşi şi marcaţi de ostenealã ai ducelui, apoi zise:

— Nu fi gâsculiţă, May. Arăt eu a genul de femeie pe care ducele ar face-o curtezană?

— Sper că nu.

— Cel puţin viaţa mea ar fi mai interesantă decât este acum, spuse Charlotte doar ca s-o provoace.

Dar May nu era rea şi, după ce trecu peste şocul iniţial, începu să vadă invitaţia drept o binecuvântare.

— Trebuie să-ţi iei o rochie nouă, spuse ea pe pe un ton ferm. O să-i trimitem un mesaj lui *Madame* Hayes şi o să-i spun că avem nevoie până joi de rochia pe care ai comandat-o luna trecută.

— N-o s-o facă.

— Ba o s-o facă. O s-o facă imediat ce va auzi că eşti invitată la această petrecere privată, strigă May.

Devenise agitată şi flutura invitaţia deasupra capului ca pe un steag.

— Poate *Town and Country* va face schiţe cu fiecare persoană invitată… De ce nu? Ce emoţionat e!

Charlotte trebuia să admită că era cu adevărat emoţionant. Ţinu însă secrete propriile ei pregătiri pentru eveniment; trimise un valet să cumpere toate ziarele politice şi de comentarii pe care le putea găsi.

*

Răspunsul ducesei de Berrow la invitaţie fu însă mai

puţin festiv. Ea oftă şi îşi schimbă rochia, ceru să fie puşi caii la trăsură şi plecă în oraş. O oră sau două mai târziu, majordomul o conducea repede pe Jemma în salonul unde Harriet o aştepta.

— Draga mea, spuse Jemma, ai venit la ţanc. M-am hotărât să cataloghez toate tablourile cu Judith şi Holoferne din casă şi mi-ar prinde bine puţin ajutor.

Harriet se ridică iute. Ca de obicei, forţa personalităţii Jemmei o făcea să se simtă ca un decupaj estompat, ca un desen din ziarele cu ilustraţii.

— Am venit să te întreb despre asta, zise ea şi scoase invitaţia.

Jemma rânji spre ea, se aplecă şi îi adresă o şoaptă conspirativă:

— Planurile noastre sunt în plin avânt!

— Jocul de şah? Câştigi? întrebă Harriet plină de speranţă.

— La asta mă aştept, spuse Jemma. De fapt, cred că n-are rost s-o mai spun, aş paria pe mine. Disperarea îi dă târcoale lui Villiers din toate direcţiile. O să-i ceară mâna lui Lady Roberta chiar la această petrecere de la cină.

Harriet rămase cu gura căscată.

— Villiers? *Se însoară?*

— Nicio altă răzbunare nu mi se pare mai bună. Ce zici?

— Dar... dar... vrei să spui că nu-ţi place de protejata ta? întrebă Harriet uimită. Credeam că este o persoană drăguţă, care...

— O, aşa este, o întrerupse Jemma. De fapt, Villiers este extrem de norocos s-o aibă. Nu, căsătoria în sine este o pedeapsă. El nu înţelege ce presupune asta, să ştii. Crede că viaţa lui nu se va schimba cu nimic; văd asta în ochii lui. Este complet pierdut.

— Nu toate căsătoriile sunt neplăcute, spuse Harriet.

— Vrei să spui că n-ar trebui să extind exemplul căsniciei mele asupra tuturor relaţiilor de acest fel?

— Exact.

— Păi, uită-te la căsnicia ta, sugeră Jemma. A fost cea

mai bună potrivealã; amândoi vă iubeaţi, zise ea şi se opri.

— Şi? întrebă Harriet pe un ton ameninţător.

Una era să se plângă de neînţelegerile dintre ea şi Benjamin, şi alta…

— N-au existat momente când te-ai simţit umilită? întrebă Jemma.

Momentele în care se simţise umilită trecură prin mintea lui Harriet într-un val epuizant.

— Ba da, răspunse ea încet.

— Face parte din căsnicie. Este ceva ce vine inevitabil odată cu căsătoria.

— Deci Villiers va fi la petrecerea de la cină, zise Harriet. Iar eu… eu trebuie să fiu prezentă? Nu pot.

— Trebuie, spuse Jemma, apoi o luă de braţ şi o conduse spre hol. Acum hai să mergem prin toată casa şi să detectăm picturile cu Judith. Fowle, vrei să ne urmezi şi să le notezi?

Harriet încercă să-şi reprime frustrarea.

— Jemma, şuieră ea, e absolut necesar ca majordomul vostru să ne urmeze? Tocmai ţi-am spus că n-o să vin la petrecerea de la cină.

— Aşa e, răspunse Jemma şi zâmbi în jos spre ea. Dar am nevoie de tine. Şi am nevoie de Fowle ca să inventarieze aceste tablouri.

— De ce trebuie să vin şi eu la cină?

— Pentru că fratele meu mai are puţin şi se face de râs. O, uite, acolo e un tablou cu Judith, pe hol. Nici nu-l observasem până acum. Fowle, ai notat?

Harriet aruncă o privire înapoi şi văzu că majordomul lua notiţe pe o hârtie.

— Ce face fratele tău? şopti ea.

— Se face de râs, după cum am spus, răspunse Jemma pe un ton perfect normal. Visează la Roberta, dacă vrei să ştii. De fapt, după privirea din ochii lui, mai are puţin până să-şi dea seama că e îndrăgostit nebuneşte. Iar eu nu pot permite aşa ceva.

— Pentru că Roberta trebuie să se mărite cu Villiers.

— Exact.

— Ei bine, dacă ea se căsătoreşte cu Villiers…

— Nici o femeie întreagă la minte nu s-ar mărita cu Villiers atâta timp cât Damon ar intra şi el în calcul, zise Jemma nerăbdătoare.

— Eşti *sora* lui, sublinie Harriet, care se simţea amuzată pentru prima oară în acea zi. Nu crezi că s-ar putea să supraestimezi puţin farmecul lui Damon?

— Deloc. Este o concluzie imparţială. Roberta nu joacă şah, aşa că talentul lui Villiers nu îi stârneşte interesul. De fapt, nu înţeleg ce găseşte atât de atractiv la el. Dar ştiu că Damon o sărută în cele mai ciudate momente, pe unde o prinde, şi nu vreau ca el să pericliteze cererea lui Villiers sau ca Roberta să se răzgândească. Aşa că tu trebuie să te ţii de capul lui, Harriet. Contez pe tine.

— Nu vreau să fiu în aceeaşi încăpere cu Villiers.

— Te aşez în celălalt capăt al mesei, spuse Jemma. Ah, uite altul. E exagerat de sângeros, nu-i aşa? Şi a ales să-l pună în salonul pentru micul dejun, la loc de cinste.

Se uitară amândouă o vreme la Judith cea triumfătoare, care ţinea în mână un cap. Artistul părea să fi acordat o atenţie deosebită gâtului lui Holoferne. Jemma se cutremură puţin.

— N-o s-o pot înţelege niciodată pe ducesa văduvă. Niciodată.

— Când a murit tatăl lui Beaumont? întrebă Harriet.

— Cred că el avea zece ani pe atunci. Poate nouă.

— Deci a crescut cu mama lui.

— Acest lucru n-o să mă facă să-mi pară rău pentru el, răspunse Jemma. Dar, desigur, între soţ şi soţie nu este o emoţie la fel de puternică, zise ea şi se întoarse. Uite încă unul, în salonul doamnelor. A şocat-o pe sărmana Lady Fibble în timpul balului – sau cel puţin aşa mi-a zis ea. Se pare că i s-a părut că seamănă cu Beaumont. Sper din tot sufletul că nu e cazul. Sau, dacă e, sper ca portretul să fie al fostului duce.

Era rândul lui Harriet să se cutremure.

capitolul 23

17 aprilie
A şasea zi a partidelor de şah Villiers/Beaumont

Charlotte ştiu dinainte să scoată nasul din trăsură că reşedinţa Beaumont era înconjurată de o gloată care aştepta să vadă cine va intra. Trase adânc aer în piept. Nu era obişnuită să se învârtă prin cercurile cele mai înalte ale societăţii. Ea şi May erau fete bătrâne, care sufereau din cauza dotei nu prea consistente şi a lipsei prietenilor influenţi. Însă aveau educaţie aleasă, aşa că erau invitate peste tot. Dar nu ieşeau în evidenţă. Niciodată n-o făcuseră. Doar că, îşi reaminti Charlotte, May era curtată de domnul Muddle, iar în sezonul următor, Charlotte urma să fie singură. I se părea atât de înspăimântător, încât aproape că nu-şi putea imagina aşa ceva. Era ca şi cum s-ar fi gândit la copiii orfani.

Încercă să-şi vină în fire. Arăta foarte bine. Charlotte ştia exact ce însemna acel lucru: nu ca o zeiţă fermecătoare, ci asemenea profilului de pe o monedă romană.

May spusese mereu că avea nasul rafinat. Avea o formă frumoasă, dar era prea lung.

— Te face să pari inteligentă, îi spusese mama ei. Niciun bărbat nu-şi doreşte o soţie insipidă.

Se părea că bărbaţii nu voiau nici monede romane.

Mulţimea din jurul trăsurii împingea şi se înghiontea în timp ce ea coborî din trăsură. Majoritatea încercau să afle cine era.

— Nu este Lady Sarah, auzi pe cineva. Lady Sarah nu are…

Charlotte era sigură că Lady Sarah nu avea un nas roman. Îşi îndreptă umerii. Purta o rochie roz-deschis creponată care îi scotea în evidenţă pielea şi ochii albastru-

închis. Părul îi era perfect coafat şi ridicat, aşa cum cerea moda. Nu putea arăta mai bine de-atât şi trebuia să fie de ajuns.

— Ştiu... Tatlock, auzi pe cineva rostind tare exact în clipa în care începu să urce treptele către uşa din faţă.

Majordomul se înclină atât de mult, încât ea aproape se aşteptă ca acesta să cadă.

— Domnişoara Charlotte Tatlock, zise el şi făcu un pas în spate.

Casa era surprinzător de liniştită.

— Vă rog, spuse majordomul după ce îi luă mantia, doriţi să mergeţi în camera de toaletă sau preferaţi să vă alăturaţi celorlalţi oaspeţi în salon?

Charlotte era prea îngrozită să se poată privi din nou în oglindă. Era mai bine să termine odată. Evenimentul avea să fie unul de amploare, desigur, cu oameni pe care îi cunoştea. Putea găsi o matroană cu care să stea undeva, retrasă.

Dar nu era o mare adunare, şi nu exista nicio matroană cu care să se retragă într-un colţ. În schimb, era doar un mic grup de oameni, care stăteau în picioare, cu paharele în mâini. Charlotte mai avea puţin şi o lua la fugă, dar ducele de Beaumont se întoarse şi zâmbi. Aşa că înaintă.

*

Într-un moment Roberta discuta cu doamna Grope despre penele pe care le cumpărase din bazar, iar în celălalt Villiers o trăgea în colţul îndepărtat al încăperii.

— Unii ar păstra o distanţă politicoasă faţă de femeile de calibrul ei, zise el.

Ea îl privi.

— Îmi dau seama însă că e dificil în aceste circumstanţe, spuse el, şi apoi completă fără pauză: N-am mai cerut mâna nimănui până acum.

Dacă Roberta nu se înşela, ducele de Villiers era pe cale să-i ceară mâna. De fapt, o făcea chiar în acel

moment. Ea avea sentimentul tulburător că asista la o piesă de teatru, şi nu că juca într-una.

— Sper că experienţele noi nu sunt întotdeauna neplăcute, zise ea.

— Sunt surprins cât de plăcute sunt.

Ei îi trecu prin minte faptul că el nu părea deloc preocupat de plăcerea ei, dar nu era un gând loial, aşa că afişă o expresie de acceptare şi de încântare. Spre surprinderea ei, el o făcu aşa cum trebuia. Cu o mişcare rapidă, Villiers se lăsă în genunchiul drept, o luă de mână şi zise:

— Îmi faceţi onoarea de a deveni ducesa mea, Lady Roberta?

Ea înghiţi în sec, emoţionată, şi spuse:

— Da.

Şi asta fu tot. Apoi îi sărută mâna. Sigur că nu era un gest asemănător cu săruturile imorale ale lui Damon. Era o atingere perfect respectabilă a buzelor lui. Ea tremură, iar pe chipul lui apăru o frântură de zâmbet care o făcu să se simtă puţin jignită. Acesta părea să spună că toate tinerele obişnuiau să tremure când el le săruta.

— I-am cerut permisiunea tatălui tău în această după-amiază, zise el, apoi se ridică în picioare cu supleţea unei feline mari, precum un tigru.

— O, zise Roberta şi se întrebă cum de reuşise tatăl ei să ţină acest lucru secret faţă de ea.

— L-am rugat să nu-ţi spună, zise Villiers. Deşi este greu de crezut că ai putea avea dubii în legătură cu intenţiile mele.

— Mulţumesc pentru tabloul cu capcana de şoareci, spuse ea, şi apoi adăugă repede: Adică, ilustraţia cu şoarecele… cu *fata,* care ţine capcana!

El râse.

— Nu-i aşa că este o vinietă minunată?

— Da, aşa e.

— O, haide. Ştiu deja că eşti o persoană cu o isteţime pe măsura frumuseţii tale. Sigur ai mai multe de spus decât: „Da, aşa e”.

Roberta îşi reprimă o senzaţie de enervare.

— Să înţeleg că doriţi să comentez metafora dumneavoastră? Mi s-a părut interesant faptul că acea capcană conţinea un şoarece. De fapt, ţinând cont de prezenţa în colţul tabloului a unei pisici ce părea foarte interesată s-ar putea spune că ea îl salva pe sărmanul şoarece ca să nu fie mâncat.

El rânji spre ea, iar acel zâmbet declanşă din nou dorinţa în inima ei pentru bărbatul pe care-l zărise la han, tânjirea după trupul lui, privirea lui, simţul…

Îşi dădu seama dintr-odată că niciodată nu şi-l imaginase domesticit. Însurat cu ea. Îl văzuse mai degrabă ca pe un animal sălbatic pe care intenţionase să-l prindă în capcană. Şi pentru că el căzuse singur în plasă, părea mai docil şi mai puţin… cumva mai puţin sălbatic. Poate că îşi dorea pisica sălbatică, nu şoricelul frumos care stătea în cuşcă.

— Deci mă salvezi, nu? întrebă el şi chicoti. Şi pisica ce crezi că reprezintă?

— Timpul, poate, răspunse ea cedând tentaţiei de a-l face să regrete pentru că o făcuse să se simtă tânără şi proastă.

— Aşa e, timpul e un prădător de care nici unul dintre noi nu scapă.

Dar ştia că era tânără şi că el avea cel puţin zece ani mai mult, aşa că întoarse capul pentru că dacă ar fi răspuns ar fi fost un gest meschin. Fusese dură, dar el nu făcuse niciun comentariu. Era mai bine, îşi spuse ea, ca el să înveţe să n-o ia de sus. În ciuda porniri şocante de a fi nepoliticoasă cu el, nu era un comportament potrivit pentru o femeie care tocmai acceptase oferta unui gentleman de a se mărita cu el.

Zâmbi în sus spre el, de parcă ar fi fost un cavaler venit s-o salveze de un dragon fioros. În privirea lui era o strălucire sugestivă. Ca şi cum şi-ar fi dat seama că ea ţinea capcana în mână şi numai ea o putea descuia. Ea îi oferi un nou zâmbet cuceritor. Până la urmă, existau mai multe modalităţi de a pune momeala în capcană.

capitolul 24

Damon ştia foarte bine că era consumat de dorinţă. Era o stare periculoasă pe care n-o mai trăise, ca o halucinaţie provocată de febră, care îl făcuse în ultimele zile să bântuie pe coridoarele din reşedinţa Beaumont doar ca să poată prinde izul parfumului Robertei, sau să vadă o frântură din rochia ei dispărând după colţ.

Dar ea era dracul împielițat şi se logodise cu Villiers pentru numele lui Dumnezeu! Vorbea cu ducesa ce Berrow când Villiers o trăsese pe Roberta deoparte; se lăsase în genunchi în faţa ei. Acolo, în faţa tuturor, deşi nimeni nu păruse să bage de seamă, cu excepţie lui şi a lui Harriet, care se fâţâise în jurul lui până când el nu se mai holbase într-acolo şi o însoţise spre un fotoliu.

Era tipic pentru Villiers. Se părea că acesta nu simţea nevoia şi nici nu voia să facă aranjamentele maritale în privat. Era prima oară în viaţa lui când Damon simţea porniri ucigaşe. Şi totuşi nu viaţa lui Villiers era în pericol, ci a ei. Trebuia să fie a lui. Şi totuşi…

Ochii ei străluceau când îi zâmbea lui Villiers, acel ticălos care fără îndoială urma să-i aducă boală şi disperare. Pe ea n-o interesau bastarzii lui, amanta cu care se lăudase la operă, aventurile lipsite de sens în care se arunca atât de uşor. Era ceva la el care îi sucise capul. Şi acel lucru – numai acela – îl deranja pe Damon.

Nu mai simţise niciodată o asemenea emoţie pentru o femeie. Nu era genul acela de bărbat. Ştia să se controleze. Îl iubea pe Teddy mai mult decât părea posibil, ştia acest lucru. Ar fi trebuit să-l lase în grija servitorilor, dar nu părea capabil să facă asta, şi astfel risca să-l strice pe Teddy. „Un copil e ca un cal bun”, îşi spuse el. „Trebuie întotdeauna să laşi calul să fie îmblânzit de îngrijitorul de la grajduri.” Şi totuşi, exact de acest lucru se temea – că o bonă îl va îmblânzi pe Teddy pe la spatele lui, când nu era atent.

Dar, ca să se întoarcă la subiect, era un individ destul de decent. Nu omorâse niciodată pe cineva într-un duel, deşi avusese atât motive, cât şi ocazii. Avea mai mulţi bani decât credea lumea pentru că în timp ce Jemmei îi plăcea să joace jocuri de strategie pe o masă, el prefera să-şi mute acţiunile pe piaţă, lucru la care era toarte priceput. Atunci de ce era înnebunit – absolut înnebunit – de faptul că o tânără se îndrăgostise şi promitea să se mărite cu altul? Roberta îl credea superficial, imatur. Nu avea nici cea mai mică idee cât de mult îl înfuriase.

Ea nu era a lui. Era a lui Villiers, şi asta era tot. Faptul că numai simpla menţionare a numelui lui Villiers îi provoca o strângere de inimă, îl făcea să se gândească la greutatea splendidă a unei săbii… dar nu avea rost. Dacă Roberta îl voia pe Villiers şi nu pe el, nu mai avea ce face. Pierduse. Din păcate, îşi dădu seama dintr-odată că Roberta era primul lucru din viaţa lui pe care şi-l dorea cu adevărat. Trebuia pur şi simplu să se obişnuiască cu acest lucru. Era posibil s-o dorească pentru că ea nu-l voia. Ca un magnet atras spre nord, păşi spre ea şi Villiers.

— Cred că se impun felicitări, spuse şi îl salută pe duce.

— Onoarea e de partea mea, răspunse Villiers apatic ca de obicei.

Majordomul anunţă sosirea unei tinere, domnişoara Charlotte Tatlock. Villiers aruncă o privire peste umăr.

— S-ar putea spune că Domnia Sa a desemnat-o pe această tânără domnişoară pentru tine, Gryffyn.

O spusese destul de politicos, dar Damon vedea ridicându-se semnele pe care scria *„Proprietate privată”.* Roberta era a lui Villiers.

Damon se îndepărtă cu un zâmbet pe buze şi cu o revelaţie. În clipa în care aflase despre existenţa lui Teddy, înţelesese că viaţa lui era pe cale să se schimbe. Faptul că mama lui Teddy nu-şi voia copilul nu-i influenţase decizia. Teddy era al lui.

Şi tocmai descoperise încă un mare adevăr: Villiers putea ridica oricâte bariere dorea, dar Damon avea să aibă

exact ce-şi dorea. Pe Roberta.

Puţin îi păsa ce credea ea despre acest lucru, sau ce credea Villiers. Ea se înşela. Era a lui.

capitolul 25

Charlotte descoperi că fusese aşezată în dreapta gazdei sale, ceea ce era un semn de onoare. Ducesa o amplasase pe Lady Roberta la celălalt capăt al mesei, pentru celebrarea logodnei ei cu ducele de Villiers, între viitorul ei soţ şi tatăl ei, marchizul de Wharton şi Malmesbury. În dreapta lui Charlotte era un gentleman pe nume Lord Corbin.

În faţa ei stătea o altă ducesă, al cărei nume Charlotte nu şi-l amintea. Poate Berrow? Dar nu părea deloc înspăimântătoare pentru cineva atât de nobil. De fapt îi amintea lui Charlotte de o găinuşă drăguţă, deşi poate era mai degrabă o porumbiţă îndoliată îmbrăcată în gri-deschis. Aceasta îi zâmbi frumos lui Charlotte, deşi nu-i adresă niciun cuvânt.

Grupul era atât de mic, încât conversaţiile se desfăşurau în toate direcţiile, contrar tuturor regulilor pe care le învăţase în privinţa etichetei la masă. La capătul mesei la care stătea se încropi rapid o bătălie politică. May o implorase să stea departe de politică, dar nu era vina ei. Nici nu se aşezase bine, că ducele îl informase pe contele de Gryffyn, fratele ducesei, că ea era unul dintre cei mai înverşunaţi adversari ai săi. Şi atunci, când se înroşi de ruşine şi începu să se explice, contele râse şi începu s-o provoace.

— Sunt un mare susţinător al lui Fox, zise el. Şi îmi place Prinţul de Wales. Cum să nu-l placi pe un bărbat care se laudă că a mâncat douăzeci şi patru de ouă de găină la o masă? Eu nu ocup un loc în Camera Lorzilor doar pentru că nu mi-ar plăcea să-i dau peste nas cumnatului meu în

legătură cu nesăbuinţa lui.

Ea nu putu fi de acord cu aşa ceva, aşa că schimbă taberele şi apără cel mai recent discurs al ducelui, ţinut în Cameră, despre nebunia de a-i acorda prinţului o alocaţie de o sută de mii de lire pe an. Dar când ochii ducelui se luminară, simţi că era corect să sublinieze şi reversul medaliei, că în calitate de duce de Cornwall, prinţul avea dreptul la un venit ducal şi la lista civilă[7].

Ducele bombăni. Ducesa de Berrow schimbă subiectul printr-un comentariu despre nevoia reformelor parlamentare în Irlanda şi timpul zbură pe lângă ei. La celălalt capăt al mesei avea loc o conversaţie mult mai liniştită. În cea mai mare parte a timpului, marchizul părea să recite poezii. Versurile sunau destul de rău, dar apoi începură cu toţii să-şi recite unul altuia frânturi de versuri.

Ea întâlni privirea ducelui în timpul unei pauze a conversaţiei şi observă înţelegerea din privirea lui.

— N-am mai citit o carte de poezie de câţiva ani, zise el aplecându-se spre ea.

— Ar fi trebuit s-o facem, răspunse şi simţi că o pufnea râsul de plăcere. Suntem foarte nepregătiţi pentru o conversaţie culturală. Nici măcar Thomas Gray, Înălţimea Voastră?

— Nici măcar! zise el vesel.

— „O, tocuri, o, creioane”, declamă marchizul de la celălalt capăt al mesei, „şi voi toate ustensilele de scris, în ce metru şi ce slovă, să laud a ei slavă!”

— Deduc că este un cuplet, zise ducele râzând.

Era aşa de frumos, îşi spuse Charlotte, posomorâtă. Şi de inteligent. Ducesei lui păru să-i placă poezia; bătea din palme.

— Tocmai mi-am dat seama că rimează, îi spuse ducele. „în ce slovă” cu „a ei slavă”.

Sprânceana lui ridicată fu de ajuns ca ea să izbucnească într-o serie de chicoteli. Din fericire, Lord Corbin interveni ca să întrebe despre William Whitehead,

---

7 Sumă pe care o poate cheltui anual, din fondurile statului, o familie monarhică pentru nevoile personale (n.tr.)

care era poetul momentului, dar refuzase să scrie poezii conforme politicii de guvernământ.

Ea îşi îndepărtă privirea de la duce şi simţi o strângere de inimă. Nu avea să meargă, îşi spuse în sinea ei. „E însurat şi e duce. Tu nu eşti decât o fată bătrână, şi, dintr-un motiv anume, ai fost invitată la această petrecere”, îşi zise. Dar ştia de ce… Ştia cum de ajunsese la petrecere. Beaumont dorise s-o aibă acolo. Acest lucru era ca o pătură caldă într-o noapte răcoroasă. Pentru prima oară în viaţa ei, un bărbat îi dorea prezenţa.

Era însurat, era adevărat. Soţia lui era una dintre cele mai frumoase femei din Europa – şi totuşi, el o dorise la cină. „Ducesa nu înţelege viaţa politică”, îşi spuse Charlotte. Ei îi plăcea poezia derizorie, cu rime oribile. Nu-l înţelege pe el.

*

La celălalt capăt al mesei, marchizul de Wharton şi Malmesbury se distra la fel de mult ca şi Charlotte, dar din alte motive. În primul rând, le avea pe scumpa lui fiică în dreapta lui şi pe iubita doamnă Grope în stânga. Ştia că era un bărbat destul de simplu. Se exprima în rime dense şi în metri elocvenţi… dar în interior ştia că subiectele poeziilor lui veneau din inimă. De la fiica lui, de la iubita lui, de la motanul lui, şi uneori de la prăjiturile cu cremă. Nu-i stătea în fire să-şi ţină pentru el sentimentele.

— Nu sunt sigur că sunt pregătit să renunţ la tine, îi spuse el Robertei.

Era înspăimântător de frumoasă fiica lui – semăna mai mult cu Margaret decât cu el, şi totuşi sărmana Margaret nu trăise ca să vadă cum crescuse bobocul izvorât din feminitatea ei.

— Când erai mică, am scris o odă pentru pleoapa ta. Ce-o să mă fac când n-o să-ţi mai pot vedea pleoapele?

— O, tată, zise ea foindu-se aşa cum făcea mereu când el o lăuda.

— O să înţelegi la ce mă refer când o să ai şi tu un

copil, îi spuse el.

Îşi dădea seama că nu o putea ţine definitiv la ţară. Cum i-ar fi putut refuza acelei fete încântătoare plăcerea de a avea propriii copii? Totuşi… se uită în faţă, la alesul ei. Un duce. Nimeni nu s-ar fi putut plânge. Şi totuşi, era ceva bătrânesc şi degenerat la Villiers. Părea un suflet obosit, care nu-i era pe plac marchizului. Nu ştia cum să-i explice acel lucru Robertei. Dacă ar fi trăit Margaret… Oricât de mult iubea purtarea ei pretenţioasă, credea că doamna Grope nu avea nimic din subtilitatea lui Margaret. Şi nici nu era mama Robertei. De fapt…

— Ar fi trebuit să te cresc altfel? întrebă el, lovit profund de o suferinţă bruscă.

Doamna Grope arăta destul de strident pe lângă doamnele de la masă. Lord Corbin vorbea cu bunăvoinţă cu ea despre scenă, iar ea părea un păun orbitor în comparaţie cu veşmintele lui sobre.

— Ce vrei să spui, tată? întrebă Roberta.

— Ar fi trebuit să te cruţ de compania doamnei Grope? şopti el răguşit. Sau de Selina, draga Selina?…

Ea îl privi uimită pe deasupra unei furculiţe pline cu boabe verzi.

— Tată, vrei să spui că *acum* ai remuşcări în legătură cu mersul lucrurilor în gospodăria ta?

— De ce nu acum? întrebă el.

— Pentru că am douăzeci şi unu de ani! Poate că ar fi trebuit să ai aceste remuşcări când aveam paisprezece, iar Selina îşi lua rămas-bun de la grupul cu care călătorea.

— Eram îndrăgostit, spuse el ruşinat. Mama ta se dusese de doi ani, iar eu mă îndrăgostisem.

Ea zâmbi auzindu-l, iar el se simţi uşurat.

— Ştiu că aşa a fost, tată. Ştiu că erai îndrăgostit.

— Dar, continuă el încet, nu de-asta, adică din pricina lipsei mele de convenţionalitate l-ai ales pe Villiers, nu-i aşa?

— Sigur că nu, tată, răspunse ea.

Dar nu se uită în ochii lui. Villiers putea fi un bărbat acceptabil, în felul lui. Dar nu era potrivit pentru Roberta.

Era un om cu sânge-rece.

— Dacă te răzgândeşti cu privire la această căsătorie, spuse el, mai sunt mulţi alţi bărbaţi dornici să se însoare cu tine, Roberta. Eşti în Londra de numai o săptămână. Gândeşte-te pe cine ai mai putea întâlni.

— Tată! scânci ea uitându-se spre dreapta. Nu spune astfel de lucruri. N-o să mă răzgândesc.

— Eşti sigură de asta?

— Sigur că da.

Marchizul încercă să-şi imagineze că sosea în vizită, la o cină între prieteni, la fiica sa devenită ducesă de Villiers şi ştiu fără vreo ezitare că acest lucru nu avea să se întâmple. Villiers era un om de o convenţionalitate rigidă. Nu avea să invite niciodată în casa lui un marchiz bătrân şi ridicol, cu excepţia rarelor ocazii de la care nu pot fi excluse rudele. La Crăciun, probabil.

Simţi o lacrimă curgându-i pe obraz. Fusese foarte rău când o pierduse pe Margaret, dar o avusese pe minunata lui fiică aproape, care să-i spună că poezia lui era îngrozitoare, aşa cum făcuse mama ei. Fără Roberta… încă o lacrimă o urmă pe prima. Mâna Robertei se strecură într-a lui.

— Tată, promit să te vizitez, spuse ea cu o voce atât de blândă, încât aproape i se frânse inima. Nu pot rămâne acasă pentru totdeauna.

— N-am vrut să faci asta, zise el. Şi totuşi am făcut atât de multe greşeli! Atât de multe greşeli!

Dintr-odată, el îşi dădu seama că toate conversaţiile de la masă încetaseră. Privirea din ochii ducelui de Villiers sugera că nu avea să fie vreodată invitat nici măcar la cina de Crăciun. Doamna Grope, binecuvântată să-i fie inima, îşi mânca mazărea cu cuţitul. Poate că el ar fi trebuit să…

— Cred că este foarte greu să-ţi iei rămas-bun de la un copil, spuse ducesa de Beaumont cu amabilitate. Îmi pot imagina cât de dureros trebuie să fie.

Marchizul aruncă o privire vinovată spre Roberta. Ei nu-i plăcea când el făcea o scenă şi, desigur, se uita în jos, în poală. Îşi şterse iute lacrimile.

— Când mă gândesc la toate lucrurile nemiloase pe care le-a spus Roberta despre poezia mea, simt o uşurare în suflet, zise el. Îţi aminteşti, copilă, când ţi-am citit capodopera mea, aproape singura mea capodoperă publicată, iar tu ai spus că e o aberaţie?

Spre tristeţea lui, Roberta părea şi mai afectată.

— Îmi pare rău, tată, spuse ea.

— *Era* o aberaţie! zise el vesel. O aberaţie totală! Am citit-o de nenumărate ori în ziua aceea şi mi-am dat seama ce greşeală fusese. Am încercat un experiment, spuse el spre chipul inexpresiv şi dezinteresat al lui Villiers. Să scriu un sonet, paisprezece versuri, cu doar o singură rimă. Sigur, Shakespeare concepuse o schemă care îi permitea şapte rime. Marii autori de sonete urmaşi ai lui Petrarca se mulţumesc uneori cu mai puţine. Dar cred că eu sunt singurul poet englez care a scris un poem cu o singură rimă!

— Care era rima dumneavoastră? întrebă ducesa de Beaumont.

— A trebuit să aleg o rimă cu multe variante, spuse el, aşa că m-am oprit la urs.

— Ah, un poem inspirat de natură, spuse Villiers pe un ton plictisit. Aş putea bănui că acest urs s-a ascuns.

Marchizul fu nevoit să-şi reamintească faptul că era un om matur şi că nesăbuiţii făceau întotdeauna glume pe seama literaturii.

— Aveţi perfectă dreptate, zise el cu demnitate. Sunt multe rime utile, cum ar fi curs, scurs şi pătruns.

Villiers se uită în stânga lui, la Roberta.

— Dar fiica dumneavoastră a spus că poezia e o prostie, nu-i aşa? Extrem de nepoliticos din partea ei.

Comentariul lui spunea totul, în opinia marchizului. Bărbatul acela n-avea să înţeleagă vreodată un vers. Nu-şi dorea neapărat un poet drept ginere, dar…

— Un om care nu înţelege poezia, nu poate trăi poezia, susţinu el, sperând că Roberta îl va înţelege.

— Să trăiesc poezia nu s-a numărat niciodată printre ţelurile mele, răspunse prompt Villiers.

Roberta îşi drese glasul. Marchizul îşi aminti cât de mult ura ea declaraţiile filosofice. Ultimul lucru pe care-l dorea era s-o facă de ruşine într-o asemenea seară specială. Simţi din nou o strângere de inimă.

— Tata vorbea metaforic, zise ea spre Villiers.

— Ştiu despre metafore, spuse Villiers uitându-se la Roberta cu o indiferenţă care îl şocă pe tatăl ei. Dar nu reuşesc să înţeleg acest concept.

— Încercaţi să vă gândiţi la acestea ca o persoană care trăieşte în contact cu minţile luminate, îi zise ea şi, chiar dacă tonul fusese unul blând, era puţin înţepat. Poate că au existat şahişti mari în trecut, dar ei n-au lăsat nimic în urma lor. Dar au existat şi mari poeţi, şi putem să ne bucurăm şi azi de gândurile lor.

Marchizul rămase împietrit. Roberta îi luase apărarea! Îl cuprinse o bucurie atât de mare, încât simţi o durere în piept. Villiers luă o înghiţitură din pui, probabil pentru că era aşa de copleşit de riposta sclipitoare a logodnicei lui, încât rămăsese fără replică. Ducesa zise pe un ton foarte liniştitor:

— Cine este poetul dumneavoastră preferat, Lord Wharton?

— Shakespeare, răspunse el. Sunt un om simplu în admiraţia mea pentru el, dar să trăiesc în umbra cuvintelor lui Shakespeare, să calc pe urmele lui, acest lucru îmi dă motiv să continui. Aruncă o privire spre doamna Grope, care stătea alături, şi adăugă repede: Împreună cu devoţiunea mea profundă faţă de doamna Grope, desigur.

— Desigur, fu de acord Villiers.

Era ceva foarte neplăcut în tonul lui. Marchizul nu îndrăzni să se uite la sărmana lui fiică. Deşi fusese un tată îngrozitor şi o făcuse de ruşine din când în când, ea încă detesta să vadă cum oamenii râdeau de el. Aşa că, de această dată, o luă de mână. Pentru că, deşi îi spusese de multe ori că râsetele nu-l afectau, ştia că ea nu-l credea.

Era trist că ea nu înţelesese niciodată care era lucrul cu adevărat important: râsul nu poate afecta pe cineva, dar indiferenţa, da.

capitolul 26

Ducele de Villiers se hotărâse. Deşi ar fi fost un lucru acceptabil să se însoare cu Roberta, era posibil să fi făcut o eroare. De fapt, ar fi fost foarte fericit dacă nu s-ar fi căsătorit cu ea. Prefera ca tatăl ei să nu se numere printre cunoştinţele lui intime. Logodna sa nu părea să conteze câtuşi de puţin pentru Jemma. Pe scurt, era posibil să fi făcut o greşeală.

Era o potriveală nefericită că ajunsese la acea concluzie la aproximativ două ore după ce îşi făcuse cererea în mod oficial. Dar îşi pusese mintea la contribuţie pentru a elabora o stratagemă care să schimbe aspectul tablei ce-i fusese pusă în faţă.

Dacă nu se înşela, bătrânul său prieten Elijah flirta cu o piesă nouă, un pion, un pion veritabil şi totuşi... el ar fi fost ultima persoană din lume care n-ar fi recunoscut că pionii puteau fi delicios de folositori. Avea să-i împingă regina lui Elijah spre partea opusă a tablei de şah. Iar apoi îşi va sacrifica propria regină... totul stătea în natura jocului.

— Vrei să mă însoţeşti în bibliotecă? o întrebă el pe logodnica sa.

Roberta se ridică graţioasă în picioare. Era o tânără elegantă, trebuia să recunoască acest lucru. Intrară în bibliotecă.

— Voiam doar să mă asigur că suntem înţeleşi cu privire la aspectele căsniciei noastre, zise el şi o ajută să se aşeze pe o canapea din brocart.

— Sunt ochi şi urechi, răspunse ea.

El clipi. Pe buzele altei femei, comentariul ar fi avut o notă neplăcut de satirică, dar ea zâmbea spre el.

— E o chestiune simplă, spuse el. Faptul că trebuie să avem de-a face cu acele lucruri legale neplăcute numite prejudicii.

— Prejudicii?

— Clauze contractuale.

— Sper că nu sunteţi pe cale să rupeţi logodna.

Pusese întrebarea cu o politeţe perfectă, dar se încruntase. Poate că acea căsnicie era un lucru bun pentru el. Şi totuşi ar fi fost mai bine s-o lase baltă.

— N-aş rupe niciodată logodna, zise el.

O astfel de acţiune ar fi fost severă şi ar fi dat dovadă de neîndemânare, lăsându-l expus atacurilor pieselor care nu erau încă în joc, cum ar fi fost avocaţii. Şi totuşi ar fi trebuit să fie o chestiune lipsită de dificultate să o determine să se retragă singură. Acesta era scopul unui joc sclipitor… să provoace piesele adversarului şi să vadă ce ieşea.

— Clauza la care m-am gândit se referă la perioada de după căsătorie, zise el, şi are de-a face cu chestiunile ilegitime versus chestiunile legale.

— Bastarzii, spuse ea.

— Prefer… nu, insist… să nu ai aşa ceva.

— Nu plănuiesc să am.

Ea rămase tăcută.

— A fost prea lipsit de romantism? întrebă Villiers.

— Într-adevăr, Domnia Voastră dovedeşte o neîncredere în caracterul meu absolut lipsită de romantism.

— N-am vrut să fac o asemenea sugestie legată de caracterul tău. Credeai că vom avea o uniune convenţională, precum o pereche de brutari care se îndrăgostesc pe masa plină de făină şi îşi jură iubire veşnică?

Ea clătină din cap.

— Nu chiar.

Roberta se forţă să stea o clipă şi să-şi adune gândurile. Era evident că viitorul ei soţ iubea subtilităţile retoricii şi legea.

— Îmi veţi face aceeaşi onoare? îl întrebă în timp ce-şi ridică privirea şi se uită fix în ochii lui. Din câte am înţeles, aveţi chestiuni ilegitime ce implică mai multe femei. Intenţionaţi să creaţi mai mulţi astfel de copii după

celebrarea căsniciei noastre?

— Dacă-mi ceri să înceapă să-mi pese de ceea ce crede lumea, n-o să se întâmple. Niciodată n-am făcut-o.

Roberta trase adânc aer în piept.

— Vă cer să-mi fiţi fidel, spuse ea direct.

Villiers rămase tăcut. Ea se uită cu atenţie la umbrele adânci ale genelor lui şi la trăsăturile măslinii.

— Fidelitatea mi s-a părut întotdeauna un concept nesăbuit, spuse el într-un final. Aş prefera ca tu să-mi fii credincioasă până avem un plod sau doi pentru moşie. Mi se pare inacceptabil să-i dau fiului altui bărbat pământul bunicului meu. Dar o femeie inteligentă ştie să prevină concepţia.

— Şi-apoi?

— Ţi-aş acorda exact aceeaşi libertate pe care mi-o acord şi mie. Ţi-aş face marea cinste de a jura… pe onoarea mea… că n-o să mă îndrăgostesc de o altă femeie. Că orice relaţie n-ar fi decât urmarea unui impuls şi a plăcerii, niciodată ceva mai intim.

Ea înţelegea cu greu ce voia el să spună.

— Tu, desigur, nu vei avea nevoie de o altă scuză decât *„les caprices de jolie femme”,* dreptul unei femei frumoase de a face nebunii, continuă el.

Ea îl privi direct.

— Credeţi că nu veţi fi de ajuns pentru a-mi satisface capriciile?

— Mă îndoiesc.

Avea un nivel de control lipsit de emoţie care era complet opus adoraţiei ostentative a tatălui ei. Îi cercetă privirea încruntată, diavolească, ridurile de epuizare din colţurile ochilor, lipsa palpabilă de interes. Inima îi bătea repede.

— Bine, şopti ea.

Vocea lui o biciui.

— Am observat felul în care te uiţi la contele de Gryffyn, cu un gen de plăcere tâmpă care îţi contrazic vorbele.

— Este… încercă să se controleze. Nu e nimic. Joacă

de copii, adăugă ea.

— Fără îndoială, zise el pe un ton plictisit. Dacă aş fi în locul tău, ar trebui să fiu extrem de infantilă ca să am o aventură cu Gryffyn.

— Eu nu am o aventură! N-aş face niciodată…

El ridică o mână cu inele, iar cuvintele de pe buzele ei pieriră.

— Pentru Dumnezeu, nu-mi face scene. Puţin îmi pasă de puritatea corpului ori a sufletului tău. Te-aş sfătui însă să te porţi cu generozitatea unei regine cu cei faţă de care simţi dorinţă. Orice alte circumstanţe nu vor face decât să conducă la regrete. Iar soţiile care au regrete sunt foarte plictisitoare, pentru ele însele şi pentru ceilalţi.

Ea îşi ascunse cu greu şocul. El o privea ironic.

— Eşti şocată, şoricelul meu de la ţară? Probabil că de vină e sufletul de poet moştenit de la tatăl tău.

Se simţi rănită.

— Tata nu are ce căuta în această conversaţie.

O făcea să se simtă aproape ciudat când se gândea cât de mult i-ar fi displăcut tatălui ei acel subiect. Cât de mult l-ar fi urât pe Villiers dacă ar fi aflat despre acel concept de căsătorie.

— Şi totuşi, tatăl tău are o atitudine atât de liberală cu privire la plăcere, ţinând cont de ataşamentul său faţă de doamna Grope.

Era evident că-i făcea plăcere să pronunţe numele doamnei Grope; Roberta simţi o undă amară de regret. Era atât de uşor să o iei în zeflemea pe doamna Grope. Şi atât de dificil să observi ce relaţie sinceră şi iubitoare era între tatăl ei şi curtezana sa.

— Aş vrea ca tata să se însoare cu doamna Grope, zise ea pe un ton calm care presupusese un mare efort.

— N-o s-o facă.

El nu se mai uita la ea. Cu o mişcare uşoară, el scoase o floretă lungă şi lucitoare din bastonul lustruit.

— O! ţipă ea.

— Baston cu sabie. Frumos, nu? A fost făcută special pentru mine la Paris; francezii privesc duelurile într-un mod

în care niciun englez n-ar face-o vreodată. Vezi ce onoare îţi fac în postura de viitoare soţie? Eşti singura persoană din Anglia care cunoaşte secretul acestui baston.

— Îmi cer scuze, zise Roberta, dacă recunosc faptul că a cunoaşte acest secret al bastonului Domniei Voastre nu se numără printre intimităţile la care aspir.

— Îmi place de tine, spuse el şi rânji spre ea. Nu mă aşteptam niciodată la aşa ceva din partea unei soţii.

— De ce spuneţi că tata n-o să se însoare cu doamna Grope? întrebă Roberta ignorând ceea ce părea a fi un foarte firav compliment.

— Nu ne însurăm cu femeile cu care ne-o tragem, spuse el şi îşi trecu sabia peste catifeaua roşie a pernelor canapelei ca s-o lustruiască, bănui ea. Ai observat, desigur, că n-am făcut niciun pas spre patul tău, nu?

Ea se simţea ameţită. Ar fi trebuit să fie onorată?

— Pentru că… Pentru că eu nu sunt o femeie căreia să i-o tragi?

— Nu în calitate de soţ. Şi, te rog, nu trebuie să crezi că trebuie să-mi împărtăşeşti istoria plăcerii culese de alţii.

Întoarse sabia şi o trecu din nou repede pe pernă. Probabil că apăsase marginea ei puţin prea mult, pentru că în urma lamei apăru o gaură care se mări şi dădu naştere unui nor instantaneu de pene plutitoare. El înjură.

— Aş dori să înţeleg exact ce vreţi să spuneţi, zise Roberta pe un ton rigid. Castitatea mea… sau lipsa acesteia… nu vă interesează, asta insinuaţi?

El aruncă deoparte perna găurită. Se formă un arc din pene în aer înainte ca aceasta să cadă la podea, lângă canapea, iar o singură pană i se prinse în păr.

— Pari să crezi că această castitate te face să fii atrăgătoare. Te asigur că frumuseţea ta nu are nevoie de astfel de ornamente. Desigur, până ne decidem să avem un moştenitor, mă aştept să te porţi într-o manieră complet circumspectă, să fii precaută, aşa cum am spus mai devreme. Dar nu ţi-aş fi făcut oferta, Roberta, dacă n-aş fi fost conştient de faptul că eşti e femeie onorabilă. Femeile onorabile nu le oferă soţilor lor un bastard.

Se părea că onoarea – pentru Villiers – era legată numai de copii, şi nu avea nimic de-a face cu virtutea.

— Eşti o femeie raţională, desigur, continuă el. „Încornorat” este un cuvânt atât de puternic, chiar şi în ziua de azi şi la această vârstă.

— Şi totuşi îmi sugeraţi să vă înşel, spuse ea pe un ton sec.

— Cei înşelaţi sunt bărbaţi prea proşti să-şi dea seama că soţiile lor vor călca strâmb, zise el. Nu sunt atât de prost. Cei înşelaţi sunt bărbaţi ale căror soţii îşi bat joc de ei afişându-şi relaţiile prin tot oraşul. Dacă ţi-am citit corect caracterul, Roberta, tu n-o să faci asta niciodată.

Ea rămase tăcută, ştiind că el avea perfectă dreptate, că o alesese la fel de întâmplător cum o făcuse şi ea – şi, din câte se părea, pentru cu totul alte motive.

— Am luptat în mai multe dueluri, deşi niciodată pentru onoarea unei femei. Ar fi o mare dezamăgire pentru amândoi dacă aş fi nevoit să-ţi apăr onoarea, Roberta, din moment ce sunt îndeajuns de generos să te iau sub oblăduirea mea. Sper că nu eşti o aşchie din trunchiul tatălui tău. Nu mă înşela, iar eu n-o să te izolez.

— Nu mi-ar plăcea să fiu izolată, zise ea.

Dintr-odată simţi că nu mai putea suporta niciun minut vorba lui tărăgănată şi lipsită de emoţie. Se ridică, iar el o urmă. Stătea lângă ea, înalt, splendid şi controlat la fel ca în ziua în care îl văzuse prima oară. Dar mult mai complex, batjocoritor şi mai erotic decât îşi închipuise. Se simţea tânără şi incredibil de proastă. Ea, care crezuse că viaţa alături de tatăl ei şi doamna Grope o învăţase tot ce se putea despre bărbaţi şi femei. Nu ştia nimic.

Tatăl ei zbiera, striga şi-şi declama poezia ridicolă. Nu îi stătea în fire să vorbească folosind o asemenea ironie. Să îşi etaleze infidelitatea de parcă aceasta nu ar fi fost decât un impuls de moment. Tatăl ei, tatăl ei prostuţ, o iubea pe doamna Grope, în ciuda coafurilor ei îngrozitoare şi a ambiţiilor grandioase de a se întoarce pe scenă. Tatăl ei era opusul viitorului ei soţ. Ceea ce era exact ce-şi dorea, desigur.

— Înălţimea Voastră, zise ea şi făcu o reverenţă adâncă în faţa lui.

Era aşa de frumos, de complex şi de diabolic, încât simţi o strângere de inimă în timp ce îl urmărea înclinându-se. Şi totuşi… Şi totuşi.

capitolul 27

Ferestrele din micuţa sală de bal erau deschise şi se simţea aerul nopţii. Liliacul înflorise în grădini, undeva în întuneric, iar parfumul lui era ameţitor de dulce. Caro decorase încăperea cu lămâi, în care atârnau pandantive din cristal total nepotrivite. Ea era aşezată la pianoforte. Damon spera că era singurul care-şi dăduse seama că sclipirea periculoasă din ochii secretarei provenea de la cântecele de tavernă obscene ce fuseseră transcrise în măsuri de dans măreţe.

Damon dansase cu domnişoara Tatlock şi apoi cu Harriet. Dansase apoi din nou cu Harriet, pentru că aceasta stătea mereu în preajma lui şi nu o putea refuza. Vorbise cu sora lui. Vorbise cu cumnatul lui. Între timp însă, se uita după Roberta. Unde dracu’ o dusese Villiers? Dacă o atingea…

Ea se întoarse în încăpere cu un zâmbet plin de subînţeles pe chip, iar el simţi o strângere de inimă. Îi venea să verse. Se hotărî să plece, dar îşi dădu seama că pantofii îi erau ţintuiţi de podea. Villiers venea în urma Robertei, dar la un moment dat coti ca să discute cu Jemma.

— Nici măcar un dans? O auzi pe Jemma spunând. O, haide, Villiers…

Iar Villiers o luă de mâini pe Jemma, le duse încet pe amândouă la buze şi îi zise ceva la ureche. Despre şah, fără îndoială, pentru că un moment mai târziu se aşezară la o masă mică de şah dintr-un colţ. Se terminase cu dansul. Ochii Robertei licăreau, poate puţin prea tare.

— Verişoară! îi zise el. Să înţeleg că dansul a fost lăsat deoparte din moment ce Jemma e adâncită într-un joc de şah?

Roberta nici măcar nu se uită în direcţia logodnicului ei. În schimb, zâmbi spre el.

— Vrei să te plimbi cu mine?

Damon o luă de braţ şi se întoarse spre uşă.

— Întotdeauna, răspunse el, apoi adăugând: Gelozia este un fel de mâncare care este mai bine să fie servit rece.

Ea îşi dădu capul pe spate.

— N-am niciun motiv să mă răzbun, spuse şi se opri brusc apoi îşi ridică privirea spre el. Insinuai ceva despre Jemma şi Villiers?

— Nu! răspunse el, sperând să fie adevărat. Jemma nu ţi-ar fura niciodată logodnicul. Te rog să ai mai multă încredere!

— Îmi pare foarte rău; a fost oribil din partea mea, zise Roberta. N-ar fi trebuit să mă gândesc vreodată la aşa ceva.

Ceva care putea fi sinceritate îl determină să adauge:

— Deşi, dacă Villiers câştigă partida, toate pariurile cad.

Se plimbară o vreme, apoi Roberta se întoarse spre el, uimită.

— Sunt o proastă. Nu mi-am dat seama de implicaţiile jocului lor de şah. Nu sunt îndeajuns de sofisticată pentru viaţa în înalta societate.

— Noi, cei din familia Reeve, suntem cam degeneraţi. Dar, sincer, nu cred că Jemma intenţionează să-şi piardă vremea cu ceva mai mult decât flirturi cu Villiers. În primul rând, sunt mult prea obsedaţi de şah ca să fie cu adevărat interesaţi unul de celălalt.

— Ai mai spus ceva asemănător înainte.

— Şahul este o manie, spuse Damon. Unii îl joacă cu atâta entuziasm, încât transmit cu devotament copiilor lor tot ceea ce ştiu. Însă Jemma a fost singura dintre noi care a descoperit plăcere în acest joc.

— Eu nu sunt în stare să joc bine nici măcar whist,

zise Roberta posomorâtă.

— Nu-l provoca pe viitorul tău soţ la un joc de domino cu păpuşele. Am sentimentul că Villiers câştigă toate jocurile de îndemânare la care participă. Vrei să mergem sus să-i spui noapte bună lui Teddy?

— Sigur... ce e o păpuşică??

— Doamna Grope este un exemplu rafinat al unei păpuşele, spuse Damon.

— Şi ce este un domino cu păpuşele?

El se uită chiorâş la ea.

— Domino puţin schimbat. Ştii să joci?

— Cred că da. Am jucat cu bona mea când eram mică.

— Nu prea seamănă, spuse el şi rânji. De fiecare dată când tragi un „os dublu”, trebuie să iei o înghiţitură de băutură.

— Os?

— O piesă de domino; un „os dublu” are reprezentate pe ambele părţi acelaşi număr. Şi de fiecare dată când etalezi o astfel de piesă dublă, adversarul tău trebuie să-şi scoată un obiect de vestimentaţie.

— Ah!

Ajunseră la etajul trei şi Damon deschise uşa de la camera copilului.

— Ransom! zise el. Ce naiba faci aici? Unde-i dădaca? întrebă, aruncând în jur o privire disperată. Doar nu a renunţat, nu-i aşa?

— Nu, din câte ştiu eu, spuse domnul Cunningham, ridicând privirea din cartea din care citea lângă foc. Mănâncă. Aseară, când era la cină, Teddy a evadat din grija unei servitoare şi a fugit din cameră. Aşa că, în seara asta, m-a rugat să am grijă de el. Acum a adormit.

— Ba nu! se auzi o voce şi un cap ciufulit se iţi din pat.

— Bună, dovlecel, spuse Damon, după care traversă încăperea şi îşi ridică fiul din pat.

— Bună seara, Lady Roberta, zise Teddy. Am pierdut încă un dinte, vrei să vezi?

Şi, înainte ca ea să zică da sau nu, el îşi trase în jos

buza şi îi arătă o gaură roşie de pe gingie.

— E dezgustător, Teddy.

El rânji ca şi cum ar fi reuşit ceva de o importanţă deosebită.

— Pot să-mi bag limba prin gaură, îi spuse el şi făcu întocmai.

Din moment ce găsea distractiv s-o şocheze, ea îi făcu pe plac de câteva ori, apoi ieşi din cameră împreună cu Damon. Ultimul lucru pe care-l auzi fu vocea liniştită a domnului Cunningham.

— Culcă-te acum, Teddy.

— Interesant, nu am auzit ca Teddy să-l contrazică pe domnul Cunningham, comentă Roberta când erau pe coridor.

— Ransom are un fel anume de a-i spune lui Teddy ce să facă, pe care eu îl găsesc foarte instructiv, spuse Damon. M-am jucat cu titirezele cu fiul meu în după-amiaza aceasta şi mă tem că a dovedit o totală lipsă de maniere demne de un gentleman când a pierdut. Aşa că i-am spus să-i fie ruşine, într-o manieră foarte ransomescă, iar Teddy a izbucnit în plâns şi a fost de acord cu mine. A fost foarte satisfăcător. Sigur că acest lucru nu l-a împiedicat să arunce cu titirezele prin toată camera la jocul următor.

— Probabil că domnul Cunningham a avut mulţi fraţi, spuse Roberta, nu fără o urmă de gelozie.

— Tu vrei să ai mulţi copii?

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Nu ştiu prea multe despre copii. Trebuie să recunosc că treaba cu gingiile lui Teddy îmi întoarce stomacul pe dos.

— Copiii îţi întorc de multe ori stomacul pe dos, zise Damon cu tristeţe.

— Eşti un tată foarte bun, spuse ea, şovăind. Cum de l-ai primit pe Teddy în casa ta?

El se uită în jos la ea, iar ochii lui erau verde-închis în lumina slabă.

— Bunica lui mi l-a adus. M-am uitat o dată la el, după cum se spune, şi a fost de-ajuns.

Roberta îşi dorea mult să întrebe despre mama lui

Teddy, dar nu îndrăzni. Şi se simţi puţin stânjenită de propria persoană. Oare ea ar fi procedat la fel cu Teddy? Gândul acela o făcu să se simtă superficială şi…

Damon o luă de mână.

— Nu ai cum să înţelegi până nu ai şi tu unul, spuse el. A fost un moment de nebunie. Dacă-ţi spun că bunica lui mi-a dat un bebeluş cu un scutec leoarcă… demonstrează cât de supărat am fost?

— Da, răspunse ea.

Dar el nu părea deloc deranjat.

— Ce vrei să faci acum? întrebă Damon. Să ne întoarcem la petrecere, sau să facem ceva complet scandalos cum ar fi să ne plimbăm în grădină?

— Nimeni nu va observa că lipsim, zise ea destul de tristă.

— Trebuie să recunosc că tânăra domnişoară pe care Jemma se presupune că a invitat-o ca să fie escorta mea nu manifestă niciun interes pentru mine.

Tonul lui fu atât de amuzant, încât Roberta pufni în râs.

— Îşi petrece seara agăţându-se de fiecare cuvânt care ies de pe buzele lui Beaumont, deşi acest lucru nu pare să o deranjeze pe sora mea.

— Nu, zise Roberta. Mă tem că n-o deranjează. Cum decad unii… Dacă nu mă înşel, mi-ai fost prezentat drept gentlemanul dorit de toate fecioarele care doresc să se mărite… cu excepţia, se pare, a domnişoarei Tatlock.

— Şi a ta.

— Eu nu mai sunt liberă, sublinie Roberta. Sunt logodită cu bărbatul care joacă acum o partidă de şah pentru dreptul la patul surorii tale, spuse ea şi apoi îşi duse mâna la gură. N-ar fi trebuit să spun asta!

Dar Damon râdea.

— Ce-i drept e drept.

Părea s-o conducă afară, dar ultimul lucru pe care-l dorea Roberta era să se plimbe pe sub cerul pătat al Londrei, care mirosea a fum de cărbuni. În plus, probabil că tot ce voia de fapt Damon era s-o lipească cu spatele de un

copac şi s-o sărute nebuneşte, iar ea nu vedea niciun motiv pentru care acest lucru nu se putea întâmpla într-un mediu mai plăcut. De fapt…

— Stai puţin! zise ea şi urcă repede treptele.

Două secunde mai târziu, se întoarse cu o cutie la subsuoară. Damon se uită la ea şi apoi făcu ochii mari.

— Cred, zise Roberta, că în sala de bal se desfăşoară o partidă de şah. Să mergem în bibliotecă sau, poate în camera mea?

Ştia foarte bine că zâmbetul diabolic din privirea lui se reflecta în colţul buzelor ei.

— Un joc prietenesc de domino între verişori? întrebă el.

— Domino cu păpuşele, spuse ea hotărâtă. Am auzit că se joacă în cele mai bune stabilimente.

— Eu… El se întinse şi luă cutia de la ea. Misiunea vieţii mele este să nu dezamăgesc niciodată un membru al familiei.

— Atunci va trebui să-mi arăţi un joc superior, spuse ea şi toarse uşor. Se simţi încântată de propria sofisticare. Nu numai îndemânare.

— Trăiesc pentru a face pe placul celorlalţi, zise el.

Şi pentru că vocea lui îi reaminti de frumosul lui piept bine definit, cu muşchii încordaţi atunci când arunca o balegă, Roberta nu se îndoia că reputaţia lui avea să fie perfecţionată de un joc de domino viguros.

capitolul 28

Jemma era uşor nervoasă. Ea şi Villiers jucaseră o partidă paralelă de şah, dar aproape că se sfârşise înainte ce a începe. Villiers îi întinsese două capcane simultan. Ea văzu ocazia de a-i captura nebunul, dar rată şansa de a-i captura calul. Oricum, pierdu regina. În clipa în care se ridică de la masă, Harriet o trase deoparte, pe o canapea mică.

— Lucrurile merg atât de bine, spuse ea veselă.

— Ar putea merge şi mai bine, răspunse Jemma.

Dacă i-ar fi luat nebunul reginei cu calul la cea de-a patra mutare…

— Nu mă refer la acel joc, zise Harriet. Mă refer la strategia ta. Villiers e pe cale să se însoare. A fost aşa o idee sclipitoare să-l inviţi pe soţul tău să joace o partidă în acelaşi timp.

— Nu l-am invitat eu; Beaumont m-a provocat.

— Te-a provocat! Poate că speră că relaţia voastră se va îmbunătăţi.

Jemma ridică din umeri.

— M-am uitat o dată la chipul lui de Ioan Botezătorul şi am simţit greutatea fiecăruia dintre păcatele mele. Nu e nicio şansă pentru aşa ceva.

Harriet ezită.

— Nu te-ai îndrăgostit de Villiers, nu-i aşa? M-aş simţi cumplit dacă te-aş fi împins spre un gest care te-ar putea răni.

Jemma râse.

— Crezi că Villiers îmi va suci minţile?

— Nu ştiu. Încă am remuşcări pentru noaptea aceea în care… în care i-am cedat, şopti Harriet. E ca şi cum Benjamin ar fi murit în noaptea aceea.

— Ascultă-mă, spuse Jemma şi se aplecă în faţă. Nu l-ai înşelat pe Benjamin. Ai fost pe-aproape, dar nu-i acelaşi lucru. Ştiu asta. L-am înşelat pe Beaumont de câteva ori, deşi nu înainte ca el să-mi facă mie asta. Şi prima oară a fost şocant.

— Ştii ce mă frământă cel mai mult? întrebă Harriet. Dacă Villiers i-a spus lui Benjamin? Dacă…

— Benjamin nu şi-a pus capăt vieţii din cauza unui sărut într-o trăsură, se răsti Jemma, cu adevărat alarmată când observă privirea încordată a lui Harriet.

— Dar dacă a făcut-o? Dacă Villiers n-a spus adevărul despre seara aceea?

— Îl acuzi pe Villiers că şi-a înflorit povestea?

Harriet era în agonie.

— Dacă a făcut-o?

— Nu cred că e în stare de aşa ceva. Nu este un jucător lipsit de scrupule, şi nu e niciunul viclean. Jocul lui seamănă foarte mult cu al meu, iar acesta e motivul pentru care eu o să câştig.

— Ştiu că e un lucru neînsemnat, dar ai vrea să-i dedici jocul lui Benjamin? Nimeni n-a vorbit despre faptul că Villiers l-a provocat pe Benjamin. Nimeni.

— O să fac tot ce pot, spuse Jemma. Te rog, nu-ţi face griji, Harriet. Vrei să-l întreb pe Villiers dacă a vorbit cu Benjamin despre tine?

— Sigur că nu!

— Şahul este cel mai intim joc din lume. E ca atunci când faci dragoste. Până să încheiem jocul nostru lent îi voi şti toate gândurile.

— Care e diferenţa dintre un joc lent şi unul rapid?

— Mă gândesc la mutarea lui şi la mutarea mea toată ziua, spuse Jemma. Sute de posibilităţi interesante dau târcoale în mintea mea. O să-l cunosc în profunzime când jocul acesta se încheie, ca să nu mai vorbesc de campionat.

— Bine, spuse Harriet. Înjunghie-l pe la spate!

— Fătucă însetată de sânge ce eşti.

Logodna a mers aşa cum ai plănuit, spuse Harriet, schimbând subiectul. Dar ai dreptate legat de Damon. Mi-a fost foarte greu să-l fac să nu se mai uite după Roberta măcar cinci minute.

Jemma se încruntă.

— Fratele meu e atât de obişnuit să fie fugărit de fecioare care vor să se mărite, încât mi-e teamă că nu va accepta faptul că Roberta se crede îndrăgostită de Villiers.

— Da? Harriet rămase tăcută un moment. Îmi pare rău, completă ea.

— Mie nu. E amuzant să fii îndrăgostit, nu crezi? Poate n-o să dureze o veşnicie, dar se distrează.

— Nu ştiu, spuse Harriet cu tristeţe. Eu n-am fost îndrăgostită decât de Benjamin, iar acum sunt atât de supărată pe el, încât am amintirile otrăvite. Nu-i aşa că e îngrozitor, Jemma? Să fii atât de supărat pe cineva care a

murit.

— Şi eu sunt supărată pe el. N-ar fi trebuit niciodată să nu te ia în serios. Sau viaţa. Dar asta nu înseamnă că nu l-ai iubit, Harriet.

Ochii lui Harriet licăreau de lacrimi, dar o sărută pe Jemma şi păşi în întuneric. Uşa trăsurii se închise şi vehiculul se îndepărtă prin ceaţă, iar zgomotul copitelor se estompă imediat.

Sigur că avea să câştige. Era adevărat că Villiers o învinsese în ziua aceea, printr-o stratagemă foarte frumoasă. Dar ea va câştiga marea partidă.

Jemma intră, dar când Fowle făcu un pas în spate crezând că ea se va alătura oaspeţilor din sala de bal, ea clătină din cap şi îl rugă să le transmită scuzele ei.

Văzuse destul din chicotelile domnişoarei Tatlock la fiecare cuvânt rostit de soţul ei. Roberta şi Damon dispăruseră la un moment dat, probabil împreună, ceea ce o complicaţie la care nu voia să se gândească. Şi nu mai suporta nici compania doamnei Grope, deşi găsise interesant pontul acesteia de a folosi ceruză pentru a deveni ridurile. Prefera să treacă prin câteva dintre cele *100 de probleme de şah* de Francesch Vicent. Se îndreptă în sus pe scară.

Patruzeci de minute mai târziu, era îmbăiată şi înfăşurată într-un capot confortabil, cu părul ridicat într-un prosop.

— Poţi pleca, Brigitte.

— Părul, Înălţimea Voastră, spuse. Brigitte. O să se usuce cu bucle în el.

Dar Jemma se aşezase în faţa tablei de şah, cu un pahar cu coniac franţuzesc şi exemplarul din Vicent. Zâmbi în chip de scuză, iar Brigitte – care avea opinii puternice legate de suprema importanţă a înfăţişării – ieşi supărată din încăpere.

— Intră! strigă Jemma cu nerăbdare o oră sau două mai târziu.

Se aştepta la o servitoare obosită, în schimb soţul ei stătea acolo în picioare, perfect pieptănat şi îmbrăcat ca la

începutul serii.

— Beaumont, zise ea şi mută nebunul. Te pot ajuta cu ceva?

El înaintă şi se uită în jos la cartea ei.

— Vicent? întrebă el. Nu m-am mai gândit la cartea aia de ani buni. Eu şi Villiers am parcurs-o împreună pe toată la un moment dat.

Un motiv în plus pentru ca Jemma să facă acelaşi lucru dacă voia atât de mult să-l învingă pe Villiers. Ca să nu mai vorbim de Beaumont însuşi. El luă loc fără să fie invitat.

— Ce-ar fi să muţi turnul la E4?

— Două mutări cu turnul lui şi aş fi în şah. Ai de gând ca tânăra aceea să devină următoarea ta amantă?

El îşi ridică privirea de la tabla de şah, iar ceea ce zări în ochii lui aproape o făcu pe Jemma să tresară.

— E o tânără foarte bine educată, zise ea. Mă gândeam că speri să eviţi un scandal.

— N-am nevoie de o amantă.

Jemma simţi un val de căldură arzând-o pe şira spinării.

— Sigur că nu, zise ea şi dădu din cap. Nu insinuam că postul e vacant, dar nu mă aşteptam la o asemene loialitate din partea ta. Deci n-ai renunţat la amanta ta? întrebă ea păstrând o expresie nevinovată.

— Ba da.

— Dar a fost înlocuită. Mă liniştesti, Beaumont. După ce te-am văzut cu Charlotte Tatlock mă temeam că eşti pe cale să intri într-un adevărat scandal.

Gura lui abia se mişcă când spuse:

— Nu am nicio intenţie legată de domnişoara Tatlock. Doar că mă bucur să discut cu ea despre politică. Vezi tu, ea este interesată de ceea ce se petrece în Anglia.

Ea îi zâmbi uşor.

— Ceea ce este neobişnuit pentru o femeie.

— Într-adevăr.

Fără să se uite din nou la tabla de şah, el zise:

— Regina la E3 şi-l dai gata în patru mişcări.

Ea se încruntă spre tabla de şah şi văzu la ce se referea el.

— Nu şi dacă negrul mută nebunul ca să mă blocheze.

— E posibil, dar e singura mutare pe care o văd, şi care îţi va deschide calea.

— Îţi place pentru că se opune atacului din partea negrului, spuse ea.

— Nu-mi place să fiu atacat, e adevărat. În acest moment sunt la o mutare distanţă de război deschis pe mai multe fronturi.

— Din cauza întoarcerii mele de la Paris?

— Scandal iminent, spuse el. Găzduiesc în casa mea o femeie de proastă reputaţie şi un copil ilegitim, iar la primul bal, o Elena aproape goală ne-a oferit o reprezentaţie cu nişte cântece care cu greu au putut fi considerate cuviincioase. Despre soţia mea se crede că joacă un joc cu ducele de Villiers în care ea însăşi este miza.

Ea simţi valul de furie care i se ridica pe şira spinării şi-i făcea capul să se învârtă.

— Tu vrei ca totul să fie trecut sub tăcere, despre asta-i vorba, nu? O ai pe amanta ta, flirtezi cu o tânără nemăritată până când se uită la tine cu ochi scânteietori, dar pentru tine asta nu înseamnă scandal, pentru că pentru tine nicio femeie nu contează. Tot ce fac eu, Beaumont, este să-mi trăiesc viaţa fără ipocrizie. Poate că asta e ceva ce un politician nu poate înţelege.

— Îţi trăieşti viaţa cu aroganţa uşuratică a cuiva căruia nu-i pasă de nimeni şi de nimic cu excepţia propriei persoane, zise el pe un ton zdrobitor de direct. Bănuiesc că îţi pasă de şah, Jemma, dar din câte am văzut, de fapt n-ai dat doi bani pe bărbaţii aceia pe care i-ai avut drept parteneri în Paris.

Ea sări în picioare.

— Cum îndrăzneşti să sugerezi că nu mi-a păsat de ei. Nu ştii *nimic* despre relaţiile mele!

— Ştiu că te-ai culcat cu *Monsieur* Philidor timp de câţiva ani, zise el şi se ridică la rândul lui. Nu pot decât să sper că nu te-a şi plătit; vizitele lui regulate acasă la tine

sugerează o relaţie pigmentată cu franci.

— Cum îndrăzneşti? ţipă ea. Philidor…

— Nu vreau să ştiu ce-a însemnat Philidor pentru tine. Hai să presupunem doar că ţi-am subestimat abilitatea de a simţi emoţie şi că îţi pasă destul de mult de bărbatul acela. Ar trebui ca eu, în calitate de soţ al tău să aplaud asta?

— Dă-mi voie să văd dacă am înţeles bine. Sugerezi că Philidor a fost curtezanul meu? Scuză-mă, nu ştiu care e termenul corect în cazul bărbaţilor. Amant, poate. Pot să ştiu cu ce e diferit faptul că eu am avut un amant de relaţia ta cu Sarah Cobbett?

Pentru că el nu răspunse, ea continuă:

— Au trecut numai opt ani, Beaumont. Sigur îţi aminteşti numele fostei amante.

— Sunt doar surprins că tu îl ştii, spuse el.

— Crede-mă, zise ea şi ridică din umeri, au fost mulţi oameni bucuroşi să-mi spună totul despre ea după ce mi-am dat seama de adevărul din spatele căsătoriei noastre. Credeai că poţi ţine secret? Şi pentru că el rămase tăcut, adăugă: înţeleg că aşa ai crezut. Ce ciudat. Chiar dacă nu v-aş fi descoperit într-o postură atât de jenantă, tot mi-ar fi spus cineva în viitorul apropiat. M-am bucurat apoi. Ştii, eram atât de proastă şi de tânără, încât poate n-aş fi crezut fără să văd cu propriii ochi. Nu cred că aş fi înţeles că săreai din patul meu în al ei, cel puţin la modul figurat, din moment ce te culcai ea pe un birou.

Era posedată de o furie de gheaţă, pe care nu i-o inspira nimeni altcineva în afară de soţul ei.

— Lucrurile stau altfel în cazul tău, Beaumont. Tu nu ai nici o dificultate să crezi că Philidor a fost într-un fel în serviciul meu, chiar dacă nu m-ai văzut niciodată sub el.

— De-ajuns.

— Din moment ce te arăţi atât de curios, o să te răsplătesc cu darul informaţiei. Nu am plătit niciodată un gentleman pentru favorurile lui; spre deosebire de tine, se pare că sunt îndeajuns de norocoasă să atrag iubiţi care nu au nevoie de bani. Şi nu am păcălit niciodată un bărbat care nu a înţeles jocul pe care-l joacă. Poate că tu eşti

îndeajuns de orb ca să nu vezi felul în care se uita la tine Charlotte Tatlock în seara aceasta. Nu ştiu de ce am fost atât de surprinsă. N-ar trebui decât să-mi aduc aminte cum eram eu în urmă cu opt ani şi să recunosc prostia ei.

— Sunt cuvinte aspre.

— Sunt sigură că toată critica mea n-o să-ţi afecteze viaţa privată. În trecut nu te-a deranjat câtuşi de puţin.

— Te rog să mă scuzi, spuse el, am multe întâlniri mâine-dimineaţă.

Ea făcu o reverenţă adâncă.

— Noapte bună, Înălţimea Ta.

El se înclină şi plecă. Jemma rămase o clipă în picioare, gâfâind de furie, apoi trase de cordon. Brigitte interpretă corect acea sonerie grăbită drept o cerinţă să se grăbească, aşa că apăru câteva minute mai târziu.

— Spune-i lui Fowle că o să-i transmiţi mutările de la şah în fiecare noapte, zise Jemma. Notă ceva pe o bucată de hârtie. Astea sunt mutările de până acum. Mai sunt poate, patru zile rămase la fiecare partidă, poate să dureze mai mult în cazul lui Beaumont. Villiers nu mai este în casă, nu?

Brigitte făcu o reverenţă.

— Dacă-mi permiteţi, milady, i-a fost partener domnişoarei Charlotte într-un joc de whist cu marchizul şi Lord Corbin, şi tocmai acum pleacă toţi.

Charlotte Tatlock? De ce nu? De ce n-ar juca femeia aceea la două mâini, atât cu Beaumont, cât şi cu Villiers? Avea sens, într-un mod ciudat.

— Spune-i să vină sus, te rog, zise ea.

Brigitte era mult prea isteaţă ca să pună întrebări. Făcu o reverenţă şi ieşi din încăpere înainte ca Jemma să mai spună ceva.

Jemma eliberă tabla de şah şi se aşeză ca să-l aştepte pe Villiers.

capitolul 29

Într-un final, aleseră un salon mic, acelaşi în care Jemma o primise pentru prima oară pe Roberta. Damon sună clopoţelul în timp ce Roberta se duse să-şi ia la revedere de la chipul tâmp şi ameţit al lui Judith, dar aceasta plecase deja.

— Dacă o să bem, spuse Damon, pentru că este o parte esenţială a jocului de domino cu păpuşele pe care îl jucăm, ar trebui să mănânci ceva. Nu te-ai atins de mâncare la cină.

— Nu mă dau în vânt după mâncarea elegantă, zise Roberta. Aş fi fost foarte slabă acum dacă aş fi trăit cu o bucătăreasă franţuzoaică.

— Preferi merele şi ouăle fierte tari?

— Nu asta, dar bucătăreasa noastră este pricepută la felurile de mâncare simple.

— Bucătăreasa lui Beaumont este în mod cert franţuzoaică, cu temperament de drăcoaică – cel puţin aşa mi-a spus Ransom.

— Nu e ciudat că prietenul tău din şcoală a ajuns să fie secretarul ducelui? întrebă ea.

— Nicidecum. Chiar eu l-am recomandat pentru acest post, spuse el şi, când uşa se deschise, adăugă: Ah, Fowle. Adu-ne, te rog, o gustare mică şi o sticlă sau două de şampanie.

— Nu-mi place şampania, spuse Roberta. Poate altă băutură.

— Îţi place vinul?

— Dacă e dulce.

Damon se cutremură.

— Intolerabil. Nu avem nimic de genul acesta în casă, şi dacă am avea, te-ai alege cu o durere de cap în câteva ore.

— Ratafia? sugeră Fowle.

— În niciun caz lichior de fructe. Nu vreau ca oaspeţii noştri să-şi verse maţele mâine-dimineaţă.

— În acest caz, sugerez o combinaţie uşoară de şampanie şi căpşune, milord. Căpşunele abia au ajuns de la

ţară şi cred că vor face şampania mai tolerabilă pentru Lady Roberta.

— Şampanie stinsă cu fructe, spuse Damon morocănos. Dar Fowle avea dreptate. Era delicios.

— O să sun dacă mai e nevoie de ceva, îi spuse Damon Fowle şi apoi se întoarse spre Roberta. Nu există nici o altă metodă mai bună de a stârni bârfele printre servitori.

Roberta ridică din umeri.

— Servitorii din această gospodărie au multe lucruri cu care să-şi ocupe timpul; sunt sigură că noi suntem în partea de jos a listei.

— E adevărat că logodna ta ar trebui să-i ţină ocupaţi în seara aceasta, spuse Damon şi sorbi precaut din băutură. E roz, spuse el dezgustat, şi are zahăr.

— Mie îmi place, zise Roberta. Şampania mă gâdilă mereu în spatele nasului, dar asta e minunată.

Damon aduse o masă mică şi o aşeză între ei.

— Ştii să joci domino?

— M-ai mai întrebat asta, răspunse Roberta chicotind. Îşi terminase paharul, iar lumea părea un loc mult mai vesel.

— De fapt, întotdeauna o învingeam pe bona mea.

— Ai o îndemânare deosebită la zaruri?

— Am noroc, zise ea cu îngâmfare. De multe ori trag duble.

— O să mă pregătesc să mă dezbrac, spuse Damon şi îşi slăbi manşetele.

Roberta înlemni pentru o clipă. Apoi ridică piesele. Mintea ei era puţin înceţoşată, dar era conştientă de lucrurile importante. Logodnicul ei spusese că găsea castitatea plictisitoare. Acelaşi logodnic juca un joc de şah a cărei miză avea legătură cu dezbrăcatul.

— Hai să vedem ce se întâmplă, da? spuse ea şi zâmbi spre Damon.

El se aşeză în faţa ei şi părea destul de perplex. Asta pentru că era bărbat. Ea întoarse toate piesele cu faţa în jos şi se pregăti să tragă.

— Stai puţin! zise el şi sclipirea şireată îi reapăru în privire. Pun pariu că trişai cu sărmana guvernantă bătrână şi memorai unde erau dublele.

El amestecă piesele. Ea reuşi să-şi stăpânească un zâmbet compătimitor, pentru că atunci când un bărbat este pe care să rămână fără haine, trebuie să-şi menţină sângele-rece. Trase cea mai mare piesă, un şase, aşa că alese prima toate oasele. Nu trăsese o dublă între primele trei, ceea ce era puţin dezamăgitor. Jucă şi sorbi din băutură.

Damon îi dădu o prăjitură cu glazură.

— Trebuie să încerci asta: brioşă. E dulce ca şampania

Era bună, aşa că ea mâncă în timp ce alese următoarea piesă, un trei dublu. Nu-i spuse, iar el află două mutări mai târziu când ea o puse jos, făcând dublă în două sensuri.

— Stai puţin, spuse el uimit. Trebuie să-mi spui când tragi o dublă. Trebuie să bei.

— Am băut, zise ea.

Paharul lui era încă plin, dar ea dădu pe gât ultimele picături din cel de-al doilea pahar şi pescui cu limba o felie de căpşună. Lui păru să-i placă s-o vadă făcând acest lucru, aşa că linse marginea paharului. El îşi desprinse privirea de la ea.

— Ei, deci ai pus jos o dublă…

— Ceea ce înseamnă că trebuie să îţi scoţi un obiect de vestimentaţie.

— Nu trebuie să fii aşa de nerăbdătoare. Port multe haine.

— Nu sunt nerăbdătoare, spuse ea cu mândrie. Doar curioasă.

El îşi scoase haina şi o aruncă deoparte. Pe dedesubt purta o vestă brodată şi o cămaşă de pânză.

— Să ştii că vesta aceea nu prea se potriveşte cu haina, preciză ea.

— Valetul meu a făcut exact acelaşi comentariu, dar era prea târziu. O încheiasem deja.

El alese o nouă piesă.

— O, nu. O dublă. Asta înseamnă că trebuie să beau, zise el şi luă o înghiţitură mare, după care se cutremură vizibil.

— Cum poate să nu-ţi placă? întrebă Roberta. Este absolut delicioasă. Eu mă simt destul de bine.

Damon puse jos o piesă, dar nu era dublă.

— Nu e loc pentru dubla mea, dar păzeşte-te.

Între timp, Roberta mai trase o dublă şi o puse jos mediat.

— Observ genul tău de noroc, zise el.

Vesta îşi găsi locul lângă haină. Ea îi aruncă o privire pe sub gene. Cămaşa era atât de fină, încât era aproape transparentă. Umerii lui aveau muşchi bine definiţi. În timp ce-l privea, el îşi suflecă mânecile.

— Nu ştiu de ce mă mai obosesc, bombăni el. Nu cred că o să mai am cămaşa mult timp pe mine.

Roberta zâmbi în barbă. Dar spre uimirea sa, ea fu cea care începu să-şi piardă hainele. Damon puse jos dubla pe care o trăsese mai devreme. Ea simţea cea mai delicioasă şi ciudată senzaţie, aşa că, în loc să se aplece, întinse un picior spre Damon.

— Ai un picior foarte mic, spuse el ţinând-o de gleznă. Şi glezne foarte frumoase.

Îi scoase pantoful drept. Un moment mai târziu, ea îl pierdu şi pe stângul.

— Ar trebui să nu mai pierd, spuse ea şi îşi îndreptă spatele.

Puse jos o dublă.

— Se pare că trebuie să-mi scot cămaşa, zise Damon.

Vocea lui era la fel de dulce ca şampania cu căpşune, şi mult mai periculoasă. Roberta puse jos paharul. Până la urmă, avea pentru prima oară în faţă un piept de bărbat, aşa că trebuia să se uite bine. El se conformă imediat şi zâmbi ca şi cum s-ar fi expus în faţa femeilor în fiecare zi. Mai întâi, trase puţin de timp când îi scoase cămaşa din pantaloni, apoi o trase încet în sus, peste cap.

Roberta rămase cu gura căscată. Era atât de frumos. Muşchii lui bine conturaţi fremătară când cămaşa zbură pe

podea. Ea îşi dori să-i atingă şi simţi că degetele o mâncau.

— Rândul tău, spuse Damon cu blândeţe.

Roberta îşi luă cu greu privirea de la trupul lui. Întinse mâna şi ridică o piesă de domino, rece şi lungă între degetele ei. Ştia că era o dublă fără să se uite la ea. O întoarse şi se gândi că el trebuia să-şi scoată pantalonii… Era un trei.

Scoase un mic sunet de dezamăgire, fără să-şi dea seama, iar el izbucni în râs.

— Unul dintre lucrurile care îmi place mult la tine, Brioşă, este că eşti aproape transparentă.

— Nu, nu sunt, răspunse ea pe un ton înţepat. Pot fi foarte machiavelică atunci când vreau.

— O, da? întrebă el, iar ochii îi jucau pe deasupra paharului. Pun pariu că nu te pricepi deloc să minţi. Arăţi ca o fată care n-a spus în viaţa ei o minciună ca lumea.

— Ba da, protestă ea. Ei bine, tot timpul îi spun doamnei Grope că părul ei este remarcabil de elegant.

Damon se cutremură vizibil.

— Deci ştii să spui minciuni nevinovate. Dar ai spus vreodată o minciună despre ceva de care îţi păsa profund?

— Da! Îmi pasă profund de părul doamnei Grope!

— Înţeleg asta. Acum priveşte-mă în faţă şi spune-mi o minciună despre ceva de care chiar îţi pasă, ceva de care îţi pasă cu disperare.

De ce anume îi păsa cu disperare? Şampania o făcea să se simtă atât de veselă încât nu se simţea disperată în legătură cu nimic… doar, poate, să-l vadă pe Damon fără pantaloni. Probabil că părea perplexă, pentru că el zise:

— Spune-mi că nu eşti îndrăgostită de Villiers. Haide!

— Nu sunt îndrăgostită de Villiers, spuse ea încet.

— Groaznic! exclamă el. Privirea ţi-a devenit pierdută şi visătoare numai când i-ai rostit numele.

În opinia Robertei, privirea ei devenise pierdută şi visătoare pentru că – spre stupoarea ei – pentru o clipă nu reuşise să-şi amintească cine era Villiers. Şampania era periculoasă.

— Nu mai vreau să trag încă o dublă, spuse ea şi

încercă să-şi menţină tonul hotărât. Sub nicio formă. Pur şi simplu o să leşin dacă mai trag încă o dublă.

În privirea lui licări ceva care o făcu să simtă o fierbinţeală în măruntaie.

— De ce, Brioşă? întrebă el.

El trase un doi din grămadă şi îl jucă. Ea îşi menţinu tonul calm.

— Mă tem că vei lua acest joc mult prea în serios. Că s-ar putea să mă înţelegi greşit.

— Cum?

Se părea că îl luase prin surprindere.

— Mă tem că o să crezi că sunt asemenea tuturor acelor tinere femei care se ţin după tine în speranţa că se vor mărita.

El pufni în râs.

— Ştiu să fac diferenţa între un munte şi un muşuroi, Roberta!

— Atunci, dacă ne-am înţeles... Ia să vedem, dacă aş trage un doi...

Întoarse o piesă.

— Doi dublu, spuse ea veselă. Şi... ce noroc!... pot face o dublă cu doiul pe care tocmai l-ai jucat.

Expresia lui era de nepătruns.

— Se pare că am pierdut şirul conversaţiei. Eşti neaşteptat de bună la a spune gogoşi, sau chiar îţi este teamă că o să mă gândesc serios să te includ printre pretendente?

— Nu pot fi o pretendentă, zise Roberta. Sunt îndrăgostită de altcineva, sunt logodită şi urmează să mă căsătoresc.

Damon întinse mâna şi îşi scoase un pantof.

— Atunci de ce te afli aici?

— Punem pariu că n-o să-ţi poţi da seama dacă mint sau nu?

El clătină din cap.

— Mi-am pierdut încrederea în abilitatea mea de a-ţi citi mintea.

Roberta mai luă o înghiţitură delicioasă de şampanie.

— Eu şi logodnicul meu o să avem o căsnicie sofisticată, îi spuse ea.

— Sofisticată?

Ea încuviinţă.

— Asta înseamnă că nu trebuie să fim inocenţi, caşti şi alte astfel de lucruri plictisitoare. Nu e ca şi cum aş fi o brutărească, să ştii! zise ea şi făcu ochii mari.

El îşi scoase celălalt pantof, deşi era rândul lui să facă o mutare, dar ea se decise să nu spună nimic. Era prea amuzant să se uite la pieptul lui.

— Muşchii tăi sunt foarte frumoşi, zise ea. Faci sport?

El nu păru s-o audă, poate pentru că îşi punea ciorapii deoparte. Inima Robertei bătea repede.

— Se pare că suntem foarte direcţi aici, zise el şi zâmbi leneş. N-am să mă tem că vânezi calităţile meu substanţiale…

Ea chicoti.

— În loc de asta, înţeleg că eşti aici din dorinţa lăudabilă de a căpăta ceva experienţă înainte de a-l întâlni pe Villiers într-un cadru intim. Până la urmă, un asemenea bărbat în vârstă…

— Nu e în vârstă, protestă ea.

— Poate că e genul tău. Mie întotdeauna mi s-a părut plictisit de viaţă. Entuziasmat numai de şah. Deşi, desigur, poate că totul se va schimba când te va duce în dormitor. Dumnezeu ştie, noi nici măcar nu suntem în dormitor şi mie mi-e deja foarte greu să nu sar pe tine ca un câine nedresat.

Se aşeză şi trase un cinci din grămadă. Roberta simţi un fior rece. Nu era nicio îndoială că Villiers nu putea fi niciodată comparat cu o corcitură lipsită de maniere. El nu ar fi stat în faţa ei, doar în pantaloni, arătând foarte firesc de parcă s-ar fi născut ca să stea dezbrăcat.

Damon puse jos piesa, apoi îşi ridică ochii spre ea. Inima ei aproape se opri când îi întâlni privirea.

— Te provoc să tragi o dublă din grămada aia, spuse el. E târziu.

— E ora de culcare?

Roberta nu ştia prea bine ce făcea. Îl tachina, deşi nu voia, sau voia acest lucru? Mintea părea să i-o ia razna numai la vederea lui Damon. Şi nu era nimeni acolo care să-i spună că nu trebuia să se afle în acel loc. Villiers spusese… spusese…

— Cred că ar trebui să terminăm jocul, din moment ce l-am început, spuse ea.

Inima îi bătea cu putere, lovindu-i în coaste.

— Eu termin mereu un joc, odată început.

Roberta nu credea că Damon se referea la domino. Era oare pregătită pentru asta?

— Lumea e cu totul altfel decât credeam că are să fie când aveam să cresc, spuse ea şi trase un patru din grămadă.

Unul dintre lucrurile legate de Damon care o ameţeau de-a dreptul era felul în care o privea, atât de interesat de opinia ei.

— Chiar aşa? întrebă el şi trase o piesă goală. Cum credeai că va fi lumea? Probabil că a fost remarcabil să creşti alături de doamna Grope. Aş fi crezut că nu ai avut parte de o educaţie convenţională.

— Păi, n-a fost convenţională, zise Roberta.

Nu găsi niciun loc pentru piesele ei pe tablă.

— Ne-am înghesuit în dreapta tablei, adăugă ea.

El mai turnă nişte şampanie cu căpşune în paharul ei şi spuse:

— Unul din noi trebuie să facă un cot cu acel patru.

Roberta se simţi dintr-odată timidă. Trase un unu.

— Doamna Grope e prietena tatălui meu de numai câţiva ani.

— Şi înainte?

— Păi, a fost Selina… o actriţă.

El îşi ridică privirea spre ea, uimit.

— Doar nu te referi la Selina Trimmer, actuala actriţă principală de pe Drury Lane, ca să nu mai spun că este vorba despre *inamorata* Prinţului de Wales?

Ea încuviinţă din cap.

— Tocmai mi-a crescut respectul faţă de tatăl tău,

zise el şi culese un trei din grămadă. Selina este remarcabil de frumoasă. Este o persoană temperamentală, aşa cum se spune?

— O, da, răspunse Roberta. I-a fost foarte greu să trăiască la ţară şi mă tem că asta a avut un efect nefast asupra temperamentului ei.

— Atunci de ce naiba… zise el, dar se stăpâni.

— Era prinsă în mrejele pasiunii pentru tatăl meu, explică Roberta simţind un fior de mândrie parentală. L-a întâlnit pe tata când compania teatrală de pe Drury Lane ne-a vizitat moşia. El a convins-o să rămână pentru o scurtă vizită.

— Cât de scurtă?

— Doi ani.

— Ai trăit cu Selina Trimmer doi ani!

— Pe atunci nu era Trimmer, explică Roberta. Jocul ăsta e foarte enervant, Damon. Nu cred că mai pot muta nimic.

— Ba poţi. Pune una acolo, spuse el şi îi arătă.

— Noi am cunoscut-o drept Selina Le Faye. Dar Selina a simţit că-i va sta mai bine cu un nume englezesc, aşa că, în momentul în care s-a hotărât să plece la Londra, noi i-am găsit numele Trimmer.

— Adică a fost o despărţire amiabilă?

— Nu au existat resentimente. Desigur, tata a plâns serios.

— Draga mea Roberta, spuse Damon, atunci de ce eşti surprinsă de ceea ce se întâmplă în casa asta? Să ţi-o spun pe şleau, ai crescut într-o casă în care atenţia acordată lucrurilor convenţionale pare să fi fost cel puţin fragilă.

Roberta se gândi la acest lucru pentru un moment, ceea ce fu foarte bine, pentru că Damon trăsese o piesă cu care se părea că nu ştia ce să facă.

— Nu e vorba de faptul că aş fi surprinsă de intimităţile din afara căsătoriei, zise ea într-un final. Dar tata a fost profund îndrăgostit de Selina, şi apoi de doamna Grope. Le-a *iubit* pe amândouă. Când Selina a decis că nu

mai putea continua să fie fericită într-o locaţie atât de îndepărtată de Londra cum era casa noastră, i-a frânt inima.

— Dar nu s-a gândit s-o ducă la Londra.

— Cred că Selina s-a gândit, poate, că era timpul pentru ceva nou.

Damon rânji.

— Frumos spus.

— Adevărul e că ştiu câte ceva despre ce se întâmplă între bărbaţi şi femei, continuă Roberta. Simţi că roşise. N-am văzut nimic până seara trecută, dar am…

Ea se întrerupse văzând expresia plină de fascinaţie de pe chipul lui.

— Ce?

— Cred că mă aflu în posesia unei cantităţi destul de unice de informaţii despre cum să oferi plăcere bărbaţilor. Cel puţin pentru cineva ca mine.

— Adică, o virgină.

Ea dădu din cap. El lăsă piesa jos.

— Roberta, se pare că am tras un dublu patru, pe care o să-l pun şi-am să fac dublă, în locul disponibil.

— O, zise ea şi simţi că inima o lua iar la goană.

— Ce dai jos? întrebă el.

Rânjetul lui era absolut diabolic. Dar Roberta îi ghicise deja gândul. Se ridică şi îşi ridică rochia la spate, unde el nu o putea observa. Trase tare şi îşi desfăcu funda care ţinea juponul. Acesta căzu pe podea, iar Roberta ieşi uşor din cadru. Damon rămase cu gura căscată.

— Asta a fost o viclenie, zise el şi se ridică.

Înainte să-şi dea seama ce se întâmpla, el o ridică pe Roberta în braţe şi se aşează la loc în scaun.

— Cum? scheună ea.

— Îmi place să ţin în braţe o femeie care nu poartă un cadru din fier în jurul corpului, spuse el.

— Crinolina mea nu-i făcută din fier, zise Roberta.

El mirosea atât de bine, încât îi era greu să gândească.

În schimb, se ghemui la pieptul lui. Era moale, precum

catifeaua, dar nu catifelat. Îşi trecu un deget peste conturul pieptului său.

— Brioşă, şopti el răguşit, e rândul tău să muţi.

— Într-o clipă.

El îşi făcu de lucru, sărutându-i urechea, iar Roberta îşi aşeză palma pe pieptul lui. Era cald, fierbinte de fapt. Şi avea pielea netedă.

— Îţi va creşte păr când vei îmbătrâni? întrebă ea şi îşi trecu din nou mâna peste pieptul lui.

Era îmbătător. Avea sfârcuri, care nu erau aşa cum se aşteptase. Al lui era plat, nu ca al ei. Îşi trecu din nou degetele peste el. Apoi încă o dată. Vocea lui părea încordată.

— Nu cred. De ce? Îţi place părul pe piept?

Ea chicoti.

— Nu. Singurul piept de bărbat pe care l-am văzut era al unui îngrijitor de la grajd şi avea păr alb peste tot.

— Sunt sigur că Villiers are păr alb cât cuprinde, spuse el, apoi adăugă: îmi pare rău, Roberta. Am fost foarte nedrept.

Ea icni.

— Ce faci?

— Mă revanşez pentru impoliteţea mea, spuse el foarte serios. Măcar atât pot să fac.

Roberta se gândi la acest lucru, dar nu prea liniştită pentru că degetele lui se strecurau în sus pe piciorul ei, şi mai departe. Aproape îşi putea simţi pielea aşa cum o simţea el, cu forme, moale, modelându-se sub atingerea lui. Respiraţia i se precipita, iar degetele lui… Îşi drese glasul.

— Da?

Degetele lui alunecară mai departe. Era atât de bine… prea bine. Sări în picioare.

— E rândul meu să trag o piesă!

Se aşeză repede şi îi evită privirea. El se îndreptă de spate, apoi se aplecă – numai muşchi încordaţi. Ea înşfăcă o piesă şi apoi se holbă la ea. Mâna lui apucă piesa dintre degetele ei.

— Încă un patru dublu, spuse el.

Ochii lui îi zâmbiră, şi dintr-odată acea senzaţie de topire pe care Roberta o simţise la atingerea degetelor lui reveni, chiar şi fără să fie atinsă. Se uită la el uimită.

— Acum eşti nevoită să pui o dublă.

El vorbise încet. De parcă ar fi fost o invitaţie obişnuită. Roberta îl studie. În lumina lumânărilor, Damon era numai piele aurie şi muşchi fremătători. Tatăl ei îi spusese mereu că era un singur motiv pentru care cineva putea acţiona cu impetuozitate: dacă îşi dorea ceva cu adevărat. Roberta luase în râs maxima tatălui ei, ţinând cont că toanele lui erau de cele mai multe ori în contrast cu obiceiurile înaltei societăţi. Dar în acea clipă înţelegea înţelepciunea pe care aceasta o conţinea.

Ceea ce îşi dorea era să-şi piardă virginitatea incomodă cu Damon. Apoi putea să se mărite cu Villiers şi să pornească într-o viaţă plină de nesăbuinţe sofisticate. Dar în acel moment…

— Observ că eşti destul de timid, spuse ea.

— Sunt?

— E dificil când te expui pentru prima oară.

— Prima…

Ea stătea în picioare, iar vocea lui se pierdu în tăcere.

Mai întâi îşi scoase ciorapii. Aceştia căzură la pământ, firavi şi mătăsoşi, cu o sclipire ca o rază de soare captivă. Ochii lui Damon îi urmăreau cu o doză de fascinaţie, constată ea.

Aşteptă până când el o privi din nou, şi apoi încet, încet, începu să-şi descheie partea din faţă a rochiei. El nu făcu nici o mişcare. De fapt, părea încremenit, asemenea cuiva care încearcă să ademenească o căprioară să-i mănânce din palmă. Dar Roberta nu se simţea ca o căprioară. Se simţea o femeie puternică, care făcea exact ceea ce dorea.

Corsajul ei se căscă în momentul în care se aplecă să ia paharul. El se înroşi uşor. Roberta bău şi aruncă o privire pe fugă spre pantalonii lui… Da. Era interesat. Chiar foarte, dacă ar fi fost să judece după privirea lui. Se aplecă să

pună paharul jos, se gândi să-l sărute şi se hotărî că era mai bine să-şi dea rochia jos mai întâi. Aşa că îşi roti uşor umerii. Aceasta căzu pe podea, toată numai mătase cu broderii şi dantelă aurie.

— Era grea, spuse ea.

El nu părea s-o contrazică – o mânca din ochi.

— Şi celelalte sunt grele, zise el.

— Sunt legate la spate.

Ea se întoarse şi aşteptă. Probabil că el sărise în picioare, pentru că se auzi un pocnet, ca şi cum s-ar fi lovit de masă, apoi degetele lui lungi şi iscusite îşi făceau de lucru cu şireturile de la spatele ei. Ea îşi ţinu lenjeria şi apoi se întoarse înainte s-o lase să cadă pe podea. Cămăşuţa ei era extrem de decoltată, ca să se potrivească cu decolteul rochiei. De fapt, abia îi acoperea sfârcurile. Şi era făcută dintr-o ţesătură fină tivită cu dantelă.

— Următoarea ta mutare sigur ar fi fost o dublă, spuse Damon.

Vocea lui era răguşită, aproape somnoroasă. Îşi trase jos pantalonii şi îi dădu deoparte. Robertei îi era teamă să se uite. Inima ei bătea să-i spargă pieptul. Dansând pe un ritm pe care nu-l cunoştea şi totuşi îl recunoştea cu o înţelepciune matură. Aceeaşi înţelepciune se oglindi în zâmbetul ei în timp ce-şi puse braţele în jurul gâtului lui şi apoi, tot fără să se uite, îşi lipi trupul de al lui. El scoase un sunet înfundat, ca un geamăt, iar buzele lui îi atinseră părul în timp ce mâinile o mângâiau pe spate.

— Brioşă, şopti el, nu e cale de întoarcere. Îţi dai tema de asta, nu?

— Da, răspunse ea.

Descoperise urechea lui şi îi făcea exact ce-i făcuse el mai devreme; o sărută şi apoi, cu îndrăzneală, o atinse cu limba.

— Nu, spuse el şi o dădu la o parte.

Roberta rânji. El avea, fără îndoială, scrupule masculine. Îl văzuse pe tatăl ei luptându-se cu ele ani în şir şi, în opinia ei, lupta sfârşea întotdeauna în acelaşi fel – tatăl ei făcea exact ceea ce voia să facă. Treaba ei era să

se asigure că Damon dorea ceea ce *ea* voia.

Aşa că îşi ridică mâinile şi începu să-şi scoată acele din păr. Fusese răsucit, încreţit şi prins peste tot. Scoase ac după ac, iar el rămase tăcut. Într-un final, părul ei se revărsă peste umeri. Se aplecă şi îl scutură bine, ca să scape de pudră.

Damon se uită la posteriorul mic şi frumos al Robertei în timp ce ea se aplecă, şi avu senzaţia pe care o trăieşte un om care se îneacă şi nu e nimeni prin preajmă care să-i arunce un colac de salvare. Să o sărute pe Roberta era una… dar virginitatea ei? Nu mai făcuse niciodată aşa ceva. O putea face numai dacă intenţiona să se însoare cu ea. Dar ea nu voia să audă încă despre aşa ceva. Ea chicoti, iar sunetul îi merse la inimă, iar sângele i se înfierbântă şi mai tare. Era a lui, fie că ea îşi dorea să înţeleagă asta sau nu.

Roberta se îndreptă de spate şi se întoarse. Buclele roşcat-închis îi căzeau peste braţele goale, dar sprâncenele incredibil de arcuite şi buzele pline fură cele care îi provocară un fior. Nimeni nu putea spune că părea inocentă. La dracu', după ce crescuse cu Selina probabil că ştia mai multe decât el despre ce se întâmpla în pat. Doar că… îşi aminti expresia şocată de pe chipul ei când dăduseră peste acel cuplu din salon. Ea era o combinaţie încântătoare de inocenţă şi sofisticare.

— N-ar trebui să fac asta, conştient de profunzimea vorbelor sale. Nu e corect, Roberta.

— Ce nu e corect?

— Să mă culc cu tine. Nu pot face asta. Nu-ţi pot lua virginitatea cât timp nu eşti măritată şi eşti îndrăgostită ie altcineva, ba chiar logodită cu el.

Ochii ei deveniră de un albastru mai închis, iar Damon simţi instinctiv că acesta era un semn rău.

— De ce? întrebă ea. Crezi că profiţi de mine?

— Nu înţelegi cum merge treaba în înalta societate. La dracu', tatăl tău a fost nebun să te lase să vii în casa Jemmei. Nu e persoana potrivită să aibă grijă de o tânără. Ea este *măritată,* Roberta. Măritată. Şi joacă şah cu…

Îşi aminti prea târziu că Jemma juca şah cu logodnicul

Robertei. Ea stătea cu mâinile în şolduri.

— Jemma, pe care, apropo, o ador, şi pe care nu sunt absolut *deloc* geloasă, joacă şah cu Villiers. Cu care sunt logodită şi o să mă mărit. Villiers mi-a spus că virginitatea mea este neatrăgătoare şi că puţin îi pasă cu cine mă culc, atât timp cât nu-i ofer un bastard pe care să-l crească. Damon, ştii cum se previne concepţia?

— Da, răspunse el, dar…

— Bine. Şi eu ştiu, dar am înţeles că participarea bărbatului face ca totul să fie mult mai eficient.

El rămase cu gura căscată.

— Ştii?

— Selina a stat la noi de când aveam paisprezece ani până am împlinit şaisprezece. Am iubit-o. Mi-a dat multe sfaturi, ca de la soră la soră.

Gura i se închise cu zgomot.

— Ai avut conversaţii ca de la soră la soră cu Selina Trimmer.

El încercă să nu se gândească la articolul din *Téte-à-Téte* despre ultima petrecere a Selinei, la care se spune că îşi umpluse cada cu şampanie veche şi invitase mai mulţi oaspeţi s-o vadă îmbăindu-se. Se mai spunea şi că doi dintre ei i se alăturaseră în cadă.

— Ai nevoie de sfaturi? întrebă Roberta cu mâinile în şolduri.

— Ce ai învăţat? întrebă el, apoi clătină din cap. Uită că am întrebat asta. Ideea e, Roberta, nu câte ai învăţat de la Selina, ci cât de multe o să-ţi răpesc dacă fac dragoste cu tine.

— Poate că ai dreptate, zise ea. Doar eşti ca un membru al familiei.

— Da! Vărul tău.

— O să găsesc pe altcineva, spuse ea. În cazul în care nu ţi-e clar, Damon, nu vreau să duc cu mine virginitatea mea stânjenitoare în patul lui Villiers. Până la urmă, sunt îndrăgostită. N-aş vrea să-l plictisesc pe soţul meu cu o astfel de sarcină, iar dacă tu n-ai chef s-o faci, nu are rost să plâng din pricina asta. Pur şi simplu o să caut un alt

bărbat care e mai dornic.

Damon aproape pufni în râs auzind aşa ceva. Nu se simţise mai dornic în viaţa lui. De fapt... Râdea de el. Era încă puţin supărată, dar râdea. Isuse, era magnifică. Cămaşa ei era dintr-o ţesătură fină şi se oprea puţin deasupra rotulei rotunde.

— O să te duci la alt bărbat numai peste cadavrul meu. Era evident că ea nu-şi dăduse seama că el tocmai îi făcuse o declaraţie.

— Îmi dau seama că eşti obişnuit cu femeile care se culcă în picioare încercând să te prindă într-o căsătorie, zise ea, iar ochii îi sclipeau. Dar nu înţelegi că eu nu sunt ca ele? Eu nu vreau inelul tău, sau banii tăi, sau titlul tău.

— Pentru că-l ai pe Villiers.

Faptul că rostise numele lui cu voce tare îi întări hotărârea lui Damon. Ea dădu din cap.

— Trebuie să înţelegi asta. Sunt o femeie foarte încăpăţânată şi aşa am fost întotdeauna. Îl poţi întreba pe tatăl meu. Am ştiut din clipa în care l-am văzut pe Villiers că voiam să mă mărit cu el.

— De ce? Trebuia s-o întrebe. Şi nu-mi spune că eşti îndrăgostită. Nu prea cred în dragoste la prima vedere şi cred că nici tu nu prea crezi.

— Nu contează cum îi spui, zise ea. Mă uit la Villiers şi ştiu exact ce fel de căsnicie vom avea, iar asta este exact ceea ce-mi doresc. El este stăpân pe sine.

— Stăpân pe sine? întrebă Damon uimit. Te măriţi cu Villiers pentru că este *stăpân pe sine?*

— El n-o să mă facă niciodată de râs. N-o să aibă niciodată izbucniri exuberante de emoţie. N-o scrie niciodată o poezie despre degetul de la picior sau despre o altă parte a corpului meu. Şi n-o să plângă niciodată.

— Păi, aici ai dreptate, încuviinţă Damon. Şi la înmormântarea ta, Villiers ar sta acolo, rânjind în stilul lui.

Ea înaintă şi îşi odihni mâna pe braţul lui. Nu părea să se simtă absolut deloc jenată de faptul că era în cămăşuţă, şi nici de faptul că el era aproape dezbrăcat. Nu era deloc o virgină obişnuită. Orice ar fi presupus acest lucru.

— Villiers este potrivit pentru mine. Şi sunt norocoasă că a văzut acelaşi lucru la mine. Vom fi un cuplu minunat şi cred că vom trăi mulţi ani împreună, fericiţi.

Dinţii lui Damon erau atât de încleştaţi, încât se gândi că ar fi putut să-şi rupă maxilarul.

— Bine, reuşi el să spună. Fericire conjugală. Înţeleg. Tu şi Villiers veţi îmbătrâni împreună însă... Stai puţin!... El e deja bătrân, aşa că o să fii o văduvă fericit!

Ochii ei deveniră din nou albastru-închis şi precauţia lui nativă îl avertiză că era un semn şi mai rău. Avu dreptate.

— Eşti un ticălos. Nu pricep de ce eşti atât de ticălos, dar am învăţat de-a lungul anilor că bărbaţii sunt imposibil de înţeles, aşa că n-o să încerc s-o fac. E ceva ce vreau de la tine, Damon.

El îşi simţi gura uscată.

— Da?

Fiecare centimetru al trupului său ştia ce voia ea, şi toţi acei centimetri doreau s-o satisfacă. Cu un gest rapid, el îi scoase cămaşa peste cap şi o aruncă deoparte. Apoi ea îşi ridică privirea spre el şi, pentru un moment ochii ei frumoşi fură traversaţi de o umbră de nesiguranţă. Fu de ajuns. Orice simţ etic pe care Damon îl putea avea se topi precum zahărul în apă fierbinte.

— Eşti sigură, Brioşă?

Îşi ţinea mâinile pe ea când o întrebă, iar palmele lui alunecară peste posteriorul ei rotund.

— Te aleg pentru prima mea experienţă cu un bărbat, zise Roberta, iar vorbele ei sunară mult prea logic pentru acel moment.

El vru să spună ceva despre primul bărbat care avea să fie şi ultimul, dar se abţinu. Ea nu voia încă să audă asta. Se agăţa de visul unui mariaj plin de stăpânire de sine. În mod evident, era de datoria lui s-o înveţe despre beatitudinea oferită de pierderea controlului. Îndepărtă gândul şi o trase la piept. Micuţa-Domnişoară-Neexperimentată-Atotştiutoare era pe cale să afle cum era să se culce cu un bărbat, nu doar să discute despre acel

lucru.

capitolul 30

El întinsese materialul imens, din mătase, al rochiei ei şi o culcase deasupra, dar ea nu voia să stea locului. Ar fi trebuit să stea pe spate şi să-l lase pe el să-i ofere cu blândeţe fructele plăcerii în timp ce ea tremura şi striga: „Nu, nu!”. Şi matroanele experimentate făceau uneori aşa, pentru că el era genul de bărbat care considera că fiecare centimetru din trupul unei femei era delicios.

Dar Roberta?

Ea icni şi ţipă uşor, însă el nu auzi nici măcar un „Nu, nu!” Uneori nu înţelegea prea bine ce spunea, dar vorbele sunau foarte mult a „Da!”

Aşa că lăsă deoparte încă o frântură din sentimentul de vină şi se întoarse la sânul ei. Ei îi plăcea cel mai mult când îi gusta sfârcurile. Făcu în continuare acest lucru, apoi se dădu înapoi, îi cuprinse sânii în palme, o muşcă uşor până ce ea se calmă – sigur că el nu era deloc calm; niciodată nu fusese atât de excitat – apoi gustă din nou, iar ea îşi arcui spatele şi începu să gâfâie şi să icnească. Nici măcar nu voia să se gândească la ce se va întâmpla când avea să coboare pe trupul ei.

Începu s-o mângâie cu degetele, încet, pentru că de multe ori femeilor nu le plăcea să fie atinse sau nu ştiau de fapt ce voiau. Dar Roberta nu opuse multă rezistenţă. Îşi strecură degetele puţin mai jos, în timp ce îi atingea sfârcul cu limba, astfel încât ea să nu observe ce făcea el de fapt. Dar ea îl şocă în clipa în care unul din picioarele ei frumoase şi subţiri se ridică, iar ea suspină: „Damon…” lăsându-şi genunchiul într-o parte. Dacă aceasta nu era o invitaţie, atunci ce ar fi putut fi?

Damon era un bărbat care considera că a face dragoste era o operă de artă. Pregăteşti pânza (sărutări), trasezi fundalul (atenţie specială la anumite părţi ale

corpului) şi apoi pictezi evenimentul principal. Cu pensula, ha, ha. Cu alte cuvinte, niciodată nu făcuse dragoste fără să acorde cu generozitate atenţie femeii şi, în general, era de părere că ea trebuia să atingă extazul înaintea lui. De aceea în acest caz era înnebunit, fără să fie capabil să se oprească. Pentru că Roberta avea cel mai dulce, roşu şi…

Nu se putea abţine. Nu putea. Se urcă pe ea, iar ea se arcui sub el şi scoase un geamăt firav de dorinţă, şi chiar dacă era un bărbat care niciodată nu termina înaintea femeii… De data aceasta o făcu.

Intră în locul în care nu mai fusese niciun bărbat. În dulceaţa ei moale, şi nu mai avu putere decât să-i mângâie în acelaşi timp sânii. Ea făcu ochii mari, dar el nu se mai gândea, nu mai putea judeca. Întreg corpul îi era concentrat pe cea mai glorioasă senzaţie pe care o simţise în viaţa lui, cea mai minunată, umedă, strâmtă experienţă pe care o trăise vreodată…

Ea nu mai spunea „Da”, dar Damon nu băgă de seamă. Îşi dădu capul pe spate şi plonjă în faţă de câteva ori, aproape suspinând de plăcere. Era mult prea mult însă, şi termină cu un geamăt înfundat smuls din piept. Se prăbuşi peste ea, dar reuşi să-şi susţină mare parte din greutate în coate.

— O, Doamne… Se bâlbâia. Ai fost… A fost… Roberta, te simţi bine? Îmi pare rău.

Ea nu părea supărată, doar uimită.

— Nu ştii la ce mă refer, nu? întrebă el şi simţi un val de dorinţă protectoare şi de afecţiune cum nu mai trăise niciodată. O să vezi, Roberta. Lasă-mă un moment să-mi adun puterile şi data viitoare… o să vezi…

Închise ochii ca să-şi recapete puterile.

Roberta St. Giles se trezi întinsă lângă un bărbat adormit. Se uită în jos la ea. Nu se vedea nicio urmă de sângerare, ceea ce o linişti. Auzise diverse poveşti despre sânge şiroind, dar şi opusul, de la Selina, care îi spusese că femeile trecute de vârsta de doisprezece ani nu simţeau absolut nimic.

— Sigur nu… sub doisprezece ani? o întrebase ea, dar

ceva în expresia Selinei o făcuse să renunţe.

Roberta se ridică. Mai avea încă o senzaţie de furnicătură în corp. Întreaga experienţă fusese destul de interesantă. Se uită în jos la Damon. Dormea liniştit.

Nu mai era virgină. Acest lucru nu însemna mare lucru pentru ea, aşa cum se aşteptase. Virginitatea, ca multe lucruri ce aveau legătură cu bărbaţii, era cu mult supraestimată. La fel şi intimitatea sexuală. Nu era de mirare că lui Villiers nu-i păsa dacă ea mai avusese o astfel de experienţă. Nu dura decât un minut, nu mult. Şi totuşi, era ceva alarmant de intim, în ciuda vitezei. Umărul lui Damon, de exemplu. El stătea culcat pe o parte, iar umărul lui avea o formă frumoasă. Îşi trecu degetul peste el.

Tot ce-şi dorea în acel moment era o baie. Simţea ceva lipicios între picioare, care nu îi plăcea. Iar întreaga experienţă nu fusese deloc confortabilă. De fapt, era puţin probabil s-o repete până la căsătorie.

— Mulţumesc, şopti şi îi atinse faţa.

Pentru o clipă, se gândi să-l sărute din nou; el începuse să-i atingă sânii şi nu se mai sărutaseră, iar aceea era partea ei preferată. Dar dacă îl săruta, l-ar fi putut trezi. Şi deşi el fusese drăguţ că se oferise, ea nu avea chef să repete experienţa. Aşa că, în schimb, îşi trase rochia de corpul lui şi îşi ţinu respiraţia când el păru că era pe cale să se trezească. Când o eliberă, se ridică în picioare şi îşi înfăşură materialul în jurul corpului ca un prosop enorm.

Servitorii din casa tatălui ei fuseseră obişnuiţi cu tot felul de comportamente ieşite din comun; nu putea decât să spere – şi chiar se putea aştepta la asta – ca servitorii Jemmei să fie la fel de imperturbabili. Pe hol un era valet, aşa că ea îi zâmbi şi urcă treptele.

Odată intrată în dormitor, lăsă jos rochia şi sună clopoţelul. Servitoarea ei intră somnoroasă şi fu destul de surprinsă să-şi găsească stăpâna în halat. Doar nu avusese cum să-şi descheie singură lenjeria.

— Ellen, mi-am lăsat o parte dintre haine în salonul galben, zise Roberta fără să piardă timpul cu explicaţii. Probabil că ar trebui să trimitem pe cineva să le ia, dar nu

acum.

Ellen încuviinţă, demonstrând că era la fel de bine antrenată cum se aşteptase Roberta.

— Doriţi o baie, milady?

— Indiscutabil, spuse Roberta. Mulţumesc.

Câteva minute mai târziu, trei valeţi se clătinară purtând o cadă din zinc şi găleţi cu apă, iar Roberta intră în apa parfumată şi răsuflă uşurată. Ellen o ajută să-şi spele părul, apoi Roberta îi spuse că se putea duce la culcare.

— Probabil că eşti epuizată.

— O, n-aş putea să vă las aşa, zise Ellen somnoroasă. Cum o să vă pregătiţi pentru culcare?

— La fel cum am făcut-o în ultimii douăzeci de ani, spuse Roberta. Servitoarea mea de acasă era destul în vârstă şi nu putea sta trează noaptea târziu, aşa că întotdeauna mă pregăteam singură de culcare. De fapt, prefer aşa.

— Chemaţi dumneavoastră un valet care să ia apa?

— Sigur că da. Du-te în pat.

Ellen făcu o reverenţă şi ieşi. Apoi îşi vârî capul pe uşă.

— Am uitat să vă spun că toată lumea de jos este încântată că veţi fi ducesă.

Roberta zâmbi.

— Mulţumesc.

— Şi nimeni nu va crede altceva despre dumneavoastră pentru că aţi anticipat noaptea nunţii, milady. O să-i spun lui Martin, al doilea valet, să vă ia hainele într-o oră sau două. Apoi le poate ascunde unde nu le poate vedea nimeni.

De data aceasta zâmbetul Robertei fu mai mult o grimasă. Spera ca Damon să iasă singur din camera aceea înainte ca Martin sau altcineva să-l vadă. În clipa în care uşa se închise, îşi rezemă capul de marginea căzii şi oftă. Era pe jumătate adormită când îşi puse halatul şi chemă un valet să ia cada. După ce rămase singură se lungi pe pat, încă în halat, şi tocmai se întreba unde putea fi lenjeria ei, când uşa se deschise.

— O, zise ea şi clipi spre el. Tu erai. Şi apoi icni când se trezi de-a binelea. Ce cauţi în dormitorul meu?

capitolul 31

Villiers stătea tăcut în pragul uşii, cu sprânceana ridicată. Jemma îl măsură calmă din cap până-n picioare − de la buza de jos puţin răsfrântă, părul grizonant, la postura languroasă şi totuşi impunătoare. Era îmbrăcat cu o haină violet-închis brodată cu flori de liliac; panglica cu care îşi legase părul se asorta cu aceasta. Îşi pusese o aluniţă în partea de sus a obrazului drept. Arăta extrem de elegant chiar şi pentru ea, care trăise opt ani în umbra Curţii franceze.

Villiers avea ceva… Înclinaţia lui pentru hainele cu broderie şi cu strălucire de păun, aluniţa pe care-o purta şi panglicile colorate cu care îşi prindea părul, inteligenţă profundă transmisă de expresia tipică unui jucător versat şi forţa ce emana din trupul lui…

— Intraţi, zise ea şi arătă spre tabla de şah. Un joc, încă un joc în paralel, dacă nu sunteţi prea obosit.

Haina lui voluminoasă, din mătase, se auzea fâşâind precum un ţărm îndepărtat în timp ce păşea. Închise uşa în spatele lui şi apoi făcu o plecăciune magnifică, atât de joasă încât s-ar fi putut crede că ea era o regină.

— Mă onoraţi prea mult, Înălţimea Voastră.

— Jemma, zise ea.

Privirea lui zăbovi un moment asupra chipului ei.

— Jemma.

Numele ei sună ciudat pe buzele lui, iar Jemma îşi aminti brusc de prima oară când îl înşelase pe Beaumont. Fusese în Paris, desigur, după ce fugise din Anglia, furioasă şi înlăcrimată. La doi ani după ce se mutase la Paris înţelesese că Beaumont nu avea să vină după ea, implorând-o să se întoarcă – proastă cum era. Crezuse că aşa se va întâmpla. De fapt, el nici măcar nu-i făcuse vreo vizită timp de trei ani, iar când o făcuse în sfârşit era deja

prea târziu.

Se culcase cu un gentleman francez vesel care o învăţase plăcerile propriului corp şi al lui. Şi totuşi, în acea primă noapte simţise o strângere de inimă, aşa cum se întâmpla şi în acel moment. De ce? Avea dreptul să facă ceea ce dorea.

Îl urmări când se aşează în faţa ei şi îşi aşează pliurile hainei la spate ca să nu se şifoneze.

— Poate crezi că îţi fac o onoare mai mare decât intenţionez, zise ea.

— Dragă doamnă, spuse Villiers, mă mulţumesc cu firimiturile pe care mi le arunci de la masă.

Din nou dulcegării. Poate ar fi trebuit să-i spună că nu-i plăceau galanteriile lui.

— Un joc? întrebă ea. După cum observi, ţi-am acordat avantajul.

El mută o piesă, la fel şi ea. Din nou şi din nou. Ritmul jocului o calmă, învăluind-o în frumoasele complexităţi ale cailor, ale turnurilor şi a puternicei regine. Treptat, furia şi groaza se estompară pe măsură ce concentrarea asupra partidei spori. Nebunul îi era ameninţat. Se grăbi să-l salveze, dar descoperi că pionul reginei era în pericol. O mutare problematică… încetini să se gândească. Se opri cu degetele pe turn până când observă o cale şi captură turnul lui.

El se retrase, dar nebunul ei îi captură regina… Patru mutări mai târziu se terminase. Ea câştigă. Apoi urmări din nou parcursul şi îl jucară de la sfârşit la început.

— Când calul tău mi-a luat pionul… a fost o mutare frumoasă, bombăni Villiers.

— Dar dacă mi-ai fi ameninţat regina, aşa?

— Nu, deoarece calul ia nebunul…

Aproape că era mai amuzant să disece jocul decât să-l joace. Aproape, dar nu chiar. În final, el se rezemă pe spătar şi zâmbi spre ea.

— Uneori cred că şahul este mai bun decât sexul.

— Eu asta cred tot timpul, răspunse ea uimită.

— Ar trebui să vă facă cineva să vă schimbaţi

părerea.

Ea se întinse, îl luă de mână şi o întoarse cu palma în sus.

— Poate că tu o să fii cel care îmi va schimba părerea, zise ea şi trasă cu degetul o linie în palma lui. Adică, mi-ar plăcea asta, dar eşti logodnicul Robertei, iar legăturile dintre prieteni sunt mai puternice decât cele între iubiţi, după părerea mea.

— Am puţini prieteni. Cel mai apropiat prieten a fost soţul tău, şi asta cu mulţi ani în urmă.

Ea îi aruncă o privire, dar el se uita la degetele din palma lui.

— Ştiu că aţi fost apropiaţi odată…

— Ca băieţii şi animalele mici. Fără să ne gândim la viitor sau la personalităţile diferite. Totuşi, am descoperit că mai am o fărâmă de onoare în mine. Nu sunt persoana care să-i arate soţiei lui Beaumont că trupul este mai interesant decât mintea şi că jocurile de şah pălesc în comparaţie cu cele din pat.

Îi luă mâna şi o sărută, iar ea observă în ochii lui ceva atât de trist, încât nici măcar n-o mai deranjă faptul că fusese refuzată. Deşi nu i se mai întâmplase niciodată aşa ceva.

— De ce nu vorbeşti cu el? întrebă ea dintr-un impuls. Elijah are nevoie de prieteni. Are nevoie de cineva care să-i spună s-o ia mai încet, să-l tragă de la muncă.

El zâmbi trist.

— Suntem departe unul de celălalt, atât ca personalităţi, cât şi ca gusturi. Cu toată sinceritatea şi fără supărare, n-aş vrea să fiu acum prieten cu ducele de Beaumont. Dacă am fi avut din nou paisprezece ani şi am fi jucat un joc de şah la râu… de asta îmi e dor. Dar zilele acelea s-au dus.

— Eu nu aş vrea să am din nou paisprezece ani.

— Viaţa era mai simplă atunci. Eu nu mă las cuprins de regrete şi nici nu mă gândesc la greşeli. Tata zicea întotdeauna, şi avea dreptate, că regretele sunt pierdere de vreme. Dar la treizeci de ani descopăr că uneori regretele

mă urmăresc. Nu e uşor să le dau deoparte.

Probabil că se referea la Benjamin. Probabil că ea se gândi prea mult dacă era bine să îi aducă aminte de sinuciderea lui, pentru că Villiers o întrebă:

— Tu ce regreţi, o, ducesă?

Ea râmji.

— Multe lucruri!

— Cum ar fi?

— Caraghioasa pălărie italienească pe care am cumpărat-o ieri de pe Bond Street împreună cu Roberta.

— A, Roberta.

El îşi lăsă ochii în jos, iar ea nu reuşi să-i vadă expresia.

— Logodnica ta, îl îmboldi ea.

— O tânără domnişoară fermecătoare.

— Să înţeleg, spuse ea pe un ton ironic, că pentru tine roua s-a evaporat de pe trandafir.

— Încă un regret. El oftă. Sunt ca şi coşmarurile, completă el; după ai unul, vin la fel de multe şi de iute ca frunzele toamna.

— O să fie o soţie excelentă.

— Am făcut-o ca să te enervez, spuse el.

Îi duse mâna la gură, o sărută în palmă şi o aşeză din nou pe masă – toate acestea fără să se uite la ea.

— Recunosc, cu o doză de stânjeneală: ai câştigat prima noastră partidă de şah, continuă el.

Ea clătină din cap.

— Ai cerut mâna cuiva din pică?

— Sugerezi că ar trebui să iau jocul acesta mai în serios?

Ea începu să râdă, iar el i se alătură.

— Nu se ştie niciodată, spuse el un moment mai târziu. Se pot întâmpla multe între logodnă şi biserică.

— Te iubeşte, să ştii.

— Sau ceva de genul ăsta, admise el.

— Va fi nevoie de intervenţia lui Dumnezeu, zise Jemma. Dar cred că ea îţi va veni de hac, Villiers. Poate că vei avea parte de căsătoria pe care acum nu mi-o pot decât

imagina.

— Din păcate, eu nu-mi pot imagina aşa ceva, spuse el cu o doză de dispreţ. O să mă rog pentru intervenţia lui Dumnezeu. Ajunsese la uşă, dar se întoarse şi adăugă: Am avut multe iubite, Jemma.

Ea ridică din sprânceană.

— Atunci sunt cu atât mai tulburată că nu sunt primită în acea legiune.

— Nu asta am vrut să spun. Am avut multe iubite… dar puţine prietene.

Şi dispăru înainte ca ea să se poată gândi la un răspuns.

capitolul 32

— Ce s-a întâmplat cu tine? Unde te-ai dus? întrebă Damon.

Roberta clipi.

— Despre ce vorbeşti?

— De ce te-ai furişat ca o servitoare în noapte şi m-ai lăsat în salon?

Ea nu se putu abţine să nu izbucnească în râs.

— Vrei să-mi spui că voiai să stau şi să te privesc sforăind? Poate până când un valet venea să facă focul? M-am îmbăiat, la fel ca şi tine, zise ea uitându-se la părul lui ud.

— N-am avut ocazia să-ţi arăt cum e să faci dragoste.

— O, ba da, spuse ea repede. M-am bucurat deplin. Serios. Doar că…

Drept răspuns la vorbele, protestele şi explicaţiile ei, el nu făcu decât să-şi scoată cămaşa şi apoi pantalonii. Vru să protesteze din nou, dar cuvintele îi rămaseră în gât. Fără o vorbă, el îşi lăsă toată greutatea asupra ei. Era tulburător. Un fel de foame îi stârni măruntaiele şi o făcu să se simtă nesigură.

Apoi Damon începu s-o sărute, iar ea scoase un

geamăt firav şi deschise buzele pentru a-i veni în întâmpinare. Îi simţi pofta ca şi cum şi-ar fi pasat-o de la unul la altul. Tulburarea din pântece se transforma în altceva, un fel de nelinişte care o făcu să-şi ridice mâinile spre antebraţele lui puternice. Degetele îi tremurau în timp ce se plimbau pe muşchii lui. Senzaţia o alarmă şi, cu o mişcare bruscă, se rostogoli de sub el şi sări din pat.

— Aş prefera să nu fim din nou intimi, zise ea uimită să-şi dea seama că respira din ce în ce mai rapid.

Damon nu părea s-o fi auzit. Începu să înainteze spre ea, fără vreun cuvânt, ca un prădător. Roberta dădu înapoi cât putu, până la micul ei balansoar.

— Damon! strigă încercând să facă în aşa fel încât vocea să pară autoritară. Aş prefera să nu…

Dar el o săruta din nou, cu putere, şi toate cuvintele ei fragile se risipiră pentru că simpla lui atingere îi dădea fiori.

— Nu, gemu ea, dar era ca şi cum ar fi aruncat paie pe foc.

El râse şi o sărută din nou; o sărută până începu să tremure, cu mintea înceţoşată, cu trupul legănat de al lui, vocea strangulată de nevoia de a-l implora…

Ea nu implora niciodată. Niciodată. Apoi el nu o mai atinse şi dintr-odată corpul ei reacţionă la amintire; mâinilor lui mari care îi cuprindeau sânii şi o mângâiau. El nu făcea decât s-o sărute. Atât. Ca şi cum…

Desigur, ea nu-l atingea. Stăteau împreună şi nu li se atingeau decât gurile, însă nu era de-ajuns.

— Damon, zise ea cu vocea răguşită.

— Nu mi-am pierdut niciodată controlul astfel.

— N-are legătură cu tine şi cu controlul tău. Doar că nu mi-a plăcut prea mult. A fost… s-a întâmplat atât de repede, nu? Şi nu…

El gemu.

— Putem vorbi despre defecte?

— Ce? întrebă ea confuză.

Dar el o luă în braţe.

— Asta e pentru tine, Brioşă, zise el şi o aşeză înapoi

pe pat, apoi se aşează lângă ea.

Roberta încă încerca să se gândească ce să spună când el îi descheie cămaşa de noapte. Din instinct, ea trase de material.

— Nu!

— Ba da.

În privirea lui se citea o dorinţă toropitoare, dar ea nu cedă.

— Roberta, spuse el încet, dacă nu-i dai drumul, o să te muşc.

— Cum?

El îşi puse un deget pe sânul ei şi acesta o arse prin mătasea cămăşii de noapte.

— Aici, zise el cu vocea răguşită. Şi poate…

Degetul lui coborî şi lăsă în urma lui o dâră de foc.

— … aici.

— M-ai muşca de burtă?

Vocea ei sunase piţigăiat şi la fel de tâmp precum se simţea. El râse de ea.

— Credeam că ai învăţat multe din discuţiile tale informative cu Selina.

— Ea nu a menţionat niciodată nimic despre muşcat. Şi aş prefera să nu mai fac asta, mărturisi ea, deşi obrajii îi deveniseră rozalii.

El se uită în jos la ea şi ridică din sprânceană, iar ea observă atâta dorinţă în privirea lui, încât îşi mişcă instinctiv şoldurile. Dar acestea dădură peste ceva tare şi fierbinte, aşa că gemu din nou.

— Am făcut baie, spuse ea. Te rog, putem să n-o facem?

El gemu şi închise ochii.

— Sunt aşa un idiot.

— Nu, nu eşti, replică ea încercând să-l liniştească.

Degetele ei tremurară în timp ce alunecară în jos pe braţele lui şi apoi pe spatele lat.

— Mi s-a părut foarte interesant. Nu aşa cum mi-a descris Selina, dar…

— Cum ţi-a descris Selina?

— Păi, spuse ea şi se încurcă. Am crezut că… că…

— Că va dura mai mult, spuse el cu tristeţe şi serios.

— Nu, răspunse ea şi se încruntă la expresia de pe chipul lui. Nu, deloc. A fost aşa cum mi-a descris ea.

El gemu.

— Minunat. Ce-a mai spus Selina?

— A spus că o femeie trebuie să se bucure şi ea de plăcere, zise Roberta, dar nu cred că a fost nicio plăcere în ce mi-ai făcut, Damon.

Nu-i plăcu expresia de pe chipul lui aşa că îşi arcui spatele ca să-l sărute, iar buzele îi alunecară de pe buzele lui pe obraz.

— Sincer, adăugă neliniştită.

— Tu, zise el, eşti inocentă.

— Nu, nu sunt! răspunse ea şi se lăsă înapoi pe pat. Cineva care a crescut în casa tatălui meu nu se poate numi inocent!

El rânji brusc.

— Bine.

Se împinse în antebraţe şi se aşeză lângă ea pe pat.

— Cum? întrebă ea confuză.

— Bucură-te de plăcere.

— *Cum?*

— Asta ai învăţat de la Selina. Şi, crede-mă, Roberta, n-ai apucat s-o faci în salonul de jos. Eu ţi-am furat toată plăcerea.

În ochii lui se citea o expresie de învinovăţire care ei îi displăcea profund.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, îi spuse, dar a fost foarte plăcut. Sincer.

Drept răspuns, el îşi ridică mâinile deasupra capului.

— Haide, zise el. Bucură-te de plăcere.

Roberta era confuză. Selina nu spusese niciodată clar la ce se referea, dar Roberta înţelesese (evident greşit) că o femeie ar fi trebuit să-i ceară partenerului ei s-o sărute… într-un loc intim. Dar Damon nu părea să se gândească deloc la acest lucru pentru că nu făcea nicio mişcare s-o sărute în altă parte decât pe sâni şi, dacă se gândea mai

bine, acel gen de sărut ar fi fost extrem de jenant, astfel că probabil se înşelase. Îşi simţi obrajii încingându-se numai gândindu-se la aşa ceva. Dacă i-ar fi cerul lui Damon să facă aşa ceva? Nu că ar fi făcut-o, dar...

— Roberta, spuse el răbdător, iar ea făcu ochii mari.. Aştept.

Roberta se uită în jos la membrul lui tare. Ce trebuia să facă? Ca şi cum el i-ar fi auzit gândurile, zise:

— Caută plăcerea ta, nu a mea.

Roberta începu să se simtă în pragul eşecului. De unde ar fi putut şti ce să facă?

— Şi n-o să mai facem din nou restul?

Ea nu mai voia să facă încă o dată baie. O oripila numai gândul de a-şi chema din nou servitoarea.

— N-o să mai facem nimic pe care nu mă rogi să-l fac. Satisfăcută, ea se mută un centimetru mai aproape de el.

— Dar ce vrei să fac? întrebă ea o secundă mai târziu, pentru că nu se putea gândi la nimic.

— Gândeşte-te la plăcere, îi spuse el cu privirea îmbietoare şi misterioasă. Ce-ţi provoacă plăcere, Roberta? Plăcere în legătură cu mine? În legătură cu corpul meu? Există ceva? Pentru că dacă da, e al tău. Mă poţi atinge oricum doreşti. Dacă-mi spui să fac ceva, voi face. Dacă nu-mi spui, n-o să ridic un deget.

O trecu un fior.

— Haide, spuse el. Nu faci onoare tutelei unei femei ca Selina.

Roberta îşi muşcă buza şi dădu uitării tachinarea lui. Ce-i făcea plăcere? Şi ce anume o... provoca? Evident, se înşelase cu privire la sfatul Selinei, deci la ce se referise ea de fapt?

Nu se uita în ochii lui pentru că nu voia să descopere că râdea de naivitatea ei după ce se lăudase că învăţase atât de multe de la Selina. Aşa că se uită în schimb la mâinile lui. Erau late şi musculoase, extrem de diferite de ale ei. Întinse mâna şi o puse pe braţul lui, apoi o lăsă să alunece peste muşchii adunaţi acolo spre umerii puternici şi pieptul lat. Apoi, observă brusc ceva. El tremura la

atingerea ei. Poate…

Încercă din nou şi îşi trecu mâna peste muşchii lui. Degetele ei atinseră subsuoara şi apoi sfârcul. O făcu iar. El se cutremură uşor. Se ridică în genunchi, apropiindu-se de el ca să-l poată atinge. Îşi puse palmele pe piept, apoi îşi îndreptă degetele în jos, spre abdomenul încordat. Era… plăcut. Senzaţia pe care i-o dădeau muşchii puternici ce fremătau uşor sub atingerea ei oferea plăcere.

Cu siguranţă, sunetul înfundat ce venea din pieptul lui Damon îi oferea plăcere, deşi nu se uită în sus la faţa lui. Era prea ocupată să-i înconjoare sfârcul cu degetul şi să asculte respiraţia care devenea sacadată şi înfundată. Zâmbi. La aşa ceva se referise Selina! Selina voise să spună că trebuia să înveţe să obţină plăcere din trupul iubitului ei, din reacţia lui la atingerea ei.

Abdomenul lui era tare ca piatra, nu plat, pentru că era acoperit cu grupuri organizate de muşchi. Nu mai văzuse niciodată ceva asemănător. Tatăl ei, din câte bănuia, avea un abdomen destul de plat pentru un bărbat care se apropia de vârsta de cincizeci de ani. Dar nici măcar nu visase că bărbaţii aveau abdomenul atât de diferit de al ei. Ba chiar se uită în jos spre burtă, însă cămaşa ei de noapte era încă bine legată.

În salon, el îi sărutase sânii. Oare Selina voise să spună ca ea să-i facă acelaşi lucru lui? Într-un final, îşi ridică privirea spre chipul lui, cu degetele încă mângâindu-i abdomenul. Expresia lui Damon era misterioasă şi încordată. Citi o poftă în ochii lui care îi făcu sângele să clocotească. Da, era plăcut! Dintr-odată, îşi dădu seama exact ce voia să facă: voia să-l înnebunească de dorinţă.

Ea nu îşi dădu seama de acest lucru, dar zâmbetul care îi apăruse pe faţă iscă un nou geamăt pe buzele lui Damon… Râsul ei trăda bucuria îmbietoare a unei femei care tocmai căzuse pradă propriei firi senzuale.

Ea îşi lăsă capul într-o parte, iar părul lucios îi căzu peste umeri, atingând sfârcurile lui. Mâinile lui Damon rămaseră în laterale, dar el îşi ţuguie buzele. Roberta fu atât de uimită, încât încremeni. Apoi zâmbetul ei se lărgi

uşor şi apucă o şuviţă de păr pe care o trecu peste sfârcurile lui.

— Roberta! zise el şi şoldurile i se arcuiră iar.

— Da? întrebă ea pe un ton mieros.

— Dacă te aşezi pe mine…

Dar ea experimentă mai mult cu acel gest, iar cuvintele lui pieriră. Totuşi, ea înţelese ce voise să spună.

— Ţi-ar plăcea asta? şopti ea.

— Da.

— Dar n-o să sari din nou pe mine, sau ceva de genul ăsta, nu? Pentru că… Se simţea ciudat să-i spună din nou, dar trebuia s-o facă. Nu vreau să mă murdăresc din nou. Îmi pare rău.

El clătină din cap.

— N-o să fac nimic din ce nu vrei.

Satisfăcută, ea îşi ridică mătasea cămăşii de noapte şi îl încălecă. El gemu tare de această dată, iar Roberta rămase împietrită. Dintr-odată, îşi dădu seama că simţea muşchii lui cu alte părţi ale corpului. O făcu să simtă o fierbinţeală toropitoare, ca şi cum s-ar fi topit.

Când îi sărutase sânii mai devreme în acea seară – era şocant să-şi amintească, şi totuşi amintirea îi provocă un val de căldură lichidă între coapse –, nu doar o atinsese cu limba. O supsese, aşa cum făcea un bebeluş la sânul mamei lui – sau cel puţin aşa credea ea. Era o idee ciudată şi totuşi… îşi lăsă capul în jos, spre pieptul lui.

Nu se simţea deloc ca şi cum ar fi fost un bebeluş. El se mişcă sub gura ei, scoase un geamăt răguşit, iar sunetul îi provocă încă un val de lichid fierbinte în pântece. Aşa că supse mai tare, iar el se zvârcoli sub ea. Iar asta avu cel mai ciudat efect în acel loc special dintre picioarele ei.

— Roberta, icni el, vrei, te rog, să-mi ceri să te ating?

— Nu, răspunse ea imediat şi îşi îndreptă spatele.

Ochii lui ardeau de dorinţă, dar în ei era şi un licăr amuzat.

— Nu mă pot abţine să mă mişc dacă faci asta, zise el pe un ton aspru.

— Bine, răspunse ea şi îşi trecu degetele din nou

peste sfârcurile lui doar ca să vadă ce se va întâmpla.

El se arcui, ceea ce-l făcu să se frece de… Ea icni şi se agăţă de umerii lui.

— Nu aşa! ţipă ea.

— Nu?

Privirea lui era atât de plină de dezamăgire…

— Nu.

— Uneori nu mă pot abţine, şopti el îndurerat. Când mă atingi, Roberta, simt că înnebunesc, că îmi piere controlul.

Era un lucru foarte plăcut să audă aşa ceva. Aşa că Roberta îl sărută din nou. Un geamăt se desprinse din pieptul lui, apoi el începu să se mişte sub ea. Era destul de plăcut, dar nu în felul în care descrisese Selina.

— Pot să te ating? gemu el.

— Nu!

Însă voia să cunoască mai mult din corpul lui, chiar şi… chiar şi acea parte a lui. Aşa că se dădu înapoi, atentă să nu-l atingă, şi se aşeză pe picioarele lui. Damon se ridică imediat în coate şi se uită la ea. Acea parte a lui era precum catifeaua moale, fierbinte la atingere şi mişca în mâna ei.

— Nu îl poţi controla? întrebă ea curioasă.

El gemu.

— Normal că pot. Aia a fost o greşeală.

— Ce greşeală? Uite, de fiecare dată când îl ating, mişcă.

Îl cuprinse cu mâna, iar el căzu pe spate şi scoase din nou un sunet gutural.

Roberta se întrebă cum ar fi fost dacă… Sigur n-ar putea face aşa ceva. Se practica, desigur. Doar că îşi amintea vag ceva ce Selina îi spusese… ceva chiar despre acel subiect. La acea vreme i se păruse dezgustător, dar în acel moment, uitându-se la faţa crispată a lui Damon şi la felul în care respira repede şi greoi, i se părea că i-ar fi făcut mare plăcere să-l înnebunească. Poate chiar şi-ar fi pierdut controlul.

Încercă mai întâi cu limba. Era moale şi fierbinte la

vârf. La fel ca restul corpului lui Damon… neted şi musculos. Constată că îi făcea plăcere. Sunetul pe care el îl scoase aproape că semăna cu durerea. Îşi ridică privirea spre el.

— E greşit? N-ar trebui…

— O, Doamne, te rog, nu te opri.

Avea gust de curat şi uşor dulceag.

— Cred că în noaptea asta vrei să-mi testezi limitele, gemu el.

Ea zâmbi şi îl gustă din nou.

— Roberta…

Vocea lui Damon era guturală, misterioasă şi venea din străfundurile lui.

— Nu vrei să te ating deloc?

Confuză, ea se ridică.

— Cum?

— E vorba despre plăcerea ta, zise el şi se săltă din nou în coate. A ta. Dacă m-ai lăsa să te ating, aşa cum m-ai atins tu…

Roberta cugetă la acest lucru. Corpul ei nu trebui să se gândească prea mult. Simţi un fior străbătând-o peste tot.

— Te rog, te rog, Roberta, pot să te ating?

Sunetul îndurerat al vocii lui o făcu să se cutremure şi mai tare.

— Bine, şopti ea. Bine.

Cu o mişcare rapidă, el se ridică şi o săltă de pe picioarele lui.

— Spune-mi.

— Ce să-ţi spun?

El o împinse uşor în spate.

— Spune-mi ce-ţi place.

— O!…

— Să te sărut aici?

O atinse cu degetul pe încheietura mâinii. Părea un lucru acceptabil. Roberta încuviinţă. Însă, el nu doar o sărută, ci o mângâie cu nasul şi o linse.

— Pe mână?

Ceva ce semăna cu un răspuns afirmativ ieşi de pe buzele ei, iar el îi sărută fiecare deget, apoi linse vârful fiecăruia şi chiar le supse, ceea ce, în ciuda logicii, o făcea să tremure. O sărută în palmă.

— Şi mai unde?

Ea îl privi mirată.

— Dacă nu-mi spui, aş putea alege eu pentru tine?

Era ceva violent şi tandru în vocea lui, care o făcu să-şi piardă capul.

— Aici, gemu ea.

— Unde?

Îşi atinse sânul.

— Aici.

— Trebuie să-ţi deschei cămaşa de noapte. Pot?

— Da, şopti ea.

— Pentru că aş putea să te sărut şi prin mătase.

Mâna lui mare trase de mătasea fragilă strânsă pe sânii ei şi prin ţesătură se observă un sfârc întărit. Roberta simţi că roşea, dar era atât de înfierbântată, încât conta prea puţin. Cu degetele tremurânde, îşi descheie cămaşa de noapte.

— Iau asta ca pe o acceptare, zise el cu satisfacţie profundă în voce.

Nu tremură, şi nici nu icni când gura lui îi atinse sânul. Ţipă. Fu un ţipăt încet, şi totuşi… Roberta îşi duse mâna la gură. El râse, desigur. Şi apoi o sărută din nou, blând şi aspru în acelaşi timp, iar corpul ei se arcui spre el, aşa cum făcuse şi trupul lui la atingerea ei.

— O, se auzi ea, neputincioasă, în faţa senzaţiei încântătoare. Eu…

Dar cuvintele îi pieriră de pe buze. El trecea de la un sân la celălalt, cu mişcări lente, experte. Exact când ea crezu că nu mai putea suporta niciun moment, el trecea de la un sân la altul, iar degetele aspre luau locul buzelor.

— Nu pot… nu pot… zise Roberta, iar acele mici ţipete se adunară în gâtul ei până când nu mai putu rămâne tăcută.

Nu putea…

— Roberta, pot să te sărut în alte locuri?

— Ce…

Degetele lui coborâră pe corpul ei.

— Doar ca să-ţi arăt, spuse el, iar degetele lăsau în urma lor o dâră de foc. Mi-ar plăcea să te sărut aici.

O atinse pe micuţa ridicătură de pe burta ei atât de diferită de a lui.

— Aici.

Pe şoldul ei.

— Aici.

Pe partea interioară a coapsei.

— Aici, zise el în final şi îşi puse un deget pe peticul de păr creţ, apoi îndreptându-l mai jos.

Roberta tremură ca un micuţ vlăstar în mijlocul furtuni. Degetul lui zăbovi acolo, alunecă mai adânc şi îi arătă corpului ei o plăcere pe care nu şi-o imaginase vreodată.

— Roberta?

Ea gemu în chip de răspuns, iar el îl interpretă ca pe unul pozitiv, pentru că un moment mai târziu urmă calea pe care o trasase mai devreme. Mintea Robertei fu inundată de un val de dorinţă. Buzele lui atinseră pielea moale de pe burta ei, iar ea icni. El se mişcă spre forma rotundă a coapsei ei, iar mâinile lui alunecară sub ea şi îi cuprinseră posteriorul.

— Cum te simţi? întrebă el.

Îşi dădu seama că de data aceea vocea lui exprima controlul total, şi că el preluase iniţiativa. Nu-i rămase altceva de făcut decât să geamă. El nu-şi mişcă mâinile, dar îşi coborî buzele, care alunecară peste coapsa ei, o muşcară uşor, iar ea gâfâi… ceea ce în mod normal ar fi fost ruşinos, însă acolo nu era loc pentru o asemenea emoţie, nici măcar când el îi desfăcu picioarele şi se aşeză între ele asemenea unui om dedicat unei singure cauze. Plăcerea ei.

Din clipa în care limba lui o atinse, ea se predă. Poate că el nu ştia acest lucru, dar Roberta era pierdută într-o halucinaţie cu limbi de foc ce îi mângâiau trupul. Îşi

încleştase mâinile în cearşafuri şi icnea în loc să respire când el se opri. Se opri!

— Am uitat să-ţi cer voie să te sărut *aici,* spuse el şi îşi trecu degetele prin acel loc foarte sensibil.

— Da, gemu ea.

Şi, o!, venea din nou, simţea că urca un munte spre ceva… El se opri…

— Îmi cer scuze, Roberta. Am uitat să menţionez locul ăsta.

Degetul lui mare atinse încă un pliu sensibil.

— O… *da!* ţipă ea.

În interiorul ei senzaţia deveni şi mai puternică, precum calmul de dinaintea furtunii. Se răsucea sub atingerea lui şi gâfâia. El îşi puse o mână pe sânul ei, iar înfuria se dezlănţui în venele ei, străbătând-o ca un tunet. El nu se opri… Continuă… Iar ea îşi arcui spatele şi ţipă, lăsă furtuna plăcută să o străbată din nou şi din nou. Îşi deschise ochii încet şi îl văzu pe Damon deasupra ei, în genunchi.

— Tu, spuse ea cu o expresie tâmpă.

— Ţi-a plăcut?

Ochii lui sclipeau, iar ea simţi un val format dintr-o emoţie pe care nu voia s-o catalogheze, o emoţie care o făcu să-şi pună mâinile în jurul gâtului lui şi să-l tragă în jos pentru un sărut. Corpul lui se lipi de al ei şi, pentru prima oară, îşi dădu seama că trupul unei femei este perfect pentru a-l primi pe cel al unui bărbat, şi că locul ei mătăsos şi cald era perfect pentru a primi tăria lui. El era acolo… acolo…

— Roberta, spuse el cu o voce răguşită. Pot?

Ea nu se mai gândi la baie.

— Da, şopti şi îi cuprinse faţa în palme. Da.

Ochii lui deveniră mai închişi la culoare şi o sărută în timp ce se împlântă în ea… Ceea ce însemnă că îi captură ţipetele cu propria gură.

*

Damon nu mai simţise niciodată ceva asemănător. Deşi viaţa lui nu fusese lipsită de întâlniri senzuale, a face dragoste cu Roberta nu semăna cu nimic din ce trăise până atunci. Ea se agăţa de braţele lui ca şi cum el ar fi fost salvatorul ei într-un tărâm ciudat. Poate că ea se simţea întocmai.

Tot ce ştia el era că ea gâfâia din greu, ceea ce-i punea stăpânirea de sine la grea încercare. Chiar şi fără strângerea mătăsoasă a trupului ei. Dar trebuia să-şi păstreze controlul. Şi făcu întocmai. Se împinse în ea din nou şi din nou – cu putere, apoi încet, încercă una, ajustă alta, ascultă icnetele ei, apoi ţipetele ei şi, într-un final, rugăminţile ei.

Când ea începu să implore – Roberta lui cea mândră îl implora – îşi puse mâinile pe posteriorul ei frumos şi o trase în sus astfel încât coapsele lor se uniră cu pasiune. Pieptul îl ardea, întreg corpul se lupta pentru a ajunge la extaz, dar se abţinu, o ghidă spre culme şi urmări cum ea făcu ochii mari şi îşi încleştă degetele în părul lui. Îi admiră sânii care se arcuiră spre el în timp ce ea se mişca odată cu el, mai sus şi mai sus…

Şi tot nu-şi pierdu controlul, deşi avea dinţii încleştaţi şi gâfâia ca un armăsar după o călătorie lungă. Se opri însă şi-i lăsă trupul să se odihnească un moment… până când ochii ei se deschiseră din nou, iar ea zâmbi în timp ce chipul îi reflecta uimire şi o umbră de bucurie.

— Am uitat, spuse el.

— Ce-ai uitat?

Vocea ei era răguşită, ceea ce îl făcu să pulseze în ea şi fu nevoit să ducă încă o bătălie în interiorul lui.

— Am uitat să-ţi arăt ceva, zise.

Se strecură afară din ea – nu fără a geme în barbă – îi ridică trupul inert, o întoarse şi o aşeză pe marginea patului, astfel încât degetele de la picioarele ei atinseră podeaua. Şi se apropie de ea pe la spate.

— O, făcu ea uimită.

Se lipi de ea şi pătrunse în adâncimile ei imposibil de mătăsoase.

— Ah!

Damon nu zise nimic. Nu mai putea. Era nevoie de fiecare dram de control pe care îl poseda ca să se împingă în ea în timp ce îi mângâia sânii şi îşi desfăta ochii cu posteriorul ei în formă de inimă. Numără până la patruzeci, numără din nou până la patruzeci şi într-un final, încet, ea începu să se mişte spre el, arcuindu-se, şi apoi – în sfârşit – ea începu să scoată acel suspin pe care el ştia că-l va asculta toată viaţa.

Ea înţelesese mişcarea şi se împingea înapoi spre el cu aceeaşi putere cu care el se împingea în ea şi îi dădu tot până când ea se convulsionă şi ţipă încet. Şi tot nu-şi pierdu controlul, pentru că voia s-o vadă pentru prima oară, pentru prima oară cu adevărat.

Aşa că o întoarse şi se strecură înapoi în locul care era cel mai potrivit pentru el din toată lumea şi se dezlănţui. Îi captură gura într-un sărut la fel de sălbatic şi de posesiv ca şi mişcările lui. Mâinile ei se uniră în părul lui, iar el nu auzi nimic altceva decât zgomotele ca de tunet ale propriului puls, aşa că rosti gâfâit numele ei şi se împinse iar şi iar. O umplu şi se umplu pe sine – dacă ar fi avut cuvinte ca să descrie emoţia care îl invadase.

Încăperea rămase multă vreme cufundată în tăcere.

— Te măriţi cu mine.

Vocea lui era profundă şi sigură pe ea. Roberta nu spuse nimic. Se ghemui lângă braţul lui puternic ce o înconjura şi oftă fericită.

— Ca să ştii, zise el.

Dar ea adormise.

capitolul 33

18 aprilie
A şaptea zi a partidelor de şah Villiers/Beaumont

Roberta se trezi singură. Se uită la perdelele din jurul

patului şi îşi dădu seama că ar fi trebuit să se gândească la subiecte serioase, precum căsătoria ei cu ducele de Villiers. Dar nu voia să gândească; voia să viseze despre Damon. Despre felul în care mâinile lui mari îi cuprinseseră sânii şi apoi se strecuraseră între picioarele ei şi... la restul.

Reveni din nou brusc la realitate şi îşi dădu seama că inima îi bătea nebuneşte, sânii o gâdilau, iar servitoarea putea intra dintr-o clipă în alta ca să tragă perdelele. Se simţea prosteşte de fericită. Aproape poetică. Ceea ce era îndeajuns de surprinzător ca s-o facă să-şi schimbe părerea despre poezie.

Coborî la micul dejun şi îl găsi pe tatăl ei acolo, aşezat lângă Teddy. El îşi ridică privirea când ea intră.

— Doamna Grope s-a dus să-şi viziteze prietenii de la teatru, îi spuse el. Conaşul Teddy îmi arată colecţia lui de pietre.

Roberta se aşeză lângă Teddy. Acesta avea în faţa lui mai multe pietricele maro. Din cele murdare, care se găseau peste tot.

— Foarte interesante, îi spuse ea lui Teddy.

El îi aruncă o privire exasperată, ce semăna cu a tatălui său.

— Pietrele nu sunt interesante, îi spuse el, locul de unde vin ele este.

Ea aruncă din nou o privire spre ele şi încercă să ghicească.

— Persia?

— West Smithfield! spuse el triumfător.

— Da, vreau nişte ouă, mulţumesc, îi zise Roberta valetului. Şi ce e atât de interesant în West Smithfield?

— De acolo vine sirena. Şi pietrele astea tot de acolo vin.

— Mulţumesc, spuse Roberta şi acceptă şi pâine prăjită.

Îi era neobişnuit de foame.

— Eu şi conaşul Teddy ne gândeam să mergem să vedem sirena, spuse tatăl ei. Vrei să vii şi tu, draga mea? E la Piaţa Smithfield, după cum zice Teddy.

— Eu n-am văzut niciodată o sirenă, deşi am citit avertismentul lui Homer despre atracţia lor periculoasă.

— Ea vorbeşte în versuri, aşa zice Rummer, interveni Teddy.

— Rummer zice că ea vorbeşte în versuri, îl corecţi Roberta.

— O sirenă adevărată! Teddy făcu ochii mari. Sper că tata să se trezească curând. Ştiu că va fi foarte încântat.

Chiar în acel moment, Damon intră în încăpere. Inima Robertei bătu mai repede, iar ea simţi că roşeşte. El se aplecă şi îl sărută pe Teddy pe cap.

— De ce nu eşti la tine în cameră?

— Dădaca e bolnavă, raportă Teddy. Zice că i se întoarce stomacul pe dos, completă el şi păru supărat, şi cică e vina mea!

— De ce? întrebă tatăl lui, părând surprins în timp ce se aşează în stânga Robertei.

Când el se aşează, chiar dacă nu se uită la ea, coapsa musculoasă a lui Damon se lipi de ea. Roberta gustă din nou din ouă. Nu avea să meargă. Nu putea supravieţui dacă inima îi bătea atât de repede; se simţea la fel de înfierbântată ca o gospodină care fierbea lenjeria.

Dar aşa fu toată ziua.

Plecară să vadă sirena poetă şi, deşi Damon nu îi acordă prea multă atenţie ca să nu atragă suspiciunea tatălui ei, el o atingea mereu. Ea se urcă în trăsură după Teddy şi o palmă caldă îi cuprinse posteriorul. Se aşeză lângă Damon şi, cumva, mâna lui rămase prinsă în spatele ei şi începu s-o mângâie pe spate.

Piaţa Smithfield era un loc aglomerat.

— Sunt foarte mulţi cai aici, spuse Damon vesel.

— Da? întrebă tatăl lui. Înseamnă că e o zonă bună pentru comerţul cu cai. Întotdeauna am crezut că Tattersall este locul cel mai bun.

— Şi aveaţi dreptate. Smithfield nu e un loc bun. Veţi găsi aici un cal cu părul vopsit şi cu un proprietar care promite că e un mânz.

— Pf, făcu tatăl ei şi o luă înaintea lor.

Roberta îşi deschise umbreluţa ca s-o apere de soare.

— Se vede sirena? întrebă Teddy.

— Marchizul o s-o vadă primul, spuse tatăl ei. Hai cu el!

Teddy ţâşni în faţă şi chiar în clipa aceea Damon o întoarse pe Roberta şi o sărută. Ea icni surprinsă, iar limba lui se strecură între buzele ei, autoritară. O sărută lent, posesiv, ca şi cum n-ar fi fost înconjuraţi de mulţimea de fermieri care îşi conduceau caii spre licitaţii.

— Ne poate vedea oricine! gemu ea şi îşi ridică privirea spre el.

— Mă dau în spectacol cu tine, spuse el vesel.

Ea clipi uimită şi apoi se uită în jur. Nimeni nu părea să dea atenţie unei perechi de nobili scrântiţi care se sărutau în bătaia soarelui. Şi simpla vedere a ochilor lui o făcu să simtă poftă. O poftă… ca şi cum n-ar mai fi contat câţi oameni se holbau la ea. Ca şi cum…

Se ridică pe vârfuri şi îl sărută. Un bărbat trecu pe lângă ei şi le strigă peste umăr:

— Luaţi-vă un pat!

Damon râse, desigur, dar Roberta nici măcar nu tresări.

— Îmi vine să te sărut, şopti ea.

Ochii lui sclipiră, dar clătină din cap.

— Gata cu sărutările. Există spectacole şi spectacole, iar eu am haine cu croială franţuzească.

Ea se uită la el încruntată, apoi îi urmări privirea… spre partea din faţă a trupului său. Avea o haină scurtă. Revere frumos croite, ce scotea în evidenţă cei doisprezece nasturi din perle ai vestei, pantalonii… şi altceva. Roberta deschise gura – dar Teddy apăru lângă ei ca o tornadă.

— Haideţi, ţipă el. Ce faceţi? Sirena e în barcă!

— O barcă? întrebă Roberta şi îi dădu voie s-o tragă. Dar suntem pe uscat.

— Ştiu, dar ea are barca ei.

Şi avea, într-adevăr, barca ei. Era un vas mic şi rotund, căsuţă în formă de barcă. Era vopsită în albastru-deschis şi pe o laterală scria cu litere rotunjite: „Sirena

versificatoare”. Afară era o coadă mică de oameni care aşteptau nerăbdători. Un individ robust cronometra rândul şi lăsa să intre câte o persoană la cinci minute.

— Unde se duc? întrebă Teddy.

— Ies pe uşa din spate, spuse tatăl lui.

Roberta se uită la coada formată numai din bărbaţi.

— Damon, du-te şi întreabă-l pe bărbatul acela din faţă dacă sirena este îmbrăcată potrivit pentru un băieţel, spuse ea.

Damon se uită în jos la Teddy, care dansa într-un picior.

— Cred că glumeşti. Nu putem pleca nici dacă poartă un singur solz pe degetul mare de la picior.

— Ba da, zise ea pe un ton ferm.

Aşa că Damon se duse într-acolo, spre paznicul din faţă.

— Unde se duce tata? întrebă Teddy. Şi unde se duce tatăl tău?

Tatăl ei stătea în faţa unui cort pe care scria „Harry Hunks, ursul actor”. El se întoarse şi zâmbi.

— Ursul acesta ştie să cânte la fluier şi să ţopăie, strigă el.

Teddy fu acolo într-o secundă, aşa că Roberta îi urmă în cortul răcoros. Mirosul de urs era copleşitor, aşa că dădu înapoi, lovindu-se de Damon. Braţele lui o cuprinseră pe la spate.

— Îmi place asta, zise el.

O trase mai tare spre el.

— Cum rămâne cu haina ta franţuzească? întrebă ea şi se dădu într-o parte.

— Există unele lucruri pe care un gentleman nu le poate controla, spuse el. Să mă fi văzut când eram mai tânăr.

— Da? Cum aşa?

— Când am avut paisprezece ani a fost un an foarte interesant.

— Nu a fost atunci când domnişoara Kendrick a început să-ţi trimită scrisori parfumate?

El încuviinţă.

— Dacă cineva doar ar fi menţionat cuvintele „Sirena versificatoare” gândul mi-ar fi zburat la sânii ei şi aş fi fost excitat o oră întreagă după aceea. Poate că noi doi ne putem juca de-a sirena mai târziu?

El rânjea pofticios. Ea zâmbi, dar spuse:

— Ce e cu sirena aceasta? E îmbrăcată în mod adecvat?

— O, da, spuse Damon. Bărbatul acela mi-a spus că sirena a fost scoasă din apă în urmă cu douăzeci şi doi de ani şi spune versuri de atunci. A fost puţin ofensat la ideea că ea s-ar putea să nu fie îndeajuns de decentă pentru un copil, şi a zis că a fost fată de preot. Dacă aş fi o sirenă de treizeci de ani, m-aş acoperi cu nişte alge. Apropo, Teddy e înăuntru cu ursul?

— Şi cu mirosul, spuse Roberta.

Dintr-odată, se auzi vocea tatălui ei, tare şi limpede prin ţesătura cortului:

— Domnule Clay, vreţi să-mi spuneţi că înfometaţi ursul dacă nu se poartă aşa cum trebuie?

— Sare peste o masă, atâta tot, protestă o voce drept răspuns. Şi aşa ştie că a făcut ceva greşit. Aşa face. Ca orice câine. Nici nu mai trebuie să folosesc biciul…

— Biciuiţi acest urs? întrebă marchizul ridicând vocea. Bărbaţii aliniaţi în faţa cortului sirenei întoarseră capetele şi unii dintre ei se apropiară. Mâna Robertei se trecură în palma lui Damon, dar nu mai simţi senzaţia cu care era obişnuită, de groază şi de ruşinea provocată de faptul că tatăl ei se dădea în spectacol. O secundă mai târziu, tatăl ei ieşi din cort, urmat de un individ bine făcut, cu o privire ameninţătoare – probabil domnul Clay.

— Nu mai pot suporta mirosul nici o clipă, spuse tatăl ei. Nici un moment. Şi când mă gândesc la ce îndură sărmanul urs, domnule, din moment ce în mod normal el ar trăi în vârful unui copac înalt şi n-ar mirosi nimic altceva decât cerul albastru!

Din reflex, îşi ridicară cu toţii privirea.

— Am făcut ce-am putut, behăi domnul Clay.

— Nu este de ajuns! zise marchizul. Vreau ursul acela neapărat.

Marchizul întrerupse vorbele domnului Clay şi scoase o mână de guinee din buzunar pe care le întinse proprietarului lui Harry Hunks.

— Vin să-l iau mâine, spuse marchizul. Şi ar fi bine fii acasă cu ursul, domnule Clay, altfel pun potera pe urmele dumitale.

Domnul Clay părea fericit cu guineele pe care le ţinea în mână.

— Mă pot duce acasă cu astea, zise el. O să fiu aici Domnia Voastră, şi la fel şi Harry.

— Îţi mai dau din astea dacă găseşti o căruţă cu care să-l duc pe Harry la reşedinţa mea de la ţară.

Damon se aplecă spre urechea Robertei.

— Câţi urşi aveţi acasă?

— Niciunul, răspunse ea.

— Ah.

— Dar avem câteva căprioare care trebuiau să fie elani, însă s-a dovedit că aveau coarne lipite, o greutate teribilă pentru căpşoarele lor, te asigur de asta. Şi avem şi nişte răţuşte Greenland…

— Răţuşte Greenland? întrebă Damon şi pufni în râs.

— Şşş! O să te audă tata. Sunt destul de ciudate şi credem că sunt corcite cu păsări exotice pentru că nu ştiu să înoate. La început, tata le-a aruncat în lac şi numai mişcările rapide ale unui îngrijitor le-a salvat viaţa.

Între timp, se întorseseră la barca sirenei. Marchizul puse câteva monede în mâinile paznicului.

— E un pirat! zise Teddy uimit.

Damon îşi lăsă capul în jos în timp ce trecură prin uşa joasă a bărcii. Aşezată într-un colţ, era o sirenă. Era destul de drăguţă, cu păr blond, lung, şi chipul frumos. Avea o coadă lucioasă şi verde înfăşurată într-un năvod şi câteva scoici aşezate artistic. Spre deosebire de tablourile cu sirene din adâncuri pe care el le văzuse, ea purta un corset din ţesătură albă, apretată, care se întindea până la începutul cozii. De fapt, chiar semăna puţin cu o fată de

preot. Cu excepţia cozii satinate, desigur.

Teddy se duse în faţa ei şi zise:

— Pot să vă întreb ceva?

Sirena dădu din cap spre Teddy şi zâmbi.

— O să răspund pe cât de bine poate / Fata mării unui vlăstar din umanitate.

Marchizul începu să se legene înainte şi înapoi pe călcâie – semn clar că se bucura.

— Sunteţi prietenă cu peştii? întrebă Teddy.

— Peştii au fost prietenii pe care-i preferam. / Rechinul era amicul meu cel mai distins / Împreună ne jucam şi ne distram, / Până ce barca Maiestăţii Sale l-a prins.

— Rechini! spuse Teddy care făcuse ochii mari. Credeam că sunt monştrii adâncurilor şi că mănâncă tot ce le stă în cale.

— Ai întâlnit vreodată un rechin / O, tu, copil al nisipurilor? / Pentru că ignoranţa nu-i o scuză pentru cei cu binecuvântarea picioarelor.

Teddy clătină din cap.

— Mi-ar plăcea să întâlnesc un rechin, spuse el şi se apropie.

— De cât timp trăieşti în această barcă, o, tu, fiică a mării? întrebă marchizul care stătea cu mâinile la spate şi rânjea prosteşte.

— Tatăl tău pare să fie atras de abilităţile poetice ale sirenei, murmură Damon spre Roberta.

— Sau de ceva asemănător, spuse ea.

Mai văzuse privirea aceea extaziată pe chipul tatălui ei. Mai ales atunci când Selina ţopăia pe scena trupei ei de teatru ambulant, şi când o văzuseră pentru prima rară pe doamna Grope pe scena din Bath.

— Amintirea peşterii mele din adânc se şterge / Căci au trecut două decenii de când am înotat în apă / Şi-am impresia că-mi creşte un picior din coadă.

— Frumos spus, zise Damon.

Paznicul vârî capul pe uşă şi mârâi:

— A trecut timpul. Mai sunt şi alţii care o aşteaptă pe

sirenă.

Marchizul se întoarse spre sirenă.

— Ar putea titlul unui gentleman să-mbie o sirenă, oare? / Dacă aranjăm să nu fie nevoie să dea din aripioare? / Şi să vină într-o grădină, la un ceai fierbinte/ La a mea sinceră… rugăminte?

— Ţţţ, făcu Damon. Rima aceea finală cam lasă de dorit, milord.

Dar sirena zâmbi şi păru că roşeşte puţin. Dar în loc să răspundă – un lucru destul de interesant – se uită la Roberta. Făcu un semn cu capul spre coadă şi apoi spre Teddy. După o secundă, Roberta îşi dădu seama că o întreba dacă Teddy ar fi fost supărat să afle că sirena chiar avea picioare.

Roberta îi zâmbi.

— E cald aici, spuse ea şi se întoarse spre Damon. Cred că aş vrea să merg acasă. Şi, Teddy, e timpul să ne luăm rămas-bun de la frumoasa sirenă.

Teddy se înclină solemn.

— A fost o încântare să vă întâlnesc.

Ea răspunse foarte serioasă:

— De un rechin pe nume Perth îmi aminteşti / Avea ochi frumoşi ca ai tăi / O, copil al pământului ce eşti.

Teddy se înclină din nou şi o luă de mână pe Roberta, în timp ce ieşiră prin spate.

— Mi-ar plăcea să fiu un rechin, zise el şi vorbi atât de mult pe drumul de întoarcere în trăsură, încât observă abia acasă că marchizul nu era cu ei.

Roberta îi explică atunci că tatăl ei se dusese să facă aranjamentele pentru ca Harry Hunks să meargă acasă cu el.

— Vreau să-l mai văd pe Harry Hunks, spuse el melancolic.

— O să-l vezi, răspunse Damon şi zâmbi spre Roberta peste capul lui. O să-l vezi.

capitolul 34

19 aprilie
A opta zi a partidelor de şah Villiers/Beaumont

Roberta se întinse şi simţi o durere plăcută în toate zonele corpului, apoi se aşeză la loc ca să se gândească. Evident, trebuia să se gândească. Înfoie perna ca să îndepărteze dovezile că fuseseră două capete care dormiseră în pat şi gândul îi zbură la ducele de Villiers. „Logodnicul meu", îşi spuse ea. Era destul de tulburător să-şi dea seama cât de capricioasă era.

Ellen dădu buzna şi începu să se învârtă prin încăpere lăsând să pătrundă în urma ei o frântură de conversaţie.

— Un picnic? întrebă Roberta uimită la auzul acelui cuvânt. Cine?

Se părea că toată lumea mergea la acel picnic.

— Nu stăpânul, desigur, răspunse Ellen. El a plecat la birou acum multă vreme.

Roberta rămase pe gânduri. Un picnic pe râul Fleet părea o modalitate delicioasă de a evita problema spinoasă legată de logodnicul ei.

— Minunat, spuse ea şi îşi coborî picioarele peste marginea patului.

— Înălţimea Sa tocmai îşi joacă mutarea cu ducele de Villiers, zise Ellen.

Roberta înlemni.

— Ducele vine cu noi?

— Sigur că da, răspunse Ellen şi îi adresă un zâmbet călduros. Sunt sigură că nu ar pierde ocazia. A întrebat de dumneavoastră ieri, dar aţi fost plecată să vedeţi sirena. Câte ne-a povestit conaşul Teddy despre sirena aceea!

Picnicul implica nu numai o barcă cu fundul plat, ci o adevărată flotă. Roberta se urcă în ambarcaţiune fără dificultate, iar Teddy se înghesui lângă ea şi consideră de la

sine înţeles că ei doi aveau să stea împreună.

— Am multe să-ţi spun, zise el. Am vorbit cu Rummer toată dimineaţa şi… asta o să te intereseze cu adevărat, Lady Roberta… Am aflat ce e un marţafoi irlandez!

Jemma aproape că avea nevoie de o barcă numai pentru ea ţinând cont de mărimea crinolinei şi se auziră câteva ţipete când bastonul ducelui de Villiers se prinse într-o parte a bărcii şi acesta căzu direct în poala Jemmei.

Roberta se concentră cu greu la marţafoi pentru că i se păru că Villiers avu nevoie de cam mult timp ca să se ridice din poala Jemmei. De fapt, Roberta nu putu să nu se întrebe unde îşi petrecuse logodnicul ei noaptea. Oare partida de şah se transformase în ceva mai intim?

Doamna Grope se urcă în barcă destul de tristă; era hotărâtă să le spună tuturor că era obişnuită cu bărcile mari, de agrement, cum erau cele ale Prinţului Wales, cu care călătorise, deşi Roberta se îndoia foarte tare că doamna Grope se aflase vreodată în aceeaşi ambarcaţiune cu prinţul.

— Am jucat un joc frumos de şarade la bordul iahtului Alteţei Sale, o auzi spunându-i tatălui ei. Eu şi fetele chiar vorbeam despre asta seara trecută în salonul verde…

Ea se uită melancolică în zare. Damon se aşeză în faţa ei, îi întâlni privirea şi rânji.

— Şarade cu păpuşele, şopti el.

Roberta nu se putu abţine să nu râdă. Lumea era un loc frumos când pleca într-o călătorie cu barca împreună cu un bărbat frumos şi relaxat, cu care făcuse lucruri atât de delicioase cu o noapte în urmă… Ba chiar simţi o undă de aprobare faţă de Villiers şi de părerea sa că virginitatea era un concept antic. Avea dreptate!

Îi adresă un zâmbet larg lui Villiers, dintr-o barcă în alta. El păru destul de surprins, dar dădu din cap.

— Prea demonstrativ, observă Damon. Nu îi poţi zâmbi aşa logodnicului tău. Zâmbete, cuvinte… acestea sunt pentru simpli muritori. Voi doi ar trebui să comunicaţi numai prin semne din cap.

Ea îşi ridică nasul în aer la auzul remarcii prosteşti.

Teddy era dornic să vorbească despre domnul Swarthy, care purta deseori hârtie maro prinsă de ciorapii albi din mătase.

— Ştii de ce face asta, Lady Roberta?

Teddy avea o seriozitate înduioşătoare. Iar bărbia lui era adorabilă. Era micuţă şi avea o gropiţă care o imita pe cea a tatălui său.

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse Roberta. Eu nu mi-aş prinde hârtie maro de picioare; tu ai face-o?

— O face pe vreme rea, preciză Teddy. Şi cântă *Frumoasă Dorinda* în cafenea, iar celor de acolo nu le place.

Pluteau pe râu în jos. Acesta era mai tulbure şi mai liniştit în lumina soarelui.

— Apa sună ca gânguritul bebeluşilor, spuse Teddy.

— Cred că o să te faci scriitor, îi spuse Roberta ascultând murmurele somnoroase ale bebeluşilor apei.

El râse şi îşi strecură mânuţa umedă în palma ei înmănuşată. Roberta se uită în jos la degetele lui grăsuţe, apoi îşi scoase mănuşile şi îl luă din nou de mână. Doamna Grope ţipa pentru că o familie de răţuşte se luase după barca lor. Pentru o clipă, ea nu observă ce se întâmpla, apoi îşi dădu seama că tatăl ei dăduse iama în coşul pentru picnic şi arunca sandviciuri cu castraveţi în apă.

Jemma şi Villiers nici măcar nu se uitau spre apă. Villiers ţinea o bucată de hârtie, iar ei notau ceva cu un creion şi vorbeau. În timp ce se uita la ei, Jemma smulse hârtia şi scrise ceva pe ea. Damon îi urmări privirea.

— Lucrează la o partidă de şah, zise el. Camera Jemmei este mereu plină de bucăţi de hârtie acoperite cu partide imaginare.

— Cum naiba notezi un joc de şah?

— Printr-o serie de simboluri, explică el. De exemplu, NR4 înseamnă că cineva mută nebunul în al patrulea câmp din dreptul regelui.

— Azi înotăm? întrebă Teddy.

— Tu o să înoţi, spuse tatăl lui. Phillips, care împinge cu prăjina barca în care se află marchizul, a fost drăguţ şi s-a oferit să te ducă în apă. O să vă lăsăm la malul mai jos.

Teddy sări de bucurie şi, în haosul care se iscă, el clătină barca atât de mult, încât aceasta s-ar fi răsturnat dacă n-ar fi avut fundul lat. Câteva minute mai târziu, ei îl lăsară în seama unui valet vesel.

— Mergem până la capătul râului astăzi? întrebă Roberta când Damon se aşeză înapoi în barcă.

Fusese mai uşor când Teddy se aflase cu ei, dar clipa aceea se simţea ciudat pentru că erau singuri... siguri cu excepţia unui valet şi a vocii vesele a tatălui ei care stătea în barca din faţa lor. Recita o poezie despre peşti şi aripioare.

Damon se tolăni lângă ea, graţios şi cu trupul sculptat, dar nu răspunse, apoi o luă de mână. Degetul lui mare îi mângâia încheietura, iar atingerea lui, acea mică atingere, îi transformă sângele în aur lichid. Nici măcar nu se putea uita la el, aşa că privi drept în faţă, la umbrele care se scurgeau peste marginea bărcii şi se reflectau în apă, în sclipirile palide de lumină.

Purta o rochie din muselină roşie, una dintre cele croite de doamna Parthnell, ceea ce însemna că aceasta era foarte simplă şi nu avea crinolină. Părul îi era prins sus şi cădea sub formă de bucle; îşi colorase genele în negru. Nu se simţise niciodată mai frumoasă.

— Ce faci toată ziua? întrebă ea, dintr-un impuls.

Voia să afle totul despre el – ce mânca la micul dejun, cum o chema pe iapa lui şi unde îşi cunoscuse prietenii.

— Când nu fac dragoste cu tine?

Vocea lui era şoptită, astfel încât valetul să nu-l audă. Dar ea roşi ca şi cum s-ar fi ars brusc de la soare.

— Termină!

El chicoti, iar sunetul gutural o lăsă fără suflare.

— Deţin o mulţime de proprietăţi.

Ea dădu din cap, încercând să se concentreze asupra lucrurilor cuviincioase. Sigur că deţinea multe proprietăţi. Asemenea celor unsprezece piersici ai tatălui ei – probabil că Damon avea şi el piersici. Doar era conte. Gândul îi fugi din minte şi fu înlocuit de amintirea nopţii care trecuse, o amintire despre cât de neted şi de fierbinte fusese el în

mâna ei.

— Vezi tu, spuse el, niciodată nu a reuşit să-mi pese de piesele de şah, dar îmi place să mă joc cu banii.

— Hmm, rosti ea şi aruncă o privire spre el.

Pe chipul lui apăru un zâmbet.

— De ce crezi că nu eşti interesată de trecutul meu financiar?

— Sunt interesată, zise ea repede.

Dar simţi că roşeaţa i se întindea spre corsaj. Şi mai jos, spre cordonul care separa corsajul de rochie.

— Dacă te mai uiţi aşa la mine, spuse el, o să te sărut.

Ea nu se putea abţine. Ochii lui verzi o fascinau. O simplă privire pe care el i-o aruncă trimise un val de căldură între coapsele ei spre centru. Voia să chicotească… şi să gâfâie.

— La naiba, zise el şi îi atinse pentru o clipă obrazul cu dosul palmei.

Apoi se întinse şi îşi ridică brusc mâinile în aer. Valetul din spatele lor se balansa pe o mică platformă de la capătul bărcii şi ţinea în mâini o prăjină mare. Înainte ca Roberta să-şi dea seama ce se întâmpla, văzu o frântură din livreaua stacojie şi auzi un pleoscăit. Apa rece sări în barcă, atinse acoperişul din muselină şi îi stropi rochia. Ea ţipă, dar Damon era deja în picioare şi se apleca peste margine.

— Nu pot să te trag sus, căci ne răsturnăm, ţipă el la valetul care bătea apa şi îşi dădea la o parte părul leoarcă de pe frunte. Mai bine înoată spre mal şi du-te înapoi acasă.

Valetul gâlgâi ceva care părea a fi o încuviinţare şi reuşi să manevreze prăjina spre mâinile lui Damon. Acesta sări pe micuţa platformă şi împinse barca din nou mai departe.

— Nu ştiam că ştii să faci asta, spuse Roberta şi schimbă locurile, cu faţa la Damon şi cu spatele la curent.

El împingea barca mai departe, cu mişcări sigure.

— Să împing valeţii în apă sau să vâslesc?

Ea râse atât de tare, încât nu mai putu să respire. Celelalte două bărci, aflate în acel moment mult în faţa lor, virară după un cot al râului şi dispărură.

— Am stabilit un loc în care să ne întâlnim cu ei? întrebă ea.

— Nu.

Ea urmări mişcările lui relaxate şi puternice în timp ce împingea barca.

— Damon, cine este mama lui Teddy? întrebă ea dintr-odată. Ştiu de ce l-ai luat... dar cine era bunica, femeia care ţi l-a adus? Este copilul amantei tale?

— Nu am amantă, zise el şi îndepărtă o şuviţă de păr care îi căzuse pe faţă. N-am avut una în ultimii cinci ani.

— Iar Teddy are cinci ani, deci...

— Nu, Teddy are şase ani. I-am dat papucii amantei după ce Teddy a venit în casa mea, şi nu, nu ea este mama lui.

Ea se uită la el.

— Nu-ţi pot spune cine e mama lui, adăugă el într-un final. Am promis că nu voi spune nimănui.

— Ah, rosti Roberta dezamăgită. Mă pricep să ţin secrete.

El scoase prăjina din apă şi un arc de stropi căzu precum diamantele înapoi în râu.

— Dar, desigur, o să-i spun soţiei mele, completă pe un ton relaxat.

— Ah, zise Roberta din nou, dar cuvântul sunase diferit de data aceasta.

Se simţi o lovitură, iar ea ţipă.

— Ai atins fundul apei, strigă ea şi adăugă repede: N-o spun ca pe o critică.

Se opriseră chiar în dreptul ramurilor uriaşe şi protectoare ale unei sălcii care atârnau peste mal şi se revărsau în apă. Frânturi de lumină se strecurau printre acestea şi ascundeau barca în umbra frunzelor în formă de lance ale salciei.

Damon ghidă prăjina adânc pe fundul apei şi apoi trecu o frânghie peste aceasta. Roberta rămase tăcută. De fapt, tot râul părea că-şi ţinea respiraţia. Nu auzea niciun sunet, cu excepţia susurului indiferent, înfundat al apei şi a unui glas care cânta vesel, undeva în depărtare.

— Barca noastră, zise Damon şi îi aruncă o privire atât de sugestivă, încât ea roşi şi mai mult, a eşuat.

— Observ asta.

— Ce păcat. S-ar putea să trebuiască să mă dezbrac ca să ne salvez de la înec.

— Da?

El îşi scoase haina. Roberta simţi că nu avea să-şi mai poate reţine mult timp chicotele.

— Ce vrei să faci? întrebă ea.

— Mă dezbrac.

Privirea lui îi vorbea într-un limbaj pe care ea încă îl învăţa, dar pe care observa că îl ştia instinctiv.

— N-ar fi bine să faci şi tu la fel? zise el şi ridică din sprânceană.

— Eu? răspunse Roberta. Eu? Să mă dezbrac într-o barcă cu fundul plat, pe un râu public?

— Fii fericită că nu e un alt gen de barcă, remarcă Damon, care se aşeză pe platforma micuţă şi îşi scoase cizmele.

— Doar nu vorbeşti serios, spuse Roberta ştiind sigur la ce se referea el. Ar putea trece oricine pe aici.

— Prostii! Aproape nimeni nu e pe râul acesta, pentru că nu duce nicăieri. În apropiere este încă o păşune. Pe aceasta chiar se află vaci şi, probabil, balegi proaspete. Deci este puţin probabil să găzduiască oameni aflaţi la picnic.

— O logică impecabilă, murmură ea.

El îşi scoase cămaşa. Era numai muşchi umbriţi de frunze şi presăraţi cu picăţele aurii de la razele soarelui, puternic… Ea întinse mâna fără să-şi dea seama ce făcea, apoi înlemni din nou.

— Nu pot face asta, spuse tare. Dacă ne vede cineva?

— N-o să ne vadă nimeni, răspunse el cu o voce ameţitoare precum coniacul.

Era lângă ea şi arunca pernele pe podeaua bărcii. Dar nu se mai grăbi când îi desfăcu rochia, iar după o vreme ea se lăsă în jos, în micuţa încăpere umbrită şi fermecătoare pe care o încropiseră sub salcie.

— Cred, şopti ea, că dacă şedem nu ne poate vedea nimeni mai jos de talie.

— Dacă ne întindem, nu mai putem fi zăriţi deloc. Nu crezi că aşa se procedează tot timpul?

Aşteptă răspunsul ei cu sprâncenele ridicate.

— Nu! zise ea gemând.

Rochia dispăruse şi el nu părea să se obosească să-i scoată corsetul – degetele îi urcau pe picioarele ei, în căutarea acelei zone sensibile, iar corpul ei se arcui. El se culcă în barcă şi o trase mai aproape. Ea renunţă la luptă – care luptă? − şi căzu peste el cu un mic ţipăt, în timp ce carnea ei moale se lipi de corpul lui tare, de muşchii lui, de tânjirea lui.

El îi desfăcea şireturile corsetului în timp ce o săruta, adânc şi apăsat, iar ea nu se putu abţine să nu se zvârcolească lângă el şi să gâfâie înspre buzele lui. Una dintre mâinile lui se afla între picioarele ei şi se mişca într-un ritm care se acorda cu sunetul apei. Ea nici măcar nu se simţea afară. Era ca şi cum ţipetele ei vlăguite şi sunetele guturale pe care el le scotea când îl atingea erau înghiţite în vasta nemişcare a apei, în lumina după-amiezii, iar bărcuţa lor era la fel de închisă şi de intimă ca o cameră. Doar ciocârlia trecu de pereţii acesteia şi continuă să cânte, învârtindu-se în spirală din ce în ce mai sus pe cer.

— Atinge-mă, îi ordonă el în timp ce gura lui găsi sfârcul ei care îl aştepta întărit.

Ea scoase un icnet şi îşi ridică mâinile orbeşte pe corpul lui, atingându-l peste tot, pe forma rotundă şi netedă a umărului şi pe muşchii ondulaţi ai spatelui. Dar nu se putea concentra, nu când el făcea ceea ce făcea, aşa că îşi lăsă corpul să se arcuiască lângă al lui, implorând.

— Acum atinge-mă, îi spuse el mai târziu, cu o voce răguşită.

Spusese acel lucru de două ori, iar înţelesul vorbelor lui începu să se contureze în creierul ei înceţoşat şi o făcu să deschidă ochii şi să-l privească.

— Vrei să…

— Atinge-mă. Îmi place la nebunie când mă atingi,

Roberta. N-am mai simţit pe nimeni aşa cum te simt pe tine.

Ochii lui erau atât de închişi la culoare, încât nici măcar nu mai erau verzi; păreau negri în lumina care se strecura printre frunze. Roberta se dădu înapoi, se lăsă în genunchi şi se uită în jos la el. Stătea în faţa ei, ca un festin măreţ. Lemnul bărcii era maro-închis, netezit de trecerea anilor. Damon stătea acolo ca o sculptură în marmură, cald şi auriu – cu coapsele lungi şi puternice, abdomenul plat şi muşchii pieptului bine conturaţi. Ea începu din acel loc şi îl atinse cu degetul.

Îl încălecă apoi cu atenţie, iar mâinile îi alunecară de la un grup de muşchi la altul. El tremură când ea îi mângâie pieptul şi gemu tare când îl atinse cu limba. Se dădu înapoi şi se uită în jos…

— Nu, n-o face, spuse el cu o voce guturală. N-aş putea supravieţui, nu într-o barcă.

Ea chicoti şi râsul pe care îl reţinuse în interiorul ei se revărsă, rupând zăgazurile. Stătea în genunchi într-o barcă, doar într-o cămaşă din pânză subţire.

— Acum atinge-te, zise el şi îi urmări privirea spre pieptul ei.

Ea roşi.

— Ce vrei să spui?

Rânjetul lui era cel al unui diavol încântător.

— Unde ai vrea să te ating eu. Apoi adăugă, atunci când ea ezită: Te rog.

capitolul 35

Cele două bărci în care se aflau Jemma şi Villiers şi marchizul şi doamna Grope înaintau purtate de curentul leneş. Jemma şi Villiers nu dădeau însă nici o atenţie apei. Lord Wharton compunea un cântecel marinăresc simplu, după aceste versuri: „Pe râul Fleet în jos / De un verde frumos, / Se bălăcesc lebedele / Sus codiţele!”

Nu pretindea că era o mare operă literară. Dar acesta avea un ritm frumos şi cunoştea o anumită sirenă care ar fi găsit-o interesantă. Cântă pentru el, apoi pentru doamna Grope, cântă încă o dată şi apoi se apucă să lucreze la un nou vers.

Abia când poemul ajunse la şase strofe spenseriene, iar el inclusese în el raţe, răţoi, peştişori şi drepnele, îşi dădu seama că fata lui lipsea. Mai mult... lipsea cu acel frate fermecător al ducesei. Contele care citase un vers din poezia lui şi avea o expresie sinceră. *Acel* frate.

Nu spusese nimic la bâlci cu o zi înainte, dar nu era orb. Observase cum se uita fratele ducesei la fiica lui. Poate că marchizul era nebun – cel puţin pentru minţile nerafinate – dar nimeni nu-l putea acuza că era prost. Într-o clipă se ridică şi strigă atât de tare încât barca din faţa lor şi toată lumea de pe mal îi acordară atenţie.

— Fata mea, urlă el. A fost răpită!

S-ar putea crede că în zonă nu erau decât vacile care să audă strigătul de disperare al marchizului, dar de fapt, acesta era norocos. Bărcile ajunseseră atât de departe pe râu, încât se aflau în apropierea uneia dintre acele grădini de promenadă ce se întindeau până la mal, ce aparţinea unei anume doamne Trimmer, cunoscută la un moment dat drept Selina, în acel moment celebră bucăţică delicioasă a prinţului – când nu juca roluri principale pe Drury Lane.

Selina sări în picioare în clipa în care auzi strigătul familiar. Stătuse întinsă pe iarbă împreună cu Prinţul de Wales şi îşi reveneau după un prânz generos *al fresco*. Prinţul băuse trei sticle de şampanie, iar Selina se gândea, destul de tristă, că probabil nu mai era capabil pentru un dans de după-amiază între aşternuturi. Însă trebuia oricum să ajungă la teatru în mai puţin în două ore.

— Marcus! strigă ea şi alergă în jos, spre apă.

În spatele ei, prinţul se ridică în picioare, clătinându-se ca un bivol de apă care iese dintr-o baie plăcută de noroi.

— Ce? Hei! zise el şi flutură mâinile în aer.

Trei valeţi alergau unul în spatele celuilalt în jos pe

pajişte către el şi îl sprijiniră. Între timp, Selina fugi direct pe pontonul de care era legată frumoasa ei ambarcaţiune, *Selina.* Îi fusese oferită de un amator de teatru care o adorase şi sperase că un dar scump va bătători calea către afecţiunea ei. Dar Selina fusese iubită de cei mai buni şi nu mai lua în calcul aspectele economice când îşi alegea partenerii de pat. Lord Wharton învăţase acest lucru.

— Marcus! ţipă ea şi ţopăi pe marginea cheiului. Tu eşti! O, ce faci în Londra, şi pe apă?

— Îmi caut fata! strigă marchizul drept răspuns. Selina, dragostea mea!

El vântura mâinile în aer, către ea. Selina încă ţopăia când prinţul George apăru, acompaniat de o întreagă adunare de valeţi.

— Hei! strigă el.

— Maiestate, ţipă Lord Wharton.

— În barcă! strigă Selina. Nişte tâlhari au răpit-o pe fata lui Lord Wharton. Trebuie să plecăm imediat.

Prinţul se împletici în barca Selinei, urmat de grupul de valeţi.

— Vâsliţi repede! ţipă el spre ei. Unii dintre voi înotaţi până la bărcile acelea două şi faceţi-le să se mişte mai repede.

Fără nici o secundă de ezitare, patru valeţi plonjară în apă şi înotară spre bărci. Urmă o clătinare incontrolabilă când se căţărară la bordul bărcii lui Lord Wharton, mai ales când unul dintre ei fu nevoit să înoate înapoi la barca Selinei ca să ia nişte vâsle, dar într-un final toate trei ambarcaţiunile înaintau în aval, într-un ton bun.

— O s-o găsim! strigă Selina. Micuţa Roberta!

— Îl cunoşti bine pe marchiz? întrebă prinţul cu o notă de dezaprobare în voce.

— Am fost bona încântătorului său copil, Roberta, spuse Selina. Ah, frumoasele zile ale tinereţii mele inocente!

— Eşti la fel de tânără ca un trandafir, zise prinţul George galant.

El era puţin verzui la faţă de la mişcarea bărcii. Dar se

ţinea bine, ţinând cont de toate circumstanţele. Selina se ghemui lângă corpul lui destul de voluminos şi zâmbi în sus, spre el.

— Ce ne-am face fără monarhul nostru care să ne salveze?

— Prostii! răspunse el pe un ton aspru.

Captivaţi de o discuţie aprinsă despre cele mai mari greşeli pe care le făcuseră vreodată într-o partidă de şah, nici Jemma, şi nici Villiers nu spuseră nimic când barca lor fu întoarsă în mod eficient de nişte valeţi uzi leoarcă şi strunită cu viteză în jos pe râu. Într-un final, Villiers zise:

— Cred că aceasta este ceea ce se numeşte o intervenţie providenţială.

Jemma se uită spre el şi observă că zâmbea.

— Crezi că s-a întâmplat ceva cu Roberta şi Damon sau cu micuţul Teddy?

Buza de jos a lui Villiers se răsfrânse pentru un moment.

— Am uitat de copil, spuse el, şi apoi se lumină la faţă. Probabil că l-au lăsat pe undeva.

— Damon a zis că Teddy învaţă să înoate.

Zâmbetul lui Villiers era cel al unui om care a redescoperit credinţa în zeităţi.

*

Puţin mai departe, şi din fericire încă după cotul râului şi dincolo de privirile lor, Damon trase rochia Robertei în jos peste capul ei şi apoi o legă în faţă.

— Mă simt ca o meduză, spuse ea şi oftă. A fost minunat.

O secundă mai târziu, ea îşi strecură tălpile în papucei şi îşi prinse părul la spate, deşi fără ajutorul unei oglinzi arăta, fără îndoială, cumplit.

— Ce facem acum? Mă întreb unde e tata.

Chiar în acel moment trei bărci dădură colţul în zare şi se îndreptară cu viteză spre ei. Dar erau încă departe, iar ramurile graţioase ale sălciei îi ascundeau bine, aşa că

Damon îşi trase pantalonii şi cizmele cu o ignoranţă veselă.

— Ce e cu zgomotul acela? întrebă Roberta.

Damon se întoarse, iar barca se clătină violent. Dar amândoi căpătaseră în ultima oră o abilitate iscusită de a se descurca cu ambarcaţiunea nesigură, aşa că nici unul din ei nu căzu în apă.

— La dracu'! zise el şi îşi luă cămaşa.

Dar abia apucă să şi-o tragă peste cap înainte ca barca lui Lord Wharton să ajungă în dreptul lor.

— De ce râzi? icni Roberta. Sunt tatăl meu şi Villiers... dar cine îi urmează în barca aceea?

Din locul în care stătea, Damon vedea mai bine decât Roberta. Orice bărbat s-ar fi simţit bucuros când regalitatea şi destinul interveneau ca să aibă grijă de problemele mici şi capricioase precum Villiers. El scoase prăjina din mâl şi dădu avânt bărcii lor.

— O, nu, gemu Roberta când prova ieşi dintre ramurile lungi şi verzi şi se ivi a treia ambarcaţiune. Cine este...

— Prinţul de Wales, răspunse Damon râzând în hohote.

Marchizul stătea în partea din faţă a bărcii ca o figură sculptată puţin cam prea dolofană, cu mâinile încrucişate şi o privire foarte încruntată.

— Dă-mi fata, ticălosule! strigă el.

Roberta gemu din nou. Damon observă imediat că viitorul lui socru se distra nespus.

— Afişându-şi talentul considerabil pentru melodramă, bombăni el spre Roberta, marchizul înfuriat se apropie cu ochii injectaţi.

— Cu ochii injectaţi? strigă Roberta, şi apoi: Selina!

— Nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva din partea ta, Gryffyn, spuse Maiestatea Sa şi se ridică în picioare. Doi valeţi se aşezară repede pe poziţie ca să-l prindă în caz că s-ar fi clătinat spre râu.

— Maiestate, se apără Damon, am fost copleşit de frumuseţea ei.

Roberta îşi îngropă faţa în palme. Ea era copleşită de

ruşine.

— O să plăteşti pentru nebunia ta impetuoasă, spuse marchizul cu o magnifică emfază. Te vei însura cu ea.

— Nici nu vreau altceva, zise Damon cu ochii la Roberta.

Villiers se hotărî că era portiţa lui de scăpare.

— Renunţ la cererea mea în căsătorie, anunţă el. Este liberă să se mărite cu cine doreşte.

Urmă o mică scenă când doamna Grope îşi dădu seama cine se afla în barca de lângă ea. Se ridică în picioare, se clătină în euforia momentului şi reuşi să facă o reverenţă adâncă, în ciuda crinolinei.

— Maiestate, strigă ea. Eu sunt!

— O, Doamne, zise prinţul George uitându-se chiar spre ea. Nu-mi spune că e micuţa şi frumuşica Rose!

— Ba da!

— O Desdemona mai fermecătoare decât ea n-ai văzut niciodată, îi spuse el Selinei, care părea să fi înţeles motivul pentru care doamna Grope se afla în barca marchizului, şi nu părea prea fericită.

— Trebuie să veniţi cu toţii acasă, ca să sărbătorim fericitul cuplu!

Villiers se ridică şi se înclină, ţinându-şi fără efort echilibrul în barcă.

— Mă tem că stupoarea mea va stăvili entuziasmul celebrării, spuse el. Cu permisiunea Alteţei Voastre, mă voi întoarce acasă.

Prinţul păru să observe pentru prima oară că era şi el acolo.

— Stupoare? întrebă el. Cum să stăvilească entuziasmul? Despre ce vorbeşti, Villiers?

— Ducele a vrut să se însoare cu fata mea, răspunse însă Lord Wharton, bucuros că logodna aceea se încheiase

— Ai făcut-o, ei, Villiers? Nu ştiam că intraseşi pe piaţa căsătoriilor, zise Maiestatea Sa. Nu contează. E mai bine să rămâi burlac. Uite cât de tare mă distrez eu! Se zgudui de râs şi apoi redeveni serios. Voiam să te provoc la o partidă de şah zilele acestea, completă el. M-am prins

cum se joacă şi câştig aproape fiecare partidă. Sunt gata să te provoc.

Villiers făcu din nou o plecăciune.

— Ar fi cea mai mare plăcere.

Apoi, când prinţul îşi aşează posteriorul mare înapoi în barca Selinei, se întoarse spre Jemma.

— Vrei să li te alături celorlalţi pentru celebrare?

— Da, aş vrea să-l felicit pe fratele meu, aşa că o să accept invitaţia Maiestăţii Voastre, răspunse ea şi apoi coborî glasul. Mi-ar părea rău pentru tine, Villiers, dacă n-aş bănui că vei deschide sticla de şampanie când vei ajunge acasă.

— Doar ca să-mi înec amarul, o asigură el. Şi, poate, ca să alung gândul la acea partidă de şah pe care am convenit-o. Uneori e mai greu să aranjezi un eşec decât să câştigi.

Valeţii regali manevrară iute barca lui Villiers lângă cea a Selinei şi, cu un minim de ţipete, Jemma se urcă la bord şi se aşeză lângă prinţ, care părea foarte încântat s-o cunoască pe ducesa de Beaumont.

— Am auzit multe despre Domnia Voastră, spuse acesta. Toate de bine!

Jemma nu se îndoia că reputaţia ei era un motiv de sărbătoare pentru acel viitor rege în special. Fără alte completări, cele două bărci conduse de valeţi începură să înainteze pe apă, înapoi în amonte, în timp ce ambarcaţiunea care îl purta pe ducele de Villiers se îndrepta în direcţia opusă, spre ponton.

— Nu întârzia, Roberta! strigă marchizul cu mâinile făcute pâlnie la gură şi uitându-se înapoi spre barca fiicei lui.

Ea nu îl văzu. De fapt, tot ce putea observa la ea erau vârfurile roşii ale urechilor ce se iţeau din spatele mâinilor.

Urmă un moment de tăcere în timp ce bărcile se îndepărtară în ambele direcţii. Damon îşi vârî cămaşa în pantaloni şi îşi puse haina. Roberta încă nu se mişcase. El apucă prăjina, conduse barca înapoi sub salcie cu o mişcare puternică şi propti din nou ambarcaţiunea. Într-un final, se

aşează în faţa ei.

— Roberta, la un moment dat va trebui să-ţi ridici privirea, spuse el cu blândeţe.

— Nu vreau.

Vocea ei se auzea înfundat, în spatele palmelor.

— N-am mai cerut până acum mâna cuiva, zise el. Cred că ar fi mai uşor dacă ţi-aş vedea faţa. Aşa o să ştiu că, dacă pari dezgustată, pot să mă arunc repede din barcă şi să pun capăt suferinţei.

Ea îşi lăsă mâinile jos.

— Te rog, nu fi melodramatic! strigă ea. Nu este momentul pentru aşa ceva.

Faţa ei era de un rozaliu intens, iar în ochi îi licăreau lacrimile nevărsate.

— Mă prostesc doar, răspunse el, apoi se întinse şi o apucă de mâini. Plângi pentru că Villiers te-a abandonat?

— Nu plâng, zise ea, deşi chipul ei îi contrazicea vorbele.

Cu o mişcare lină, el se lăsă într-un genunchi.

— Roberta, vrei să te măriţi cu mine?

— Tu mi-ai spus deja că *te vei însura* cu mine, zise ea trăgându-şi nasul.

El îi duse o mână la buze.

— Dar aceasta este o propunere aşa cum se cuvine. M-am hotărât să mă însor cu tine la vreo douăzeci de minute după ce ne-am întâlnit, şi am aşteptat mult până să fac asta.

Ea rămase cu gura căscată.

— Sigur că tu nu te mai opreai din trăncănit despre Villiers, aşa că n-am putut să-ţi mărturisesc.

— Nu te cred!

— Roberta, dragostea mea, chiar credeai că ţi-aş fi răpit virginitatea… şi aş fi făcut dragoste cu tine cu fiecare ocazie… fără să plănuiesc să mă însor cu tine?

— Dar eram logodită…

— Te jucai cu ideea, spuse el. Dar, în acelaşi timp, mi te predai mie.

— Mă predam?

Mâinile ei erau din nou în dreptul gurii lui.

— Te predai, zise el hotărât. Eşti a mea, Roberta. Doar a mea.

Observă o licărire de zâmbet în ochii ei, aşa că o trase în braţele lui. Drept urmare, barca se clătină destul de violent, dar niciunul din ei nu clipi.

— Mie nu mi se pare că m-am predat, spuse ea.

Gura ei era trandafirie şi atât de apetisantă, încât el uită o vreme ce voia să spună, revenind la subiect abia câteva momente mai târziu.

— Ce crezi că făceai? o întrebă el, iar gura lui alunecă în jos pe gâtul ei.

— Eu… eu…

Roberta nu-şi mai putu aminti exact ce făcea. Villiers o enervase, aşa că se hotărâse să-şi piardă virginitatea… Se purtase prosteşte.

— Câştigam experienţă, zise cu fermitate.

— Ba mi te predai. Doar că n-ai vrut să vezi lucrurile, spuse el pe un ton şi mai hotărât, apoi îi cuprinse faţa în palme. Deci, vrei?

— Să mă mărit cu tine?

El clătină din cap.

— Te măriţi cu mine. Dar o să te predai?

Ea îşi petrecu braţele după gâtul lui şi lacrimile cele prostuţe se întoarseră în ochii ei.

— Cred, şopti ea, că deja am făcut-o.

capitolul 36

Era liber – motiv evident de sărbătoare. În clipa în care barca trase înapoi lângă pontonul de pe râul Fleet, Villiers ţâşni în sus. Tocul îi fugi pe treapta alunecoasă, se clătină şi căzu în şezut. Auzi în spatele lui un mormăit necăjit din partea valetului său, care se întinse să-l salveze pe sărmanul duce care alunecase în noroi. Dar Villiers se ridicase deja. Căzătura stârni furia care clocotea în

măruntaiele lui şi aceasta izbucni în flăcări.

Se duse acasă, îşi scoase haina pătată de muşchi verde şi noroi negru, se îmbăie şi se îmbrăcă din nou, cu haine de seară. În timp ce-şi trăgea pe el pantalonii frumoşi, galben aprins, se gândi că, pe neobservate, şi cu siguranţă fără să fie de acord cu acest lucru, începuse să se gândească la el însuşi ca la un bărbat aproape însurat. Timp de patruzeci şi opt de ore, se luase în zeflemea.

Valetul lui îi strecură pe umeri o haină trandafirie şi el o respinse pentru că nu se potrivea cu pantalonii. Bărbatul aduse o vestă galben muştar, iar Villiers îl înjură de-a dreptul. Într-un final, se hotărî asupra unui veşmânt cu croială de frac, cu o broderie ţipătoare care reprezenta semnul său distinctiv – un desen cu frunze şi trandafiri galbeni. Era, poate, puţin prea pompos, dar avea o agresivitate care îi era pe plac.

Valetul îşi drese glasul, destul de nervos.

— Cizme, înălţimea Voastră? Sau pantofi cu catarame de argint?

— Tocuri roşii, se răsti Villiers. Mă duc la Parsloe şi apoi la cina cu Lord Devonshire. Nu pot să mă prezint în cizme.

În locul bastonului, alese o spadă potrivită, care să se balanseze voiniceşte pe şold. În cele din urmă îşi puse o aluniţă mare, chiar lângă ochi, ca să-i scoată în evidenţă genele. Aruncă o privire rece în jurul său, spre talmeş-balmeşul de haine respinse, eşarfe, pantofi şi panglici care unduiau afară din sertar.

— Fă-te util şi curăţă aici, spuse el încet. Am de gând să aduc pe cineva acasă mai târziu.

*

— E un animal afurisit în seara asta, spuse valetul lui ceva mai târziu în bucătărie, la o ceaşcă de ceai calmant. De parcă n-aş face întotdeauna curat… Nu ştiu ce cu el.

— Doamna l-a respins, zise bucătăreasa ştergându-şi mâinile pe şorţ. Pun pariu pe o tartă cu mere marţea

viitoare că l-a respins.

— Crezi că de-asta vine acasă cu o păpuşică?

— N-are nimic de-a face cu asta. E într-o dispoziţie proastă. Şi n-a terminat la reşedinţa Beaumont, nu-i aşa? Se duce acolo de trei zile. Ascultă la mine: este din nou pe piaţă.

— Nu cred că a fost vreodată pe piaţă, rosti valetul cu îndoială în glas.

— Poate că nu e genul de bărbat care să se căsătorească, conchise bucătăreasa. Mai bine m-aş apuca să pregătesc câte ceva pentru prietena lui din seara asta.

— I-a dat papucii amantei săptămâna trecută, spuse valetul cu tristeţe. Şi acum soţia l-a lăsat baltă. E o cruzime, zic eu.

— Nu era încă soţia lui, şi asta e o binecuvântare, întări bucătăreasa. Avea opinii ferme cu privire la căsătorie, pe care unii nu le-ar fi considerat pozitive. Vrei să te dai din drum? Nu ajung la zahăr.

*

La Parsloe, ca în orice organizaţie de acel gen, exista ierarhia nescrisă a membrilor Clubului Londonez de şah. Inteligenţa era la conducere. Şahul este un sport ciudat şi diferit de oricare altul – solicită şi creierul şi inima în acelaşi timp. Chiar şi un jucător slab poate face, uneori, un joc frumos, sau îl poate face pe un maestru să se poticnească, şi astfel ierarhia nu este niciodată bătută în cuie. Doar la vârf este inatacabilă.

Trăsura lui Villiers trase în faţă la ora opt fix. Era un vehicul mic, la fel de elegant şi de frumos ca şi stăpânul său, roşu-închis cu accente arămii. Uşa fu deschisă de valetul ducelui; alţi trei se alăturară şi rămaseră în picioare în faţa uşii, cu spatele drept şi livrelele imaculate.

Un toc de culoare roşie apăru din trăsură, urmat de o coapsă puternică, musculoasă, îmbrăcată în pantaloni galbeni. Ca de obicei, ducele nu purta niciun dram de pudră. Se îndreptă spre uşa edificiului imens care servea

drept sediu clubului de şah, fără să se uite în stânga sau în dreapta. În timp ce urca treptele, un valet deschise larg uşa din faţă. Intrând, el îi dădu pălăria şi lăsă pelerina în grija altuia.

— Îmi păstrez sabia, îi spuse el lui Parsloe, care se înclina. N-am starea de spirit necesară pentru ucis îi seara asta.

Regulile clubului de şah insistau să nu se poarte arme, dar ce putea spune Parsloe? Ducele avea întâietate. Şi nu datorită titlului său.

Villiers intră în încăperea principală simţind mânia care mocnea în el ca un cărbune încins şi râse în sinea lui. Nu-şi dorise fata, iar acum era furios că n-o mai avea? Cât de proşti erau oamenii.

Lord Woodword Jourdain îşi ridică privirea când îl auzi intrând.

— Villiers! strigă el. Ai venit la timp pentru a încerca noul meu joc de şah.

Villiers se apropie şi se uită în jos la harababura de piese.

— Câte piese sunt în această versiune, Jourdain?

— Douăzeci şi opt, răspunse bărbatul cu pasiune în glas. Zece rânduri şi paisprezece coloane. A trebuit să fac o tablă de şah specială.

— Ce este piesa asta? întrebă Villiers şi îşi puse degetul arătător cu manichiură frumoasă pe o piesă.

— Concubina, răspunse Jourdain.

— O piesă care nu poate fi capturată, fără îndoială.

— Doar ţinută în şah de încă doi nebuni.

— Şi astea?

— Turnuri cu coroană.

— Nu-mi place, zise Villiers şi se întoarse. Sunt sătul de femei, concubine sau orice altceva… Uneori sunt foarte obositoare, nu-i aşa?

Jourdain pufni enervat, dar vicontele de St. Alban îşi ridică privirea.

— Spune-ne, zise el cu sâsâiala caracteristică, dragostea adevărată s-a stins atât de repede?

— Ah, ce-i dragostea? răspunse Villiers.

Singura persoană care stătea la o masă de şah fără partener era Lord Gordon.

— Un joc, milord?

— Cu plăcere, Înălţimea Ta.

— Îţi ofer avantajul unui turn în plus, spuse Villiers cu blândeţe.

Pe chipul lui Lord Gordon nu apăru nicio grimasă ca răspuns la acea insultă, doar o mulţumire tâmpă, iar Villiers simţi că nervozitatea i se accentua.

— „Ce-i dragostea, dacă nu-i veşnică”, zise St. Albans. Cred că-i Shakespeare, dar chiar şi aşa, Înălţimea Ta, această experienţă amoroasă a fost remarcabil de scurtă, n-a trecut decât o zi de când am auzit că te-ai logodit.

— St. Albans, îţi ofer bucuria de a fi primul care află că nu mai sunt logodit, zise Villiers.

— Încearcă măcar câteva dintre noile piese, spuse Jourdain care apăruse dintr-odată lângă umărul lui. N-ai idee cât de interesant devine jocul, Villiers. Ia concubina. Puse piesa jos în mijlocul tablei de şah. Uite una pentru tine, Gordon. Se mişcă în toate direcţiile, desigur, ca şi regina. Poate să captureze două piese la rând, însă niciodată regele sau regina, spuse el şi chicoti plin de entuziasm. Nu e genul acela de concubină.

— Cum?

Buzele roz ale lui Gordon se mişcau precum un peşte pe ponton, îşi spunea Villiers.

— Nu putem juca cu o astfel de piesă.

— Joci cu astfel de piese tot timpul, zise Villiers cu glas mieros. Nu pe tine te-am văzut aseară cu doamna Rutland?

Gordon îşi aranja din nou piesele şi nu-şi ridică privirea. Villiers nu putea decât să spere că acesta îşi aducea minte cum se aşezau corect.

— Concubina se pune în faţa turnului regelui, îl instrui Jourdain. E deja în genunchi, înţelegi…

Nu că ar fi vrut să se însoare. Dar evenimentele din ultimele zile aduseseră cu ele ceva interesant, simţise că

făcea parte din ceva – o familie, probabil. Şi totuşi, ce era familia? Cine-ar fi vrut să se lege de marchizul acela ridicol? Evident, şi acesta simţise la fel în privinţa lui.

— Nu vreau să joc cu piesa asta nouă, spuse Gordon. Am deja şanse mai mari cu un turn în plus. Piesa asta va strica totul.

— Asta fac mereu concubinele, îşi dădu cu părerea St. Albans, care încălecase un scaun. Ar trebui să fii atent la doamna Rutland, Gordon. Soţul ei jura că se va răzbuna seara trecută.

— Va avea probleme să-şi dea seama cu care bărbat să se lupte, spuse Villiers distrat.

Nu se hotărâse dacă să joace sau nu cu concubina. Pe de-o parte, era o piesă tâmpită. Pe de alta, l-ar fi enervat pe Gordon, şi numai Dumnezeu ştia de ce se aşezase în faţa acelui prost muribund.

— Doamna Rutland este o femeie demnă de laudă, zise Gordon.

— Păi, tu ar trebui să ştii cel mai bine, replică Villiers. Poţi începe, Gordon.

Puse concubina în faţa turnului regelui.

— O piesă destul de curajoasă, nu-i aşa?

— Poate să întoarcă soarta jocului, spuse Jourdain.

— Nu mă îndoiesc de asta. E rândul tău, Gordon.

Gordon împinse în faţă un pion şi spuse cu încăpăţânarea caracteristică:

— Doamna Rutland nu este o concubină.

— Nimeni nu spune că este, replică Villiers.

Era rândul lui şi se hotărî să încerce concubina cu care să captureze unul dintre pionii lui Gordon şi nebunul regelui. De ce nu? Gordon respiră greoi pe nas, revoltat.

— Uite ce-i, Jourdain, spuse el, cum putem juca un joc ca lumea cu concubina aia îngrozitoare care ia toate piesele?

— Aşa e şi-n viaţă, zise Villiers pe un ton meditativ. Nu te-aş fi crezut în stare de aşa ceva, Jourdain.

Acesta roşi puţin.

— Haide, Gordon, îl îndemnă el. Gândeşte-te, omule

Gordon nu mai era capabil să se gândească la nimic, nici măcar la aventura lui cu doamna Rutland.

— Poate ar trebui să încui uşa data viitoare când îţi laşi pantalonii în vine în public, spuse Villiers exact când se păru că Gordon începuse să se concentreze la o mutare. Soţia ta ar fi fost foarte deranjată dacă ar fi intrat într-un salon şi te-ar fi găsit „în timpul rutului”.

— Rutland în perioada de rut, repetă vicontele râzând ironic şi demonstrând că era un om care întotdeauna spunea lucruri evidente.

— Puţin îmi pasă de jocul tău de cuvinte, replică Gordon uitându-se în sus la Villiers.

Villiers simţi un vag impuls de interes. În sfârşit, marea morsă îl asculta.

— Dar rutul evocă imagini atât de interesante, se plânse el.

Gordon împinse scaunul în spate cu zgomot şi atrase atenţia celor prezenţi în mica încăpere. Parsloe se grăbi către ei.

— Domnilor, să vă amintesc regulile de la Clubul Londonez de Şah? Interacţiunile fizice de orice fel duc la pierderea statutului de membru al celor implicaţi.

Gordon se opri. Villiers aproape că putea auzi rotitele care se învârteau în capul acestuia. Într-un final, se aşeză la loc la masă şi zise:

— Măcar eu n-am fost la un pas de a mă însura cu ea.

Villiers îşi ridică privirea foarte încet de pe tabla de şah.

— Din moment ce-mi dau seama că nu vorbeşti despre virtuoasa ta soţie, vrei să explici mai clar?

Gordon se aplecă, gâfâi puţin şi mută concubina lui înainte ca să captureze un pion, urmat de unul dintre nebunii lui Villiers.

— După ce am lăsat-o pe doamna Rutland la bal, am intrat întâmplător în bibliotecă. Dacă ar fi să ghicesc, Villiers, aş spune că ţi-ai pierdut logodnica în faţa contelui de Gryffyn. Sigur că n-aş păta reputaţia unei doamne spunând ceva despre… „perioada de rut”.

Villiers ştia foarte bine că valul de furie pe care-l simţea era lipsit de fundament şi nepotrivit. Doar că Gordon o văzuse pe Roberta în bibliotecă împreună cu Gryffyn – asta fusese *înainte* ca el să-i ceară mâna, înainte ca el să-i spună să-şi piardă virginitatea, *înainte* să se hotărască să pună capăt logodnei lor. În acel moment, ea făcea tot ce putea ca să-l atragă spre căsătorie.

Uneori, sentimentele iraţionale sunt insuportabile. Simţi un val de greaţă. Asta era… greaţă. Îşi ridică privirea şi văzu ochii mici şi avizi ai lui St. Albans fixaţi asupra lui ca ai unui porc care vede un măr putrezit. Albans căuta o frântură de emoţie, ştia acest lucru. Îşi jură că nu avea de gând să permită nimănui să creadă că îi păsa.

— Reginele sunt foarte nestatornice, spuse el cu glas mieros. Se mişcă pe tablă şi uneori se transformă în concubine chiar în faţa ochilor tăi.

St. Albans râse. Gordon clătină din cap.

— Nu eşti normal, Villiers. Chiar nu eşti. Puţin îţi pasă, nu-i aşa?

Gordon mută un turn, iar Villiers îl captură.

— Şah.

— De unde? izbucni Gordon.

— Regina mea?

— Am un nebun.

— A, dar concubina mea va avea grijă de nebun, aşa cum se întâmplă de obicei, sublinie Villiers.

— S-ar putea crede că aceste concubine cuceresc tot ce mişcă, zise St. Albans şi râse zgomotos.

Villiers se dădu înapoi de la masă. Nu mai suporta nicio clipă acea idioţenie.

— Domnilor, mă scuzaţi, spuse el şi se înclină.

Gordon îşi ridică privirea încruntată de la tabla de şah.

— N-ar fi trebuit să spun asta, zise el, iar ochii lui albastru-deschis se făcură mari. N-a fost nimic acolo care să presupună rutul. În bibliotecă, adică.

— Dar a fost în după-amiaza aceasta, spuse Villiers pe un ton blând. Vezi tu, o concubină întotdeauna îşi va da arama pe faţă, iar eu sunt bucuros să o las pe mâna lui

Gryffyn. Noua ta piesă, îi zise el lui Jourdain, este periculoasă.

Jourdain clătină din cap.

— Aveai nevoie de mai mulţi nebuni ca s-o ţii în şah.

Râsul vicontelui St. Albans spuse totul. Nu existau îndeajuns de mulţi nebuni încât s-o ţină pe concubină în şah.

capitolul 37

10 aprilie
A noua zi a partidelor de şah Villiers/Beaumont

De la Damon Reeve, conte de Gryffyn, pentru ducele de Villiers:

Descrierea dumitale referitoare la viitoarea mea soţie e pe buzele întregii Londre. Ţi-ai ales secunzii?

De la ducele de Villiers pentru contele de Gryffyn:

Eşti un neghiob. Dacă mă omori, parfumul ei nu se va împrospăta, iar dacă te omor eu, în curând tu o să miroşi mult mai rău.

De la contele de Gryffyn pentru ducele de Villiers:

Ce armă alegi?

De la ducele de Villiers pentru contele de Gryffyn:

Floreta. În zori, parcul Wimbledon, lângă moara de vânt. Marţi. Am o partidă de şah programată cu Lord Bonnington mâine, şi nu mă pot ocupa de asta. Eşti un prost care se aprinde repede, şi care, în mod evident, nu cunoaşte importanţa femeilor (absolut niciuna) şi nici a unui

somn bun (mult mai de dorit). Cu toate acestea, mă voi resemna să te ucid.

capitolul 38

21 aprilie
A zecea zi a partidelor de şah Villiers/Beaumont

Auzi un zgomot lângă patul ei, care o trezi.

— Mmm… mormăi Roberta şi întinse mâna, după care se trezi instantaneu. Teddy! Iar te-ai rătăcit, copile.

— Nu, răspunse el.

Stătea lângă pat ca o fantomă micuţă într-o cămaşă de noapte albă. Chipul lui, de obicei atât de vesel, era întristat.

— Ce s-a întâmplat? zise ea mijindu-şi ochii. Ai avut un coşmar?

— Putem să dormim cu tine? izbucni el.

— Noi?

Dar era prea târziu. Deja se cocoţau lângă ea un băieţel şi o pisicuţă, care sări repede la capătul patului ei. Se ghemui acolo, spre uşurarea Robertei. Avu nevoie de douăzeci de minute ca să smulgă informaţia pe care Rummer i-o dăduse.

— Sigur, tata o să câştige duelul, zise el în timp ce se ghemui în aşternut şi o apucă de mână. Tata câştigă întotdeauna, aşa zice Rummer.

— Rummer n-ar fi trebuit să-ţi spună despre duel, zise ea pe un ton ferm.

Mintea îi era înceţoşată de teamă. Dacă Damon se lupta cu Villiers, o făcea pentru onoarea ei. Iar onoarea ei nu valora nici cât o ceapă degerată în comparaţie cu ceea ce simţea pentru Damon. Simţea ca şi cum o răceală ca de moarte îi învăluia inima şi îi prindea măruntaiele ca într-o menghină. Ce putea face?

Se gândi să-l ia pe Villiers deoparte când acesta sosea să joace şah cu Jemma şi să-l implore. Cu siguranţă n-ar fi refuzat-o, măcar datorită dramului de afecţiune care-l determinase să-i ceară mâna. Privi în întuneric ore în şir, plănui cuvintele, cântări propoziţiile, se rugă. În cea mai mare parte a timpului se rugă.

Adormi abia când lumina se iţi printre draperiile dormitorului. Adâncită într-un somn adânc provocat de un val de epuizare ca un plumb, nu-l auzi pe Teddy care se dădu jos din pat şi se întoarse în camera lui unde fu certat de dădacă. N-o auzi pe servitoare care intră tiptil şi se decise să n-o trezească în clipa în care-i observă chipul palid. Era atât de cufundată în somn, încât nu auzi uşoara agitaţie care se stârni odată cu sosirea ducelui de Villiers, ajuns acolo pentru mutarea piesei de şah. Dormi în continuare.

Când se trezi într-un final, observă înspăimântată că soarele era sus pe cer. Dar conta cu adevărat? Toată lumea ştia unde îşi petrecea Villiers timpul: la Parsloe, jucând şah. Chiar el îi spusese acest lucru. Avea să-l găsească acolo dacă era nevoie.

Se îmbrăcă cu o ţinută extrem de fermecătoare, din mătase uşoară brodată cu păsărele albastre. Dacă se gândea mai bine, aceasta semăna cu stilul lui Villiers. Se duse direct în apartamentul Jemmei şi dădu buzna în cameră, sperând că Villiers era acolo, dar nu văzu decât chipul palid al Jemmei când îi împărtăşi ce aflase de la Teddy.

— Villiers nu mi-a zis nimic de dimineaţă, spuse Jemma.

— Villiers a fost deja aici?

— A plecat acum o oră, răspunse Jemma şi înghiţi în sec. O, Doamne Dumnezeule, de ce n-ai putut sta departe de patul lui Damon cât erai logodită cu Villiers?

Roberta se aşeză într-un fotoliu.

— Nu ştiu, nu ştiu! O să mor din cauza vinei. Îl iubesc pe Damon atât de mult, încât mi-am pierdut capul. Nu am putut gândi.

Expresia Jemmei se îmbună.

— Să înţeleg că nu-l mai iubeşti pe Villiers?

— Am fost o proastă.

— Se întâmplă.

— O să mă duc să-l rog pe Villiers să renunţe, spuse Roberta. Crezi că o să am sorţi de izbândă?

— A pierdut în dimineaţa asta, zise Jemma deznădăjduită.

— A…

— A pierdut partida. Toată Londra va afla până după-amiază. A pierdut în faţa unei femei. În faţa mea.

Nu era nimeni în salonul pentru micul dejun. Fowle îi spuse că doamna Grope plecase din nou la teatru şi că tatăl ei ieşise. „La sirenă”, îşi spuse Roberta. Damon îl luase pe Teddy la plimbare. „Ultima zi cu fiul lui”, îşi spuse Roberta, şi se simţi atât de vinovată, încât abia putea respira. Îşi puse în gând să oprească duelul chiar dacă trebuia să-l omoare chiar ea pe Villiers. Din păcate, aşa cum se întâmplase şi cu şahul, omisese să studieze arta mânuirii săbiei.

— Aş vrea o trăsură, îi spuse ea lui Fowle.

Câteva minute mai târziu o aştepta o caleaşcă elegantă. Roberta îşi puse mănuşile. Îşi recăpătase calmul. Se ducea să oprească acea întâlnire monstruoasă înainte ca aceasta să aibă loc.

Pentru Roberta, Parsloe era un loc destul de obişnuit, în ciuda atenţiei de care se bucura. Fu întâmpinată de un majordom care o întrebă dacă era membră a clubului de şah.

— Nu sunt, spuse Roberta uimită. Nu ştiam că sunt şi membre aici.

— Sunt, răspunse el şi făcu o plecăciune regală. Vă pot ajuta cu ceva, doamnă?

— Aş vrea să-l văd pe ducele de Villiers, răspunse ea.

— Mă tem că e sus, în Camerele Membrilor, unde nu pot intra decât cei înscrişi.

— Trebuie să faceţi o excepţie, spuse Roberta.

Probabil că citi ceva în privirea ei, pentru că renunţă

la aerul rigid şi se înmuie puţin.

— Desigur, sunteţi o lady, zise el.

— Nu sunt *orice* lady, îi spuse ea. Sunt logodită cu ducele de Villiers.

— În cazul acesta, răspunse el şi făcu un semn către trepte, după dumneavoastră, milady.

Ea urcă scara şi o clipă mai târziu se trezi într-o încăpere plină cu domni. Se uitau cu toţii la Villiers, ceea ce o ajută să-l găsească mai uşor. El era îmbrăcat spectaculos şi stătea la o masă, cu picioarele răsfirate, avea un aer concentrat, elegant... şi periculos. Roberta ce uită uluită la umerii lui puternici şi la atitudinea ameninţătoare ce răzbătea din felul în care punea jos fiecare piesă. Arăta ca un bărbat care era în stare să-şi ucidă adversarul cu aceeaşi emoţie cu care captura un pion.

— Înălţimea Voastră, zise ea şi se apropie de masă.

Celălalt bărbat îşi ridică repede privirea şi dintr-odată toţi cei din cameră fură în picioare, înclinându-se. Ea îi ignoră şi se uită fix la Villiers.

— Înălţimea Voastră, zise şi făcu o reverenţă. Am venit să discutăm ceva.

Privirea lui poposi asupra ei, rece, indiferentă. Cum de găsise odată ceva atrăgător la acel bărbat? În clipa aceea i se părea detestabil, un şarpe în toată splendoarea lui.

— Nu văd ce, zise el. Sunt în toiul unei partide, după cum vezi.

— Vă rog, Înălţimea Voastră, îl imploră ea.

Dar el îi aruncă o privire ce semăna cu ura.

— Dacă trebuie să-mi vorbeşti, vorbeşte aici. Se pare că în viaţa mea nu e loc de secrete... nu-i aşa, St. Albans?

Tânărul slab care stătea într-o parte ridică din umeri.

— Este destinul nostru, al tuturor celor care îşi văd chipurile în vitrinele de la Humphrey’s.

Ochii lui zăboviră asupra ei, iar Roberta îşi dădu seama că ştia foarte bine cine era ea şi se gândea la ilustrările din revista *Rambler,* care se vindea la Humphrey’s Print Shop. Se uită încet în jur, dar nu văzu ostilitate, ci faptul că ştiau cu toţii, ştiau că fusese desenată

ca o femeie disperată după un soţ, implorând un valet să se însoare cu ea. Ştiau că îl părăsise pe Villiers pentru contele de Gryffyn.

Se uită înapoi la Villiers. Acesta stătea lângă scaun şi avea o privire lipsită de expresie. Făcu un pas spre el şi apoi căzu în genunchi. Se auzi un geamăt general în încăpere, creându-se zarvă. Roberta n-o luă în seamă.

— Vă rog, Înălţimea Voastră. Vă rog, nu vă duelaţi cu contele de Gryffyn. El este viitorul meu soţ şi n-aş putea suporta să-l văd mort.

— Nu m-aş fi aşteptat la asta de la tine, zise el uitându-se în jos la ea destul de uimit. Credeam că eşti diferită de tatăl tău, Lady Roberta.

— V-aţi înşelat. Pe zi ce trece îmi dau seama că semăn. Vă rog. Vă implor. Sunt disperată.

Se auzi un murmur general în încăpere şi din ce ce mai multe şoapte.

— Ridic-o de jos, îi zise cineva lui Villiers. Nu este decent.

Villiers înaintă. Întinse mâna, dar ea îşi scutură braţul.

— Nu până îmi promiteţi.

— Nu pot promite.

Ea ar fi putut jura că văzuse în privirea lui rece o undă de compasiune.

— Nu mai e o chestiune legată de onoarea ta, ci de cea a lui Gryffyn.

— Onoarea mea nu valorează nimic! ţipă ea.

El se aplecă şi o ridică.

— Curajul tău contează, Lady Roberta, zise el şi îi ţinu mâinile un moment. O să-mi cer scuze, adăugă. E tot pot face şi, din moment ce n-am mai făcut niciodată aşa ceva, vei înţelege că scuzele mele înseamnă că îţi respect onoarea mai mult decât o faci tu însăţi.

Îi dădu drumul la mâini şi se întoarse.

— Vă rog să mă scuzaţi, milady, avem un joc de şah de încheiat.

O mână o atinse pe umăr şi Roberta se simţi trasă deoparte.

— Domnule Cunningham! spuse ea tristă. Nu v-am văzut.

— Joc deseori o partidă în timpul după-amiezii, când Înălţimea Sa este în Camera Lorzilor.

Nu zise nimic altceva, iar Roberta nu îndrăzni nici ea să spună mai multe. Aşa că el o însoţi acasă în tăcere.

Trebuia să fie de ajuns. Pur şi simplu... trebuia să fie de ajuns.

capitolul 39

22 aprilie

A unsprezecea zi: Partida de şah Beaumont/Beaumont continuă

Zorii se iveau deasupra parcului Wimbledon şi făceau ca roţile trăsurilor să dispară şi să pară că burţile lor grase se frecau de pământ.

— O să mi se facă rău, spuse Roberta printre dinţii încleştaţi.

— Deschide uşa trăsurii, zise Jemma fără s-o ajute.

Ea plângea. Nu spusese nimic, dar Roberta o văzuse ştergându-şi o lacrimă şi apoi încă una.

— Damon va fi bine, spuse ea mai mult pentru sine.

— Ştie să se dueleze? şopti Roberta.

Jemma se uită la ea încruntată.

— Sigur că ştie!

Unele după altele, trăsurile se opriră acolo până când şirul lor se dublă şi oamenii se împingeau de parcă veniseră să vadă o luptă de cocoşi.

— Villiers a zis c-o să-şi ceară scuze, spuse Roberta. A promis, adăugă ea cu pumnii încleştaţi. Să mă duc să-i aduc aminte, Jemma? ţipă ea. Să mă duc să văd ce se întâmplă?

Dar Jemma clătină din cap, cu ochii lipsiţi de expresie.

— Ai făcut tot ce-ai putut. Dacă-l faci de râs pe Villiers în faţa atâtor oameni nu se ştie ce s-ar putea întâmpla.

— Ce l-ar face de râs? întrebă Roberta disperată.

— Să intervii din nou. Şi l-ai face de râs şi pe Damon.

— Dar o să supravieţuiască!

— Da, spuse Jemma, însă expresia ei era de gheaţă.

— L-am implorat să nu se ducă, spuse Roberta. El a râs.

— Aşa e Damon.

În timp ce aşteptau, ceaţa se adună în centrul câmpului, însă nu se întâmplă nimic.

— Ce este o floretă? întrebă Roberta pronunţând cu greu cuvintele. Ştii?

— O lamă subţire, răspunse Jemma. Este preferată de francezi şi considerată foarte agilă, inteligentă şi suplă.

— Cum? zise Roberta neputând să se concentreze toate acele adjective. Şi crezi că Damon ştie să lupte cu ea?

Jemma îşi întoarse capul şi făcu ochii mari.

— Ce te face să pui atât de mult la îndoială abilităţile lui Damon?

În clipa în care bărbaţii păşiră pe câmp, Roberta icni. Nu erau Villiers şi Damon, ci secunzii lor. Păreau să testeze iarba, ca să vadă dacă era alunecoasă de la rouă.

— Pentru că, răspunse ea, Villiers însuşi mi-a spus că jucătorii de şah sunt cei mai buni spadasini. Asta îl face pe el să pară cel mai bun spadasin din regat. Nu în legătură cu abilităţile lui Damon îmi fac griji. Ci ale lui Villiers mă înspăimântă.

Jemma râse, iar sunetul o izbi pe Roberta până în pântece.

— Ce te face să crezi că Damon nu ştie să joace şah?

— El nu… el…

— Este cel mai bun jucător de şah din Anglia, zise Jemma cu o voce inexpresivă. Tata ne-a învăţat pe amândoi şi, după părerea lui, Damon era mai bun decât mine. Lui Damon i se pare un joc plictisitor pentru că nu îl provoacă suficient de mult.

Roberta înghiţi în sec.

— Nu-l provoacă suficient? Atunci, ce-l provoacă mai mult?

— Voi n-aţi vorbit despre nimic cât timp aţi stat împreună în pat?

Roberta clătină din cap.

— Nu despre lucrurile obişnuite.

— Acţiunile. Se joacă cu ele, manipulează piaţa. S-a mutat la o tablă de şah mai mare; este la fel ca soţul meu la acest capitol.

— Chiar ştie să se dueleze?

— Sigur că da, răspunse Jemma iritată. A luptat în cel puţin patru dueluri din câte ştiu eu.

— Le-a câştigat pe toate patru?

— Sigur că da.

— Mi-a spus azi-noapte că s-a hotărât să-l lovească pe Villiers în umărul drept.

— Atunci poţi observa mentalitatea unui jucător iscusit, spuse Jemma. Philidor anunţa deseori piesa cu care îmi va da şah.

— Dar şi ceilalţi adversari ai lui Damon erau maeştri la şah?

Urmă un oftat.

— Nu.

*

Într-o laterală a câmpului, Damon vorbea cu secundul lui.

— E aşa de multă ceaţă, încât abia vezi în jur, spuse el nerăbdător.

Voia să termine mai repede şi să se întoarcă la micul dejun cu Roberta. Ştia că era acolo, sărmanul şoricel, cuibărită în trăsură alături de Jemma. Secundul se îndreptă repede spre secundul lui Villiers ca să discute cu acesta şi apoi se întoarse în fugă.

— Înălţimea Sa doreşte să vorbească un moment cu dumneavoastră, spuse acesta.

Damon îşi aruncă haina pe iarba udă. Avea să se lupte

în vechile lui cizme şi în cămaşă, aşa că îşi suflecă mânecile. Se mai uită o dată la floretă, o lamă frumoasă şi lungă din Toledo. Aproape că îi dădea un avantaj necinstit s-o folosească. Totuşi, o ridică şi se duse la trăsura elegantă a lui Villiers. Ducele era în cămaşă. Îşi îndoia lama şi îi testa elasticitatea.

— Toledo, spuse Damon încântat. Excelent.

Villiers îşi ridică pleoapele grele şi murmură:

— Un meci pe picior de egalitate este mereu de preferat.

Damon aşteptă un moment, dar Villiers părea să aibă probleme în a rosti ce voia să spună. Într-un final, zise aproape pe o voce străină:

— Vreau să-mi cer scuze.

— Cum?

— Să-mi cer scuze. N-ar fi trebuit să pătez onoarea Robertei.

Damon se încruntă.

— A venit la tine, nu-i aşa?

Villiers îşi ridică din nou privirea.

— Ce vrei să spui?

— Roberta. Ce-a făcut, mai exact?

— A căzut în genunchi la Parsloe, răspunse Villiers pe un ton plat. M-a implorat să nu mă duelez cu tine.

— Sună foarte dramatic, spuse Damon, căruia îi plăcea cum suna vestea.

— O, crede-mă, zise Villiers. A fost. S-a bucurat de mare audienţă.

— Bine. Acum că am rezolvat asta, putem începe?

Villiers îi aruncă o privire.

— Şi scuzele mele?

— Şi eu aş fi acceptat orice mi-ar fi cerut ea, spuse Damon. Dar adevărul este, Villiers, că o să ne luptăm. Acum.

Villiers îşi ridică privirea spre conte şi observă un bărbat relaxat, un bărbat pe care, evident, nu-l înţelesese niciodată. Brusc, îl lovi un gând.

— Joci şah?

— Niciodată, răspunse Damon imediat. Mă plictiseşte de moarte. Singurul partener care a constituit o reală provocare a fost sora mea. Apropo, cum merge jocul cu ea?

Villiers făcu ochii mari. Gryffyn era netulburat de iminenţa duelului, la fel ca şi de cea a morţii. Pentru prima oară, simţi o uşoară tulburare. Un avertisment uşor în subconştient.

— Am pierdut, zise el. Am pierdut ieri partida.

Dar contele se îndrepta deja spre câmp şi îşi chema secunzii. Villiers înainta mai încet şi îşi organiza în cap mutările jocului. Trebuia să ucidă... sau să fie ucis. Văzuse la Gryffyn privirea unui bărbat care trebuia să apere onoarea profund afectată a viitoarei sale soţii şi era gata să moară pentru aceasta. Doar că era foarte clar că nu avea nici cea mai mică intenţie de a muri.

Două minute mai târziu, îşi dădeau târcoale, iar cizmele lor lăsau urme în iarba udă.

— Putem aştepta până când se usucă iarba dacă vrei, se oferi Gryffyn.

— Nu.

Villiers îşi aminti cum îi oferise lui Gordon un turn în avantaj. Începu să caute din priviri o breşă. Contele părea mulţumit să dea târcoale la nesfârşit. Villiers se năpusti, încercând o lovitură cu antebraţul în sus. Paradă de Gryffyn. Încercă alte două mişcări de atac. Contele pară şi pară din nou. Într-un final, Villiers se retrase şi se hotărî să-l lase pe el să facă următoarea mişcare. Când atacul veni, acesta fu incredibil de lin, o jumătate de voltă răsucită ce păru să fi venit de nicăieri. Numai norocul făcu în aşa fel încât lama lui Villiers să prindă floreta adversarului şi să pareze lovitura.

Gryffyn se retrase şi îşi dădură din nou ocol. Dar era ceva diferit la el; bucuria prădătorului se reflecta în fiecare mişcare a acelor picioare lungi. Nu era nimic rău la asta, doar faptul că Villiers nu avea energia pe care i-ar fi conferit-o virtutea. Simţea că făcuse un lucru greşit. N-ar fi trebuit s-o numească pe Roberta concubină, nu după ce-i spusese să-şi piardă virginitatea. El fusese cel care o

împinsese în patul lui Gryffyn şi apoi o acuzase că făcuse chiar asta. Şi mai era şi… Benjamin în subconştientul lui.

Chiar în timp ce para un atac sclipitor al contelui, se gândea la faptul că nimic nu mersese bine de când murise Benjamin. De vină era aroganţa lui infernală, asta era.

Contele încercă să blocheze lama; el o lovi într-o parte. Villiers simţi, în sfârşit, un val de furie ridicându-se din străfundurile sale. Ce căuta pe un câmp în zorii răcoroşi, duelându-se cu un bărbat a cărui moarte nu-l interesa?

— Nu vreau să te omor, zise el gâfâind şi urmărindu-i mâinile contelui.

— Nici eu nu vreau să te omor, spuse acesta.

Părea că nici măcar nu respira greu, ceea ce era deranjant.

— Aş fi putut-o face, dar ţi-ai cerut scuze.

Îşi dădură din nou ocol.

— Nu pot s-o las pe Roberta să creadă că scuzele ei au fost în van, spuse contele. Umărul drept ar fi de-ajuns.

Villiers se încruntă, dar nici măcar nu zări mişcarea. Lama veni de sus şi şfichiui aerul cu o melodie mortală, se răsuci, se smuci în ultima clipă şi se strecură în ţintă, frecându-se îngrozitor pe lângă os.

Floreta lui Villiers căzu la pământ. Gryffyn îşi retrase floreta. Sângele lucea pe lamă. Villiers se aplecă, respirând greu. Gryffyn strigă:

— Avem nevoie de un medic aici!

Villiers auzi zgomot de paşi şi când îşi dădu seama, pentru întâia oară, cât de mult se apropiase cercul de spectatori se îndreptă de spate. Sângele îi şiroia pe mâna dreaptă şi, în mod ciudat, acesta i se părea rece. Nu cald.

— Regret orice ofensă adusă onoarei doamnei dumneavoastră, zise el recurgând la limbajul folosit de bunicii lor.

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră, răspunse Gryffyn.

Medicul ajunse la ei, îi oferi lui Villiers o sticlă cu coniac şi îi rupse cămaşa. Gryffyn plecă alergând – chiar alerga – spre trăsura ducelui de Beaumont. Villiers ridică

sticla cu mâna stângă şi se uită la el, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Se rugă să-l ferească Dumnezeu să fie vreodată atât de legat de o femeie. Sau ea de el. Numai gândul îl făcea să se cutremure. Ideea ca o femeie să îngenuncheze şi să implore pentru viaţa lui... Era mai mult decât dezagreabilă. Era chiar dezgustătoare.

Ridică din nou sticla.

capitolul 40

Se întoarseră la micul dejun şi găsiră casa plină cu gentlemeni, care îl felicitară cu entuziasm pe Damon, cu doamne, care suspinară pentru rănile ducelui de Villiers, şi servitori, care alergau dintr-o parte în alta cu pahare şi farfurii. Nimeni nu şi-ar fi putut da seama după chipul zâmbitor al ducesei de Beaumont că fusese palidă de teamă cu numai o oră înainte. Nimeni nu şi-ar fi putut da seama, văzând calmul imperturbabil al soţului ei, că şi el se plimbase prin încăpere neliniştit şi nu reuşise să se concentreze la ce avea de făcut.

Ea stătea cu vicontele de St. Albans, discutând despre probabilitatea ca Villiers să facă o infecţie.

— Se întâmplă în mai mult de jumătate dintre cazuri, spuse St. Albans. Dar a avut cel mai bun medic, iar acesta a înecat rana în coniac. Am văzut cu ochii mei. Nu faci rabat de la coniac când e în joc viaţa unui om.

Soţul ei o atinse pe umăr.

— Mă gândeam să ne jucăm partida, spuse Beaumont.

În ochii lui Elijah, soţia lui nu arăta deloc bine. Buzele ei erau cam palide. O luă de braţ, ceea ce nu făcuse niciodată. O urmări când se aşezară în faţa tablei de şah.

— Hai să stăm puţin jos, sugeră el. Deci Villiers are o rană adâncă?

Ea se cutremură vizibil.

— Nu suport să discut despre astfel de lucruri. Nu

cred. Damon este foarte priceput şi se pare că a ştiut exact unde intenţiona să înfigă lama. Villiers n-ar trebui să aibă parte de complicaţii.

Elijah o urmări uitându-se fix la tabla de şah şi îşi dădu seama că era pentru prima oară când soţia lui nu se putea concentra la joc. Făcu mutarea şi zise:

— Şah.

Ea întinse mâna.

— Stai, zise el.

Avea de gând să mute turnul regelui, ceea ce l-ar fi ajutat să-i dea şah-mat. Ea îşi ridică privirea.

— Hai să stăm puţin. Sunt extrem de obosit.

Ea se încruntă uşor şi mâna îi căzu în poală.

— Chiar cred că ar trebui să munceşti mai puţin, Beaumont.

— Uneori îmi spui Elijah, zise el, abia venindu-i să creadă că ea spusese aşa ceva.

Ea ridică din sprâncene, deci era la fel de surprinsă ca şi el.

— Elijah.

— Acum cum o să mai joci cu Villiers?

Ea înghiţi în sec.

— Presupun că ştii că am câştigat ieri primul joc din campionatul nostru, spuse ea şi îşi muşcă buza. După cum îl cunosc pe Villiers, va reacţiona groaznic la faptul că trebuie să stea în pat. St. Albans mi-a spus că medicul i-a poruncit să stea două săptămâni în apartamentele sale.

Elijah simţi cum i se strânge inima. Deşi nu înţelegea de ce era atât de important pentru el.

În mod evident, Villiers pierduse partida, dar câştigase altceva.

— Presupun că acum trebuie să te duci tu la el, zise el pe un ton la fel de rece şi de controlat ca de obicei.

Ea îi aruncă o privire, apoi se uită din nou încruntată spre tabla de şah. Ridică mâna şi mută turnul.

— Şah-mat, zise el.

Jemma se holbă la tabla de şah de parcă n-ar mai fi pierdut niciodată. Beaumont avu senzaţia ciudată că trăiau

amândoi aceeaşi experienţă.

*

Era bine că Roberta nu se mai temea să se dea în spectacol, pentru că nu se putea abţine să nu se agaţe de Damon. La un moment dat, tatăl ei o luă de braţ.

— Doamna Grope s-a hotărât să se întoarcă la teatru, zise el, fără să pară nici pe jumătate la fel de trist cum s-ar fi putut crede.

— La teatru? întrebă Roberta foarte uimită. Ca actriţă? Chiar aşa?

— Coafeză. Se pare că directorul de la Drury Lane a fost atât de impresionat de coafura ei gen Podul Londrei, încât a invitat-o să facă peruci pentru piesele din sezonul următor. Sigur că îi voi da voie. Dar, draga mea, asta înseamnă că nu va mai face parte din vieţile noastre.

Damon părea pe punctul de a ieşi din încăpere, iar Roberta nu voia să-l scape din vedere. La un moment dat se opri să discute cu Lord Corbin, aşa că ea îşi întoarse atenţia spre tatăl ei.

— Dar, tată, cum rămâne cu sirena?

— Ce-i cu ea? întrebă el pe un ton pe jumătate şiret, pe jumătate fericit.

— O să se întoarcă acasă cu tine?

— În niciun caz! strigă el. Este o tânără decentă, fiică de vicar din Somerset, ca să nu mai spun o poetă talentată, adăugă el şi începu să se clatine înainte şi înapoi pe călcâie. Ştii, Roberta, că a început să joace rolul sirenei versificatoare când avea doar zece ani?

— Câţi are acum? întrebă Roberta pe jumătate atentă.

— Cred că în jur de treizeci şi…

Nu-l putea scăpa pe Damon din ochi, nu când inima ei încă bătea să-i spargă pieptul. Aşa că îşi sărută tatăl pe obraz şi se îndepărtă. Într-un final, Damon o trase în salonul galben şi se oferi să joace cu ea un joc de domino cu păpuşele, dar dacă ea îl lăsa să se ducă mai întâi la toaletă. Ea fu de acord.

Însă când el se întoarse, ea plângea din nou, şi nu se putu opri nici când el o sărută, îi şterse lacrimile, râse de ea şi într-un final o gâdilă.

— Credeam că te-am pierdut, zise ea printre sughiţuri.

— Niciodată, răspunse el şi îi cuprinse chipul în palme.

— Ai fi putut muri!

— Nu mai pot spune „niciodată” când vine vorba de moarte. Dar, Roberta, când voi muri, îţi jur că, numai dacă nu se întâmplă accidental, o s-o fac în patul meu, cu tine alături. Cu alte cuvinte, nu m-aş pune în pericol, nu când vă am pe tine şi pe Teddy alături şi…

El îi zâmbi, şi în ochii lui se citea ceva atât de frumos, încât începu din nou să suspine.

— … s-ar putea să avem un bebeluş peste câteva luni, Roberta. Te-ai gândit la asta?

Ea îndepărtă acel gând ca şi cum l-ar fi amânat pentru o altă zi.

— De unde puteai şti că-l vei învinge pe Villiers? Totul a fost atât de brusc şi de violent.

— N-ai mai văzut niciodată un duel?

Ea clătină din cap.

— Sunt sigură că, de câteva ori, a fost pe punctul să te înjunghie direct în inimă.

Damon râse.

— Duelul cu săbii este obositor de previzibil, Roberta, iar dacă Villiers ar fi ales pistoale s-ar fi schimbat cu totul natura întâlnirii. Ştiam că Villiers este un spadasin excelent. Şi mai ştiam şi că eu eram mai bun decât el.

— De unde puteai şti că erai mai bun? strigă ea. Nu v-aţi mai confruntat înainte. Mi-a spus Jemma!

— O, tu, cea lipsită de credinţă! zise el şi o trase mai aproape. Pentru că eu exersez de câteva ori pe săptămână cu Galliano, de-aia. Este cel mai bun maestru de scrimă din toată Londra.

— Nu e că n-aş avea încredere în tine, zise ea cu vocea înfundată şi buzele lipite de pieptului lui. Dar…

El o îndepărtă puţin, doar cât să se poată uita direct în ochii ei.

— Am ştiut că o să câştig pentru că te iubesc.

— *Cum*?

— Pentru că te iubesc.

— N-ai fi… N-ai fi pierdut în faţa lui Villiers pentru că… pentru că…

El rânjea spre ea ca un prostuţ ce era.

— Pentru că te iubesc prea mult ca să pierd.

— Tu… Tu! ţipă ea şi se repezi spre el.

Dar dacă voia să-l lovească din cauza onoarei lui prosteşti sau din alte motive, asta nu avea să afle niciodată, pentru că el o sărută cu atâta pasiune, încât gândul îi fugi imediat din cap.

— Şi tu? întrebă el puţin mai târziu, când ea se agăţa de umerii lui.

În colţul buzelor ei juca un zâmbet viclean.

— Dacă o să mă duelez pentru onoarea ta?

— Nu.

— Mă întrebi dacă te iubesc?

El nu spuse nimic. Roberta îşi dădu seama că era prima oară când observa o umbră de îndoială pe faţa acelui bărbat uriaş şi stăpân pe el, atât de relaxat, de zâmbitor, de modest în privinţa propriilor abilităţi. Şi se desfătă cu sentimentul. Pentru scurtă vreme.

— Sigur că te iubesc, şopti ea şi îi cuprinse chipul în palme. Pentru totdeauna.

— Chiar şi dacă mă apuc de poezie şi scriu poeme dedicate degetului tău de la picior?

— Da.

— Chiar şi dacă mă las în genunchi pe stradă şi te implor să mă duci înapoi în pat?

Ea începu să zâmbească, dar spuse:

— Da.

— *Sunt* în genunchi, Roberta. Te *implor.*

Un valet care trecu pe-acolo auzi râsetele care veneau din salon şi clătină din cap. Reşedinţa Beaumont se schimbase cu adevărat de când ducesa se întorsese de la Paris. Fusese un loc respectabil. Dar acum… Stai să afle Fowle ce voia să facă franţuzoaica aceea pe nume

Mademoiselle Caro la următorul bal. Toate femeile dezbrăcate aveau să poarte pene de păun la spate, după cum auzise el.

Oftă şi închise uşa salonului, astfel încât să nu vadă cineva, întâmplător, ceva ce n-ar fi trebuit să vadă nimeni.

epilog

Când partidele de şah Villiers/Beaumont deveniseră amintiri îndepărtate

— Cred, zise Roberta, că ai fi putut să mă laşi să câştig partida.

— Cine te crezi, însuşi Maiestatea Sa?

— A fost foarte frumos din partea ta că i-ai permis prinţului să câştige aseară, admise ea.

Soţul ei dădu la o parte tabla de şah care fusese aşezată între ei, pe pat.

— Acum ştii să joci. Ar trebui să încercăm altceva. Mie îmi place foarte mult să joc domino.

— Ţi se pare plictisitor să fii partenerul meu? îl întrebă ea zâmbind.

— Nimic la tine nu mi pare plictisitor, poate doar cum joci şah, răspunse el şi o sărută pe ureche. Sunt multe alte lucruri mai interesante de făcut.

— Cum ar fi? murmură ea şi se trânti pe perne.

El îi acceptă invitaţia într-o secundă, se rostogoli deasupra ei şi se rezemă în coate.

— Cum ar fi să te sărut, spuse el şi făcu întocmai.

— Dar, zise ea, dacă ţi-aş face o surpriză? Te-ar interesa?

— Mai pot exista şi alte surprize după ce-am auzit că tatăl tău s-a însurat cu o sirenă?

— După ce a curtat-o aşa cum se cuvine, îi reaminti ea.

— Da, dar după ce aduci un peşte în familie, cine ştie

ce se mai poate întâmpla. Are legătură cu Teddy? Pentru că am senzaţia că se va transforma chiar el într-un peşte. Dădaca lui mi-a spus că ieri a stat la râu ore în şir.

— Ce-ai zice de un bebeluş? şopti ea.

El încremeni o secundă şi apoi aproape că se ridică levitând de pe trupul ei.

— Te-am rănit? icni el.

Ea se ridică în şezut şi râse.

— Damon!

El se întoarse în pat, se aşeză lângă ea şi îşi întinse mâinile uriaşe pe burta ei, iar pe chipul lui se citea o combinaţie între tandreţe şi dragoste.

— Eşti sigură?

— Da.

— Burta ta e la fel de plată ca de obicei.

Ea începu să chicotească.

— Bebeluşii au nevoie de timp, Damon. Mai vorbim despre burţi plate peste câteva luni!

El se aplecă şi o sărută pe burtă fără să spună nimic.

— Damon?

Şi apoi, când el rămase în continuare tăcut…

— Dragul meu?

Într-un final, el îşi ridică capul. Ochii lui erau plini de lacrimi.

— Dar… tu nu plângi niciodată, spuse ea, nevenindu-i să creadă.

— Sunt fericit. Mă faci atât de fericit.

Ea îşi petrecu mâinile în jurul lui şi îl trase înapoi deasupra ei.

— Fericirea te face să plângi?

El zâmbi.

— Întotdeauna am câştigat lucrurile destul de uşor, Roberta.

Ea încuviinţă.

— Partide de şah, de scrimă…

— Bani.

— Eşti norocos.

— Până ai apărut tu şi mi-ai spus că eşti îndrăgostită

de Villiers şi că voiai să te măriţi cu el. Şi că nu voiai să te măriţi cu mine. Şi apoi el ţi-a cerut mâna şi, pentru prima oară în viaţa mea, am avut senzaţia că un lucru important îmi scăpa printre degete şi că puteam pierde. Nici măcar atunci nu înţelesesem că tu eşti *singurul* lucru important, spuse el fără să-i fie ruşine de lacrimile care-i inundau ochi.

— O, prostuţule, şopti ea. Sunt *a ta* acum, aminteşte-ţi. Te iubesc. Sunt soţia ta.

— Nu mai joc şah pentru că nu există niciun joc care să conteze în comparaţie cu tine, Roberta.

Ea îl reduse la tăcere cu un sărut. Puţin mai târziu, contele şi contesa de Gryffyn stăteau ghemuiţi unul lângă altul, cufundaţi într-un somn liniştit ce se poate întâmpla numai după-amiaza, după cele mai frumoase intimităţi conjugale.

Dar în pântecele contesei, micuţul bebeluş era treaz. Ea făcu câteva cercuri acrobatice şi exersă înotul, o activitate iubită de copii, de sirene şi de fraţi mai mari. Apoi, ridică mâinile într-un gest dramatic. Şi, într-un final, guriţa ei se arcui într-o formă ce semăna a zâmbet, doar că bebeluşii atât de mici nu pot zâmbi. Cel mai mult semăna cu tatăl ei… ceea ce însemna că bucuria avea s-o însoţească pentru tot restul zilelor. Mai ales când se îndrăgostea.

Sfârşit